

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

To FLAME a WILD FLOWER

INTERVIEW WITH THE AUTHOR

SARAH A. PARKER

Copyright © 2023 by Sarah A. Parker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Hayaletlerle dans edenler ve güneşle yüzleşmeyi unutanlar için.
Seni görüyorum.*

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Tam bilgi için [bu](#) bağlantıyı takip edin
Bu dizi için tetikleyici uyarıların listesi.

İÇİNDEKİLER

Sözlük .

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

<u>Bölüm 38</u>
<u>Bölüm 39</u>
<u>Bölüm 40</u>
<u>Bölüm 41</u>
<u>Bölüm 42</u>
<u>Bölüm 43</u>
<u>Bölüm 44</u>
<u>Bölüm 45</u>
<u>Bölüm 46</u>
<u>Bölüm 47</u>
<u>Bölüm 48</u>
<u>Bölüm 49</u>
<u>Bölüm 50</u>
<u>Bölüm 51</u>
<u>Bölüm 52</u>
<u>Bölüm 53</u>
<u>Bölüm 54</u>
<u>Bölüm 55</u>
<u>Bölüm 56</u>
<u>Bölüm 57</u>
<u>Bölüm 58</u>
<u>Bölüm 59</u>
<u>Bölüm 60</u>
<u>Bölüm 61</u>
<u>Bölüm 62</u>
<u>Bölüm 63</u>
<u>Bölüm 64</u>
<u>65. Sonsöz</u>

Teşekkür ederim
Teşekkür Yazar
Hakkında

To
FLAME A
WILD
FLOWER

GLOSSARY

Stony Stem - Orlaith'in Noir Kalesi'ndeki kulesi.

Bitten Koyu - Noir Kalesi'nin altındaki uçurumun dibindeki koy.

Güvenlik Hattı - Orlaith'in çocukken Kara Kale'ye geldiğinden beri üzerinden adım atmadığı hat. Orman sınırından geçerek ve körfezi keserek araziye çevreliyor.

Arapsaçı - Orlaith'in daha verimli bir şekilde seyahat etmek için kullandığı, Kara Kale'nin merkezindeki kullanılmayan koridorlar labirenti. Bu koridorlar genellikle penceresizdir.

Sprouts - Castle Noir'daki sera.

Karanlık bölgeler - Orlaith'in Kara Kale'de henüz keşfetmediği yerler.

İn - Rhordyn'in Kara Kale'deki kişisel odası.

The Keep - Jasken tarafından korunan büyük cilalı kapılar. Kara Kale'de Orlaith'in karanlık bölgelerinden biri.

Tahta - Selkie göletinin karşısına düşen ve genellikle Kara Kale'de Orlaith'in eğitimi için kullanılan ağaç.

Spines - Kara Kale'deki dev kütüphane.

Kasa - Orlaith'in Kara Kale'de her gece adaklarını koyduğu küçük kapı.

Fısıltılar - Orlaith'in Kara Kale'de bir duvar resmine dönüştürdüğü karanlık, terk edilmiş geçit.

Mezar - Orlaith'in Kara Kale'de Te Bruk o' Avalanste'yi keşfettiği depo odası.

Puddles - Castle Noir'daki ortak banyo odaları/termal kaynaklar.
Cehennem Deliği - Baze'in Kara Kale'de Orlaith'i sık sık eğittiği oda.
Caspun - Orlaith'in kabuslarının ve keskin seslerin neden olduğu saldırılarını yatıştırmak için güvendiği nadir bir ampul.
Exothryl/exo - Orlaith'in her gece aşırı dozda caspun almasının etkilerini gidermek ve iyi bir uyku çekmek için sabahları aldığı kaçak ilaç.
Conclave - Kıta genelindeki tüm Üstat ve Metreslerden oluşan bir toplantı.
Tribunal - Vatandaşların Yüksek/Düşük Efendilerine dertlerini anlattıkları aylık toplantı.
Fryst - Kuzey Bölgesi.
Rouste - Doğu Bölgesi.
Bahari - Güney Bölgesi.
Ocruth - Batı Bölgesi.
Arrin - Büyük Temizlik sırasında yok edilen Merkezi Bölge.
Lychnis - Kristal ada.
Eter Dağı - Peygamber Maars'ın evi.
Reidlyn Alpleri - Fryst, Ocruth ve Rouste arasındaki sınırı kapatan dağlar.
The Stretch - Reidlyn Alpleri'nin dibinde bulunan ve Vruk tuzaklarıyla dolu çorak arazi şeridi.
Parith - Bahari'nin başkenti.
İskandinav Nehri - Kıta boyunca akan nehir. Ana ticaret yolu.
Quoth Noktası - Batı kıyısında uçurum olmayan tek alan. Geçmişte burada bölgesel savaşlar yapılmıştır.
Büyük Arınma - Unseelie'yi yok eden olay.
Blight - Yayılan hastalık.
Candescence/candy - Öğütölmüş Ahlian dikenleri, bazen pudra şekeri ile seyreltilir.
Whelve - Vruk'tan sığınak sağlayan, kıtanın dört bir yanına dağılmış obsidyen taş halkalar.
Te Bruk o' Avalanste - Yapım Kitabı.
Valish - Kadim dil.

Şulák - Peygamberin Eter Dağı'ndaki taşlara kazıdığı kelimelere adanmış inanç.

Moal - The Stretch'te Vruk tuzaklarında çalışan insanlar.

Sahtecilik - Kupaların taklit edildiği yer.

Mala - Ölümden sonraki hayat.

Yüksek Septum - Shulák'ın lideri.

Gölgenin Eli - Shulák'ın peşinde olduğu Aeshlian - dünyanın sonunu getireceğine inandıkları kişi.

Eter Duruşması - Bahari/Shulák geleneği. Bir yargılamada

Bir güç koltuğuna bağlanan Efendi/Mürebbiye/Yüksek Efendi/Yüksek Metres, zamanın başlangıcında Ether Dağı'ndaki krater gölünden dökülen yaratıkları taklit ederek Kase'den dışarı tırmanarak Tanrılara değerlerini kanıtlamalıdır.

İğrençler - Shulák'ın Kirli Ruhlar olarak damgaladığı ve öbür dünya olan Mala'ya girebilmeleri için kefarete ihtiyaç duyanlar.

Gri Muhafızlar - Shulák milisleri.

Sıvı Bane - Bane çalisının tohumlarından yapılan ölümcül bir zehir.

Senka Tohumu - Sıvı bane için güçlü bir panzehir.

Posta Ağacı - Sprite mesaj deposu.

Sprite Warren - sprite'ların dolaşmak için kullandıkları yeraltı tünel ağı.

Genellikle bu tünellerin posta ağaçlarının yakınında çıkışları vardır.

Son - Yaşam ve ölüm arasındaki boşluk.

Krah - Deri kanatlı, uzun kuyruklu ve tüylü tüyleri olan et yiyen yaratıklar. Yaklaşan ölümün alametleriyle bağlantılıdır.

Endagh Ath Mahn - Sonun Kılıcı.

Çiftleşme Töreni - Hayatlarını birlikte geçirmeyi seçen iki kişi için 'bir araya gelme' töreni. Her bölgede farklıdır.

PROLOGUE

ORLAITH
18 YEARS AGO

I *Kendimi küçültürsem, kimse burada olduğumu bilmez.*

Duvara yaklaşıp dizlerime sarılıyorum, yatak başımın üzerinde bir çatı gibi duruyor, tüy ve saman kokuyor. Dişlerim takırdıyor, göz kapaklarım kapanmaya çalışıyor, uyumam gerektiği zamanki gibi. Nefes aldığımda küçük beyaz puflar çıkıyor.

Göğsümün içindeki soğuk çok büyük ve ağır. Ama bu soğuğu seviyorum; yavaş ve sessiz hissettiriyor. Sıcak ve acıtıcı rüyalarımından daha iyi.

Bu soğuğun bir sonu varmış gibi geliyor. Bir yerde. Belki oraya ulaşırsam kim olduğumu hatırlarım?

Anılarım... onlar siyah bir sıçrama. Hiçbir anlam ifade etmeyen karalanmış bir çizim.

Sanırım önemli bir şeyi kaçıyorum-

Kapı gıcırdayarak açılıyor, ama odaya giren ayak seslerine doğru dönemeyecek kadar uykuluyum.

"Nerede olduğunu söylemiştin?"

Kalbim, midemi bulandıran o gergin şeyi yapıyor.

O sesi tanımıyorum.

Kabuslarımdan değil; bana fısıldayan seslerden biri değil. Anılarımın başladığı o geceki ses değil - *güvende* olduğumu söyleyen ama bir daha hiç duymadığım derin ses.

"Yatağın altında. Kollarım ona ulaşacak kadar uzun değil ve lanet olası şey yere sürgülenmiş durumda."

O sesi tanıyorum. Geceleri bana sımsıcak sarılan ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kadın.

Daha fazla güneş ışığına ihtiyacım olduğunu söylüyor. Beni daha iyi hissettirecekmiş. Ama ben karanlığı seviyorum.

Çıplak ayaklarım yatağın etrafında hareket ederken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. Her adımımı izliyorum, daha sıkı bir topun içine giriyorum. Bir ürperti daha ve başımı dizlerimin üzerine koyup soğuk havayı soluyorum.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Eğer ben seni göremiyorsam, sen de beni göremezsin.

"Orlaith?"

Bu ismi kullanmaya devam ediyorlar.

Ben

değilim

. *Ben*

değilim

. *Ben*

değilim

.

Ben başka biriyim. Mutlu biri... Sanırım. Ama kıkırdamalarımın nereye gittiğini bilmiyorum.

İçine kaymayı durduramadığım bu büyük karanlık nedir?

Bir şey vardiyamı çeğiştiriyor ve tahtaları tırmalayarak yerde sürükleniyorum. Her zamankinden daha çok çığlık atıyorum ama sesim çıkmıyor. Asla gelmez.

Sanırım o da o deliğe düştü.

Gözlerimi acıtan güneş ışığına doğru çekiliyorum; çiçek ve odun kokan sıcak bir göğse doğru çekiliyorum, dişlerim ve tırnaklarımla kanattığım büyük kollara sarılıyorum.

Beni yakaladılar-

Yatağın altına geri dönmek için çaresizce çırpınıyor, pençeliyor ve tekmeliyorum. *Saklanmak* için.

"Sorun yok," diyor kadın kapının yanından, tekrar tekrar. "Onun adı Baze. Yardım etmek için burada."

Yüzü buruşuyor ve arkasını dönüyor. Hüznünün kokusu odayı dolduruyor.

Gücüm tükenene kadar kollarım sıkılıyor. Ta ki ben savaşmayı bırakana ve her zaman boğazımı acıtan o korkmuş sesimi çıkarmaya çalışana kadar.

Adam ellerini yanağıma ve koluma koyuyor ve dişlerimin daha az takırdamasını sağlayan bir sıcaklık içime doluyor. Daha az uykulu

hissetmemi sağlıyor.

"Acının yüksek olduğunu biliyorum ama her zaman öyle olmayacak."
Ellerimi tutuyor, sanki sıcak bir kucakta yakalanmış kelebekler gibiler. "Bir
gün çığlık atmayı kesecek

sana. *Fısıltıdan başka bir şey olmayacak.*"

Beni en çok korkutan fısıltılar. Onlardan çok fazla var ve her zaman oradalar, birbirleriyle konuşuyorlar.

Benimle konuşuyorsun.

Belki de göğsümdeki o kocaman deliğin onları yutmasına izin vermeliydim. Belki korkunç rüyalar dururdu. Aynı sesleri duyduğum ama gerçek insanlardan gelen ve her zaman gözlerini kırpmayan kocaman gözlerle toprakta yanmış halde bulduğum sesler.

"Küçük tohumlar büyük, güçlü şeylere dönüşür." Ellerime sıcak hava üflüyor. "Ama köklerini toprağa salmaları için güneş ışığına ve sıcaklığa ihtiyaçları var. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin... bunu yatağın altında bulamazsın."

Başımı kaldırıyorum, kestane rengindeki dağınık saçların yarı gizlediği gözleri görüyorum. Gülümsüyor ve gülümsemesi gözlerine ulaşmasa da hoşuma gidiyor. Sıcak ellerini ve bana yumuşak bakışını seviyorum. Gözlerimin arkasını sızlatıyor.

"Ağlama, Laithy." Başparmağını yanağımda gezdiriyor, soğğun bir kısmını topluyor ve yerine sıcak bir leke sürüyor.

Kendisi de yanaklarından yaşlar akarken neden bana ağlamamamı söylüyor bilmiyorum.

"Senin için burada olacağım." Sesi öncekinden daha sert ve gülümsemesi şeklini kaybetmiş. "Her zaman."

CHAPTER 1

ORLAITH

I Kaya, etrafıma sarılmış ve bağlanmış, ciğerlerimi tamamen *ona ait olan* uyuşturucu bir hava ile dolduruyor.

Çok fazla o.

Her y e r i m i boyamış. Ellerimde ve kollarımda iğrenç lekeler var.

Kurutma.

Çatırdıyor.

Göğsümdeki çatlaklar gibi.

Ağlama.

Ağlama.

Ağlama.

Rhordyn'in son sözlerinin boğuk yankısı, korumasız kalbime inen yumruk darbeleri gibi beni dövüyor. Pençenin boş kılıfını pantolonumun arkasına sakladığım yerden çekip çıkarıyorum ve sıcak bir kömür gibi fırlatıyorum.

Ne yaptım ben?

Ağlama.

Çıglık üstüne çıglık atıyorum; çiğ ve mahvolmuş boğazımın her acılı sürtünmesinde sesim soluyor, ta ki her biri bir parça gürültü haline gelene kadar.

Parmaklarımı saçlarımdan geçiriyorum. Yumrukluyorum. Köklerini çekiştiriyorum.

Göz kapaklarımda art arda görüntüler beliriyor:

Yuva. Küçük sıralı hücreler ve onların solmuş sakinleri. Tek bir ışık huzmesinin altındaki Aeshlian zinciri.

Avucumda bir kesik. Kan izi.

Rhordyn bir Irilak sürüsünün arasına girerek Cainon'un kınayıcı suçlamalarını doğruladı.

Hayat kurtardım, diyorum kendime, kelimeleri olgunlaşıp şişene kadar beynime çakıyorum.

Hayat kurtardım...

O zaman neden bu kadar *yanlış geliyor?*

Yüzüm parçalanıyor, sessiz hıçkırıklar içimi parçalıyor...

Gerçek değil. Sadece korkunç bir kabus.

"Uyan."

Sesim cam kırıkları gibi. Dibinden parçalanmış bir ağaç, şimdi cılız dallarını yalayan alevlerle yere saçılmış.

Pişmanlık. Hüzün. Keder.

Göğsümden hayati bir şey koparmışım gibi hissediyorum, köklerin ekildiği yerde derin bir delik ağı bırakarak. Kanlı ve yer yer kopmuş olarak çıktıkları yerde.

Yağlı perusallar her açıdan üzerimi çiziyor ve cildimi karıncalandırıyor.

Başımı kaldırıyorum, şelalenin gürültülü kabarıışı kulaklarımda sürekli bir uğultu halinde. Bir küme Irilak etrafımda gevşekçe toplanmış, asma dallı ağaçların yanında yuvalanmış, budaklı gövdelerden siyah buharlar gibi dökülenleri izliyorlar. Şiddetli çözülüşümün gulyabani seyircileri.

Sıcakkanlıydı.

İrkildim.

Bir kâbus. Korkunç gerçekleri duyduğum ve korkunç şeyler yaptığım korkunç, yıkıcı bir kabus.

"Uyan."

Kendime tokat atıyorum. Tekrar ve tekrar, yanaklarım acımasız saldırıdan alev alev yanıyor. Bu da işe yaramayınca kolumun arkasına uzanıp bir santim etimi çimdikliyorum.

Sert.

Acı yardımcı olmuyor. Bana rahatlama hissi vermiyor.

Beni uyandırmıyor.

Birkaç Irilak yaklaşıyor, karanlık bir şekerleme gibi bir gölge cebinden diğerine uzanıyor.

"Uyan."

Kolyemin mandalını bırakıyorum. Taşın, deniz kabuğunun ve zincirin önümden kayıp kucağıma düştüğünü hissediyorum. Gömleğimi sağ omzumdan hafifçe sıyrıyorum ve parmaklarımı cildimden yükselen kabuklu lekenin üzerinde gezdiriyorum, elim ipeksi çıkıntılara değdiğinde hıçkırarak ağlıyorum.

Derin nefes alırken gözlerim kapanıyor, kaşlarım çatılıyor. Ciğerlerim yanana kadar tutuyorum.

Gömleğimin altına uzanıyorum ve belime bağlı derme çatma kılıftan hançerimi çıkarıyorum.

Gözlerim açıldı.

"Uyan," diye homurdanıyorum, omzuma bakarak.

Işıltılarla dolu bir gökyüzüne daldırılmış yanardöner girdaplar gibi üç kristal çiçek kendini bana gösteriyor, en büyüğü bir erik büyüklüğünde. Önce en küçüğünü tutuyorum - bir yüksükten daha büyük değil - hançerimi siyah sapına dayamadan önce sağlıklı yaprak kümesini demetliyorum.

"Uyan."

Dilimliyorum.
um.

Şiddetli, ateşli bir acı köprücük kemiğime saplanıyor, nefesimi kesiyor, gözlerimi yanaklarımdan hızla süzülen yaşlarla dolduruyor.

Bu korkunç gerçeklik çözülüyor. Boğazımı parçalayan bir çığlıkla terli çarşaflar içinde uyanmıyorum.

Sertleşen çiçeğin elimden düşmesine izin veriyorum ve bir tane daha alıyorum. Başını eğiyorum.

"Uyan."

Bir başka acı darbesi beni derinden yaralıyor, sendeleyemeyen ciğerlerime nefes çekerken damarlarımdan ateş fışkırıyor. En büyük çiçeği koparıp yapraklarını toplamadan ve bıçağı kalın, odunsu gövdesine dayamadan önce acının dinmesini beklemiyorum.

"*Uyan!*" Hırlıyorum ve *bir*, iki, üç kez kesiyorum, sonunda kafasını koparıyorum, daha fazla gözyaşı dökülürken acı dolu bir feryat salıyorum. Çiçek parmaklarımdan yuvarlanıyor. Toprağa çarpıyor.

Yine de bu kâbus beni ezici gücüyle sıkıştırmaya devam ediyor.

"Lütfen uyan..."

Nemli bir hava şelalenin püskürmesiyle yüzümün yan tarafını tozlandırıyor ve bakışlarım sağa doğru kayıyor. Düştüğü çıkıntıya, onu sisli bir yudumda yutan köpüklü ağza, gölgelikten kırılan bir güneş ışığı demetiyle aydınlanıyor ve neredeyse *davetkar* renk prizmaları yaratıyor.

Bakıyorum, sarhoş edici güzelliklerinin cazibesine kapılmışım. Yumuşak bir *Merhaba. Gel bana bak. Dokun bana.*

Benimle oyna.

İçimi garip bir özlem kaplıyor ve bunun, sarsılarak uyanmanın ve kaçmanın tek yolu olan o korkunç kabuslardan biri olduğunun açıkça farkına varıyorum

...düşmektir.

Onu takip etmek için.

Rahatlama damarlarımda dolaşüyor ve bıçağın elimden kayıp gitmesine izin veriyorum, kolye takırdayarak toprağa düşüyor ve ben ayağa kalkıyorum. Çıkıntıya yaklaşıyorum, tenimi parlak sıcaklığıyla yıkayan güneş ışığına doğru adım atıyorum, başka bir puslu rüzgârla okşanıyorum.

Birinin uyanmam için fısıldadığını, daha ısrarcı olduğunu, bir taleple beni sarstığını ve sonra *çığlık attığını* hayal ediyorum. Birinin beni o kadar sert salladığını hayal ediyorum ki, şu ana geri dönüyorum, mürekkepli çarşaflardan oluşan bir yatakta, kıvrımlı kenarları ve güneşten ıslanmış pencereleri olan, botanik kokusuyla dolu bir odada.

O yağlı perusallar düzensiz hareketlerle cildimi karalıyor... Bir adım daha ileri.

Ayak parmaklarımın uçları karıncalanıyor, bu his ayaklarımın kemerlerinden geçerek bacaklarıma ve omurgama ulaşıyor ve beni ürpertiyor. Kalın, yanardöner iplerden oluşan bir yumak halindeki saçlarım, beni karşılamaya koşan gürültülü, kabarık sprey tarafından omuzlarıma savruluyor.

Ağlama.

"Uyan," diye fısıldıyorum, kelimeler kenarda kabaran suyun kükreyen gücü arasında kayboluyor.

Gözlerim kapanıyor ve ayak parmaklarımı daha da ileri atıyorum.

Bir krahın sarsıcı ciyaklaması yukarıdan aşağıya doğru çatırdıyor, ardından tiz bir ciyaklama geliyor.

Etrafımda dönüyorum, dikkatim ormanın kasvetli derinliklerinde bir sprite'ın garip bir açıyla asılı duran tek kanadıyla yere doğru spiral çizerek ilerlediği yere yöneliyor. Bir diğeri kovalıyor, yarı boyutta ve iki kat daha fazla ses çıkarıyor.

Yaralı olan çalılıklara dalarken yumuşak bir gümbürtü duyulur, aynı civardaki gümüş mavisi bir yaprağın altında çırpınmadan önce çevresine gergin bakışlar atan çocuk tarafından daha nazikçe kovalanır.

Irılak koyu gölgeliklerinden uzanıyor, ağaç gövdelerinin ve balmumu görünümlü çalılarının etrafında kıvrılıyor, düşen yemeğin yönünü kokluyor. Çıngıraklı bir senfoni sessizliği sarsıyor ve kalbim dalıyor, düşüncelerim çalkalanıyor.

Mürekkepli sularla dolu bir gelgit havuzu gibi, Irilak çaresiz sprite'lara yaklaşıyor.

İçimde bir şeyler *kopuyor*.

"Dur!"

Boğazımı yırtan ses bana ait değil, kırılmış bir camın gücüyle özgürce güreşen yüzlerce başka ses. Öfke, korku, keder. Tüm kalp kırıklıklarım ve acılarım keskin parçalara ayrılmış durumda.

Irilak çömeliyor, siniyor, *saklanıyor*, korku çılgınlıkları atıyor, bazıları siyah su birikintilerine dönüşüyor, diğerleri ise sırik ağaçların gövdelerine karışmak için uzanıyor.

Bunu sessizlik izliyor, o kadar keskin ve boş ki sanki dünyada sadece benim kalbim atıyormuş gibi hissediyorum. Irilak'ın toplu dikkati yüzümde geziniyor. Koluma.

Uzattığım elim. Aşağıya
bakınca, bağırsaklarım
düşüyor.

Derimdeki yarıklar, yıpranmış etimin kenarlarını serbest bırakmaya yönelik sessiz bir tehdit gibi yakan siyah, şişkin maddeyi zar zor kontrol altına alıyor.

Kesip biçmek ve *öldürmek* için.

Tekrar Irilak'lara bakıyorum, her biri bakışlarımdan ürkerek uzaklaşıyor.

Neredeyse kendimi döküyordum. Neredeyse

hepsini öldürüyordum. Göğsümün içinde

hastalıklı bir his kök salıyor... "Ben- ben bunu

yapmak istemedim."

Sözlerimin darbesinden kaçır gibi hep birlikte seğiriyorlar. Bir

adım öne çıkıyorum; yine ürküyorlar.

Buz gibi utanç beni tepeden tırnağa ıslatıyor ve ellerimi titreyen bir top haline getiriyorum.

Benden korkuyorlar.

Alanlarına giren her şeyin ıslak yaşamını emen -korkuyla *beslenen*- bu yırtıcılar etimin altındaki bu şeyden korkuyorlar.

Benden.

"Özür dilerim," diye yalvarıyorum, kalbim boğazımda öyle bir düğümleniyor ki konuşmakta zorlanıyorum. "Öyle demek istememiştim."

Ne olursa olsun.

Damarlarımdan akan karanlığın ipini kavıyorum, oltadaki bir balık gibi bana karşı çırpınırken ruhumu yaktığını hissediyorum, sonunda teslim oluyorum

Sıkı ve ısrarlı çekişim. Uzun, derin çekişlerle, kaburgalarımın altındaki uçurumun içinde kıvrılan bir düğüm haline gelene kadar çekiyorum.

Derimdeki yarıklar birbirine örölüyor, her yerde çizikler bırakıyor, ama sersemlemeyi bırakmıyorum. Özür dilemeyi bırakma.

Ağlama.

İçimdeki parmaklar, boğazımı yırtan duyguların dikenli sarmaşıklarına dolanıyor ve onları her seferinde bir testere darbesiyle içeri çekiyor. "*Çok üzgünüm,*" diye törpülüyorum, onları kaburgalarımın ve çürüyen kalbimin etrafından çözüyorum, asla iyileşmeyeceğini bildiğim tahrip olmuş etten bir iz bırakıyorum.

Tüm incinmişliği, kederi ve acıyı tek bir dikenli topta topluyorum, sonra damarlarımın dallarından küçük parıltı boncukları koparıyorum - onları düzleştiriyorum. Düzleştiriyorum. Onları dikenli acı düğümünün etrafında kristal bir kabuk haline getiriyorum.

Artık acı çekmek istemiyorum. *Hissetmek.*

Hiçbir şey istemiyorum - yaptığım korkunç şeyi düşünmemi sağlamayan, mutluluk verici, boş hiçbir şey. Çünkü bu bir kabus değil.

Bu gerçek.

Kubbenin yüzeyinde çatlaklar oluşuyor, ben de bir katman daha ekliyorum. Bir tane daha.

Bir tane daha.

Koparmaya devam ediyorum, içimi her seferinde bir tutam boncukla karartıyorum. Ezmeye, yumuşatmaya, uygulamaya devam ediyorum - kristal kalın ve ısıltılı olana, o duygu yumağı derinlere tıklıp kilitlenene kadar.

Bir sonraki nefesim yüksüz bir şekilde içime doluyor, titrek bir iç çekişle dışarı üfleniyor. Gözlerimde biriken ılık yaşları serbest bırakarak gözlerimi kırıştırıyorum, ağır ama hafif hissediyorum. Boş ama dolu. Kırık ama bütün.

Hiçbir şey.

Bu daha iyi ...

Bakışlarım hançerime, zincirime ve çimlerin üzerindeki üç kanlı çiçeğe düşüyor; büyük olanı cebime sokamayacak kadar büyük ve hantal. Toprağa bir çukur kazıp onu gömüyorum ve diğerlerini dikkatlice toplamadan önce toprağı okşuyorum. Kolyemi boynuma doluyor, hançeri belime bağladığım derme çatma kılıfa saplarken sahte dış görünüşümün sıkıntısına yenik düşüyorum.

Ellerimdeki kana bakarak kaşlarımı çatıyorum, parmaklarımı geriyorum, buruşturuyorum ...

Kılcal çatlaklar kubbeye doğru ilerliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, daha fazla ışık taneciği sıkıştırarak boşlukları tıkıyorum. Ne yazık ki bu sihirli bir çözüm değil. Sadece ... koparmaya, ezmeye ve tıkamaya devam etmek zorundayım. Sonsuza kadar.

Bunu yapabilirim.

Sprite'ların düştüğü yere doğru yürürken çalılar çıplak ayaklarımın altında çıtırdıyor ve patlıyor. Her adım, her *nefes*, sayısız çift göz tarafından izleniyor.

Irilak'lar yaklaşmamın ardından sağlıklı bir mesafeyi koruyarak geriye doğru sürükleniyorlar. Diz çöküyorum, nemli toprağın ve çürüyen bitkilerin baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum, yumuşak, çürük yaprakların arasından geçerek sprite'ları ortaya çıkarıyorum - daha küçük olanı gözyaşı dökmüş yanakları ve ateş kırmızısı saçlarında dallarla.

Bana bakıyor, diğerinin yırtık elbisesini sürükleyerek onu gölgelikten süzülen küçük bir ışık kırıntısına doğru çekmeye çalışıyor. "*Ge ni ve lashea te nithe ae nah! Ge ni ve lashea te nithe ae nah!*"

Bir şey, bir şey, kovalamak, endişelenmek... *kek mi?*

Yoksa yemek mi? Hmm.

Sprite dilbiliminden sınıfta kalmam çok kötü.

Toprakta yüzüstü yatan daha büyük olana bakıyorum, saçları aynı parlak kırmızı. Belki de onlar anne ve çocuktur? O da benzer bir koyu renk vardiya giyiyor, ama sol kanadının yerinde yıpranmış bir çıkıntı var, ince parçasından berrak bir sıvı sızıyor.

Bir başka keskin gıklama gölgeyi delip geçiyor ve ben yukarı bakıyorum, tek bir ışık huzmesine ve daireler çizen karanlık şekle doğru gözlerimi kısarak bakıyorum...

"Ge ni ve lash te nithe ae na!"

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, yaralı sprite'ı kabul etmeyi reddettiğim bir yara taşıyan ağırlı avucumun içine nazikçe alıp göğsüme yaklaştırıyorum. Küçük olan yüzüme yaklaşıp kadar çırpınıyor, geniş gözleri o kristal kubbede daha fazla çatlağın ortaya çıkmasına neden olan duygularla dolu - karartılmış içimden koparılan başka bir ışık katmanıyla bataklık yaptığım çatlaklar.

Bir sonraki göz kırpışım bir öncekinden daha

ağır geliyor. "Onu nereye götüreceğim?"

Hâlâ gölgelerde saklanan Irilaklara bakıyor.

"Bize zarar vermezler." Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum - bir daha asla hissetmek istemediğimden emin olduğum kadar eminim.

Hiç.

Hiçbir şey ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim her şeydir. Bilinçli zihnimin yüzeyinde kayma, ayaklarımı kaldırma ve ilerleme yeteneği. Bu nabızsız, sessiz boşlukta devam etmek için.

Bu... *güvenli*.

Annesine acı dolu bir bakış atan peri, küçük elini sallayarak beni takip etmemi işaret ediyor.

Onu ormanda takip ederken Irilak bize bir yol açıyor, o gürül gürül akan şelaleden uzaklaştığım her adımda kaburgalarım bir ip bağlanmış gibi hissediyorum, geriliyor.

Esneme hareketleri.

Yaralı sprite'ın titreyen nefeslerine kulak veriyor, kendi nefeslerimi onların ritmine göre ayarlıyorum.

Bu hayatı kurtar. Onu güvende tut.

Bir görev. Küçük, titreyen bir görev. Odaklanabileceğim bir şey. Bu gölgeli karanlığın içinde zayıf bir fener.

CHAPTER 2

CAINON

"**I** Oraya gidip canavarları kendin katletmek zorunda kalman umurunda değil Grimsley. Elimizdekiler tükendi," diyorum ona bakarak.

kaşlarımın altından -tam tersini hissettiğim halde umursamaz bir hava takınıyorum.

Grimsley masamın önündeki koltuğunun kenarına tünemiş, saçının bir teli bile yerinde değil, yüz hatları o kadar uzun ve keskin ki, bakımlı bir sıçan çocuğu gibi görünüyor.

"Farkındayım, Yüce Efendimiz." Alnında ter damlaları beliriyor, keskin kokusu midemi bulandırıyor. "Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Eğer öyle olsaydın, bu çıkmazın içinde olmazdık."

Bakışları düşüyor ve benimkiler omzunun üzerinden şöminenin üzerindeki saate yöneliyor.

Vakit neredeyse geldi.

Ayak bileklerimi çapraz yapıyorum, ayağımı kalbinin çılgınca atışına göre zıplatıyorum. "Petrol stoklarımız yakında sağlıklı bir seviyeye dönmezse, birini ibret olsun diye cezalandırmak zorunda kalacağım. Şimdi defol git," diyorum burnumu kıvrarak.

Kıpırdanıyor, eğiliyor ve kapıya doğru adım atıyor; her adımı sanki koşmamaya çalışıyormuş gibi sert.

"Oh, ve Grimsley?"

Dönüyor, boncuk gibi gözleri bana kilitleniyor. "Evet, Efendim?"

"Eğer petrolümüz biterse, erzaklarını ilk kaybeden sizin aileniz olacak."

Yüzü hastalıklı bir solgunluğa büründükten sonra başını eğiyor, çıkışa doğru geri geri gidiyor ve arkasından kapıyı tıklatarak çıkıyor.

Öfkem kabarıyor, bakışlarım masamın kenarındaki bir tepsiye yığılmış parşömen yığınınına kayıyor. Kolumu savurarak onları uçuruyorum, tepsi yere çarpıyor.

Dağınıklığa bakıyorum ve iç çekiyorum.

Geniş odada bir kapı sesi yankılanıyor.

"Girin."

Bir dizi hizmetli ofisime doğru ilerliyor, başları öne eğik, her biri sabah çayı için sipariş ettiğim çeşitli lezzetleri taşıyor: bir yığın çörek, üzerine bal sürülmüş meyveler, dut çayı, kuşkonmaz ruloları. Sadece en iyi malzemeler - kıtanın dört bir yanından ithal edilmiş.

Hizmetçiler masanın hazırlandığı balkona çıkıyorlar ve ben ayağa kalkıp masanın etrafından dolanarak bir kase kaymak taşıyan kadının önünü kesiyorum. "Şuradaki pisliği temizleyin," diye mırıldanıyorum, parmağımı kremanın içinde gezdirip ağzıma atıyorum; vanilya kokusu anında içimi ısıtıyor.

Aşçı doğru miktarda ekledi. En azından biri işini doğru yapabiliyor.

Kız parşömenleri toplamak için koştururken ben elimde kâse, balkona çıkıyorum. Tüm tabaklar, kaseler ve mutfak eşyaları için yer bulmaya çalışan ve başarısız olan hizmetkârlara "Bırakın," diye bağıriyorum.

Dağıldılar, içeri aktılar, görüş alanımdan çıktılar.

Kremayı bıraktım, her şeyi doğru şekilde sunulana kadar yeniden düzenledim. Kendi kendime başımı sallayarak, şehrin panoramik manzarasını sunan beşinci kattaki korkuluklara doğru ilerliyorum.

İskandinavya'dan çıkan, cam küplerle istiflenmiş, o kadar alçakta duran, suyun yanlardan akmaması mucize olan sağlam bir mavnayı izliyorum. Bunun tam tersi olan bir balina avlama gemisinin yanından sürüklenerek geçiyor; uzun ve yorucu bir yolculuğu simgeleyen kirli, yamalı yelkenine rağmen, geri dönen bir gemi için olması gerekenden çok daha yükseğe tünemiş.

Lanet olsun.

Bakışlarımı sabah güneşinin ışığında parıldayan Parith'e dikerek, sokaklarda yürür gibi meydan binalarını tarıyorum.

Onları arıyorum.

Yıpranan sabrımı hafifletmek için parmağımı raya vuruyorum.

Şimdiye kadar dönmüş, dizlerinin üzerine çökmüş, beni affetmesi için yalvarıyor olmalıydı. Kendini tamamen bana teslim ettiğinde bunun ne kadar kolay olabileceğini görecektim. Ona ondan daha *iyi olduğumu*, hayal ettiği her şey olduğumu kanıtlayacağım ve bunun için beni sevecek.

Beni *gerçekten* sev.

Ayak sesleri arkadan yaklaşıyor ve kapıcım boğazını temizliyor. "Yüce Efendi, Yüce Septum sizi görmeye geldi."

Kalbim küt küt atıyor. "Onu içeri gönder. O gidene kadar başka rahatsız edilmeyeceğimden emin olun."

Başını eğip kaçıyor ve ben de dikkatimi içecek masasına veriyorum, taşın üzerine serilmiş gri masa örtüsünü düzeltiyorum, sonra tabakları, kâseleri ve kapları yeniden düzeltiyorum. Karışık ayak sesleri yaklaşıyor ve kaşlarımı çatarak dönüp Yüksek Septum'un balkonuma doğru topallayarak geldiğini görüyorum, gri cübbesinin kıvrımları hafif rüzgârda dalgalanıyor.

Kan kokusunu alınca aceleyle öne atılıp koluna giriyorum. "Heira, kendine ne yaptın?"

Kapüşonunun gölgesi altından bana bakıyor ve mor yıldız patlaması gözlerinin köşelerinde çizgiler beliren sıkı bir gülümseme yayıyor. "Gölge'nin Eli'ni avlayana kadar kalçama metal bir mahmuz takmaya başladım. Her günün nasıl geçtiğini hissetmek istiyorum, çünkü başaramazsam herkes bunun sonuçlarını hissedecek."

Ona bunun berbat bir fikir olduğunu söyleme isteğimi bastırıyorum.

"Tanrıların hizmetkârlığınızı takdir ettiğinden eminim," demek yerine ısııyorum ve onu kare masanın etrafına yerleştirilmiş iki sandalyeden birine doğru götürüp dizlerinin üzerine bir peçete atıyorum. Ben de kollarımı sıvayarak diğer koltuğa oturuyorum. "İçecek bir şeyler?"

"Çay lütfen." Kapüşonunu geri çekip uzun, gevşek, altın rengi saçlarını omzunun üzerinden geçiriyor; karışık uzunlukta, güneş ışığını yansıtan gümüş çizgiler var - nispeten pürüzsüz cildinin gizlemekte başarılı olduğu yaşına bir selam.

Parmaklarım fırçalamak için kaşınıyor.

Örgü yap.

Onu daha az vahşi ve asi bir şeye dönüştürmek için.

"Ve bir çörek," diye devam ediyor, kremayla dolu kaseye bakarak. "Oh, Cainon. *Kaymak mı?* Aylardır hiç bulamadım."

Hoşgörölü bir gülümseme sunuyorum. "Senin için sadece en iyisi. Aşçıya içine vanilya kattırdım. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

Yanağımı okşuyor, gözleri parlıyor. "Bana karşı çok iyisin." "Asla."

Pelerininin kıvrımlarından süslü, yumuşak kıllı saç fırçasını çıkarıyor, sonra aramızdaki masaya koyuyor ve elini sapına koyuyor. Çayını doldurup iki tabak çörek hazırlarken kalbim küt küt atıyor, gözlerim fırçaya takılıyor. Elini.

Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla bırakıyor, sonra ılık esintiyle buruşan okyanusa bakıyor ve bana karmakarışık saçlarının engelsiz bir görüntüsünü veriyor. Yüzünü güneşe çeviriyor; gökyüzü yavaş hareket eden birkaç bulut kümesi dışında açık. "Tanrılar bize güzel bir gün bahşetti." Bir gözünü açarak soruyor: "Genelde açık denizde geçirmez miydin?"

"Bugün olmaz." Çörekleri önüne koydum ve tekrar fırçaya baktım. "Aklımda çok fazla şey var. Çiftleşme töreni için hazırlıklar tamam mı? Orlaith'in hangi yarattığı seçtiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Anladığım kadarıyla, evet." Kaşlarını kaldırıyor. "Ve gökyüzünün temizlenmesiyle birlikte, Tanrıların bu birlikteliği desteklediğine inanıyorum."

Umarım.

Çayına bir küp şeker karıştırıyorum. "Impuristleri seçtiniz mi?"

"Kesinlikle," diyor sıkıntıyla. "Kızım büyük bir ama o taşların önünde yemin etmeyi tercih etti. Onu bu sabah gönderdim."

Ses tonunda güçlü bir gurur ifadesi var.

Kaşığımı bardağın ağzında sürükleyerek yukarı bakıyorum. "Oh?"

"Nihayet, bunca yıldan sonra. Üçüncü gözünü bile oydu, diye övünüyor ve elinin bir hareketiyle gözlerinin arasındaki ham izi gösteriyor. "Ben de aynı zamanda benimkini derinleştirdim."

Başımı hafifçe eğerek ona küçük bir gülümseme sunuyorum ve henüz dokunulmamış çöreğine bakıyorum; kreması güneşin şiddetli sıcağından sararıp erimeye başlamış. Boğazımı temizleyerek meyve kâsesinden bir üzüm koparıyorum ve ağzıma atıyorum, dişlerimin arasında patlamasının tadını çıkarıyorum. "Bu ani değişiklik neden?"

Gael bana hiçbir zaman annesinin izinden gidecek biri gibi gelmedi ve aralarındaki gergin ilişki beni daha önce hiç tehdit etmemişti.

Ama şimdi...

"İnanca dönüşünü sorgulamadım, sadece kollarımı açarak karşıladım. Cam Saray'da kefareti ödemiş, bedenini ve zihnini güçlendirmek için biraz zaman geçirecek. Gölge'nin Eli'nin avında bana katılacağını umuyorum."

Başımı sallıyorum, kremanın damlamasını, damlamasını, *damlamasını* izliyorum.

"Umarım hâlâ aylık sabah çaylarımızın tadını çıkarabiliyoruzdur?" Göğsümde kabaran kıskançlığın ses tonuma sızmasını engellemeye çalışarak soruyorum. Gözle görülür iki düğüm sayarsak -yüzünün etrafında *alay eder* gibi dolaşan birkaç gevşek telden bahsetmiyorum bile.

Bana rahatlatıcı bir gülümseme sunuyor ve elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Rahatlama göğsüme sokuluyor.

Sonunda çöreğini eline alıp sağlıklı bir ısırık alıyor ve çiğnerken beğenisini mırıldanıyor. "Sonuncuyu kaçırdığım için üzgünüm." Elindekini bırakıp çayından bir yudum alıyor ve gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, fırçayı alıp o altın buklelerin arasından geçirmek için can atıyorum. "Maars'la konuşmak için Eter Dağı'na bizzat gittim."

Elimdeki çöreği bırakıyorum, gözlerim kocaman açılıyor. "*Uyarmalıydın Ben!* Size bir eskortlar topluluğu sağlayabilirdim!"

Kalkık kaşlarının altından bana bakıyor. "Kim yoluma çıkabilirdi ki?"

Yanağımın iç tarafını ısııyorum, burnumdan derin bir nefes çekip dışarı üflüyorum. "Nasıl geçti?"

"Şey. Ona bir keçi götürdüm ve sıcacık kalbiyle ziyafet çekmesini izledim," diyor öyle bir vahşetle ki, neredeyse onu elinde organla orada dururken, kolundan kan damlarken hayal edebiliyorum. "Bana kızımın aradığımız kişiyle yüz yüze geleceğini söyledi." Çenesi kalkık, gözleri alev alev yanıyor. "Yaklaşıyoruz, Cainon. Bunu *hissedebiliyorum*."

Ona sıkı bir baş selamı verdim.

Ona inanmak istiyorum ama bunca yıldan sonra bu sözler gerçeklikten çok efsane gibi geliyor. Sahte bir rahatlık hissi, şüphesiz, ama aklım son zamanlarda başka yerde.

Çayımı yudumluyorum, dağınık saçlarını fırçayla temizledikten sonra korkuluğun üzerinden güneş ışığında parıltı veren cam bloklarla dolu mavnaya bakıyorum. Mavi taştan ikiz kulelerin çevrelediği körfezin dar ağzına doğru sürükleniyor, her biri kalın demiri döndüren devasa bir çarkla yüklü

Okyanus tabanına serilmiş zincir. Gerildiğinde bir gövde parçalayıcıya dönüşür.

Evet, dalgaların altına çömelmiş sığ kıyıları sert havalarda tehlikelidir ama zincir, dalgaların yükseldiği zamanlar için bir uyarıdan çok daha fazlasını ifade eder. Parith'i okyanus kaynaklı bir saldırıdan neredeyse Ocruth'un meşhur kayalıkları kadar etkili bir şekilde korur.

"Son sevkiyattan memnun musunuz?"

"Hem de çok. Netlik kusursuz. Kilth'e taşınan son parça da bu," diyorum mavnayı işaret ederek. "Her şey plana uygun gidiyor, bir sonraki dolunayda kıtadan gönderilmiş olacak."

Karşılığında aldığım kütükler filomun üretimine büyük katkı sağlayacak ve bu bana tek bir Baharyalı ağacına bile mal olmadı.

"Anlayışımız ikimiz için de iyi işliyor," diyor kaşlarını zıplatarak ve ben de mırıldanarak onaylıyorum.

"Kurbanlara."

Başını sallıyor ve ben de dumanı tüten sıvıyı yudumluyorum, bakışlarım şehrin bloklu silüetine geri dönüyor. Bir üzüm daha ısıırıyorum.

"Şimdi, parşömeninde söz verdiğin haberler ne olacak?"

"Elbette." Ağzımdaki lokmayı yutarken fırçaya bir göz atıyorum, sonra boğazımı temizleyip ellerimin tozunu alarak anın tadını çıkarıyorum.

Ziyafet gibi mideye indiriyor.

"Kesin bir şey söylemek için çok erken ama... onu tahtadan indirmenin bir yolunu bulmuş olabilirim. Temelli olarak."

"Yani-" diye

sırıttıyorum.

Heira'nın gözleri açılıyor, eli masanın üzerinden benimkini kavramak için uzanıyor. "Oh, oğlum. *İyi iş çıkardın!*"

Övgü, ses tonu, yüzündeki ifade-

Kanımı kabartan bir coşkuyla dolup taşıyorum. "Ocruth'un Baş Eşi olur olmaz, Vateshram Ormanı'nda Gölge'nin Eli'ni aramak için kontrolsüz bir erişimin olacak. Ayrıca şişen milislerini desteklemek için umutsuzca ihtiyaç duyduğün sınırsız kaynaklara da erişimin olacak."

"Harika," diye fişkırıyor, elimi sıkıyor, göğsüm gururla şişecek kadar büyük bir gülümseme takınıyor.

"Mutlu olmana çok sevindim..."

"*Mutlu olmaktan daha fazlasıyım.*" Fırçaya başıyla işaret ediyor, ben de yavaş ve kontrollü bir hareketle ona uzanıyorum.

Tadına baktım.

Masanın etrafından dolaşıp saçlarını topluyorum. Omzunun üzerinden çekiyorum.

Uzunluğu omurgasından aşağıya doğru yuvarlanıyor ve kılları keten telleri boyunca her seferinde zarif bir şekilde kaydırarak onları ipekten bir nehir haline getiriyorum

-Dağınık iç organlarıma benzer şeyler yapan bir hareket.

Kafamın içindeki o vahşi sesi ehlileştiriyor.

"Uzun zamandır taşların önünde diz çöküyoruz," diye vaaz veriyor ben fırçalarken. "Bu sözleri sanki kalbimizin etine kazınmış gibi hissettik. Tanrıların gerçek hizmetkârları olduk ve onlar bizi ödüllendirecek."

Ellerim sapın etrafında esniyor.

Ona önce kötü haberi vermeliydim, ama bu saçlar... düğümler... Eli geriye savruldu, bileğimi yakaladı, hareketimi durdurdu
Midstroke. Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor. "Endişelisin. Fırçalama şeklinden bunu hissedebiliyorum."

Uzun ve derin bir iç çektim. "Seninle konuşmam gereken... *tartışmalı* bir konu var."

"Bu balkondan hiçbir şey çıkmaz, bunu biliyorsun." Saçlarını omzunun üzerinden, ulaşamayacağım bir yere savuruyor ve ben de fırçayı daha sıkı kavriyorum. "Sana *asla* zarar vermem."

Elim gevşiyor, kelimeler uzun zaman önce kanaması durmuş olsa da bana unutmak istediğim şeyleri hatırlatan yara izlerine sahip eski yaraları yatıştırıyor. Çoğu zaman.

Diğer zamanlarda, hatırladığıma memnun oluyorum. Acı, göğsüme saplanan ateşli bir sopanın alevleri gibi içimi yakıyor.

Boğazımı temizleyip yerime oturuyorum, fırçayı masaya geri koyuyorum ve ellerimi top haline getirip zıplayan dizlerimin üzerine koyuyorum. "Orlaith..."

Heira başını yana eğiyor. "Peki ya o?"

Zehirli kelimeleri bir araya getirirken ensemde terler birikiyor. "Onu alenen olmasa da *şahsen* elimde tutmak istiyorum," diyorum duraksayarak. "Bu nasıl gelişirse gelişsin."

"Bekle..." Stark'ın farkına varması gözlerini açıyor, ses tonunda yoğun bir onaylamama var. "Kız *sağlam* değil mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum ama emin olamıyorum."

Gözleri yarılr. "Kardeşlerden birinin yapabileceği *kontroller* var-"

"Hayır," dedim. "Çek yok."

Ona benden başka kimse dokunamaz.

Heira dişlerini öyle bir sıkıyor ki birbirlerine sürtündüklerini duyuyorum. "Bunu doğru anlamama izin ver evlat. Denemede başarısız olması halinde Tanrıların lütuflarını neden geri çevirdiğini anlamaya çalışmamamızı ve onu buna göre *cezalandırmamamızı mı* istiyorsun?"

Başımı salladım.

Derin bir nefes alıyor ve sandalyesine yaslanıyor. "Bu bir *küfür*."

"Biliyorum."

Ama içimde bir şey var - o orkide gözlerine ilk baktığım günden beri ekilen, sarsamadığım aç bir kesinlik.

Orlaith benim için politik bir piyondan *daha fazlası*. Gitmesine izin vermek istemiyorum. Eğer Tanrılar onu Baş Sahibem olmaya layık bulmazsa, ona başka bir şekilde sahip olacağım.

Her neyse.

"Başarısız olursa," diye azarlıyor Heira, "Tanrılar yine de kan dökülmesini bekleyecektir. Bunun cezasız kalmasına izin vermeyecekler. Eşit dozda bir *kefare*t olmadan."

"Ondan bana kalacak bir şeyler olduğu sürece."

Heira çenesini kaldırıyor ve burnunun hizasından bana bakıyor. "Halka açık bir kırbaçlama. Ve metal bir mahmuzla kılıflanmış bir ömür. Ayrıca onu halkın gözünden uzak tutmalısın ki Tanrıların hakkını aldığına inansınlar."

"Yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık."

Sessizlik uzuyor ve onun düşüncelerinin aramızdaki rüzgârın girdabında çalkalandığını hissedebiliyorum. Sanki Jakar'ın şu anda gökyüzünü parçalayıp beni cama çevirebileceğinden endişeleniyormuş gibi bana bakıyor. "Tanrılar da bu amaç için ekstra bağışlar bekleyecek. *Sağlıklı* olanlar."

"Tabii ki. Adalardan alınabilirler. Mülteci akını var ve açık denizlerde ve sert havalarda boğulmalar yaygın. Özellikle de körfezde. Yas tutan ailelere bunu açıklamak kolay olacaktır."

Gözleri yumuşar. "Öyle olsun ama büyük bir hata yapıyorsun."

Muhtemelen, ama ben Orlaith'i istiyorum. İçimde tutuşturduğu ateşi istiyorum.

Gözlerindeki korkusuz parıltı.

Bana *ona baktığı gibi bakmasını* istiyorum. Benim onu *tükettiğim gibi* aşık olmasını.

Dilim karıncalanıyor ve yutkunuyorum.

Heira'nın bakışları düşüncelere dalıyor. "Bunun siyasi olması gerekiyordu ama sen kıza takılıp kaldın..."

Omuz silkiyorum, kaseden bir üzüm daha koparıp ağzıma atıyorum ve dişlerimin arasında patlatıyorum. "Belki."

Derin bir iç çekerek beni didik didik eden bir bakış fırlatıyor. "Dikkatli ol oğlum. Büyük duygular yaralayabilir. Sen uyurken seni göğsünden bıçaklayabilirler. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Fincanımı kaldırıyorum ve tekrar şehre bakıyorum.

Evet, biliyorum.

CHAPTER 3

ORLAITH

T Orman, güneş ışığı ve genç otların kokusuyla sıırsıklam olmuş yemyeşil bir açıklığa açılıyor, ortasında uzun zamandır unutulmuş yalnız bir ağaç

-Sanki vahşi yarı onu aylar önce yutmuş gibi. Kalın, ağarmış gövdesi düğümlü, budaklı ve yumruğumdan daha büyük olmayan kasvetli deliklerle dolu, dalları küçük paslı fenerlerle dolu, camları kararmış ya da kırılmış.

Bir posta ağacı.

Yaklaşıyoruz, yapraksız soluk dalların altından geçiyoruz ve boyalı yıldızlara benzeyen küçük mavi çiçeklerle tozlanmış yoğun bir çalı tarafından yastıklanan diğer tarafa yönlendiriliyorum.

Peri çalıların arasında dolaşıyor, sonra havada asılı kalıyor, bana Kara Kale'nin bahçelerinde uçuşan nektar yiyen minik kuşları hatırlatıyor. Parmaklarını oynatarak beni takip etmemi işaret ediyor, sonra yaprakların arasından geçip gözden kayboluyor.

Huh.

Omzumun üzerinden sık orman gölgelerinde yuva yapan Irilaklara bakıyorum, izliyorlar, derimi karıncalandırıyorlar. En azından artık benden o kadar korkmuyorlar.

Yaralı sprite bana karşı titriyor ve ben de onu sıcaklığıma daha da yaklaşıtıyorum.

*Bu hayatı
kurtar. Onu
güvende tut.*

Bazı dalları kenara itiyorum, ağacın gövdesinde küçük bir yarık ortaya çıkıyor, kenarları pürüzsüz. Sprite'ı göğsüme yaklaştırıp çömeliyorum ve başımı içeri sokuyorum, çalılarla boğuşurken vücudumu büküyorum, dallı parmakları kıyafetlerimi yırtıyor.

Bir bacağımı yarıktan içeri kaydırarak kendimi dar bir oyuğun içinde buluyorum, çalılıkların arasından süzülen hafif bir ışık. "Burası herkesin bildiği bir yer mi, yoksa..."

Girişin içinde gezinen peri bir dizi yabancı sözcük sıralıyor, sonra da elini sallayarak beni çağırıyor.

"Aptalca bir soru," diye mırıldanıyorum ve budaklı köklerden oluşan bir labirentin üzerinden tırmanarak onu bir kovuğa kadar takip ediyorum, hava nemli toprak kokusuyla zengin.

Kanat çırpışlarının hafif uğultusu boşluğu dolduruyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Yaralıyı kucaklayarak, karanlığa doğru inerken düğümlerden ve kalın, kıvrımlı sinirlerden oluşan zayıf merdivende manevra yapıyorum. Peri etrafımda çırpınıyor, ellerini sallıyor, ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını ikimiz de bildiğimiz halde gevezelik ediyor, sonunda daha sağlam bir zemine adım atana kadar.

Çömeldiğimde, bir çeşit sığınakta olduğumuzu görüyorum.

Kıvrımlı kökler iç içe geçerek tüm alanı kaplıyor, küçük oyuklarda soğanlı kışkırlardan parlayan solucanlar bulunuyor ve tüneli yumuşak, altın rengi bir ışıkla aydınlatıyor. Bazıları parşömenler, diğerleri ışıltılı mücevherler, taşlar ya da diğer ıvır zıvırları taşıyan Sprite'lar gelip gidiyor. Bazıları o kadar hızlı hareket ediyor ki tozlu bulanıklıklardan başka bir şey değiller; diğerleri ise uçuşun ortasında durup büyük, meraklı gözlerle bana bakıyor. Hatta bazıları omzuma konup saçlarıma, yüzümün yan tarafına dokunuyor ve içimi ürperten sesler çıkarıyor.

Elimi geri çekip yaralı sprite'ı kontrol ediyorum, titreyen paket her nefes verişte inliyor. Kıyafetleri ve saçları Rhordyn'in kanıyla lekelenmiş; bu görüntü beni derinden sarsıyor.

*Bu hayatı
kurtar. Onu
güvende tut.*

Genç peri beni ileriye doğru sallıyor, parlak kırmızı saçları telaşlı kargaşada takip edilmesi kolay bir işaret.

Başka bir alçak geçit boyunca sprite'ı takip ederken, yol boyunca rastgele yüksekliklerden çıkan birçok küçük tünelden geçerken, toprak cepleri arasına sıkışmış şişman, parlayan solucanlardan herhangi birine basmamaya dikkat ederek geçici adımlar atıyorum. Sonunda, bizi sprite'larla ve onların keskin gevezelikleriyle kaynayan kubbeli bir kovana

götüren daha büyük bir tünelden aşağı dönüyoruz.

İçeri girdiğimiz anda cıvıl cıvıl konuşmaları aniden kesiliyor, sprite'lar köklerin üzerine yerleşiyor, bacaklarını sallıyor, diğerleri ise kenardan uzanıp bana bakıyor.

Avucumun içinde kıvrılmış, titreyen yaralıyı ortaya çıkarmak için elimi göğsümden çekiyorum.

Bir süre sessizlik oldu, sonra bir grup pırpır aşağı süzüldü, onu kollarına alıp iki büyük kök arasındaki karanlık oyuğa taşıırken bana kaçamak bakışlar attılar; genç pırıltı peşinden gitmeden önce yanağımı yumuşak bir öpücükle süsledi.

Gitti.

Göğsüme bir kaya gibi yalnız bir ağırlık çöküyor ve boş ellerimi uzatarak kanının pul pul kalıntılarını hissediyorum.

Çekiç gibi çarpan kalbim kristal kubbeye çarpıyor ve irkiliyorum, yüzeyde çatlaklar oluşurken dizlerim bükülmekle tehdit ediyor. O küçük parıltı tanelerini toplamak için çabalıyorum, onları eziyorum.

Hayat kurtardım, içimden çılgılık atıyorum, delikleri tıkıyorum. Hayat kurtardım-
Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bocalayarak döndüğümde soluk, puslu bir karartının önümde süzüldüğünü görüyorum.

Kaşlarımı çatarak dengemi koruyorum ve kolumu bir tünek gibi kaldırıyorum.

Cüce ön koluma konuyor, kabarık beyaz saçlarıyla bir yuva oluşturmuş, kulağının sivri ucuna siyah bir iğne batmış. Siyah bir örümceği iki eliyle poposundan kavırıyor, örümcek kollarını pençelerken büyük, kasvetli gözlerle beni değerlendiriyor.

Bakışları elime bulaşan kanda daralıyor ve başı yana kayıyor. Gözlerimi kırıştırmama neden olan bir yoğunlukla bana bakıyor. "Has te ... nah ve heilth neh?"

"Sprite dilini konuşamıyorum," diye itiraf ediyorum ve o da kabarık kaşlarını kaldırıp örümceği kaldırıp kafasını ağzına tıkmadan önce elime bir kez daha bakıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve o yutkunurken içten içe ürperiyorum, karnını sulu bir *patlamayla* ısıyor ve kahverengi sıvı çenesinden aşağı süzülüyor. Başını diğer tarafa eğiyor, bana kalan gövdeyi ve mücadeleyi bırakmış gibi görünen sekiz kıvrılmış bacağı sunuyor.

Bağırsaklarım düğümleniyor.

Başımı sallıyorum. "Çok iyi görünüyor" -*korkunç*- "çok iyi. Ama hayır, sorun değil.

Ben, ahh

... daha önce yedim. Aslında bir kase dolusu yedim."

Gözleri açılıyor ve bana bir tür ilahmışım gibi yukarıdan aşağıya bakıyor, sonra kalanını ağzına tıkıyor. Dudaklarından hala birkaç cılız bacak çıkarken, bana takip etmem için el sallıyor, bir bulanıklık içinde ilerliyor.

Eğer beni örümcek avına götürürse, boku yerim.

Sprite'ın peşinden tırmanıyorum, geçit üstüne geçitten geçiyorum, sonunda kızarmış et, şarap ve odun dumanının tanıdık kokularıyla dolu sıkışık bir tünele dönüyorum.

Parith'in pazar meydanına yakın olmalıyız.

Yüzümün önünde durmuş gevezelik ediyor, gökyüzüne doğru kıvrılıyormuş gibi görünen karışık sarmaşıklar ve köklerden oluşan bir patikayı heyecanlı bir el hareketiyle işaret ediyor.

Anlayışla başımı sallıyorum ve gülümseyerek teşekkür ediyorum. Göz açıp kapayınca kadar gitti, beni şişman solucanlar ve o kristal kubbeye doğru tünel açmaya çalışan çırpınan düşüncelerim dışında yalnız bıraktı.

İçeride tuttuğu her şeye karşı.

Titreyen bir nefes alarak cebime uzandım ve tünel labirentinde sürünürken cebime tıktırıldığı için yer yer biraz yontulmuş olsa da artık tamamen kireçlenmiş olan küçük çiçeği çıkardım.

Kubbe boyunca kılcal çatlaklar çatırdıyor ve ben o küçük parıltı boncuklarını koparıp eziyorum ve yumuşatıyorum, boşlukları tıkıyorum. Soğuk bir hava damarlarımdan sızıyor ve kendimi sabitlemek için bir köke tutunarak yalpalıyorum.

Çenemi göğsüme indirerek kalın bir şekilde yutkunuyorum, kanlı elimi çiçeğin etrafında sıkıyorum, sertleşmiş yapraklar o cam parçasının açtığı ham yarayı kazıyor.

Ne yapmam gerektiğini anladığımda boğazımda bir yumru oluşuyor.

M Parith'in posta ağacının dibindeki dikenli çalılar arasında geçerken en çok hasarı kollarım alıyor. Tökezleyerek bir Uzayıp giden yapraklı dalların koruduğu açıklık, altın rengi bir parıltı yayan fener dizileriyle dizilmiş -şimdi bunun cam gibi tabutların içine doldurulmuş solucanlardan kaynaklandığını anlıyorum.

Ağacın etrafını saran mavi taşlı çit, ona sağlıklı bir rıhtım sağlıyor ve diğer tarafta takas yapan, gülen ve şarkı söyleyen insanlardan koruma sağlıyor.

Pazar meydanı.

Budaklı gövdenin etrafından dolanıyorum ve ağacın dibindeki ahşap kulübeye giriyorum, üstümdeki hava kanat çırpışlarının yumuşak uğultusuyla dolup taşıyor. Çırpınan kargaşa yavaşlıyor ve bir deniz dolusu minik yüz kasvetli deliklerden dışarı bakıyor, çelimsiz tüneklerinden bana bakıyorlar.

İçime yağlı bir suçluluk duygusu pompalanıyor.

Sprite'lar ne yaptığımı biliyor mu? Kendi aralarında, içlerinden birini kurtaran kız hakkında fısıldaşıyorlar mı? Elleri bir başkasının kanıyla kaplıyken ne kadar garip.

Katil.

Bakışlarımı onların meraklı bakışlarından çekiyorum ve dikenli düşünceyi derinlere iterek kristal kubbenin yanına gömüyorum.

Titreyen bir nefesle posta kutusunun ahşap mandalını açıyorum, yığından küçük parşömen parçalarından birini alıyorum ve sivriltilmiş bir kömür çubuğuyla üzerine mesajımı karalamak için yaklaşıyorum - kağıt bu kadar sert ve ağır kelimeler için çok ince ve ince. Sıkı bir parşömen haline getirdikten sonra üzerine bir isim karalıyorum, sicimle tutturuyorum, sonra uzun ipe uzanıyorum, uzunluğu altın çanlarla süslenmiş, sıkıca çektiğimde şingirdiyor. "Birine bir mesajım var..."

Sanki itiraf etmemi bekliyorlarmış gibi garip, aç bir sessizlik oluyor.

Az önce Batı Üstadını öldürdüm.

Bir yanım çılgılık atmak istiyor, böylece göğsümün içinde saklı duran sakatlayıcı ağırlığın bir kısmını kaldırabilirim.

Sonunda bir peri kanat çırparak aşağı iniyor, uzun, kıvılcık saçları ve sonbahar yaprakları rengindeki kanatlarıyla bir telaş içinde masaya konuyor. İsme bakıp başını sallıyor, parşömeni alıyor, sonra kanatlarının arasına sıkıştırdığı kılıfına sokuyor, benim cupla'mı fark edince hareketleri yavaşlıyor.

Boğazımı temizleyerek onu kolumdan daha uzağa itiyorum ve cebimi karıştırıyorum. En küçük çiçeği tutup çekiyorum ve ona doğru uzatıyorum.

Önce ona, sonra bana, sonra da *yukarıya* bakarken gözleri açılıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ağaçtaki her perinin dalların kenarından ya da oyuklarının dudaklarından sarktığını, bakışlarının minik kristal çiçeğe kilitlendiğini görüyorum.

Cildim ısıyor.

Peri elime sıçırıyor, çiçeği alıyor, bana utangaç bir reverans yapıyor, sonra alaca tonlarda bir çırpınısla havaya fırlıyor, sırtına bağladığı kederimle dalların arasında kayboluyor...

Uçabilmesi bile bir mucize.

CHAPTER 4

ORLAITH

I kalabalık sokaklarda aceleyle ilerlerken, öğleden sonra havası sıcak ve yapışkan, kızarmış et, tatlı duman ve tuzlu salamura kokusuyla zengindir. Bu

Arnavut kaldırımları ayaklarımın altında sıcak, neredeyse bulutsuz bir gökyüzünden vuran güneş ışığına doymuş.

Mümkün olduğunca gölgelerde kalıyorum, yakıcı sıcaktan uzakta. Güneşin tenime vuran parıltısından.

Ruhum.

Sonunda bir binanın yan tarafına yerleştirilmiş bir çeşme buluyorum ve ellerimi soğuk suya daldırıyorum, başparmaklarımı avuçlarımın içine sokup sertçe ovuyorum. Tembelce dönerek giderden aşağı akıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Hayat kurtardım," diye mırıldanıyorum kristal kubbede daha fazla çatlak oluşurken, koparıyorum, eziyorum, düzleştiriyorum ve bataklığa batırıyorum, sonra kalkanın üzerine bir ışık tabakası sürüyorum. Dünya devrilir gibi oluyor, damarlarımdan buz fışkırıyor ve ben ağırlığımı yüksek bir sokak fenerine vererek, dişlerimi gıcırdatarak bocalıyorum.

Nefes al...

Nefes al...

Nefes al...

Gözlerimi kırıştıtarak omzumun üzerinden uzak duvara yaslanmış bir tüccar arabasına bakıyorum. Bir yığın insan çeşitli malların üzerine yaltaklanıyor.

ama dikkatimi giysilerle dolu ahşap bir raf çekiyor, yaban mersini renginde kadife bir pelerine takılıyorum.

İleriye doğru sallanıyorum.

Askıdan indirirken, kalın ve tereyağlı kumaşını okşuyorum.

Ağır.

Etiketdeki fiyatı kontrol ettikten sonra genç, yorgun görünümlü tüccara bozuk paralarımı uzatıyorum ve giysiyi omuzlarıma atarken bir teşekkür mırıldanıyorum. Elbisenin arasına sokuluyorum, derin kukuletayı başıma geçiriyorum ve rahatlatıcı kasvetin tadını çıkarıyorum.

Saklanmanın verdiği güvenlik.

Sonra yürüyorum, kalbimin taşıyamayacağı kadar uyuşmuş ağırlığını ayaklarımın taşımasına izin veriyorum, her adım dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil.

Etrafımda itişip kakışan, konuşmaları kulaklarımda sinekler gibi vızıldayan erkeklerin, kadınların, çocukların farkında bile değilim. Bir grup insanın önünde bir koninin içinden bağırarak petrol kıtlığı, kısıtlamalar ve kaynaklarımızı koruyalım gibi sözler söyleyen bir gardiyanın gür sesini zar zor duyuyorum.

Güneşin battığını, gökyüzünün mor, şeftali ve kan kırmızısı şeritlerle parçalandığını zar zor fark ediyorum, o sırada çevremde tanıdık bir bina belirliyor, kayalık duvarı tepedeki sokak lambasının parıltısıyla aydınlanıyor.

Ayaklarım hala. Kalbim de öyle.

Bakışlarım yavaşça duvar işçiliğinin üç kat yukarısına tırmanıyor - dün Rhordyn'in kokusunda boğulurken tırmandığım yolun aynısı, yüzüne tükürdüğüm çirkin tehdit beni bir kaya kayması gibi takip ediyor.

Penceresini görünce göğsüm sıkışıyor. Kapalı. Boş.

Başımı o kadar hızlı çeviriyorum ki, kararan içimden daha fazla ışık koparıyor ve kristal kubbeyi güçlendiriyorum, beni iliklerime kadar ürperten uyuşukluk dalgasıyla savaşırken duvarı bir koltuk değneği olarak kullanıyorum.

Daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor...

Gıcırdayan dişlerimi zapt etmek için çenemi kapatarak binanın etrafında dolanıyorum ve bir tente ile kapatılmış, dudağı sallanan bir tabelayla delinmiş ön kapıya ulaştığımda biraz olsun kendime geliyorum.

GRAVES INN

Kararmaya yüz tutmuş kolu tutup çekiyorum.

Pişmiş ekmek kokusuyla dolu ılık bir hava püskürterek, siyah saçlı, kara gözlü ve zeytin tenli huysuz adamlarla dolu bir odaya adım atıyorum. Ortak bariton sesleri beni yakalıyor ve kapıya yaslanıp, gelişigüzel giyilmiş, altlarında koyu renkli bölgesel kıyafetler bulunan kan kırmızısı tüccar pelerinleri denizine bakarken kapı kapanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, cupla'mın saklı olduğundan emin olurken bakışlarım yere düşüyor, aniden çok yoğun hissettiren havayı emiyorum.

Ocruth adamları.

Rhordyn'in adamları.

Bahari'ye kaçırdıkları, güvence altına alındıkları anda gemilere binmeye hazır olanlar. *Ona* sadık olanlar, *ona* cevap verenler.

Ne yaptığımı bilselerdi beni göz açıp kapayıncaya kadar öldürürlerdi.

Beni göğsümden bıçakla. Kalbimi patlatın. Gözlerimdeki ışığın kanamasını izleyin, zafer sloganları hain kanımın kokusuyla birlikte havayı kirletiyor.

Kaşlarımı çatıyorum, suçlarımı tavana kadar haykırırsam -hemen burada, hemen şimdi- Rhordyn'in adamlarının ona reva gördüğüm kaderi bana da reva göreceğini bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor. Hatta bir parçam... bunu *istiyor*. Kaşınmak için yalvaran bir kaşıntı gibi.

Arkamdaki kapı itirilerek açılıyor ve beni kafalarını bana doğru çeviren adamlarla çevrili iki bar masasının arasına fırlatıyor. Konuşmalar azalıyor ve karanlık bir göz denizi bana bakıyor.

Kapüşonumu aşağı çekip doğruluyorum.

Çıplak ve kirli ayaklarımın farkında olarak, barın sol ucundaki birkaç boş, uyumsuz tabureye doğru ilerliyorum, birini arkaya sürüklüyorum, ahşap ayaklar lekeli ve çukurlu döşeme tahtalarına sürtünüyor. Tüm ağırlığımı maun ağacından yapılmış pürüzsüz bir levhaya vererek öne doğru eğiliyor, tenimi diken diken eden ısrarcı bakışlara içimden lanet okuyorum.

Mısır renginde uzun, dağınık yan örgülü bir kadın, mavi kumaştan bir döküntü ve beline bağlı bir önlükle bana yaklaşıyor. Bana sıkı bir gülümseme sunuyor, ama örtülü yüzümü değerlendirirken kalkık kaşlarında ihtiyatlı bir ifade var. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Elimi cebime sokuyorum, her zaman yakınımda tuttuğum kaspun topağıyla çarpışınca duraklıyorum; parmağım onun kösele gibi derisini bir kez... iki kez fırçalıyor.

...

Ensemden soğuk bir ter boşanıyor.

Kasponu bir kenara itip üç bozuk para koparıyorum, sonra barın diğer tarafına kaydırıyorum, benden birkaç aralık ötede oturan adama elimle işaret ederken elim titriyor. "Elinde ne varsa."

Kafasının yarısı büyüklüğünde olan ve beyaz köpüklerle kaplı siyah bir sıvıyla dolu bardağa bakar.

İçimi ısıtacak kadar büyük ve tehlikeli.

Meraklı bir bakışla kıyafetlerimi inceliyor ve başını sallayarak bozuk paralarımı alıyor ve boş kupaların bulunduğu raflı duvara doğru ilerliyor. Yer yer benekli bir aynanın sıralandığı arka duvara bakıp yansımamı not ediyorum.

Ya da daha doğrusu, benim yokluğum.

Kapüşonum o kadar ileri itilmiş ki yüzümün yerinde bir kaşık siyahlıktan başka bir şey yok, hayatım boyunca tutunmayı öğrendiğim gölgeleri andırıyor. Bakışlarım erkek denizine doğru kayıyor -neredeyse her biri bana doğru bakıyor.

Bakışlarımı bara indirdim.

Bir bardak su gümbür gümbür önüme düşüyor, sıvı kenarlarından taşıyor. "Ben su istemedim," diyorum ve bardağı geri vermek için hamle yapıyorum ki önüme dumanı tüten, mis kokulu bir kâse düşüyor. "Kesinlikle istemedim-"

"Hayır. *Ancak...*"

Ses, barmen kızınkinden daha derin ve alaycı bir tınıyla gardımı düşürüyor.

Yavaşça, şimdi yanımdaki taburede oturan kadına bakıyorum.

Uzun saçları korkunç, bembeyaz saçları şakaklarından bükülmüş ve koyu teniyle tezat oluşturan ve sert yüz hatlarıyla övünen yarı yukarı, yarı aşağı bir şekilde bağlanmış: soluk gri gözler, keskin burun, yüksek elmacık kemikleri. Ağzının köşesinden yanağına doğru uzanan yara izi bana kendimi teslim ettiğim adamı hatırlatıyor - bu kadar mutlu bir şekilde uyumuş olmasaydım hassas bir yerimden vurabilirdi.

Tanıdık geliyor ama onu nerede ve ne zaman gördüğümü hatırlamakta zorlanıyorum.

"Kimsin sen?"

"Cindra," diyor bana ve ben de detay vermesini bekliyorum. Açıklamadı.

"Nasıl?" Tüccarın pelerini omuzlarından sıyrıp Ocruth'un pantolonunu ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış gömleğini ortaya çıkarmasını izleyerek soruyorum. Deri bir yelek dolgun kıvrımlarına doğru daralıyor, yakasına Ocruth'un hilal şeklindeki kılıcı iliştilmiş.

Pelerini barın üzerine örtüyor ve arkasına yaslanıp dar pantolonunun cebini karıştırıyor. "*Bunu* istiyorsanız ikisini de tüketmeniz gerekecek." Pirinç bir anahtarı barın üzerine çarpıyor, sonra barmen kızın yolunu kesiyor, sanırım benim orijinal köpüklü siparişimi alıyor ve sıvıyı üç dikişte mideye indiriyor.

Kızgın olmalıyım. Muhtemelen olurdum. Ama donmuş derimsi bir misk kokusu var.

Bakışlarım tekrar anahtara düşüyor, derinlere dalarken ona yapışıyor ve Rhordyn'in o anahtara dokunduğunu fark ediyorum. O anahtarı tuttu. O anahtarı *kullandı*.

Odasının kapısını açıyor mu?

Parmaklarım uzanıp onu kapmak için kaşınıyor. Kırık göğsüme yaklaştırmak için.

Yutkunuyorum, terli ellerimi yumruk haline getirip tekrar uzatıyorum.

Ayaklarımın beni bu hana getirdiğini sanmıştım ama yanılmışım. Çürük ve hırpalanmış kalbimmiş. *Onun* tarafından kuşatılmak isteyen parçam. Soluduğum havada onu tatmak.

Neredeyse uçurumdan aşağı son adımı atacak ve onu ölümün kapılarına kadar kovalayacak olan parçam.

"O da ne?" Boğazımdaki yumruyu geçmiş gibi yapıyorum.

"Cevabını zaten bildiğiniz soruları sormayın, *Hanımefendi*."

Kalbim duraksıyor, sonra dört nala ilerliyor.

Onun kararlı değerlendirmesiyle karşılaşıyorum, gözleri bilmiş bir parıltıyla parlıyor. Bakışlarını yavaşça onun yanından masaların etrafına tünemiş, çorba ve ekmek yiyen, biralarını yudumlayan ve ara sıra bana doğru bakan adamlara kaydırıyorum.

Hepsi benim kim olduğumu biliyor.

Safra boğazımı tırmalıyor. Beni boğmakla tehdit ediyor.

Katil.

"Her zaman pencereden tırmanabilirim," diye dişlerimi sıkarak söylendim.

"Onu parçalamanız ve bunu yaparken de Bay Graves'i kızdırmanız gerekir." Başını eğiyor, bu hareket neredeyse yırtıcı. "Ömrü boyunca hancı olma hayalini gerçekleştirmek için otuz yılını şehrin göbeğindeki bakır boruları yağmalayarak geçirdi ve cam ucuz değil. Karısının meşhur çorbasını yememek için bir pencere camını değiştirmenin ona bir aylık kazancına mal olmasını gerçekten istiyor musun?"

"Aç olsam bile, bu seni ilgilendirmez."

"Tam tersi. Herkesin karnının doyduğundan emin olmak *benim* işim ve emirlerimi ciddiye alırım. Karnınızın gurultusunu buradan duyabiliyorum."

"Kim-" Çarpan kalbimin yavaşlamasını dileyerek keskin bir nefes çekiyorum. "Emirleri kim verdi?"

"Sence kim?" Bana bilmiş bir bakış attıktan sonra kendi kâsesine dönüyor. Tahta kaşığı kaptığı gibi, et suyundan çıkardığı bir parça balığa üflüyor ve kubbemde daha fazla kırık çatırdarken onu iştahla mideye indiriyor.

Kıpırdayan bir sarmaşığın sivrilen ucu, saç çizgisindeki yarıklardan birinin içinden görünüyor.

Ne yaptığımı, onun öldüğünü bilseydi, bana bu kadar misafirperver davranacağından şüpheliyim.

Ya ona onun ne olduğunu söylersem? Yaptığı şeyleri? Onu *kurtardığımı*. Yaşıyor mu?

Senin canavarın.

Gözlerimi kapatıyorum ve kasvetli içimi karıştıyorum - o küçük ışık boncuklarını topluyorum, eziyorum, yumuşatıyorum. Çatlaklara parlaklık sıkıştırıyorum. Kanım yavaş ve bulamaç haline geliyor, çenemi sıkıkmama neden olan buz fraktallarıyla boğuşuyorum; kaslarım seğiriyor.

Gözlerimi açıp çorbaya bakıyorum. Üzerinden sıcak buhar kıvrımları yükseliyor.

Kolay bir takas gibi görünüyor ama içimdeki çalkantılar bana aksini söylüyor.

Anahtarı kapıp arkamdaki merdiven boşluğuna doğru koşabilirdim.

Ayaklarımın üzerinde daha hızlı olma şansım var-

Cindra düşüncelerimi okumuş gibi elini anahtarın üzerine koyuyor ve onu göğsüne yaklaştırarak vücuduyla koruyor.

İçimde bir şeyler kabarıyor, vahşi ve vahşi, dış gıcırdatan bir şiddetle patlıyor. Hançerimin ucuyla anahtarı bana vermesini talep etmenin sonuçlarını düşünürken, odanın etrafına hızlıca bir kez daha bakıyorum. Şüphesiz silahlarını gizleyen adamlara.

Bakışlarında gerginlik hissediyorum, sanki düşüncelerimin şiddet dolu yolunu değerlendiriyorlarmış gibi.

Eğer şüphelendiğim gibi onların gözetmeniyse... İyi bir mücadele verirdim ama aptalca bir mücadele olurdu.

Cindra ağzına bir karides atıyor ve bir yuvarlak ekmeği ikiye bölüp yarısını benim kâsemın yanına koyuyor, sonra kendi ekmeğiyle biraz et suyu siliyor.

Kaşlarımı çattım.

Bir somunu paylaşmak için kırmak çoğu bölgede saygı göstergesidir. Şimdi onu bıçaklamakla tehdit edersem biraz kaba olur.

Boyun eğmiş bir iç çekişle dirseklerimi masaya koyuyorum ve dilimlenmiş elimle kaşığı tutarak kasemin üzerine kıvrılıyorum. Doyurucu yemeğimi yiyorum, göğsümdeki boşluğu beslemek için hiçbir şey yapmayan bir tokluk; kafeslenmiş duygularımın yokluğuyla çatlamış bir çorak arazi gibi boşluk.

Kollarının koruyucu kalkanına sıkıştırılmış anahtara göz atarken, bir fincan suyun tamamını uzun bir bahşişle içiyorum. Bardağı çubuğa vuruyorum, kalan çorbayı sıyrıp ağzıma atıyorum, sonra kaşığı kâseye bırakıp elimi uzatıyorum.

Arka duvara bakarak bekliyorum, avucuma konduğu anda parmaklarım anahtarın etrafında kıvrılıyor. Tabureyi itip merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum.

"Orlaith." İsmim, ona fazlasıyla aşına birinin kendinden emin kesinliğiyle sunuldu.

Bir ayağım ilk basamakta, omzumun üzerinden kadına bakıyorum - sırtı bara dönük, bir dirseği yukarıda, keskin gözleri kapüşonumun içindeki gölgeyi arıyor.

Diğer elini kaldırıp parmaklarının arasından gevşekçe sarkan hançerimi gösteriyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve diğer müşterilerin meraklı bakışlarını üzerimde toplayarak ileri atıyorum. Parmaklarım tutamağı kavradığında, Cindra beni kendine çekiyor ve kulağıma tıslıyor-beş keskin kelime derimi diken diken ediyor.

"*Siyahlar* içinde daha iyi görünüyorsun."

CHAPTER 5

ORLAITH

I Kapısının önünde durmuş, etimi parçalayan cam parçasını sıkın elimle anahtarını tutuyor ve Beni kanattın.

Onu bana çekti.

O pençenin kabzasını kavrayan ve göğsüne saplayan aynı el.

Daha fazla kırık var ve ben onları yamamak için çabalıyorum, gıcırdayan dişlerimin arasından nefes alırken başımı kapıya dayıyorum ...

Düşünme.

Anahtarı kilide sokup sürgüyü kenara itiyorum. Kapıyı içeri doğru iterek öne doğru bir adım atıyorum ve *onun* fırtınalı bir tufan gibi ciğerlerime dolan seline kapılıyorum.

O, boğazımdan aşağı fışkıran ve harap olmuş yolumu yatıştıran buz gibi bir rüzgâr. O, kendimden nefret etmemin cızırdayan korunun üzerine yağın ağır yağmur damlalarıdır. O, kalbimi *elektriklendiren* ve onu daha hızlı atmaya zorlayan bir *yaşam* şimşegi.

Daha hızlı.

Daha hızlı.

Boğazımı sıkarak ağırlığımı kapıya verip arkamdan çarparak kapıyı kapatıyorum ve sanki susuzluktan kavruluyormuşum gibi nefesimi yutuyorum. Sanki yarılmış göğsünde hapsolmuş söylenmemiş kelimelerle avuçlarımdan kayıp gittiğinden beri ilk kez nefes alıyormuşum gibi.

Nefes nefese kalışım sonunda yavaş, bilinçli nefeslere dönüşüyor ve kalbim küt küt atarak odaya bakıyorum.

Taş duvarlar donuk ışıktaki dümdüz görünüyor, şehir haritasıyla tam bir tezat oluşturuyor, detaylara gösterilen özen gerçekçi görünmesini sağlıyor. Sağımdaki masa hâlâ taş parçaları ve onun yarım kalmış eskiziyle dolu.

Bakışlarımı ayırıyorum. Yatağa bakıyorum.

Kılıcı, sanki beni ormana kadar takip etmeden önce bilinçli bir kararla bırakmış gibi ucunda duruyor. Bunun dışında, çarşafardaki buruşukluklar, üzerlerine geriye doğru düştüğümünden beri değişmedi. Ağırlığını üzerime verip vücudunu ağrıyan yerlerime dayadığından beri.

Ona hasarımı göstermemi söylediğinden beri.

Hayır, söylemedi.

Soruldu.

Konuşmak yerine, o hasarı kavisli bir silaha dönüştürdüm ve göğsüne sapladım.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve parmaklarım boynuma uzanıp pençelerken, düğümlenmiş uzuvlardan oluşan bir yığının içine yığılıyorum.

Pençe.

Karanlık ve kanlı bir çağdan yontulmuş bir canavar olabilir, bir zamanlar bir katil olabilir, ama o *benim* canavarımdı.

Benimkini.

"*Hayat kurtardım,*" diye sayıklıyorum, azalan ışık boncuklarını arıyorum. Onları koruyucu kabuğa sürüyorum, göz kapaklarım o kadar ağır ki onları açık tutmak bir savaş. Bir ürperti kaburgalarımı sarıyor ve sallıyor, sallıyor, sallıyor-

Ortamı tutarak yana doğru yığılıyorum, bakışlarım yatağın altına dalıyor ve ön kolumun yarısı uzunluğunda siyah bir paketin üzerine düşüyorum.

Bakışlarım şeklini ve yerini tarıyor. Stony Stem'de saklandığım yerle aynı konumda.

Kalbim sıkışıyor.

Bu paket *benim* için hazırlandı.

Bir parçam yere atlamak, onu kapmak ve çözmek istiyor. Geri kalan yanımda ise görebileceklerimden korkuyor, göğsümün içindeki kristal kubbenin her geçen saniye daha da kırılmanlaştığının farkında. Sanki altında sıkışıp kalmış, çalkalanan, kesilen, sürünen duygular onu yıpratıyor.

Bunu sen yaptın.

Bunu sen yaptın.

Uzanıyorum. Dur.

Hırlayarak ellerimin ve dizlerimin üzerinde ileriye doğru itiyorum, yatağın altına girip paketi kaparken yere yaslanıyorum. Geri çekilip dizlerimin üzerinde sallanarak paketi avucumun içinde tutuyorum ve dengesiz ağırlığı karşısında nefesim kesiliyor. Üstten ağır.

Tanıdık.

Kalbim gümbürdeyerek ipi gevşetiyor ve kumaşı çözüyorum. Yere düşüyor, yanına küçük bir parşömen konuyor ve elmas kazmamı titreyen elime bırakıyor.

Gözlerim, görüşümü bozan dökülmemiş yaşlarla alev alev yanıyor.

Geri aldı.

Dudaklarımı sapa değdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum, *onun* zayıf kalıntılarını benim katmanlarımla birleştiriyorum.

Bir hıçkırık kopuyor ve yumruğumu ısıriyorum, sapı o kadar sert sıkıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor.

O konuşuyor... Ben sadece *dinlemiyordum*.

Bluebell başları ...

Kılıf ...

Bu ...

Sessiz bir umutla elime tutuşturulan sevgi biblolarını kesip biçtim.

Kazmayı yere bıraktım, parşömeni aldım, çözdüm... yayılmış şahesere bakarken inledim. Parşömene her seferinde narin bir vuruşla çizdiği güzel felaket.

O taş döşeli koridoru nerede olsa tanırdım, kıvrımı neredeyse içine düşmemi ve bir kenarında sıralanan birçok insanın bakışları karşısında kendimi kırmamı istiyordu.

Fısıltılar.

Ve orada -yere top gibi yığılmış, yüzü eğik, bakışlarını duvara dikmiş- ben varım. Açıkça ben. Sanki kağıdın içine düşmüşüm de, kollarım bacaklarım birbirine dolanmış ve yanaklarım gözyaşlarıyla lekelenmiş.

O gün oradaydı, karanlıktan beni izliyordu. Sonunda kaybettiğim kardeşimin gözlerine bakarken kendimi parçalara ayırdığımı gördü.

Benim en kötü yanlarımı gördü. Zayıflığımı.

Çirkin sırrımı.

Korkunç hatamın tüm dehşetini, saklanmadan gördü. Korkunç itirafım - farkında olmadan suçlu bir bilinçaltından

aldığım tüm hayatlarla dolup taşıyordu.

Beni gördü... ama yine de Bahari'ye geldi. Önümde durdu ve darbelerimi emdi. Acıma sünger çekmeye ve kendime zarar vermemi engellemeye çalıştı.

Ben mi?

Canavarına bir kez baktım ve onu öldürdüm.

Derin, acı dolu bir inilti beni içten dışa doğru parçalıyor. Parşömen elimden düşüyor, ben öne doğru eğilirken kendi içinde kıvrılıyor, ellerim yere saldırıyor.

Basit, Milaje. Senin var olmadığın bir dünyada yaşamayı reddediyorum.

İçimdeki kristal kubbe dişlerimi takırdatan sert bir *patlamayla* parçalanıyor, keskin kıymıklar kalbime, ciğerlerime ve kemiklerime saplanıyor. O dikenli sarmaşıklar acımasızca, kesici bir intikamla patlak verip beni dilim dilim doğrarken içimden bir hıçkırık daha yükseliyor. Boğazımı kesip beni felç ediyorlar.

Ağlama.

Yüzüm buruşuyor, ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, sözlerinin yankısı korumasız kalbimden geriye kalanlara dikenli bir darbe indiriyor.

Bükülüyorum, acının etrafında kıvrılıyorum, yırtık ve kanlı ellerle o dikenli sarmaşıkları toplamak için çabalıyorum, testere saldırılarını kontrol altına almak için zayıf bir girişim.

İşe yaramaz.

Çok fazla kırık parça var. Çok fazla kesici diken var.

Çok fazla hata ve söylenmemiş sözler göğsümde sivri, aşılamaz bir dağ gibi duruyor.

Sarsıntılı, titrek hareketlerle cebimi karıştırarak, kaspun kökünü çıkardım.

Artık acı çekmek

istemiyorum. Sadece uyumak

istiyorum.

Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama. Ağlama.

Kasponu dişlerimin arasına sıkıştırıp bir parça koparıyorum ve kalan parçanın yere düşmesine izin veriyorum. Çıtır çıtır, acı tadı olan eti çiğneyerek pelerinimi yırtıyorum ve yan masanın üzerinde duran düzgünce katlanmış siyah gömleğe doğru sürünüyorum.

Tuniğimin önünü iki elimle kavrayarak ayırıyorum, düğmeleri koparıyorum, iç çamaşırlarım dışında çıplak kalana kadar soyunmak için acele ederken hassas omzum zonkluyor.

Soğuk

.

Tek
başına

.

Benim hatam.

Rhordyn'in üstünü giydirip kendimi *onun* içine sokuyorum. *Bana göstereceği bir şey vardı ...*

Belki de *kendi verdiği* zarardı? Ama buna şansı olmadı çünkü benimki onu parçalara ayırdı.

Çünkü o pençeyi ileri doğru ittim.

Düşüşünü, pençenin göğsünün derinliklerine saplanışını görerek saldırıya uğradım-

Titreyen bir nefes alıyorum ve üstünü avuçlayıp yumruklarım ile eziyorum. O korkunç, korkunç ana asla geri dönemeyeceğim ve farklı bir seçim yapamayacağım. Acı olmadan güzelliği asla yaşayamayacağız.

Onun gözlerinin içine bakıp sessiz sözlerini *duyduğumu* asla söyleyemeyeceğim.

Ağlama.

Caspun'u alıp acı bir ısırık daha alıyorum, kendimi yatağa atıyorum, çarşafın üzerinde sürünürken vücudum ağırlaşıyor ve yastığının üzerine düşüyorum. Soğuk iliklerime işliyor ve etime sızarak nefes alış verişlerimi süt rengine dönüştürüyor.

Yavaş.

Sanki etrafımı sarmış, tenime çakıl taşları döküyor.

Yastığına sokuluyorum, nefes alıyorum.

Artık kaçmak istemiyorum. Onu uzaklaştırmak için.

Ona ya da kendime zarar vermek.

Onu o kadar yakınım a çekmek istiyorum ki, tüm hisler kaybolsun, hatalarımız üzerine kalemizi inşa edeceğimiz kemikli bir savaş alanı olsun. Güzel ya da abartılı değil, derin, karanlık ve biraz da kırık bir kale.

Çok geç.

Bir çıtır ısırık daha. Acı bir yudum daha.

Battaniyesini başımın üzerine çekerek daha sıkı bir topun içine giriyorum, zihnim uykunun o mürekkepli havuzuna dalarken yüklü göz kapaklarım kapanıyor, ev gibi hissettiren soğuk bir kucaklama tarafından tüketiliyor.

CHAPTER 6

ORLAITH

*Acı, keder, pişmanlık yok bende. Doğru ve yanlışın tonları ve
aradaki gri lekeler yok bende.*

Umudun sıcak şafağı ya da korkunun soğuk damlası olmadan.

Artık önemi olmayan gerçeklerle uğraşacak parmaklarım yok.

Tutan, okşayan ve acıtan eller olmadan.

Çıtlatacak madde kalmadan.

*Artık var olmayan ciğerlerimi dolduracak nefesim yok. Beni içeride
tutacak sıkı bir deri olmadan.*

*Kan damlamadan. Dökülmek veya akmak veya sıçramak veya leke
bırakmak.*

Hediye etmek için.

Ben yokum... O.

*Ağırlık artık beni aşağı çekmiyor, düşen topraktan kökler çıkarıyor
Siyah mürekkep denizinde yüzen çiğ damlası yıldızlarıyla birlikte
yuvarlanıyorum. Sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen abanoz
bir ormanda, gövdeler arasında vızıldayan küçük ışık küreleriyle
yarışıyorum.*

*Ağaçlarda yaprak yok, hayat yok, ama tanıyabileceğim bir yerin
yanından geçerken içimde kalan her şeyde şiddetli nabızlarını
hissedebiliyorum. Kasvetli ağaçlar, gökyüzü, toprak gibi siyah bir
kale, duvarları yer yer dalgalı, sanki tamamlanmamış gibi.*

*Oraya gitmek istiyorum ama çekimin merhametine kalmış
durumdayım.
Arazi eğimli ve sonra dipsiz bir gözbebeğine dökülen ısıltılı bir irise
doğru düşünüyorum.
Ben yavaşım.
Göz bana bakar. Beni değerlendirir.
Katmanlı bir ses, sürünen tonlarda fısıldıyor, beni aç karanlığa
doğru sürüklüyor. Yankılanan iki kelime gece yarısı karanlığında
bir krah gibi garklıyor ve benim içi boş, kınayan gerçeğimi söylüyor
...*

"You're without"

B Dönen eller beni omuzlarımdan kavradı ve salladı, salladı, salladı.
Ben uzakta gelen o görmek Bitti. I ulaş,
parmaklar
Gerinerek, beni yutması için yalvararak...
Çöz beni.
Beni trilyonlarca önemsiz parçaya ayırması için.
Buz gibi ve düşmanca bir bedenine itildim. Bu bir anda çok fazla
hissettiriyor, boş kalbimi aşındırıyor.
"Orlaith... siktir-"
Yumuşak bir ses.
Endişeli. "Uyan-"
Kızgın.
"-Ne yaptın sen?"
Korkunç, korkunç şeyler çok ağır geliyor. Geri
alamayacağım korkunç şeyler.
Bir başka sert sarsıntı başımı sağa sola savuruyor. Çenem göğsüme
çarpmıyor ve soğuk ve beceriksiz dilimi ısırıp kan tadı alırken göz
kapaklarımda bir kırmızı patlaması oluyor.

Gözlerimi açtığımda, tanıdık şekilli bir kadının bulanık profilini görüyorum...

Renkler...

Kokular...

Tereyağı ve baharat, *onun* miskiyle savaşılan şiddetli, patlayan duyguların keskin kokusuyla kesilmiş.

Elleri çok sıcak, küçük ve *onun değil*.

Çünkü o gitti.

Çünkü ben...

I ...

"Hissetmek istemiyorum."

Kelimeler şekilsiz, kalpsiz ya da köklerini toprağa salma isteği olmadan akıp gidiyor. Umudun, mutluluğun, hüznün, kederin yaprakları olmadan...

Boş kalbim gibi boş - kudretli, anlaşılmaz bir varlık tarafından onaylandı. Beni şimdi çağıran sözcükler.

Gözlerimi kırıyorum, boşluğa, soğuğa, sona açıyorum. O dipsiz gözbebeğine bakıyorum.

Yaklaşıyorum.

Daha yakın ...

"Yipire without"

Yüzüme sert bir şey çarpıyor ve beni çok dar olan derimin içine sokuyor - tüm köşe ve çatlaklara sıkışıyor. "Sakın *ölmeye kalkma*."

Aralarında solmak istediğim yumuşak battaniyelerden oluşan bir denizin üzerinde yuvarlanıyorum. Eller dizlerimin ve sırtımın altından kayarken buz damarlarımı tıkıyor ve sıcak bir göğse yaslanıyorum, kaldırılıyorum, süzülüyorum ...

Onun kokusundan uzaklaşmak.

Mırıldanı

yorum.

Groan.

İtiraf et.

"*Geis ta ne vale-es tin nah!*"

Keskin, çarpık kelimeler dizisi üzerime yığıldı, kıvrılmış kenarlar Zali'nin dilinden haşlayıcı bir şaplaktan sonra nazik bir okşama gibi yuvarlandı.

Sanırım notumu almış. Yani benim-

Sızlanıyorum, yanaklarıma ve ellerime ılık bir sis çöküyor. Etrafımdan fişkırان sesler yankılanıyor, köpüklü bir şelalenin görüntüsünü göz kapaklarımdan arkasına kazımak için ikna ediyor.

Yine o uçurumun kenarında duruyorum, sis yastığının arasından kayboluşunu, hayatımdan yıkıcı bir şekilde düşüşünü izliyorum.

Gözlerindeki düz havuzlarda acıyı görebiliyorum, uzattığı elleri onunla birlikte düşmem için bir davet.

Küçük bir adım. Küçücük bir dalma.

Mürekkep gibi bir hiçlik ciğerlerime dolmadan ve alevimi söndürmeden önce, hiç olmayan sonramıza derin bir dalış-

Sert ve soğuk bir şeye karşı öne doğru katlanıyorum. Çenem zorla açılıyor, parmaklar boğazımın o kadar derinine iniyor ki midem kasılıyor. Safra, asit ve yarı sindirilmiş caspun'un topak topak, sıçrayan bir dökümü halinde boğazımı kesiyor.

"İşte bu kadar. Hepsini çıkar."

Yine parmakları derinlere işliyor. Yine, boğazım öfkeyle alev alev yanıyor, ta ki kusabileceğim tek şey ağrıyan bağırsaklarım kalana dek.

Geri çekiliyorum, başım dönüyor ve sonra kaldırılıyorum. Tekrar yüzüyorum.

Kaynar su göğsüme vuruyor ve beni kaynar bir döküntü içinde boğuyor, soğuk tenimle savaşıyor.

Bir çığlık boğazımı yırtıyor.

Kıpırdanmaya, eğilmeye, kaçmaya çalışıyorum ama uzuvlarım buz tutmuş. "*Dur...*"

Etimin kabardığına eminim. Kanlı damlalar halinde kemiklerimden kayarak kanalizasyona akacak ve sonsuza dek yok mu olacak?

Ağlama.

Cılız çığlığım duvarlarda yankılanıyor ve parmaklarımı Zali'nin uzun, ıslak saçlarına dolayarak yukarı uzanıyorum. "*Lütfen... çok... sıcak-*"

"Eğer seni ısıtmazsam, öleceksin."

O mürekkep gibi sonsuzluğa doğru sürüklenirken kelimeler yumuşak, uzak bir yankıya dönüşüyor... başım devriliyor... kolum taşa düşüyor...

"You're without"

Bir tokat daha başımı öyle bir yana savuruyor ki dünya kendi ekseninde dönüyor. "*Uyanık kal.*"

Sesi bana sallanan bir çekiç gibi saldırıyor ve gözlerimi açıyorum. Zali'nin yüzünün bulanık şeklini çiziyorum; gözleri paslı bir çözünürlüğün ikiz girdapları.

Beni taş zemine yatırıyor, başım kucağında, sonra yanlara uzanıyor ve hışırdayan bir şeyi eşeliyor. Parmakları dudaklarımın arasından geçip çenemi sıkarken su beni dövmeye devam ediyor. Dişlerimin kapanmasına izin verilmeden önce dilimin altına bir şey sokuluyor, yapışkan madde yumuşuyor.

Eriyor.

Tanıdık bir tat, bilinçli zihnimin iplerini çekerek damak tadımda geziniyor...

Exothryl.

"Yut," diye emrediyor Zali ve sütümsü parlaklık boğazımdan aşağı süzülerek içime bir sıcaklık tohumu ekiyor.

Neden bana yardım etmeye çalışıyor?

"Senin... sözünü... öldürdüm..."

"Ve şimdi benimle baş başa kaldın," diye mırıldanıyor. "Umarım üstün iletişim becerilerim beni kalbimden bıçaklanmaktan kurtarır."

İnliyorum ve göz kapaklarım aşağı doğru çekilmeye boyun eğiyor. Dudaklarım tekrar aralanıyor, dilimin alt tarafı başka bir kireçli düğümle yükleniyor.

Su göğsüme vurmaya devam ediyor, beni dışarıdan çözerken, sıcaklık içimde kök salıyor - zar zor atan kalbime bir kor ekiyor. Nabzımı karıştırıyor.

Benim aklım.

Yine de, onu takip etme isteği çok şiddetli. Bir topun içine girecek olsam, yerçekiminin beni hızlı bir sona doğru yuvarlayacağından eminim. Sanki ona bağlıyım, ruhum onu arıyor.

Bu dikenli düşüncenin kapağını kapatıyorum ve gözlerimi sürükleyerek açıyorum, çiseleyen suyun içinden gözlerimi kısarak bakıyorum.

Zali kaşlarını çatarak beni inceliyor, saçları yüzünde bir perde, dudakları ince bir çizgi, sanki ağzından çıkacak kelimeleri ısıtırmış gibi. Yüzüme inen bir başka tokat gibi, çırılçıplak soyulduğumu fark ediyorum - tüm zayıflıklarım bu kadar derli toplu olan bu kadın için sergileniyor. Çok dengeli, mükemmel, güçlü.

Hiç bu kadar çiğ hissetmemiştim.

Bu kadar savunmasız. Bu kadar kaybolmuş.

"Sadece uyumak istedim," diye mırıldanıyorum ve avucu tekrar yüzüme çarpıyor. Başım yana doğru savruluyor, yanağım bir acı tokadıyla çiçek açıyor.

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum, üst dudağım soyulmakla tehdit ediyor.

Çenemi tutuyor ve yüzümü yana çevirerek beni ona bakmaya zorluyor. "İşlerini bu kadar kolaylaştırma," diye tıslıyor ve elindeki yarı ezilmiş kaspun parçasını yüzüme doğru sallıyor.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye inliyorum, suyun amansız serpintisine karşı gözlerimi kapatarak. Gözlerini boyayan öfke, hayal kırıklığı ve endişe girdabına karşı.

O önemsiyor. Benim için.

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl başa çıkacağımı. Yapmamak daha kolay. Çünkü umursayan insanları incitiyorum.

Her biri. Tek. Zaman.

"Çok mantıklı," diye homurdanıyor ve ben oturur pozisyona getiriliyorum, esintide bir çiçek gibi sallanıyorum. Su sırtıma vuruyor ve uzun saçlarımdan arasından sızıyor, omuzlarım öne eğik, etrafımızı incelerken göz kırpmalarım yavaş ve derin.

Rhordyn'in tuvaletindeyiz, *onun* kösele gibi soğuk kokusuyla ağırlaşmış dumanlı bir buhar denizinin ortasındayız. Birbirimize ezilmişiz. Birbirimizin atmosferine sıkışmıştık. Hasarım onu yutmadan önce.

Sevdiğim adamı öldürmeden önce.

Zali'nin sırılsıklam, parlak kırmızı pelerini, odanın köşesine doğru yürürken kan izi gibi yerde sürükleniyor, ısırılmış kaspun kütüğünü tuvalete bırakıyor ve zinciri çekiyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki neredeyse öne doğru sallanıp yüzümü taşa çarpacaktım. "Ne yapıyorsun?"

"Hesaplaşmana hoş geldin," diye ısırtıyor.

"Buna *ihtiyacım vardı!*"

Bana öyle sert bakıyor ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum. Muhtemelen beni az önce içinde bulduğu durum göz önüne alındığında doğru kelime seçimi değildi.

Bana doğru adım atıp diz çöküyor ve ben tam zamanında kafamı kaldırıp elinin geri gittiğini görüyorum. Avucu tekrar yanağıma çarpmadan bir saniye önce bileğini yakaladım.

Gözleri genişliyor, kararıyor, sıcak kömür yatağında alev almış bal çömllekleri gibi, onu kendime o kadar yaklaştırıyorum ki nefesi beni patlatıyor -başının üzerinden su akıyor, saçları şimdi yanaklarına yapışmış kırmızı şarabın koyu, alacakaranlık tonunda.

"Yapma."

Dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İşte orada." Hırlıyorum.

Ayağa kalkıyor, elleriyle yüzünü ovalıyor. "Başka birine söyledin mi?"

"Hayır..."

"Bu da bir şeydir," diye mırıldanıyor, sonra topuklarının üzerine oturuyor ve sanki kendini kesmekten korkmuyormuş gibi kırık parçalarımı bakıyor. Bakışları gözlerime takılıyor ve kaşlarının arasındaki çukur derinleşiyor. "Güneş ışığına ihtiyacın var."

Aynı bildirinin binlerce başka versiyonu geçmişten beni seçiyor. Mersi, Baze ve sonunda o...

Kaşlarımı çatıyorum, hâlâ kendi gelgitlerimle sallanıyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun."

Kimse bilmiyor.

"Türününüzün hayatta kalmak için güneş ışığına ihtiyacı var," diye homurdanarak beni bakmaya zorluyor. *Görmem için.*

Ağzım açık kalıyor, kalbim yerinden fırlıyor.

O benim ne olduğumu biliyor.

"Sen... Nasıl-"

"Rhordyn'in seni bunca yıl kuzey kulesinde tutmasının nedeni buydu. Çoğunu aldı." "Sana

söyledi mi?"

"Çünkü bana *güvenilebilir*," diyor. "Çünkü ben bir *müttefikim*, düşman değil."

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Rhordyn gizli kimliğim konusunda Zali'ye güvendi. Baze'e güvendi.

Bana güvenmedi.

Baze'e bildiği için çok kızmıştım. Benden sakladığı için. Aynı şekilde Rhordyn'e de o kadar kızgındım ki onun hakkındaki algımın çürümesine izin verdim. Tüm bu kızgınlığın kalın, güçlü, ölümcül bir zehre dönüşmesine izin verdim.

Şimdi olaya farklı bir açıdan bakıyorum; incinme, kalp kırıklığı ve kolyeyi boynumdan çıkardığı anda yüzeye çıkan ihanet duygularının olmadığı bir açıdan.

Göğsümde bir soru düğümleniyor, filiz boğazıma doğru yükselmeye başladığında kökleri kaburgalarımın etrafında kıvrılıyor-

Neyi kaçırıyorum?

Zali yere bakıyor, düşünüyor gibi görünüyor, sonra bana bakıyor. "Sen Onu kalbinden *vurduğunuzdan emin misiniz?*"

Kelimeler içime saplanıyor, beni şu ana geri döndürüyor ve göğsünde kayarken o pençeyi kullanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayınca irkiliyorum.

Dilimin alt tarafı tekrar kusma isteğiyle karıncalanıyor. "Evet," diye zorluyorum dişlerimin arasından.

"Boynunda bir şey var mıydı?" diye soruyor, sesi umuda benzer bir şeyle yükseliyor. "Bir çeşit ip mi?"

Zihnimde bir görüntü beliriyor: Rhordyn. Kan kaybediyordu. Ciğerlerinin çekmediği hava için savaşıyor. Boynuna dolanmış deri bir ip, gömleğinin altında saklı bir şeye bağlı.

Görüntüyü uzaklaştırıyorum, kalbim aniden çok küçük gelen göğüs kafesimin içinde zıplıyor.

Çok sıkı.

"Evet."

Yüzü soluyor ve küfür ediyor, gözleri acı dolu hesaplama havuzlarında dönüyor. "Şimdi ne olacak?" diye mırıldanıyor, cam gibi bakışlarıyla beni çarmıha geçiriyor.

"Ne demek istiyorsun?" "Ocruth senindir."

Kelimeler bir kılıç gibi içimden geçerek kalbimin vahşi rallisini durduruyor.

Ağzım açılıyor, kapanıyor, tekrar açılıyor. "Hayır..."

"Sen onun vasisisin, Orlaith. Onun çocuğu yoktu. Ailesi yoktu."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

"Ama sen onun söz-"

"Mühürlü olmaktan çok uzak bir siyasi eşleşme." Rhordyn'in kupasını

cebinden çıkarıp yüzüme doğru sallıyor. "Bu bir bok ifade etmiyor

halkım şimdi."

"Bunu istemiyorum... Bunların hiçbirini istemiyorum!"

"Çok geç."

Beni kelepçeleyen iki küçük kelime, kollarıma ve bacaklarıma çoktan sarılmış binlerce kelepçeye ekleniyor. Beni ağırlaştırıyor.

Rhordyn bana gerçekte ne olduğumu gösterdi. Beni kurtuluşuymuşum gibi öptü. Bana daha çok çalışacağını söyledi.

Çok geç.

Çok geç.

Çok geç.

Bana en kötüsünü göstereceğini söyledi.

Çok geç.

Birisi bana en kötüsünü göstermiş ve ölümünü yetersiz beslenen kalbimin toprağına kazık çakmıştı. Ve şimdi buradayız -artık o gittiğine göre- kulaklarımda yanıldığımı söyleyen bir ses feryat ediyor.

Rhordyn'in siyah ve beyazı arasındaki gri lekeyi fark etmeliydim. Biraz daha beklemeliydim. O pençeyi kalbine sapladığımda diline doladığım kelimeleri dinlemeliydim.

İrkildim.

Çok geç...

CHAPTER 7

BAZE

D Kendi terimin ve kusmuğumun baş döndürücü kokusu içinde, ellerimi pencereye dayayıp içeriye bakıyorum ve hanın karanlık iç kısımlar. Barın arkasındaki hariç tüm duvar aplikleri sönmüş, kasanın üzerine eğilmiş, bozuk paraları istifleyen ve bir parşömen parçasını karalayan iri yarı bir adamın üzerine ılık bir ışık saçıyor.

Koklayarak, sessiz gecenin ağır örtüsü altında binanın etrafından dolaşıyorum, kararmış kolu tutup çekmeden önce kapıdaki Kapalı işaretine dikkat ediyorum.

Ters çevrilmiş taburelerle dolu uzun masalar arasında dolaşırken adamın yıpratıcı bakışlarını hissediyorum, birini bardan kaldırıp yere vuruyorum. Ağır ağır oturuyor, biranın, sert likörün ve şeker kamışı dumanının zengin miskiyle karışan balmumu kokusunu içime çekiyorum.

"Kapalıyız, evlat."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, kapüşonumu geri iterek. Pelerinimin kıvrımlarına uzanıp bir kese bozuk para çıkarıyorum ve barın üzerinden altın bir drab kaydırıyorum. "Ben bir şişe viski alacağım."

Saçlarımın arasından yukarı bakarken Graves'in kalın kaşlarının arasındaki derin oyuğu fark ediyorum. Sarı saçlarını topuz yapmış, özenle kesilmiş sakalları, kirli önlüğüyle tam bir tezat oluşturuyor; zor bir iş gününün kanıtı.

Başını yana eğiyor, gözleri kısılıyor. "Seni tanıyorum..."

"Yapma."

Beni kurnaz bir bakışla izliyor. "Bana sorun çıkaracak mısın?" diye soruyor, sesi hırçın bir gümbürtüye dönüşüyor.

Kaşlarımı kaldırıp tozlu bakışlarını tutuyorum. "Bana o viskiyi getirirsen olmaz."

Homurdanarak arka raftan bir şişe kehribar rengi sıvı ve bir bardak alıyor ve her ikisini de soluk yüzük lekeleri arasında önüme yığıyor. Gece mavisi gömleğinin yakasına dikilmiş -görülmesi neredeyse imkânsız- tek bir siyah çizgiyi fark edince, altın sarısını ona doğru itiyorum, sonra bir tane daha çıkarıp yığına ekliyorum.

Mantarı açıp elimi şişenin etrafına doladığımda aramızdaki havanın gerginleşmesinde onun artan kafa karışıklığını hissediyorum. Ağırımı.

Soğuk.

Kusmuğun ekşi tadını gidermek için çaresizce bardağı görmezden geliyorum ve doğrudan kaynağından çekiyorum. Soğuk yanık boğazımdan aşağı kayıyor, Zali Orlaith'in sprite'ını aldığından beri beni boğan gerginliğin - söylenmemiş kelimelerin - bir kısmını kömürleştiriyor.

İçindekilerin dörtte birini boşaltıyorum, göğsümün içindeki zincirlenmiş çılgınlıklar her uyuşturucu yutuшта yumuşuyor. Dişlerimin arasından tıslayarak şişeyi barın üzerine bırakıyorum ve cebimi karıştırarak küçük, mantarlı bir kavanoz çıkarıp onun önüne koyuyorum.

Graves keskin bir nefes alıp tökezleyerek geri çekilir ve raflara yaslanarak hastalıklı, kanlı içeriğe bakar: iki kristal diken, kökleri etten koparıldıkları yerde hâlâ ıslaktır.

"Bunları satmak istiyorum," diyorum şişemi kavanoza doğru eğerek. "Buralardaki sokak kurallarından haberdar olup olmadığınızı merak ediyordum."

Gözleri kocaman, yutkunuyor, teni artık grinin solgun bir tonunda.

Sessizlik hüküm sürerken gerginlik havayı kesiyor. Hiç de şaşırtıcı değil. Gevşek dudaklar gemileri batırır; çoğu sokak faresinin zor yoldan öğrendiği bir ders. Ama benim zamanım var. Ve sabrım.

Çok sabırlı ol.

"Hadi ama Graves," diyorum sırtarak, "Yeraltı şehrinde büyüdüğünü biliyorum."

Ben beklerken ten rengi daha da soluyor. Şişeyi biraz daha boşalt ve bekle.

Belki de o kadar sabırlı değilimdir.

Sonunda göğsünü dolduruyor, sonra boğazını temizliyor ve dikenlere bir bakış atıyor. "Aradığınız kadın Madam Strings."

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Söylentilere göre ailesini genç yaşta kaybetmiş ve kıtayı defalarca dolaşmış, ancak iki buçuk yaşından büyük göstermiyor." diyor, gözlerini bilmiş bir gölge karartarak. "Bana pek mantıklı gelmiyor."

Bilgiyi yalayıp yutuyorum, dikenlere bakıyorum, kalbim vahşi bir hızla çarpıyor ...

Kullanmalı.

Düzenli

olarak.

"Şu gri cübbelerden giyiyor," diyor, omzuna örttüğü bezi alıp buğulu alnını silmek için kullanıyor. "Bilirsin işte."

Oh, lanet olsun.

"Peki bu ... *Madam Strings'i* nasıl bulabilirim?" Boğazımı tırmalayan şiddetli açlığı gizlemeye çalışarak soruyorum. İntikam, ziyafet çekmeye kararlı olduğum bir yemek; zihnimi meşgul edecek kadar güçlü olan tek şey.

Ondan uzak

tutmak için.

Onunla.

Bu lanet yer.

"Onu yakalamak oldukça zor. Burası büyük bir şehir ve o her zaman burada değil. ... ancak duyduğum mırıltılara dayanarak, şu anda duvarın bu tarafında olduğuna inanıyorum. Eğer şansınız varsa, onu şehrin kalbindeki kamp ateşlerinden birinin etrafında, çocuklara masal anlatırken ve tatlı dağıtırken bulabilirsiniz."

Yani onu bir köpek gibi avlamam gerekecek.

Eğer ayakkabı uyarsa.

Graves şişenin geri kalanını boşaltırken beni dikkatle izliyor, sonra barın üzerine çarpıyor, kavanozu cebe atıyor ve taburemi döşeme tahtalarının üzerinden itmek yerine taburemden kayıyor. Eski alışkanlıklar ya da her neyse.

Graves'in sesi beni takip ettiğinde kapıya doğru yarı yoldaydım. "Onun *koşucular.*"

Durdum ve döndüm. "Koşucular mı?"

"Çocuklara zorla şeker yedirirken onları ikna eden adamlar, taşların üzerine yontulmuş dehşetten uzak, *daha parlak bir* geleceğe dair sözler fısıldıyor. Sokakta konuşulanlara göre bu çocuklardan bazıları ortadan kayboluyor. Temelli olarak."

Yüzümdeki kan o kadar hızlı boşalıyor ki başım dönüyor ve beni yakındaki bir masaya tutunmaya zorluyor. Ya da belki de alkol şişesi bana

bir anda çarptı.

Bir kere. Her iki durumda da, güneş battığından beri beşinci kez kusacakmışım gibi hissediyorum, hem de Graves'in yeni paspaslanmış döşeme tahtalarının üzerine.

"Üç gün önce burada Madam Strings ile görüştüğünü söyleyerek övünen bir adam vardı. Blight'a yakalanan bir koşucunun değiştirilmesiyle ilgili bir şey." Gür kaşlarını kaldırıyor, bakışları sabit. "Ama bunu benden duymadınız."

"Ne zaman?"

"Yarın gece değil ama bir sonraki gece, eğer kulaklarım bana iyi hizmet ettiyse. Genelde de öyle olur."

Ellerimi uzatıyorum, sonra birleştiriyorum, göğsümün içinde oturan o korkunç öfke vahşice canlanıyor. "Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Graves kısık bir baş hareketiyle kasanın yanındaki parşömen yığınının uzanıyor ve sivriltilmiş bir kömür parçasıyla en üstteki sayfaya bir şeyler çiziktirirken yaklaşıyorum. "O siyah pelerini atsan iyi olur evlat," diyor, parşömeni katlayıp barın üzerinden kaydırırken kaşlarının altından bana bakıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, sonra notu cebime atıp kapüşonumu yukarı çekiyorum. "Bu benim için önemli."

Derin bir iç çeker.

"Burada bekle," diye homurdanıyor. Ölüm dileğiyle ilgili bir şeyler mırıldanarak, arkasında gıcırdayarak duran arka kapıdan geçip gözden kayboluyor.

Kaşlarımı çatarak kendime bakıyorum.

Boğazımı temizleyerek pelerini çıkarıyorum, sonra isteksizce barın üzerine örtüyorum, Graves döndüğünde hala materyali parmaklarımın arasında ovuşturuyorum

-Kollarında kalın, Bahar mavisi kadife bir bohça. "Sadece kışlık bir tane var ama iş görür."

"Ona bakarken bile taşaklarım terliyor."

Homurdamakla homurdamak arasında bir ses çıkarıyor. "Sen dönene kadar diğerine ben bakarım."

"Buna minnettarım," diye mırıldanıyorum, pelerine uzanıyorum ama o sıkı sıkı tutuyor.

Onun uyarı dolu keskin bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kendine dikkat et, duydun mu?"

Tüylerim diken diken oldu.

Bana başıyla sıkı bir selam veriyor, sonra bırakıyor, çöp kutusunu alıp arka tarafa taşıyor ve beni aç sessizlikle baş başa bırakıyor.

Bakışlarımı siyah pelerinimin üzerinde gezdirirken, onu kapma dürtüsüne direniyorum, mavi olanı omuzlarıma sararken dişlerimi sıkıyorum, sonra

Kapıyı iterek açmak üzereyken bir tutam baharatla karışık kır çiçeklerinin kokusunu alıyorum.

Kalbim boğazıma öyle hızlı çarpıyor ki nefesim kesiliyor.

Laith ...

Başımı sağa sola savurarak merdivene doğru ilerliyorum, yumruklarım iki yanımda sallanıyor, botum en alt basamağa çarptığı anda tekmeleyerek duruyorum. Nefesim ağrıyan ciğerlerime girip çıkıyor ve onu nasıl karşılayacağımı hayal etmeye çalışırken yeni bir bulantı girdabı bağırsaklarımı fısıldıyor.

Ne diyeceğim.

Onu kollarımın arasına alıp, her şeyin yoluna gireceğini söylesem de, öyle olmasa da, benimle mücadele etmeyi bırakana kadar onu sıksam da.

Kendiyle savaşıyor.

Ya da içgüdülerimi serbest bırakıp duvara çarpana kadar ona saldırarak, sonra da tüm gazabım, üzüntüm ve acı hayal kırıklığımla üzerine çullanacak mıyım? Bırakalım da doğamızın vahşi yanını tüm ihtişamıyla görsün.

Lanet olsun, buna ihtiyacı olduğunu biliyor.

Bir vuruş daha ve patlamaya çalışan hırıltıyı yutup botlarıma bakıyorum.

Eğer oraya gidersem, ona kemiklerini sızlatacak gerçekleri söyleyeceğim. Onları şarapnel gibi tüküreceğim çünkü şu anda iyi hissetmiyorum.

Kendimi yıpranmış ve ham hissediyorum ve dünyaya kızgınım, *ona* kızgınım. Hatta belki biraz sarhoş. Ve o bundan daha iyisini hak ediyor. Yıkıcı bir hata yapmış olabilir ama ben onu hâlâ seviyorum.

Hırlayarak duvarı yumrukluyorum, çıkışa doğru fırlıyorum ve gecenin içine doğru hücum ediyorum.

CHAPTER 8

ORLAITH

A Büyük şamdan odayı sıcak bir ısıltıya ve yumuşatıcı balmumu kokusuna boğuyor. Döner sandalyenin yayları ben tekmeledikçe gıcırıyor.

ileri geri gidip geliyor, kabarık bir örtünün arasına sıkışmış, bakışlarını Rhordyn'in masasına yayılmış çizime dikmiş.

Kağıda kazınmış sokakların eğimlerini dengeli bir hassasiyetle izliyorum. Her gölgeli çizgiyi inceleyin.

Yatağına bir daha bakmaya cesaret edemiyorum. O sabah çok fazla potansiyelle doluydu. Tenimi sızlattığını, dudaklarımı hayali bir umutla öptüğünü, her nefeste ciğerlerime aktığını hissedebiliyordum. Bana yedirdiği meyvede, komodinin üzerine bıraktığı suda tadını alabiliyordum.

Rahat giyinmişti, sanki birçok sert katmanından birini kaldırıyor ve bana daha yumuşak bir tarafını gösteriyordu.

Deniyordu.

Ve ben...

Göremeyecek kadar kaybolmuştum.

Zali kaşığını kâsesinin dibinde gezdiriyor ve ben havada bir çorba kokusu daha yakalıyorum. Damarlarımda bir ürperti dolaşıyor ve daha derinlere dalıyorum, yutkunuyorum, dilim hala kendi kustuğum porsiyonun buruk kalıntısıyla lekeli.

"Bir plana ihtiyacımız var," diyor, boş kâsesini yanına yaslandığı pencerenin altındaki zemine koyuyor, perdeyi geri çekerek dışarıya bakıyor

Aşağıdaki kasvetli sokak. Sade, lacivert bir tunik ve siyah deri pantolonu düzgün kıvrımlarına yapışıyor, ıslak pelerini kapının yanındaki bir kancaya asılı.

"Biz mi?" Mırıldanıyorum ve bana bakıyor, perdeyi indiriyor, gözleri titreyen mum ışığında kehribar mücevherler gibi parlıyor.

"Sen ve ben. *Biz*."

Kaşlarımı çattım. "Ben... Benden *nefret* etmiyor musun?"

Kollarını kavuşturup duvara yaslanırken kaşları yukarı kalkıyor.

"Yapmamı *ister misin*?"

Bakışlarımı tekrar çizime saplıyorum.

Evet.

Rhordyn halkının çaresizce ihtiyaç duyduğu gemileri almaya çok yaklaşmıştı ve ben onu öldürdüm. Tek bir inançsız saldırıyla yüzlerce, belki de binlerce insanını öldürdüm.

Ama o küçücük, iki harfli kelime, hak ettiği yere oturtulmuş bir kaburga kemiği gibi içimde duruyor. Şu ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir panzehir gibi.

Biz ...

Onun nefretine ihtiyacım var. Bunu hak ediyorum. Ama sanırım... Sanırım onun arkadaşlığını *daha çok* istiyorum.

"Kıtadaki en zorlu adamı alt ettiniz." Başımı kaldırıp Zali'nin keskin bakışlarını yakaladım. "Cainon avantajlı ve babası her zaman bir adım öndeydi. Elmanın ağaçtan uzağa düştüğünden şüpheliyim. Gözlerinizin önünde ördüğü büyük duvar halısı ne olursa olsun, bunun siyasi çekişme kazanmak için kendi motivasyonunun iplikleriyle bağlandığını varsaymanız gerekir."

Unseelie yuvasında yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, sonra bu zehirli düşünceden irkilerek uzaklaşıyorum.

Gerçekten *o kadar* saf mıydım?

Bunca zamandır beni bir piyon olarak kullanıp kendi kişisel suikastçısı haline mi getirdi?

Sıcak, zehirli utanç yanaklarımı alevlendiriyor ve kaspun kaynaklı ürpertimin kalan damlalarını kovalıyor.

"Vruk akınları giderek kötüleşiyor ve Rhordyn onları aktif olarak kesen birkaç kişiden biriydi," diye devam ediyor Zali, boğazımda safra alevleri yanıyor. "O olmadan daha fazla kayıp olacak, Ocruth ve Rouste'de daha fazla köy yok olacak. Peki planımız ne?"

"Hala gemilere ihtiyacımız var..."

"Evet." Duvarı itip odayı adımlamaya başladı, siyah diz üstü çizmeleri her huzursuz adımda döşeme tahtalarına çarpıyordu. "Sanırım Rhordyn nerede demirlediklerini bulamadı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Onları avlaması için oraya bir sprite gönderemez misin?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyor ve bakışlarını tavana dikeyyor. "Rüzgârlar çok dik."

Battaniyeyi omuzlarımdan aşağı sarkıtıp öne uzanıyorum ve parşömeni masadan alıyorum. Masanın çekmecesini açıp bir tutkal kabı buluyorum ve Rhordyn'in çiziminin arkasına sürmek için kapağın alt tarafına iliştirilmiş güdük fırçayı kullanıyorum.

Bakışlarımı duvara hakim olan haritaya dikerek, düşüncelerimin ipliği gibi sokakların izini sürüyorum; düğümleniyor, iç içe geçiyor, çarpışıyor. Buraya gelmek için attığım adımları takip ediyorum.

O gemiye bindiğim andan itibaren, yeni doğmuş bir tay gibi dünyaya ayak uydurdum. Elde etmeyi umduğum her şeye ters düşen özgürlüklerle beslendim. Görüşsüz, saf ve *düşüncesizdim*.

Çok söz verip çok az şey verdim, sonra da çekip gitmeye çalıştım. Zali'nin beni bu kadar sert tokatlamasına şaşmamalı.

Ben ayakkabısı olmayan ve dünyayı anlamayan bencil bir insanım, bir yıkım izi bırakıyorum, kendi eylemlerim *acı verdiği için* kendimi patlatıyorum.

Karnım zil çalıyor, önümdeki görüntü akmayan gözyaşlarım yüzünden lekeleniyor.

Bu ayna... Acımasız. *Mide bulandırıcı*.

Sobering.

Çizime tekrar bakıyorum - bitmemiş, tıpkı *bizim* hikâyemiz gibi. Parşömeni duvardaki yerine koyup kenarlarını sıvazlarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

İnzivaya çekilmiş bir hayat yaşamak, Rhordyn'in sessizliği ya da Cainon'un gürültüsü karşısında kolayca etkilenmeme neden oldu. Ama kendim için düşünmeyi öğrenmemin zamanı geldi.

Büyüme vaktim geldi.

İçimden bir ürperti daha geçiyor, dişlerim takırdıyor, ama onları sıkıyorum, yanağımdaki gözyaşını siliyorum ve sokakları izlemeye devam ediyorum - yukarıdaki yoğun dünyanın altında bir iskelet ağı.

İçgüdülerimi zorluyorum, sertçe çekiştirdiğimde herhangi birinin ağrıyıp ağrımadığını görmeye çalışıyorum.

Bana kaçmamı söyleyen bir ses yok. Hiçbir şey arkamı dönmemi ve kolay yolu seçmemi haykırmıyor. Bunun yerine, bir şey içimi kemiriyor. Bakışlarımı sarayın altından geçip körfez boyunca uzanan tüneli takip etmeye zorluyor.

"Geri dönmem gerek," diye mırıldanıyorum, goblen salonundaki duvarı kırdığımda sonunda gireceğim tünelin bu olup olmadığını merak ediyorum. "Rhordyn gemileri aramaya devam ederken sen de Cainon'u oyala. Aşağıda şehre kaçırdığı bir grup adam var, onları güvence altına aldıktan sonra yelken açabilirler-"

"Orlaith, hayır."

Sandalyemi döndürüyorum ve Zali'nin temkinli bakışlarıyla çarpışıyorum. "Bölgenize dönmek için aceleniz mi var? Gitmen gerekiyorsa, sorun değil. Başka bir plan yapabilirim."

Gözleri sertleşiyor. "Ben onların geleceğini güvence altına almak için çalışırken naibim halkıma göz kulak olmaktan çok daha fazlasını yapabilir. Bu beni ilgilendirmez."

Bakışları bileğimin iç tarafındaki yanığa kaydığında saç tutamlarını yüzümden uzaklaştırıyorum, şimdi kızgın, kabarmış etten oluşan patlamış, ağlayan bir yara.

Elimle boğuyorum.

"Bir söz verdim," diye ısırdım. "Sözümü tutmak zorundayım. Rouste ve Ocruth'a pahalıya mal olacağını ikimizin de bildiği bir bölge savaşını kışkırtmadan gemileri güvence altına alabilmemizin tek yolu bu."

Elini masaya vurarak öne doğru yürüyor. "Sana sahip olmak için pazarlık yapan bir adama kendini vermeye hazır mısın? *Gerçekten mi?*"

Yanaklarım alev alıyor.

Başını sallıyor, üst dudağı titriyor, gözleri dökülmemiş duygularla parlıyor. "Hayır," diye hırlıyor. "Dişlerini çıkar. Gerekirse ona diz çöktür. Her şey o adama geri dönüp kendini altın tepside sunmaktan daha iyidir. İkimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde *onunmuş gibi* davranmaktan."

Sözcükler o çiğ, hassas yaraya saplanıyor ve etrafını sarmak istememe neden oluyor.

Ağlama.

"Ocruth'un benim olduğunu söyledin," diye törpüledim. "Bu, uygun gördüğüm şekilde korumanın bana ait olduğu anlamına geliyor."

Kesik bir baş sallama. "Doğru. Ama bir boa inindesin, Orlaith. Yanlış bir hareket yaparsan *ısırılırsın*."

İfadeyi bir kazık gibi yere çarparak beni irkiltti.

"Seninle çiftleşerek otomatik olarak senin eşin oluyor. O zaman Ocruth'un tüm kontrolünü ele geçirmesine tek bir *beklenmedik kaza kaldı*."

Söylenmemiş kelime aramızda bir mezar taşı gibi yığılıyor.

Ben.

"Kıtanın kara kütlesinin yüzde ellisinden fazlasını yönetmekten, beş denizin tamamındaki en büyük filodan ve bu toprakların gördüğü en büyük ordudan bahsetmiyorum bile. Rhordyn'in milislerinin çoğu şu anda Quoth Noktası'nda konuşlanmış durumda. Aniden Cainon'a cevap verecek olsalar, sınırlarıma acı verecek kadar yakın bir ölümcül güç dalgası oluştururlar. *Benim halkıma.*"

"Çiftleşmemizi mühürlemeye niyetim yok," diye itiraf ediyorum, dağınık, bencil gerçeğimi sakladığım yerden çıkararak. "O aptal kaseden çıkacağım ve söz verdiğim gibi töreni tamamlayacağım. Gemileri bulman için sana zaman kazandıracacağım. Beni yatağa atıp ilk olmadığını anlamasına fırsat vermeden onları *ele geçirmen* için..."

Zali gözlerini kırıştırıyor, yanaklarındaki tüm renk kayboluyor. Doğruluyor ve uzun bir sessizlik başlıyor, birbirimize gözlerimizi kırpmadan bakarken sadece nefeslerimizin çalkalanmasıyla bozuluyor.

"*Kim?*"

"Adını duyamadım," diyorum ve genişleyen gözlerinde bir şey parlıyor -Kendimi yok edişimin ne kadar büyük olduğunu anlamaya başladığını gösteren bir bakış. Ne yazık ki, kendim için kazdığım bu mezar o kadar derin ki, tek çıkış yolu kazmak ve diğer taraftan çıkmak için dua etmek.

Gözleri hafifçe yumuşar. "Orlaith, bu bir intihar görevi. Rhordyn bilseydi-"

"Rhordyn *burada* değil," diye geveliyorum, aramızda hâlâ alev alev yanan kelimelerin dumanlı kalıntılarıyla göğsüm kabarıyor. Rhordyn hakkında düşünmek istemiyorum. Onunla ilgili düşünceler omurgamı kırık kalbim kadar zayıflatıyor ve şu anda zayıf olmayı göze alamam.

Zali çenesini kaldırıyor ve yine gözlerinde ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir şey parlıyor. "Siyasi müttefikiniz olarak bunu destekleyemem." Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Cainon'un Rhordyn ve benim henüz çiftleşmediğimizi bildiğini varsayarsak, Rhordyn'in gittiğini öğrendiği anda seni öldürmeyeceğini söyleyemeyiz. Ocruth, Aşağı Efendileri ve Hanımları gümüş taht için savaşırken kısır bir iç savaşın içine düşecektir. Kendisiyle savaş halinde olan bir bölge *savunmasızdır* ve Cainon'un son oyunları onun şüpheli bir şekilde tetikte olduğunu kanıtlıyor."

Hay sikeyim. Kız haklı.

Rhordyn'in iktidar koltuğu kan gölüne dönecekti.

Parmağını masaya vururken boğazımda yükselen yumruyu yutuyorum. "Suçu atacak başka bir yer bulana kadar Rhordyn'in ölümünü gizli tutmalıyız. Bu bölgeden güvenli bir şekilde çıkana ve sana miras kalan taht uğruna öldürölme riskini ortadan kaldırana kadar."

"Peki... ne öneriyorsunuz?"

"Dinlen, iç, ye," diye cevap vermekte gecikmedi - huzursuz ruhumu kaşıdıran üç kelime. "Ben biraz araştırma yapana ve bu konuyu iyice düşünme fırsatı bulana kadar ortalıkta görünme. Güneş doğduğunda şu pencerenin önünde dur ve biraz güneş ışığı al çünkü ısınmış ölü gibi görünüyorsun."

"Bu benim Kara Kale'deki hayatıma çok benziyor." "O zaman kolay olmalı," diye takılıyor, gözlerinde bir parıltıyla.

Bakışlarını bırakıyorum ve derinlere çekiliyorum, ayaklarım sarsamadığım bir huzursuzlukla karıncalanıyor. İlerleme ve hareket etme ihtiyacı.

Kefaret için.

Pencereye bakıyorum. Titreyen bir nefes bırakıyorum. Zali haklı. Bunu düşünmek için zamana ihtiyacımız var.

"Tamam," diye kabul ediyorum sonunda, dudaklarımda zehir kelimesi. Çünkü bu hiç de iyi değil. Tamamen sorumluyum ama bir şeyleri düzeltmek için çaresizim. Bu his, temizleyemediğim yapışkan bir yapışkan gibi üzerime yapışıyor.

Zali'nin alnı rahatlıyor ama zihnim öyle hızlı dönmeye devam ediyor ki mideme kramplar giriyor, düşünceler bakmak istemediğim yerlere doğru tünel açıyor.

Görmek istemiyorum.

Ağlama.

"Aşağıda beyaz saçlı, yetkili gibi görünen bir kadın var. Cindra. Bana çorbayı o yedirdi," diye mırıldanıyorum, tuvalete koşup bir kez daha denemekten kendimi zor alıkoyuyorum. "Bize yardım edebilir."

"Seni uyumaya bıraktığımda onunla konuşacağım. Ocruth'un Savaşçı Generali ve Rhordyn'in güvendiği birkaç kişiden biri. Güneye doğru ilerlerken Baze ile temas halindeydi."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kendimi sabitlemek için masaya tutunmak zorunda kalıyorum. "Baze'i gördün mü?"

Kelimeler boğuk çıkıyor.

"Evet." Boş bir tahta çöp kutusunu ters çevirip üzerine oturuyor, sırtı duvara dönük, bacak bacak üstüne atmış, uzun, nemli saçlarını çilek örgüsü şeklinde örüyor. "Sınıra varana kadar benimleydi ve en güvendiğim iki refakatçimle tanıştım. Onu karakolda bir fıçı şaraba bakarken bıraktım." Kısa duraksaması bana boğazımda kalınlaşan yumruyu yutmam için bir şans verirken, ağır kirpiklerinin altından bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Ona Bahari'den uzak durmasını emrettim."

Cainon'un Stony Stem'de duvara yaslanmış, boğazına bastırılmış bir hançerle yerinde tutulduğu ve ucundan bir damla kan fokurdadığı bir görüntü zihnimin ön tarafında yanıp sönüyor.

Bunun için kelleni almalıyım, evlat.

İçimde kıvrılan o kavurucu karanlık, gevşeyen bir düğüm gibi çözülüyor ve bir ürperti omurgamda her seferinde bir omurga boyunca geziniyor.

"Güzel."

CHAPTER 9

ORLAITH

I Zali'nin ayak seslerinin sessizlikten başka bir şey kalmayana kadar kaybolmasını dinliyorum - göğsüme ağır bir şekilde oturan ve daha sert çarpmasına neden olan türden.

Daha sert.

Yavaşça, bakışlarımı mum ışığındaki yatağa kaldırıyorum. Buruşuk çarşafların arasında duran kınlı kılıca.

Ani bir ağrı boğazımı sıkıyor ve yutkunuyorum, ayağa kalkıyorum, masanın etrafından dolaşıp yatağın hemen yanında dururken kabarık, yıpranmış saçlarım dökülüyor.

Kılıfı inceliyorum, üzerindeki girift detaylar sadece ışık doğru şekilde dokunduğunda görülebiliyor, tıpkı duman parçalarının yüzeydeki gölgelerini öpmesi gibi. Kılıcın kabzasında, göğsümde asılı duran ağır taş hiç benzemeyen mürekkepli bir taş hakim... Aynı dipsiz siyah. Gördüğüm bir sona düşüyormuşum gibi hissettiren aynı sonsuz çekim

-

Gözlerimi kırıştırıyorum, ani sallanmamı durdurmak için avucumu yatağın ucundaki direğe çarpıyorum, ayaklarım karıncalanıyor, sanki ölümcül bir düşüşün tehlikeli eşliğinde duruyormuşum gibi.

Kalbim gümbürdeyerek elimi uzattım, parmaklarımı açıp kabzayı kavramaya zorlamadan önce elimi tereddüt içinde bıraktım. Ani bir sarsıntı kemiklerimi kilitleyip kalbimi kısa bir duraksamaya iterken nefesim kesiliyor.

Bir endişe dalgası boğazımı yumrukluyor.

Testere dişi gibi bir nefes çekiyorum, kaşlarım çatılıyor. Başımı sallayarak çekiyorum.

Kılıç serbestçe fısıldıyor, samur boyu titrek mum ışığında parlıyor - siyahın o kadar derin bir tonu ki, o ışıltılı irise doğru düşerken yuvarlandığım karanlığı tekrar hatırlıyorum.

İnceleyebileceğim kadar yükseğe kaldırıyorum ve kolum kılıcın ağırlığıyla titriyor, sanki kılıç aldığım canla yüklüymüş gibi. Göğsünden akıttığım her damla kanla. Pişmanlığımın ezici ağırlığıyla.

Ellerim sıkılaşıyor, gözlerimin arkası akmayan yaşlarla doluyor. Birdenbire, bu yükü taşımama düşüncesi *bencilce* gelmeye başladı.

Kılıcı tekrar kınına sokuyorum ve Rhordyn'in göğsünde gördüğüm deri kayışı inceliyorum, bakışlarım yan masada duran hançerime kayıyor.

Yatağın etrafında dolanıyorum ve onu kapıyorum.

Deriyi ahşap üzerinde yumuşatarak, bıçağımın ucunu diğer deliklerden çok daha yükseğe ayarladım ve kalın malzemeyi deldim.

Zali sağlam bir plan yapana kadar dinlenmemi ve saklanmamı söyledi ama o yatağa tırmanıp *onun* kokusuyla örtünerek uykuya dalma düşüncesi hak etmediğim bir lüks. Ve hareketsiz oturmak - Rhordyn'in sandalyesinde dönüp bitmemiş haritaya bakarken - bataklık. Zihnimin çukurlarına düşmekten ve hatalarıma gömülmekten başka bir şey yapmayacağım. Ayak parmaklarımı binlerce keşkenin toprağına gömeceğim.

Hayır.

Gitmem gerek. Sert bir rüzgarda savrulan bir rüzgar gülü gibi yuvarlanmak için. Ayaklarımı hareket ettirmek ve düşüncelerimi yanlış yönde çalkalanmaktan uzaklaştırmak için.

Pelerinimi omuzlarıma örtüyorum, sonra kayışı göğsümden geçirip tokasını göğüslerimin arasına sabitliyorum ve kılıcın ağırlığını omuzluyorum. Ellerim titreyecek kadar sıkı yumruklar haline geliyor, yere bakıyorum, görüşüm gözyaşlarımla bulanıklaşıyor.

Kendimi topraklayacak bir yer bulana kadar yuvarlanıp gideceğim. Bu huzursuz enerjiyi hafifletmek için.

Kir her şeyi daha iyi yapar.

Başımı kaldırıp pencereye doğru bakıyorum; perdelerdeki aralıktan sızan aya. Güneş birkaç saat içinde doğacak ve şehir gözlerini kırıpıştırarak uyanacak. O zamana kadar kesinlikle geri dönebilir, Zali'nin önerdiği gibi meraklı gözlerden uzakta saklanabilirim.

Elimi yanağıma götürüp masanın üzerinde duran deri çantayı aldım, sonra Rhordyn'in gömleğini, elmas kazmamı ve yaptığı çizimi içine tıktırdım - onları birkaç saat bile bırakmaya çekinirken

huzursuz enerjimi dışarı atıyorum. Bir bardak su içiyorum, hançerimi bir kılıf haline getirdiğim kumaş şeritleriyle uyluğuma sabitliyorum ve pencereye doğru ilerleyerek onu açıyorum.

Pervazın üzerine çömeliyor, şehrin uykulu durgunluğuna bakarken derin nefesler çekiyorum. Beyaz bir karaltı yanağımı öpecek kadar yaklaşıyor; kalbimin çarpıntısını yatıştıran tanıdık, rahatlatıcı bir varlık.

Sprite, şeklini seçmeme ve şüphelerimi doğrulamama yetecek kadar uzun süre hareketsiz kalmıyor. Ara sokaktan fırlayan bir yıldız gibi hızla uzaklaşıyor ve bakışlarımı kuzeye, şehri sınırsız saran duvara doğru sürüklüyor.

Merakım onun bağlarını kemirerek çırpınıyor.

Rhordyn Kara Kale'de varlık göstermeye başladığı andan itibaren beni konfor alanımın dışına çıkarmaya çalıştı. Benim güvenlik çizgim.

Yaşamak için.

Yakın zamana kadar.

Şehri sınırlayan duvara tırmanmayın. Tehlikelidir.

Uyarıyı göğsüme yerleştirdi ve kendimi ezilmiş hissettim. Onu savuşturdum ve sakatlamayı amaçlayan dikenlere dönüşmüş kendi sözlerimi fırlattım.

Onun düzenindeki kırılmaya yeterince dikkat etmedim. Belli ki sevmediği bu şehirde beni tutmak için çelişkili bir arzu duyuyordu. Bu da şu soruyu akla getiriyor.

Diğer tarafta ne var?

CHAPTER 10

ORLAITH

Tay, şehri yüksek binaların arasındaki yarıklara sızmayı başaramayan keskin bir ısıltıyla ıslatıyor. Bu yollar boyunca Yollar, şimdi beynimin kıvrımlarına kazınmış olan o kara kalem haritayı izleyerek.

Ara sokaklar her dönüşte daha da daralıyor, kalın, su birikintisi gölgeler duvarlara yaslanmış, yüzleri yamalı pelerinlerinin yıpranmış kukuletalarının içinde örtülü, uyuklayan garip yığınları görmeyi zorlaştırıyor. Kendi kapüşonumu daha da aşağı çekerek yüzümün karanlığa gömülmesini sağlıyorum.

Daha geniş bir sokağa girdiğimde ayaklarımın altında bir sis tabakası dönüyor, sonu dik bir duvarla kapatılmış, şehri ışıklı kucağında tutan önsüz bir varlık. Tepesinde alev alev yanan kuleler sıralanıyor, yaldızlı bir tacın uçları gibi kararmış gökyüzüne uzanıyor.

Elimi duvar boyunca sürüklüyorum ve nazik kıvrımını takip ediyorum, bana çalışmam için yeterli alan bırakan birini bulana kadar yakın yuvalanan binaların arasından geçiyorum - şehri çevreleyen devasa duvarın yarısı yüksekliğinde düz bir çatıya sahip dört katlı bir yapı.

Çantamı, kılıcımı ve pelerinimi tahta bir sandığın arkasına sıkıştırıp yukarı doğru bakıyorum. Kayaların arasındaki oluklar kılcal çatlaklar gibi ama ayak parmaklarım çevik.

Parmaklarım da öyle.

Ellerimi bitişikteki yapılara bastırıyorum, kendimi yukarı kaldırmak için kuvvet kullanıyorum, böylece ikisi arasında asılı kalıyorum, bu da boş alanı örümcek gibi karıştırarak hafifçe yukarı çıkmamı sağlıyor. Dört katı hızlıca çıktım,

Çatıya çıktığımda her nefesim yanıyor olsa da, hala tırmanmam gereken uçsuz bucaksız araziye bakarken ellerimi ve ayaklarımı titretiyorum

-Bu kez yükselişimi destekleyecek bitişik binanın omurgası *yoktu*.

Ayak parmaklarımı çatının dudağından kurtararak öne doğru eğiliyor ve iki elimle taşın üzerine vurarak parmak uçlarımı sokabileceğim zayıf bir yarık buluyorum. Aynı şeyi sağ ayağımla da yapıyorum, sonra derin bir nefes alıp sol ayağımla öne doğru sallıyorum ve ayak parmaklarımı bir oyuga sokarak ağırlığımı duvara veriyorum.

Kalbim küt küt atarken, başımın hemen üzerindeki bir sonraki zayıf çukuru buldum ve

it.

Uzan, çek, tekrarla.

Rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyor ve beni soymakla tehdit ediyor.

Beni aşağı çekiyor.

Heyecan pompalanmıyor. Kan donduran bir heyecan yok. Bu parçam da *onunla* birlikte uçurumdan düştü ve göğsümün üzerinde bir kaya gibi duran, gardımı indirdiğim anda beni hızlı ve ani bir ölüme sürüklemeye hazır, ağır bir rahatlama hissi bıraktı.

Bu düşüncenin gözlerinin içine bakmayı reddederek ilerlemeye devam ediyorum. Tırmanmaya devam ediyorum.

Elimi duvarın tepesine vurduğumda uyluklarım, baldırlarım ve omuzlarım yanıyor, tüm gücümü koluma verip *iterken* yüzüm sessiz bir hırıltıyla buruşuyor. Kaburgalarım bilenmiş kenara sürtündüğü anda ağırlığımı öne atarak diğer kolumu sallıyorum ve taşla saplanmış metal bir çiviye kapıyorum.

Bacaklarımı sarkıtarak kendimi iki alevli kulenin ateş ışığında ıslattığı pürüzsüz, düz yüzeye çekiyorum. Sırt üstü yuvarlanıp kollarımı açıyorum, bir elim dudağın üzerinden sarkarken rüzgâr zonklayan parmaklarımın arasından geçiyor. Deniz meltemini yutarak, neredeyse dokunacak kadar yakın görünen göz kırpan yıldızlara bakıyorum, yüzümden ter damlıyor ...

Sikeyim.

Başımı yana eğiyorum, diğer tarafa yuvarlanmadan önce beş kez yuvarlanabileceğimi fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum.

Bir yudum serin hava daha alıyorum ve dört ayağımın üzerine doğrulup dış kenara doğru sürünüyorum, sonra da yan tarafa bakıyorum.

Bakışlarım içgüdülerimle uyum içinde düşüyor.

Ne görmeyi beklediğimden emin değilim, ama kesinlikle *bu* değildi.

Sıkışık şehir, üzerinde durduğum duvar ile bu büyük duvara paralel uzanan ve her iki yönü de görebildiğim bir başka duvar arasındaki geniş çukura sıkışmış bu sağlam medeniyet grubunun yanında *hiçbir şey*. Bir gökkuşağının şeritleri gibi ama çok daha az güzel.

Küçük köhne konutlar, Parith'in geri kalanının kullanmadığı tüm kırık dökük parçalarla kabaca inşa edilmiş gibi görünüyor; yamalı çatılar, düzensiz tahta kalaslarla gelişigüzel bir şekilde bir arada tutuluyor. Bazı konutların arasında yıpranmış malzemelerle örtülü ipler ve hafif esintiyle dalgalanan yırtık pırtık giysiler var.

Sadece alev alev yanan kulelerin uğultusu ve aşağıda bir yerlerden gelen hüzünlü bir feryatla bozulan ürkütücü, hüzünlü bir sessizlik var...

Tüylerim diken diken olurken bakışlarımı en dıştaki duvar boyunca gezdiriyorum, sağa sola uzanan yolunu takip ediyorum - belki de sakinlerini dış dünyadan koruyor. Eninde sonunda bu kadar güneye inecek olan Vruk saldırılarından.

Bu kadar güneye inmeyi başaran.

Ama şuradaki duvar... daha kısa, zayıf, paslı bir ışık saçan güdük kulelerle kaplı. Tünediğim yerden ince ve yer yer yıkık olduğunu görebiliyorum, sanki bu metruk konutlarda yaşayanlar şehrin diğer tarafında yaşayanlardan daha aşağı görülüyorlarmış gibi.

Durgun havada bir feryat daha yankılanıyor, ardından gürleyen bir öksürük geliyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Oradaki insanlar kim? Neden şehrin geri kalanından izole edilmiş durumdalar?

Kuzey kenarına çok daha yakın başka bir metal kazığa bağlanmış bir kova ve sarmal ip fark ediyorum. Dudaklarımı büzerek yaklaşıyorum ve kovanın içine bakıyorum, işlenmiş domuz yağının iğrenç kokusunda boğulurken yağlı parlaklığı fark ediyorum.

Alev alev yanan taretler için yedek yakıt taşımakta kullandıkları şey bu olmalı.

Kovayı kesmek için bıçağımı kullanıyorum, sonra hançeri bir kenara koyuyorum ve ipi çekiyorum, uzunluğunu toplayıp yan tarafa atmadan önce ağırlığımı taşıyıp taşımadığını kontrol ediyorum. İpin ucu yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki duvara *çarptıyor*.

Kalbim hızla çarpıyor, ipi kavrayıp dönüyorum, duvardan aşağıya doğru kör ayakla adım adım inerken titreyen bir nefes üflüyorum, denizin serinletici esintisinden daha da uzaklaşıyorum. Daha derine

Ekşi süt, kir ve boğazımın arkasını kaplayan pis bir şeyin durgun kokusuna.

Hafif bir uğultu yükseliyor... *yükseliyor...*

İnişimle birlikte duvara çarpan ipin yumuşak *şakırtısına* yaklaşırken omzumun üzerinden bakıyorum, nefes alıyorum ve düşünüyorum.

Çömelerek yere indiğimde bir sinek sürüsü yerden havalanıyor, baldırlarımdan toprak fışkırıyor. Ciğerlerimi tıkayan çürümüş kokunun bir kısmını engellemek için yakamı kullanıyorum, sinekler kollarıma ve yüzüme konuyor, tenimi gıdıklıyor. Onları tokatlayıp uzaklaştırıyorum, doğruluyorum, sonra dönüp çevreme bakıyorum.

Gölgeler, yavrulayan bir köpekten daha fazlasını barındıramayacak kadar küçük, sıkışık barakalardan dökülüyor. Dikkatimi, yukarıdan dökülen ateş ışığının aydınlattığı, aralarından geçen eğri büğrü bir patıkaya veriyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve toprağa atılmış tahta bir çocuk çingırağına benzeyen şeyi fark ediyorum. Duraksayıp çömeliyorum, dokunmak için uzanıyorum-

Hareket gözüme çarpıyor.

Gözlerimi kısarak sağa, gölgelere bakıyorum.

Yere yığılmış, eğri büğrü kapılarından dökülen insanların karanlık hatlarını görünce kalbim küt küt atıyor.

Büyük insanlar. Küçük insanlar. Çok daha küçük insanları *kucaklayan* büyük insanlar.

Birbirlerine sokulmuşlar, belki de birbirlerinden teselli arıyorlar. Ve sessizlik... Hırıltılı nefesler yok. Fısıltı yok. Trajik feryatlar bile kesilmiş.

Bir şey sol elime yapıştı ve sıkıca kavradı.

Nefesim kesiliyor, başım dönüyor, köprücük kemiğimde bir kaşıntı alevleniyor.

Gölgelerin arasından bir adam çıkıyor, yüzü çürüme kraterleriyle dolu, ağlayan etini kemiren kurtçuklar tarafından delik deşik edilmiş.

Bir zamanlar mavi olabilecek gözleri görmeden sallanırken boğazıma bir çığlık düğümleniyor, gözbebekleri o kadar genişlemiş ki geriye sadece çukur yanaklarıyla uyumlu koyu çukurlarla çevrili zayıf bir renk halkası kalmış. "Bana yardım et..." diye solgun, çatlak dudaklarını geveliyor, çürümeye yüz tutmuş dişleri parlıyor. "Lütfen..."

Blight.

Blight onda.

Gürültülü bir öksürük salıyor ve ben bir adım, bir adım daha geri çekiliyorum, durgun havayı soluyorum - elimi kurtarıırken topraktaki çatlaklara takılıyorum, bakışlarım ondan şu anda inleyerek kendine gelen birçok insana kayıyor. Başlarını kaldırıyorlar. Gölgelerden sıyrılıyorlar.

Trajik, boş bakışlarla bana doğru bakıyorlardı.

Burası sadece şehrin başka bir halkası değil. Burası bir *mezarlık*. Hastaların unutulmak üzere gönderildiği bir yer.

Ölmek için.

Rhordyn haklıydı. Gelmemeliydim.

"Çok özür dilerim," diye boğazım düğümlenerek duvara doğru tırmanıyorum. İpi kaptığım gibi her seferinde çılgınca bir çekişle kendimi yukarı çekiyorum, kollarım yanıyor, ellerim zorlanıyor. Yolun yarısına geldiğimde ipin altımda sallanmaya başladığını fark ediyorum.

Aşağıya bir bakış attım ve kalbim çürüten vicdanımın çukuruna düştü.

Genç, siyah saçlı bir kadın ipe tırmanmaya çalışıyor. Ellerin ağlayan lezyonlarla delik deşik olması dışında sağlıklı görünüyor; yüzü ıslık ıslık, neredeyse güzel. Sanki hastalık onu daha yeni kemirmeye başlamış gibi.

Sanki henüz oturup gerçek bir *ziyafet* çekmemiş gibi.

İçimi derin bir hüznün dalgası kaplıyor.

Alev alev yanan kulelerin ışığında, bakışlarındaki çaresizliği görebiliyorum.

Yaşama arzusu.

Farkındalık beni göğsümden vururken gözlerimin arkası yanıyor.

Eğer bu ürkütücü kafesten çıkmasına izin verirsem, tüm şehre hastalık yayacak. Yüzlerce, belki de *binlerce* insanı öldürecek.

Acı dolu bir iniltiyle kendini daha da yaklaştırıyor... daha da yaklaştırıyor... Diğerleri sert toprakta topallayarak ve sürünerek ilerlerken, öksürüyor ve sıçırıyor, sanki kurtuluşlarının anahtarıymış gibi ipe doğru ilerliyorlar.

Tek görebildiğim Zane'in ablasının resmi; kalçasında benimkiyle aynı aşk kalbi doğum lekesini taşıyan küçük bir çocuk.

Viola.

Gunthar genç kızın ölümünü anlatırken tek koklayabildiğim annesinin gözyaşları. Aynı acımasız ölüm şimdi bu ipi tırmalıyor ve daha fazla can almakla tehdit ediyor.

Yayılmak için.

Cainon'un sesi sisli düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor...

Fedakarlıklar.

Gözlerimi kapatıyorum, dikenli duygularım sivrilirken, kesilirken ve kesilirken dişlerimin arasından hücum etmekle tehdit eden bir çığlığı ısıırıyorum. Kılıfa uzanıyorum

Kendimden nefret ediyorum. *Cainon'un* bu boktan anda benim mantıklı sesim olmasından nefret ediyorum.

Çırpınan vicdanımla boğuşarak hançerimi çekip kurtarıyorum ve elimi altımdaki gergin halata atarak parçalanmış bir ses çıkarıyorum.

Bıçağımı kaba liflere dayarken kızın iri gözlü bakışlarını yakalamak için kendimi zorluyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Kıpırdamadan duruyor, ağzı açık kalıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bıçağı sert, temiz bir hamleyle ipin içinden geçiriyorum.

Ağırlığın hattın ucundan düştüğünü hissediyorum. Onun çok kısa çığlığını duyuyorum

... etli *gümbürtü* onu keser.

"*Çok üzgünüm,*" diye hıçkırıyorum, aşağıdaki manzaraya bakmayı reddediyorum, kelimeler dilimde kül oluyor. Çünkü ne söylediğimin, nasıl hissettiğimin bir önemi yok, bu onun bedenini parçalamayacak. Bu insanları acılarından kurtarmayacak.

Cainon'un değerli şehrini geçmeye cüret edecek herhangi bir ordudan koruyan bir insan duvarı olmaktan.

Rhordyn kendi topraklarına saldıran ölümcül dalgayı bastırmak için yanıp tutuşurken, Cainon kendi topraklarını bir *silah* gibi kullanmakla meşgul. Şehri altınla doluyken onlara rahat bir son verecek empatiden yoksun.

Öfke kaburgalarımın vuruyor. Yıkıcı, yok edici öfke beni içten dışa doğru parçalara ayırıyor.

Vahşi, asi duygularım... Yakıcı karanlığım kadar vahşiler.

Tıpkı ölümcül olduğu gibi.

Ve şu anda, Cainon'u lanetine götürmem için köpürüyorlar.

Zali'nin dediği gibi.

Ama anlaştığımız şey bu değildi.

Yüzüm buruşuyor ve yüzümü gökyüzüne çeviriyorum, boğazımdan yükselen öfke dolu bir çığlığı yıldızlara savuruyorum.

Loş ve karanlık içimden boncuk boncuk parıltılar koparıyor, onları nefretimi, incinmişliği ve üzüntümü yakalamak için kullandığım küçük bir kristal kubbe yığını haline getiriyorum. Her bir güreş duygusunu harap olmuş içime karşı ayrı ayrı ilikliyorum, sonra ahlakımın yapraklarını da koparıyorum - onları dördüncü bir kubbenin altına dolduruyorum. Işıltılı bir mantar yaması gibi mühürlüyorum.

Çığlığım azalırken üzerime ağır bir sükûnet çöküyor. Yine de, aşağıdan ürpertici çığlıklar ve gürültülü iniltiye yankılanırken yıldızları inceliyorum, ruhları

Ölüler bana musallat olmak için diriliyor, hayalet parmaklarını çakıl taşlı
tenimde gezdiriyor.

Fedakarlıklar.

Sanırım sonunda anlamaya başlıyorum.

CHAPTER 11

ORLAITH

I Duvarın güvenli tarafındaki taşın üzerine ağır bir şekilde iniyor ve ellerimi silkeleyerek şimşek çakan gökyüzüne bakıyorum.

Geri dönmem lazım.

Kubbelerim sarsılıyor, sanki altlarına sıkışmış her şey aynı fikirde değilmiş gibi. Öfkemi barındıran kubbe en çok sarsılan kubbe, ısıltılı yüzeyinde çatırdayan kılcal çatlaklar.

Boşlukları kapatıyor, her birini bir kat daha ışıkla boyuyor ve duvarın yanına sıkıştırdığım eşyalarımın doğru bir adım atıyorum.

Rhordyn'in kılıcını omurgamda sabitledikten sonra çantayı omzuma atıyorum ve dar sokakta ilerlemeye başlıyorum.

Saray muhafızlarının süslü kıyafetlerini giymiş geniş omuzlu iki adam köşeyi dönerek çıkışı kesiyor; ağır botlu her adım duvarda yankılanarak sessizliği taşıyor.

Sırtlarına bağlanmış altın uçlu mızrakları görünce yavaşlıyorum. Temiz tıraşlı yüzlerindeki somurtkan bakışlar donuk ışıktaki zorlukla görülebiliyor.

Belki de sadece ... gezintiye çıkmışlardır. Tamamen silahlı. Sabahın dördünde.

Şüpheli.

Beni Rhordyn'in kılıcıyla görürlerse, sıçtım demektir. Hepsi aynı lanet yöne işaret eden sorular o l a c a k t ı r .

Batılı Yüce Efendi'yi öldürdüğümü.

Geri adım atıyorum, dönerken neredeyse ayaklarıma takılıyorum, iki muhafız daha beni sıkıştırmaya fırsat bulamadan karşı çıkıştan fırlıyorum. Onlardan sıyrılıyorum ve başımın üstünü sıyrıp geçen bir el darbesinden kurtuluyorum.

Bok-bok-bok-

Kalbim göğsümde bir davul gibi çarparak caddede koşuyorum. Arnavut kaldırımlarına vuran botlar ve komuta edici körükler insanları pencerelerine ve ön kapılarına çekiyor.

Durumu daha da bulanıklaştırıyor.

Karanlık bir sokağa doğru yan adımlarla ilerliyorum, ayaklarım kaygan kaldırım taşlarında kayarken çekiş için tökezliyorum. Kendimi sabitlemek için elimi yere vurduğumda, omzumun üzerinden bir bakış atarak altın kaplamalı muhafızların dumanları savurarak caddeden aşağıya doğru akın ettiğini görüyorum.

Doğruca bana geliyor.

Hangi *cehennemden geldiler* ki? Uyuyor olmaları gerekmiyor muydu?

Islak çamaşırları yolumdan çekerek, düşmüş çöp kutularının ve sidik birikintilerinin üzerinden atlayarak, içinde bulunduğum çıkmazı aşmak için ara sokakta ilerliyorum.

Bu işleri değiştirir ...

Cainon köpeklerini üzerime saldığına göre yeni bir plan yapabilmemiz için Zali'ye gerçekten ama *gerçekten* geri dönmeliyim.

Ara sokaktan sıyrılıp, neredeyse sığamayacağım kadar ince olan bir diğere dalıyorum. Arkama baktığımda bir muhafızın beni takip etmeye çalıştığını görüyorum ama şişirilmiş göğüs plakası benim gibi yanlara doğru sallanmasını imkânsız kılıyor; sırtımdaki kılıca iyice bakmalarını engellemeye çalışıyorum.

Hızımı artırıyorum, *sallanırken* konsantrasyon içinde alt dudağımı ısıyorum. *Çalkala.*

Çalkala.

Çalıların arasından geçip taş döşeli küçük bir avluya girdiğimde omuz omuza duran silahlı muhafızlardan oluşan bir halka görüyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Kolları kavuşturulmuş, yüz ifadeleri sert, o kadar yakın duruyorlar ki kokularını sidik ve küf kokusundan ayırt edebiliyorum.

Nefes nefese, çalıyı kenara itip sokağın aşağısına bakıyorum. Küçük muhafızlardan biri göğüs plakasını çıkarmış ve benden daha hızlı ilerleyerek tek çıkışımı engelliyor.

Kubbelerim salınıyor, duyguların dikenli sarmaşıkları alt kısımlarını kazıyarak kulak tırmalayan bir *çığlık çıkarıyor*.

Dişlerimi sıkarak nefes alıyorum ve muhafız kalkanına tekrar bakıyorum. Adamların her biri sırtıma bağlı kılıca kurnaz bakışlar atıyor.

Hatta birkaçı kaşlarını çatıyor.

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Neden Batı Baş Üstadının kılıcını taktığımı merak ediyorlar. Çantamı kontrol etseler Rhordyn'in gömleğini de bulurlardı.

İğrenç, yağlı huzursuzluk göğsüme doluyor, ciğerlerimi tıkıyor ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime nefes almayı zorlaştırıyor.

Zali, Cainon'un Rhordyn'in kaderini keşfetmesinin sonuçlarını *çok* açık bir şekilde ortaya koydu. Ama beni saraya geri götürmeye hazır görünen Cainon'un adamlarından oluşan bir duvarla çevrili olduğum için bundan kaçmanın bir yolu yok.

Rhordyn'in kılıcını takıyor.

Kahretsin.

Söz konusu kılıcı *elde etmek* için yaptığım korkunç şeyi itiraf etmezsem, Cainon'un anlaşmamızı yeniden canlandırmasına imkân yok. Rhordyn *etrafta dolaşmaya devam ettiği* sürece çiftleşme olmayacağını bana açıkça söyledi.

Onu yakalamak ve gemileri güvence altına almak için sahip olduğum tek hat bu... Artık yutmaktan ve en iyisini ummaktan başka seçeneğim olmayan zehirli bir risk.

"Beyler," diye törpüledim, çenemi kaldırdım ve sade kalabalığımı taradım. "Erken kalkmışsınız."

"Bizimle saraya gelmeniz gerekiyor," diye sert bir sesle anons eden bir muhafız, elini kalçasında kılıflı altın bir hançerin kabzasına koyuyor.

Tenim ısıyor, parmaklarım geriye uzanmak için seğiriyor. Omurgamdan aşağı inen iri bıçağı kapmak için.

Kaşlarımı çatıyorum ve kaburgalarımın arasına saklanmış dikenli bir öfke otu buluyorum. Serseri şeyi söküp öfke kubbemin altına dolduruyorum, onu yerine sabitlerken serbest kalmaya çalışan sapkın dalları eziyorum. Kemiklerime kadar işleyen bir ürperti dalgasından titreyerek her bir kubbenin üzerine parlak bir katman daha sürüyorum.

"Çok uzun bir yürüyüş oldu," diye geveliyorum dişlerimin arasından. "Sabah koşumdan sonra oldukça bitkin düştüm."

Ve umutsuzca Zali ile konuşmam gerekiyor.

Muhafızlardan biri kaşlarını kaldırıyor. Onu, geceyi Rhordyn'in yatağında koma halinde geçirdikten sonra beni Cainon'a geri götüren adamlardan biri olarak tanıyarak içten içe ürperiyorum. Eminim bu durum onun için de eskimeye başlamıştır.

"Beni hiç görmemişsin gibi davranmaya ve yollarımızı ayırmaya ne dersin? Biraz kestirdikten sonra seninle orada buluşuruz."

"Eğer direnirseniz, sizi tekmeleyerek ve çığlık atarak oraya götürme talimatı aldık."

Bir laneti çiğniyorum.

Bir sürü kule gibi adam tarafından kuşatılmış bir halde, labirent sokaklarda bana eşlik ediliyor, ışık her geçen saniye daha az bulanıklaşıyor. Zali yakında uyanacak. Gittiğimi gördüğünde, en kötüsünü düşünecek ...

Sikeyim.

Huzursuz enerjimi dizginleyip Rhordyn'in odasında kalmalıyım. Şimdi Cainon'un sıkı suratlı muhafızları tarafından saraya geri götürülürken, kubbeli duyguların ışıltılı bir parçasına bakıyorum, çatlaklardan kaymaya devam eden haydut otları koparıyorum.

İşler gerçekten kötüye gitmeye başladı.

Yeni koşullar göz önüne alındığında, elimde tek bir seçenek kalıyor... ve bu da hassas, acıyan kalbime ters düşüyor.

Ruhum.

Şu anda bunu düşünmeyeceğim.

Düşünemem.

Beyaz bir karaltı dikkatimi çekiyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, umut göğsümde birikiyor. Bakışlarım polen avına çıkmış bir arı gibi şimşek hızıyla etrafımızda dolaşan küçük periyi kovalarken başımı çevirmeye cesaret edemiyorum.

Lütfen beni Graves Inn'den çıkarken gören sprite ol...

"Tek istediğim biraz temiz hava almaktı," diye geveledim, gardiyanların yan bakışlarıyla karşılaştım. "Oh iyi. Böyle *neşeli* refakatçilerle sarayda gezinmek için çok güzel bir sabah."

İçlerinden biri boğazını temizliyor. "İyi misiniz, Hanımefendi?"

"Ben iyiyim!" Çıkarabildiğim en neşeli sesle bağıriyorum, baldırlarımdan yukarıya doğru kayan çürük bir şey birikintisinin üzerinde tepiniyorum. Dişlerimi sıkıyorum. "Tamamen iyiyim."

Arkamdaki iki muhafız kendi aralarında fısıldaşıyor, sesleri o kadar kısık ki muhtemelen onları duymadığımı sanıyorlar ve benim azalan akıl sağlığım üzerine düşünüyorlar.

Cainon'un bir fiyaskoya söz verip vermediği.

"Yine de Cindra'ya kahvaltıda onunla buluşamayacağımı söyleme şansım olmasını isterdim," diye devam ediyorum, sprite'ın tuhaf saçmalıklarını anlaması ve mesajımı iletmesi için dua ediyorum. Bu mesajın Zali'ye ulaşması için... Onun adı Cainon'un muhafızlarının önünde söylenemeyecek kadar patlayıcı.

"Sanırım onunla daha sonra iletişime geçeceğim." Birinin boşalttığı lazımlığın içindekilere benzeyen başka bir su birikintisinden kaçıyorum. "Eminim anlayışla karşılayacaktır."

Sprite, Graves Inn'e doğru uzaklaşıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Bir köşeyi dönüyoruz, deniz melteminin serinletici esintisi kapüşonumu karıştırıyor ve sabah ışığında parıldayan lapis lazuli sarayına bir göz atıyorum. Yapmak üzere olduğum şeyi düşününce tüylerim diken diken oluyor...

Cainon'un önünde diz çöküp çiftleşmemizi yeniden canlandırmak için yalvaracağım.

Kederli bir filiz, ağrıyan kalbimin yüzeyini dürtüyor ve omurgama tırmanıyor, narin dallar kaburgalarımın etrafında kıvrılıyor ve onu yerine sabitliyor. Çiçek açıyor, başını bana doğru eğiyor ve gözlerimin arkasını sızlatan gümüş yapraklar açıyor.

Grayslade'e benziyor.

Onu sapından kesiyorum, sarmal uzunluğunu çözüyorum ve sarmal cesedini bakmak zorunda kalmayacağım bir kubbenin altına tıkıyorum.

Wooden sandallar okyanusu çepeçevre sarıyor, balıkçılar derinlerde parıldayan oltalarıyla pruvalarında eğiliyor. Tuzlu hava Balık bağırsaklarının kokusu, suyun kayaya hafifçe vuruşu köprünün altından yankılanıyor ve biz yaklaştıkça saray yükseliyor.

Artık güzelliği karşısında hayrete düşmüyorum. Güneşte parıldayan altın süslemeler ya da bu kıyılara adım atmadan önce hiç görmediğim zengin, mavi taştan devasa, parlatılmış bloklar.

Tek görebildiğim, zar zor bir arada duran barakalar. Koklayabildiğim tek şey, çürüyen şeylerin hala boğazımın arkasına yapışan kokuşmuş kokusu.

Ocruth ve Rouste'den kaç erkek, kadın ve *çocuk* Parith'in aşılmaz duvarlarının ardına sığınma umuduyla tehlikeli bir yolculuk yapıyor ve sonunda kendilerini o Blight istilasına uğramış grupta buluyor?

Martılar ciyak ciyak ötüyor, savrulan sakatatların üzerinde tepiniyor ve bana çok hızlı düşen kadını hatırlatıyor.

Çok kısa çığlık attı.

Çok sayıdaki kristal kubbemin yüzeyinde çatlaklar oluşuyor ve ellerim titreyen toplar haline geliyor.

Düşünmeyin. Sadece yap.

İçimdeki karartılmış ormanı koparıyorum, parıltılı boncukları eziyorum. Ben delikleri tıkadıkça kapaklar ağırlaşıyor.

İçeri gir.

Ona yanıldığımı, aptal olduğumu, saf olduğumu söyle. Castle Noir'daki koridorda karşılaştığı küçük, kırık kızı oynat.

Dizlerimin üzerine çöküp beni geri alması için yalvardım, beni güvende tutması için.

Dikkatli ol.

Mandalina rengi güneş, alçakta asılı duran bir tutam bulutun üzerinden yükseliyor ve parlak okyanusa ışınlar saçıyor. Köprü korkuluklarını kesip kapüşonumun kepeğine dalıyor, yanaklarımı derimin altına sızan, çatlamış damarlarıma damlayan ve içimi sıvı bir sıcaklık dalgasıyla yağlayan bir sıcaklıkla ıslatıyorlar.

Daha parlak boncuklar açar.

Susuzluğumu gidermeden sarayın bloklu gölgesine götürülüyorum ve iki muhafız daha görev yerlerinden sıyrılıyor, ağır botlu adımları mükemmel bir uyum içinde arkamızdan gümbürdüyor. Bir yığın silahlı muhafız, üzerimizde çıplak dişler gibi yükselen altın kapının önünde yerlerini alıyorlar.

Kaşlarımı çattım.

Beni *beklemiyor* mu?

Muhafızlardan biri boğazını temizleyip öne doğru adım atıyor, altın uçlu mızrağı omzunun üzerinden görünüyor. "Özür dilerim, Hanımefendi. Saraya girmeden önce silah araması yapmam gerekiyor. Kılıcınızla başlayacağım," diyor elini uzatarak. "Yüce Efendi'nin emri."

Öfkemi barındıran kubbede sivri bir yarık oluşuyor ve boğazımı kesen kalın, dikenli bir sarmaşık dökülüyor. Üzerime buz gibi bir sükûnet çöküyor, zihnimi, algımı ve dilimin üzerine diken gibi oturan kelimeleri keskinleştiriyor.

Başımı yana eğiyorum ve gözümü kırpmadan ona bakıyorum. "Onu cansız bedenimden söküp alman gerekecek."

Gözleri büyüyor, ağzı açık kalıyor ve parmaklarım çözülmek için kaşınırken bir kelime cızırdıyor. Ben çılgınca

İçimi karıştırıyor, *koparıyor... Dene,*
neredeysen çıglık atacağım.

Ezme ...

Dene!

Delik tıkanıyor.

Serseri duygular üflenmiş bir mum alevi gibi kesiliyor ve ağır göz kapaklarım dalgalanıyor, yumuşuyorum. Sanki bir kase yağın içine düşmüşüm gibi.

Boğazımı temizliyorum, kılıcı kınından çıkarıyorum ve yere bırakıyorum. Aynı şeyi yanmış hançerim için de yapıyorum, sonra kendimi geri adım atmaya zorluyorum.

Adam bana bir kez daha gergin bir bakış attıktan sonra çömeliyor ve silahları inceliyor. Başka bir muhafız yaklaşıyor, sol kolumu kaldırıyor ve üzerimi aramaya başlıyor.

Tenim kıllanıyor ve o ön kolumu... omzumu... sırtımı... fırçalarken aklımı başka bir yere veriyorum.

Güvenli

oynayın.

Güvenli

oyna.

Güvenli

oyna-

"Bırakın geçsin."

Derin, gürleyen sözler kapının ötesinden yankılanıyor.

Bakışlarım adamların arasından, altın parmaklıkların arasından ve kubbeli girişin boğazından geçerek kollarını kavuşturmuş, sert bakışlı, geniş omuzlu adama yöneliyor.

Kolden hayatta ve sağlıklı.

Cesur mavi gözleri üzerimde geziniyor. "Onu kontrol edeceğim." Göğsümde bir rahatlama hissettim.

Eli rahatsız edici bir şekilde belime yakın olan adam geri çekiliyor ve ben de çömelerek iki silahı da alıp yerlerine yerleştiriyorum.

Avlunun içindeki bir muhafız kolu çeviriyor.

Kapı kalkıyor, barikat kuran adamlar kenara çekiliyor ve ben kısa tünelden geçiyorum, tam karşısında durana kadar Kolden'in göz temasını koruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Dudakların mavi. Ve solgunsun." "Ben iyiyim."

Çenesindeki kaslar zıplıyor.

"Özür dilerim," diyor ve ben de

başımı sallıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve iki bacağımı da okşuyormuş gibi yapıyor; hepsi de pelerininin düşmesiyle gizlenmiş. Ayağa kalkıp yüzünde sert bir ifadeyle belimi ve kalçalarımı okşuyormuş gibi yapmaya devam edince göğsümde şaşkınlık çiçekleri açıyor.

En hafif gülümseme dudaklarıma dokunuyor.

"Her şey yolunda," diye bağılıyor omzumun üzerinden ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

Dönüyor, yaklaşıyor, sonra benimle adım adım eşleşiyor. Alev alev yanan yağ çanaklarının aydınlattığı avluya dökölüyoruz, ayak seslerimiz üzücü bir yankıya dönüşüyor. "Av partisinden kaçacağını umuyordum," diye alçak sesle gürlüyor ve elini kürek kemiklerimin arasına koyarak beni sağdaki büyük girişe doğru yönlendiriyor.

Kaşlarımı çatarak eski muhafızıma yan gözle bakıyorum. Bakışlarını ileriye dikmiş, çenesindeki kaslar patlamış ve belirginleşmiş. "Beni etrafta görmekten bıktın, değil mi?"

"Korkarım tam tersi."

Uşaklar kapıları açarken bakışlarımı ikiz kapılara yöneltiyorum.

Güvenli oyna.

CHAPTER 12

ORLAITH

I 'Birkaç hizmetlinin aplikleri aydınlatmak için uzun sııklar kullandığı orta lobiden geçirildim, sonra da geniş merdivenlerden yukarı çıktım.

ve odama giden koridordan aşağı iniyorum. Duraklıyorum, çantayı omzumdan indiriyorum ve duvara yaslanmış ince bir masanın üzerinde duran büyük, altın bir küpün içine sokuyorum.

"*Ne yapıyorsunuz siz?*" Kolden tıslayarak etrafımızı tarıyor.

Cainon, Rhordyn'in gömleğini odasından çaldığım bir çantaya koyduğumu fark ederse, yaklaşan bu konuşmanın nasıl sonuçlanacağını *çok iyi* bildiğim için kapağı yerine takıyorum.

"Tedbirli davranıyorum," diye mırıldanarak bizi ileriye doğru itiyorum. Muhafızlar görmemiş olsaydı kılıcı da oraya sokardım.

Odama giden küçük lobiye giriyoruz ve daha önce hiç geçmediğim süitimin karşısındaki kapının önünde duruyoruz. Kolden kapıyı üç kez çalıyor ve ben kadife koltuklar ve pelüş halılarla bezenmiş geniş bir alana girerken başını öne eğen bir kapıcı kapıyı açıyor. Kolden beni takip ediyor ve ben durup dönüyorum. "Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar."

Gözleri sertleşiyor, elleri iki yanında yumruk oluyor. Bakışlarını arkama dikerek bana yaklaşıyor. "Dikkatli ol," diye kulağıma fısıldıyor, sonra da kapıcıyı dışarı çıkarıp beni odaya kapatıyor.

Tek başına.

Rahatlama ciğerlerime süzülüyor.

Kolden'ın bu değiş tokuşu görmesini istemiyorum. Cainon'un olmam gerektiğine inandığı kişi hakkındaki mükemmel algısına uygun bir şekilde bürünmemi izlemesini.

Diğer tek çıkışa yöneliyorum - uzak duvardaki bir çift kapı. Kapıları çekip açarak köprüye bakan büyük, kare pencereleri olan bir odaya giriyorum.

Lapis lazuli bir yemek masası mekana hakimdir ve üzerinde kızarmış domates, haşlanmış yumurta ve limon kokusu sinmiş patates yatağı üzerinde yuvalanmış sırlı bir domuz vardır. Masada sekiz kişiye yetecek kadar yiyecek ve oturacak yer olmasına rağmen sadece bir kişi oturuyor.

Cainon bronz bir heykel gibi baş köşede oturuyor, bir bacağını koltuğunun koluna atmış, altın bir kadehten yudumlarken ateşli bakışlarıyla beni kavuruyor. Yüzü güneşten fırçalanmış, saçları gevşek bir düğümle arkaya bağlanmış, koyu mavi gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, Bahari mührü göğsüne iliştirilmiş.

Rhordyn'in kılıcına bakıyor, sonra bakışlarımız birbirine fırlatılan kayalar gibi çarpışıp o kubbeleri parçalıyor ve çıkan ses gök gürültülü bir uyarı gibi içimi parçalıyor.

"Günaydın, petal. Seni özledim," diyor, ağzının köşesi krema yemiş bir kedi gibi yukarı kalkıyor. "Muhafızlarımın sana köprüde eşlik ettiğini görünce çok sevindim, özellikle de son konuşmamızın bitiş şeklinden sonra. Senin için endişelendim. Bu gerçekleri kabullenmenin zor olduğunu biliyorum."

Güvenli oyna.

İçimi karıştırırken, damarlarımı tararken, o parıltılı boncukları ararken kendi kendime bağıriyorum - loşta parıldayan yedi... on... on üç küçük tane buluyorum.

Yeterli değil.

Onları topluyorum, eziyorum ve sadece en kötü çatlakları bataklığa gömüyorum, kalanları saklıyorum ve güvenli bir yere koyuyorum.

"Gel." Tabağına yığılmış et parçalarını işaret etmeden önce Rhordyn'in kılıcına tekrar baktığını gördüğümde siyah noktalar görüşümü bozuyor. "Oruçlarımızı birlikte açmamız için tam zamanında geldin."

Odada ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor, Rhordyn'in kılıcını çözüyor ve yavaşça cilalı taş zemine bırakıyorum. Masanın diğer ucundaki koltuğa çöküyorum, kapüşonumu geriye atma zahmetine girmeden.

Domuza bakıyorum. Cansız çenesinin arasına tünemiş armuda.

Kömürleşmiş ve çizilmiş etine.

Cainon bacağını sandalyesinin kolundan atar ve dik oturur. "Çok sessizsin, petal. Her şey yolunda mı?"

Hayır.

Kendimi onun kuklası gibi hissediyorum; ipler kollarıma, bacaklarıma ve kalbime bağlı. Sevdiğim adamın kanı ellerimden damlıyor.

"Belki de sessizliğinizin yerdeki kılıçla bir ilgisi vardır? İçini dökmek istediğin bir şey mi var?"

Bir kıymık sesi daha ve neredeyse sızlanıyorum, kalan parlaklığımı açgözlü öfkemi içeren kubbedeki yarığı batırmak için kullanıyorum - yine de onu yumurta kabuğu inceliğinde bırakıyor. Altındaki öfkeli kudret testeresi onu içten dışa doğru öğütüyor.

Teredditle yutkunuyorum, Cainon'un kaşlarının arasındaki çatlağı yakalıyorum, kirli gerçekler dilimde toplanıyor ve onları serbest bırakmazsam nefes yolumu tıkamakla tehdit ediyor.

Kaşları derinleşiyor, bakışları *kazıyor*.

Elimi sıkıp top haline getiriyorum; kan damlayan bir kesik olan elimi.

Bu yol-

"Sen... bir şey mi *yaptın*, Orlaith?"

Evet.

Sevdiğim adamı öldürdüm.

"Batı Yüksek Ustası'nın kılıcını nasıl elde ettiniz?"

Kelimeleri zar zor duyuyorum, o kristal kubbelerin teker teker patlarken çıkardığı sesle sağırlaşıyorum ve zayıf şekillerinin altında şişen iç basınca boyun eğiyorum. Göğsümü boğucu bir keder ve sakatlayıcı bir acı ile dolduran filizlenen, *sarmaşıklılaşan* duygulara. Gri bir ahlakla ve göğsümü parçalayan, boğazıma dolanan ve dilimin üzerinde oturan bir yılan gibi kıvrılan dikenli bir öfke kıvrımıyla.

Titreyerek nefes alıp veriyorum. Dünya altımda sallanıyormuş gibi hissediyorum.

"Rhordyn'i sen mi öldürdün?"

Rhordyn ...

Onun adı, konacak bir yer arayan gümüş kanatlı bir kelebek gibi içimde uçuşuyor. Belki de üstüne tüneyecek güzel bir çiçek.

Ama orada sadece kristal kıymıklardan ve *delinmeyi* bekleyen dikenli sarmaşıklardan oluşan bir mezarlık var.

Özür dilerim.

"Yaptın mı?"

İki kısa kelime bana uzak bir çekiş gibi geliyor -tekrar ediyor- ve gözlerimin kapandığını fark ediyorum. Gözlerimi açıyorum, siyah noktaların kaybolmasını beklerken yere uzanıyorum, Rhordyn'in kılıcını yerden kaldırıp masanın üzerine koyduğumda içimde titreşen boş gümbürtüyü içime çekiyorum.

Damarlarımda dolaşan soğukluk artık beni sarsmıyor. Ama *bir* Benimle birlikte.

"Evet," diye itiraf ediyorum, silahı incelerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor...

Özür

dilerim.

Özür

dilerim.

Özür

dilerim.

Özür

dilerim.

"Ben

yaptım."

Dişlerimi gıcırdatan bir çığlık boğazımı parçalamakla tehdit ederken bir an duraksıyorum. Ben ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışırken...

Cainon'a yanıldığımı, aptal ve saf olduğumu söyle. Kara Kale'deki o koridorda karşılaştığı küçük kırık kızı oyna.

Dizlerimin üzerine çöküp beni geri alması için yalvaracağım.

Dikenli öfkem bu güvenli, itaatkâr düşüncelerin etrafını sarıyor, içlerindeki yaşamı daraltıyor, sonra da Zali'nin daha güçlü, *daha şiddetli* kelimeleri aşağıya kayarken ve katliamın ortaya çıkışını izlerken kalıntılarıyla ziyafet çekiyor - saldırmaya hazır.

Her şey o adama geri dönüp kendini altın tepside sunmaktan daha iyidir. İkimiz de olmadığını bildiğimiz halde onun gibi davranmaktan.

"Nasıl, Orlaith?"

Sikerim böyle işi.

Üst dudağım içindeki zehirli öfkeyi açığa çıkarmak için geriye doğru sıyrılırken Cainon'un kararan bakışlarına takılıyorum, alt göz kapaklarımda daha fazla gözyaşı birikiyor. "Bana *tam olarak* nasıl olduğunu söyledin."

Kısa bir duraklama, bakışları *kazıyor*.

"Ve kalbini vurduğunuzdan *emin misiniz?*"

Çok kesin. Cainon mükemmel bir silah kullanıyordu.

Ben.

Ayağa kalkarak birkaç boş koltuğun yanından geçip domuzun yanında duruyorum ve Cainon'u dişlerinin arasında armutla bu masaya uzanmış halde hayal ediyorum. Haerimi kınından çıkarıp yere saplıyorum, eti ve kemiği yarararak eskiden atan kalbini barındıran oyuğa saplanırken irkilmeme engel olamıyorum.

Cainon'un boğazı düğümleniyor ve benimle çift olma kararından pişmanlık duyup duymadığını merak ederek onun üzgün bakışlarını tutuyorum.

"Aptalca bir soru gibi
görünüyor." Cevap
vermedim.

Kalbe öldürücü bir vuruş yapmak Baze'in bana öğrettiği ilk derslerden biriydi. Ama beni kucağına alıp küçük tohumların büyük, güçlü şeylere dönüştüğünü söylediğinde, onun için çok şey ifade eden birine o kalp sökücü darbeyi indirecek yakıcı bir ot olacağımı bildiğinden şüpheliyim.

Benim için.

Cainon'un bakışları kabzası hâlâ domuzda olan hançerime, arkamdaki Rhordyn'in kılıcına ve tekrar gözlerime kayıyor. Başını eğdi. "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım Ocruth'un benim olduğunu biliyorsun."

İki kaşının da kalkmasıyla oluşan sessizlik, ihtiyacım olan tek onay.

Bıçağı çekip kurtarıyorum ve koltuğuma geri dönüyorum, kambur duruyorum, hançeri çevirirken bacaklarımı açıyorum - metal sıcak ve pişmiş hayvanın zengin, kokulu suyuyla kaygan. İçi boş karnım kokuyla çalkalanıyor ve acaba yemek bir daha bana çekici gelecek mi diye merak ediyorum.

"Bir canavarı alt ettin, Orlaith."

Canavarım *benim*.

Ham bir duygu dalgası korunmasız kalbimi kesiyor ve tüm vücudum acının etrafında katlanma tehdidinde bulunurken yüzümü pürüzsüz tutmak için çaba sarf ediyorum.

Ağlama.

"*Seviniyor* olmalısınız. Sayısız insanı ölümden daha kötü bir kaderden kurtardın ve kur yapmaya devam edebilmemiz için yolu açtın. Tanrılar memnun olacak ve bir dahaki denemenizde Kase'den tırmanacağınızdan hiç şüphem yok. O zaman büyük topraklarımızı bir araya getirmemizin önünde *hiçbir engel kalmayacak.*"

Sanki her bir kelimeyi, yeterince mükemmel olmayan geniş bir artıklar koleksiyonundan seçmiş gibi hissettiriyor.

"Vidanim hariç," diyorum bıçağı tekrar çevirerek. Cainon'un bakışları yüzümde gezinirken bıçağın benim için dans etmesini izliyorum.

"Neden hançeri indirmiyorsun, Orlaith? Gözlerimin içine bak ki düzgün bir konuşma yapabilelim."

Gözlerimin içine bak ki sözlerimi bir ağ gibi örebileyim ve seni gerçeğin parçalarıyla sokabileyim. Seni isteğime göre şekillendirecek kadar

esnek hale getireyim.

Bakışlarımı sertleştirip dediğini yapıyorum, o kendi sözlerini kullanmaya fırsat bulamadan sessizliği kendi sözlerimle parçalıyorum. "Buraya gelip beni geri alman için yalvarmak niyetindeydim. Şimdi fark ediyorum ki bunu kaldıracak midem yok."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğini anlamıyorum." "Duvarınızın ötesinde bir şehir dolusu hasta insan çürüyor. Yavaş yavaş.

Acı verici bir şekilde."

Başını geriye atıyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Hepsini havaya uçurmamı mı tercih edersin?" diye soruyor öfkeyle.

Pislik.

"Hayır. Onlara bir *seçenek sunmanı* tercih ederim. Ortaliğa bir palet sıvı bane atın. Onların dezavantajını kendi avantajınıza kullanmayı bırakın."

Yumruklarını masaya vuruyor, öne doğru eğiliyor ve yüzümde sos varmış gibi bana bakıyor. "Bu işte yeni olduğunu biliyorum ama kanayan bir kalp, büyük bir bölgenin taşlarını dizmek için *hiçbir şey* yapmaz. Yakında tahtımı paylaşacağın için bunu geride bırakman gerekiyor."

Ayak parmaklarıma kadar kıllandım. "Beni ona *lehimlemen* gerekecek."

Kaşlarını çatıyor, ağzının kenarı müstehcen bir gülümsemeyle kıvrılırken cupla'ma bir bakış atıyor. "Bu konuda iyiyimdir."

Evet, öylesin.

Bakışlarını tutarak hançerimi döndürüyorum, bilenmiş ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında yakalıyorum. "Ve bıçak kullanmakta iyiyimdir."

Tanıdık bir heyecan parıltısı gözlerini tutuşturuyor ve yanaklarımı alevlendiriyor. "Kesinlikle. Ama dürüst olmak gerekirse, bu beni *heyecanlandırıyor*."

Onu derme çatma kılıfın içine sokuyorum ama gülümsemesi daha da artıyor.

Bir kadeh alıyor ve sabrımın kalan damlalarıyla içindekileri boşaltıyor, boş kadehi devirirken kolunun tersiyle ağzını siliyor.

Beni izliyorsun.

Bakışlarını kırıyorum. Bakışlarımın domuzun ve üzerinde yuva yaptığı yumurta, patates ve domates tabağının üzerinde gezinmesine izin veriyorum; tüm Ocruth ürünleri Parith'e dökülmeden önce kıtayı boydan boya kat eden büyük nehirden aşağıya taşıyor. *Yıllarımı* Noir Kalesi'nin etrafında dolanarak, kulaklarım için tasarlanmamış konuşmaları dinleyerek geçirdim. Bahari şeker, deniz ürünleri ve denizden yağmalayamadığı neredeyse her şeyi satın alan bir ton altından başka bir şey üretmiyor ...

Dişlerini çıkar. Gerekirse ona diz çöktürün.

Zali'nin sözleri beni destekliyor ve çenemi kaldırarak kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. "Bölgeniz güneşte parlıyor olsa da, birbirine bağımlı. Savunmasız."

O gülümseme sonunda yüzünden düşüyor. "Savunmasız mı dedin?"

Kelimeler masanın üzerinde kıvranıyor, kucağımda kıvrılıyor ve

Ben.

Başımı salladım. "Gemileri Ocruth'a göndereceksin. Hemen. Yoksa tüm ticareti durdururum.

Bahari ve mavnaların sınırın daha güneyine gitmesini engelleyin. Şu anda petrol sıkıntınız var, değil mi?"

Gözleri hafifçe şişiyor ve bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

Bir sessizlik
ritmi. Bir tane
daha.

"Hepsi bu değil."

"Devam et," diye ısıırıyor ve onu duvara yaslanmış, hançerim boğazına dayanmış halde hayal ediyorum, ben de ona onun bana bağırdığı gibi bağıriyorum

-Yüzü şu anda halkını kemiren aynı ağlamaklı, kurtçuk istilasına uğramış lezyonlarla doluydu.

Zali'nin halkı.

Rhordyn'in halkı.

"Gemilerinizi davaya *hediye etmenin yanı sıra*, başkentinizin altındaki geniş yeraltı tünelleri ağını yeniden açacaksınız. Bu *ekstra alanı* sınırınıza koşan herkese sığınak sağlamak için kullanacaksınız ki bu da ödenecek küçük bir bedel."

Gözbebekleri o kadar büyümüş ki gözleri maviden çok siyaha dönmüş ve parlak teninde hafif bir solgunluk var.

Kalbimin hızlandığını hissediyorum. Canlandığını hissediyorum.

Rhordyn haklıydı... Cainon aşağıda bir şey saklıyor.

"Tüm bunları yapacaksınız yoksa sadece ticareti durdurmakla kalmam, Quoth Point'te konuşlanmış Ocruth'un ordusuna değerli ormanınızdan bir yol açmaları talimatını veririm ve Parith'i zaten savunmanızın içinden geçen Vruk'a karşı daha savunmasız bırakırım. Halkınız onları koruyabileceğinize olan inancını kaybedecek ve siz de adalara kaçmak ve seve seve kabul edeceğim topraklardan vazgeçmek zorunda kalacaksınız çünkü açıkçası surların ötesinde gördüklerimden sonra artık kendiniz dışındaki herkesi kurbanlık piyonlar olarak gördüğünüze *ikna oldum*."

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, tükürme öfkemle kıvrılan üst dudağımı

gevşetiyorum.

"Tehditler..." diye mırıldandı ve ben omuz silktim. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

"İçinde olduğunu bilmiyordum."

Kaydırmayı görmezden geliyorum ve bakışlarını tutuyorum. Gözlerinin derinliklerinde zihninin çalkalanışını izliyorum.

Bunların hepsi berbat bir siyasi oyun. Bunu şimdi anlıyorum. Sanırım Rhordyn bir keresinde bana bunu kendi kaba üslubuyla anlatmaya çalışmıştı, ben ise dinleyemeyecek kadar sinmekle meşguldüm. Enerjimi döndüğüm çemberlere akıtmakla meşguldüm.

Şimdi *çok fazla* enerjim var. Sorumluluk. Pişmanlık. Kafamın içinde dizginlenemeyen çok fazla düşünce ve duygu var. Kalbim.

Telaflı edilecek çok şey var.

"Savaş istemiyorum, Cainon. Ve senin topraklarını da istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Sadece o gemileri istiyorum, böylece Ocruth'u güvence altına alabilirim."

Onun için.

Böylece onun başlattığı şeyi bitirebilir ve halkını güvende tutabilirim.

"Rhordyn gibi konuşmaya başladın," diyor, bakışları vücudumda aşağı inip tekrar yukarı çıkıyor. "Gerçi daha lezzetli bir versiyonu olduğunu söylemeye cüret edebilirim."

İçimi çekip ayağa kalkıyorum, Rhordyn'in kılıcını kavriyorum, sonra sırtımda sallayıp göğüslerimin arasına sıkıştırıyorum. "Seçeneklerini düşünmen için sana zaman vereceğim," diyorum kapıya doğru ilerlemeden önce.

"Peki ya Zali?"

Kelimeler üzerime yağıyor, ayaklarımı hareketsiz bırakıyor.

İçimdeki sürünen karanlık kıpırdanıyor.

Yavaşça dönüyorum, omzumun hizasından ona bakıyorum. "Ne oldu? Zali hakkında?"

Başını yana eğiyor, kaşları çatılıyor. "Onun hakkında ne yapmayı planlıyorsun?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını kabul etmek istemeyerek sözlerini çiğniyorum ama sonuçta cehalet beni hiçbir yere götürmeyecek.

Bunu şimdi anlıyorum.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, sözcükleri dişlerimin kısı kacından geçirerek.

Cainon derin bir iç çeker ve masanın etrafında dolanarak domuzun yanında durur, armudu ağzından çıkarır. "Lyra!" diye bağırıyor, taş

yaslanıp parlak yeşil meyvenin her tarafını inceliyor.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve başımı kaldırdığımda saray hizmetkârlarından birinin uzak duvardaki bir kapıdan içeri girdiğini görüyorum. Kadın parşömen solgunluğunda, omuzları kıvrılmış, gözleri başının öne eğik ucuyla gölgelenmiş. Basit mavi tuniği ince bacaklarının etrafında salınarak masaya doğru ilerliyor.

Şakaklarını kaplayan ter izlerini fark ediyorum. Alnını kaplıyor.

Gergin.

Boğazımda bir korku yumrusu yükseliyor ve bir adım ilerliyorum.

Bir adım daha.

Lyra, Cainon'dan birkaç uzun adım ötede durur, başı öne eğiktir. Çizmesinin içinden küçük bir hançer çıkararak armudunu incelemeye devam ediyor. "Konuşmamızı dinliyor muydun Lyra?"

"Hayır, efendim. Ben-"

Bıçağını yüzüne saplıyor ve kadının irkilmesine neden oluyor. "*Bana yalan söyleme,*" diye haykırıyor, sözcükler duvarlarda patlıyor.

Dudaklarından bir inilti kaçarken nefesim kesiliyor.

Birkaç adım daha atıyorum, parmaklarım hançerimin kabzasını sıyrıyor.

"Söz verdiğim kişinin Ocruth'un Yüce Efendisini öldürdüğünü itiraf ettiğini duydunuz mu?"

Sessizlik.

"Evet ya da hayır, Lyra."

Bana gergin bir bakış atıyor, yutkunuyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, Usta. Yaptım."

"Doğru. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim." Derin bir reverans yapıyor ve geri geri gitmeye başlıyor ama Cainon sert bir bakışla onu durduruyor. "Orada kal," diyor, bir dilim armut koparıp ısırıyor ve yan gözle bana bakıyor. "Zali'nin söz verdiği kişiyi öldürdüğün duyulduğunda, Efendileri ve Hanımları onun seni düelloya davet etmesini bekleyecektir."

Zali'nin sert uyarısını hatırladığımda içime bir batma hissi çöküyor: *Suçtu atacak başka bir yer bulana kadar Rhordyn'in ölümünü bir sır olarak saklamalıyız.*

Şimdi burada oturmuş, Lyra'nın korkusunun keskin tadıyla boğulurken kelimeler farklı bir ağırlık taşıyor.

"*Ölümüne,*" diye ekliyor Cainon, son kelimeyi bir mızrak gibi içime saplayarak.

Dizlerim bükülmek üzere.

"Zali'nin arazisi çoğunlukla kum. Güvenilir sığınaklar yapmak zor. Rhordyn, sınırları arasındaki çizgiyi bulanıklaştırarak, aksi takdirde Vruk saldırılarında yok olacak birçok kişiye sığınak sunuyordu. Onları fazladan kaynaktan, fazladan topraktan ve gelirden mahrum bıraktınız. Ekstra *güvenlik*. Eğer Zali Ocruth'u talep etme hakkı için size meydan okumazsa, *zayıf* olarak görülecek ve gasp edilmesi an meselesi olacaktır."

Yüzümdeki kan çekiliyor, bakışlarım her saniye büzüşen Lyra'ya kayıyor.

Sikeyim.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor; dilim damağıma yapışmış, kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki başım dönüyor.

Neyle karşı karşıya olduğunuzu tam olarak bilmeden asla elinizi göstermeyin.

Rhordyn'in sözleri bana geçmişten savrulan bir balta gibi çarpıyor - taş gibi bakışlarımdan sekmesine izin verdiğim bir başka sağlam tavsiye. Kendi öfkem ve içimde dönen aşk acısı dansı gözümü kör etmişti.

Bunun farkına varmak içimi acıtıyor, yanaklarımı sızlatıyor, seçeneklerimi tartarken aklım karışıyor.

Ensemde soğuk bir ter birikiyor...

"Gerçekten bencilsin," diye ısırıyorum ve gözleri yumuşuyor. "Kalbini bana aç ve sana yanıldığını kanıtlayayım."

Elim hançerimin kabzasında sıkışıyor, bakışlarım Cainon ve Lyra arasında gidip geliyor ama içgüdülerim bıçağı çıkarmamı engelliyor. Kafasına doğru fırlatıyorum.

Kendinden emin duruşu, armuttan bir parça daha koparıp çıtır çıtır ısırması ve bana göz kırpması... Tüm bunlar bana hançerden sıyrılabiliriz gizliliğe sahip olduğunu söylüyor. O zaman hançersiz kalırdım, daha önce hiç kullanmadığım bir yakın dövüş kılıcından başka silahım olmazdı.

"Görünüşe göre bir çıkmazdayız." Bir çıtır ısırık daha. Durgun bir çiğneme daha. "Ölümünü şimdilik bir sır olarak saklayabiliriz, ben de senin küçük... *sorununu hallederim*, böylece kaza olduğunu iddia edebilirsin," diyor ve hançerinin sivri ucunu gölgesine sinmiş titreyen kadına doğru sallıyor. "Yine de ağzımı kapalı tutmak için sigortaya ihtiyacım olacak." Doğrudan bana bakıyor. "Sen."

Hayır.

"Hepiniz. Resmi olarak birleştığımızda, *benim* korumam altında olacaksınız, bu da sorunlarımızın çoğunu ortadan kaldıracak. Ve eğer iyi bir kız olursanız, anlaşmayı bazı gemilerle süsleyeceğim. Ama önce kanıtlamak zorunda kalacaksınız

denemeyi tamamlayarak kendiniz. Eminim benim de güvenimi kaybettiğimi anlayacaksınız."

Bakışlarım onunla Lyra arasında gidip geliyor, alnımdan ter damlaları süzülüyor.

Beni kaburgalarımın arasından kaymaya hazır bir mızrak duvarına yasladı.

The Bowl'dan sağ çıktığım varsayımına dayanarak, bu siyasi saçmalığın sadece üç olası sonucu var:

Birincisi, benimle çiftleşecek, beni yatağa atacak, onun için kanımı akıtmazsam beni kazığa bağlayıp yakacak, sonra da Ocruth'un kendisine ait olduğunu iddia edecek.

İki, eğer uysalsam -bedenimi ve siyasi duruşumu kullanmasına ve istismar etmesine izin verin

-Yaşamama izin verebilir ama filosunun bir kısmı kendi rızası olmadan ortadan kaybolduğunda affedici olacağından şüpheliyim. Çünkü o gemileri bana isteyerek vermesinin imkanı yok.

Bunu şimdi anlıyorum.

Ve son seçenek, Cainon'u Rhordyn'in topraklarına pençelerini geçirmekten aptalca cupla'sını kabul etmeden önce olduğu kadar uzakta bırakan seçenek, düelloyu kabul ediyorum, kendimi feda ediyorum ve Zali'yi Rouste ve Ocruth'un sorumluluğuna bırakıyorum - Rhordyn'in halkı onu zaten kabul ettiği için kolay bir güç salınımı. Lyra ölmez ve Zali ticareti durdurma kararını uygulayabilir. Gemileri teslim etmek zorunda kalana kadar Cainon'u aç bırak.

Rhordyn ona
güvendi. Ben de ona
güveniyorum.

"Dilini kedi mi yuttu, petal?"

Gözlerimi kırıştıyorum, çenemi kaldırıyorum ve dikkatimi tekrar Cainon'a veriyorum. "Ben alacağım
lanet olası düello."

İç çekiyor, uzun ve derin. "İşte yine başladın, beni itiyorsun."

Kolu dışarı fırlıyor.

Etlî bir gümbürtü beni sarsmadan önce metalin havayı yaran kısa ısılgı duyuldu. Bakışlarımı yavaşça Lyra'nın göğsünden çıkan hançere, tuniğinde açan kırmızı bir çiçeğin ortasına bırakıyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor, sonra ağzını açıyor ve çenesinden aşağı bir şerit kan dökülüyor.

Aydınlatma direği yere çarpıyor ve dizlerim taşa çarptığı anda o da bir yığın haline geliyor.

Titreyerek nefes alırken havada onun kanının metalik parfümünün

tadını alıyorum, ellerim ağzıma yapışıyor ve başarısız bir durdurma girişiminde bulunuyorum.

Boğazımı yırtan şiddetli bir çığlık.

Onu öldürdü. O-

Cainon masadan bir peçete alıp açıyor. Hareketsiz hizmetçisine doğru ilerliyor ve onu sırt üstü yatırıyor. "Bak bana ne yaptırдын," diye mırıldanıyor ve beni onun boş, geniş gözlü bakışlarına maruz bırakıyor.

Hançeri göğsünden çıkarışını izlemek için kendimi zorluyorum. Kırmızıyı silip süpüren lacivert peçetenin üzerindeki sivri ucu silmeden önce hançerin kayarken çıkardığı ıslak sese katlanıyorum.

"Yeni sorumluluğun uğruna çabaladığın için seni takdir ediyorum ama aslında tek yaptığın daha fazla insana zarar vermek." Katlanmış kaşlarının altından bana bakıyor. "Dış dünyaya daha iyi hazırlanmış olsaydın, sürekli bu kadar maliyetli hatalar yapmazdın."

Bana doğru yürüyor ve ellerini kollarımın altından geçirerek beni gerilmiş bir kukla gibi yukarı çekiyor - vücudum onun kaprislerine göre katlanan bir kabuk. Beni yerime oturtuyor, sonra Lyra'nın göğsünden çıkardığı bıçağı kullanarak domuzdan bir parça et kesip yedek bir tabağa yığıyor. "Ama sorun değil, artık *ben* varım." Yemeği önüme koyuyor ve bağırsaklarıma kramp giriyor.

Başlığımı indirerek saçlarımı sandalyemin arkalığına doğru süpürüyor ve parmaklarını saçlarımın üzerinde gezdirerek üç uzun bölüme ayırıyor. "Bunu asla kesmeyeceksin, anlıyor musun?"

Cevap vermeyeceğim.

Saçımı köklerimi çekiştiren bir örgüyle örüyor, ben Lyra'nın cansız bedeninin altında çiçek açan su birikintisine bakarken başım her güçlü bükülmeyle sarsılıyor.

"Zor bir başlangıç yaptığımızın farkındayım ama üstesinden gelebileceğimize eminim.

birlikte bir şey."

Omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor...

Hayal gördüğüne de eminim.

Saç örgümü öyle sert çekiyor ki başım geriye savruluyor.

Yüz hatlarını okunamaz bir ifadeyle sıkıştırmış olan adama bakmak zorunda kalıyorum. "Bu kadar zor olur muydu? Beni sevmek?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Boğazını temizliyor, saçımı bırakıyor ve koltuğuna geri dönüyor. Boş duvara bakıyorum. Ona yapışmış gibi hissediyorum.

Sandalyesi yerde gıcırıyor, ben Lyra'nın kanının kokusuyla boğulurken o yemeğine gömülürken kaplar birbirine çarpıyor.

Bir an için kolyemi koparmayı düşündüm. Çirkinliğimin dökülmesine izin vermeyi. Ta ki sarayın ateşli ölüm kokusuyla ağırlaştığını, kararmış salonların masum seyircilerden başka bir şey olmayan erkek ve kadınların kömürleşmiş kalıntılarıyla dolu olduğunu hayal edene kadar.

"Bunu onlara vereceğim,
taçyaprağım." "Ne?"
Törpüledim.

Ağına bir parça et tıkıştırıp çiğniyor, bir yanağı şişerek şöyle diyor: "Sıvı felaket. Kimse almaz. Hastalığın ölüm oranı sadece yüzde doksan. Çoğu, son nefeslerini verene kadar sıkılı ve titreyen yumruklarıyla bu umut kırıntısına tutunur." Omuz silkiyor ve ağzındaki lokmayı çenesinden aşağı akan bir yudum kırmızı şarapla boğuyor. "Yas tutmak için zaman ayırın, sonra kendinizi toparlayın, yüzünüze o göz kamaştırıcı gülümsemeyi yerleştirin ve *deneyin*."

CHAPTER 13

B A Z E

I Sırtım parmaklıklara dayalı, bacaklarım açık, botlarımın bağcıkları o kadar gevşek ki, araları açık. Kalçalarımın arasında yanan bir fener duruyor.

Bir şişe de viski. İç çekerek şişeyi kaldırıp dudaklarıma götürüyorum ve içimi ısıtmayan ya da çakıllı cildimi yumuşatmayan derin bir yudum alıyorum.

Graves'in bana ödünç verdiği kalın, lacivert pelerin omuzlarıma ağır geliyor ama burada, soğuğun iliklerinize kadar işlediği bu yerde takdire şayan.

Güneş ışığı tavandaki deliklerden aşağı vuruyor ama küçük hücrenin arka köşelerine ulaşamıyor. Karanlık ceplere tedirgin bakışlar atarak yer değiştirmediklerinden emin oluyorum.

Beni boğmak için sürünüyor.

Katlanabilir tıraş bıçağını çevirerek açıyorum ve yerine oturtuyorum. İşlemi tekrarlıyor, tekrarlıyor, bir yudum daha viski çekiyor, taşın içine sinmiş toz, ölüm ve korku kokusunu içime çekiyorum. Pütürlü, bok lekeli şilte. Güveler tarafından yarısı yenmiş tek çarşaf.

Burası eskiden çok büyük gelirdi.

Şimdi duvarlar sanki beni sıkıştırıyormuş gibi dar geliyor.

Beni boğuyor.

Bıçağı tekrar çeviriyorum ve mahkûmumu öldürücü bir bakışla tarıyorum.

Elleri yıpranmış, ahşap bir sandalyenin kolçaklarına bağlı, gri cübbesinin geniş kıvrımları *çok* yoğun bir vücudu gizliyor. Bektan bir yerde yaşıyor olabilir.

Ama kesinlikle bir fakir gibi yemek yemiyor, onu buraya kadar taşırken neredeyse belim kırılıyordu.

Ben kendimi adanmış biriyim.

Salyalarını akıtan açık ağzından derin nefesler alıyor. Bir homurtu, sonra çakıllı bir inilti. O büyük, çıplak, şişkin kafasını omzundan kaldırdı, kan çanağına dönmüş gözlerini kısarak bana dikti. Arkasından yaklaşıp onu bayılttığı zaman şakağında oluşan yara kabarmış ve kızgın görünüyor.

"Günaydın, güzelim."

Gözleri irileşiyor, bakışları bıçağa kayıyor, nefes alış verişleri sıkışık ortamımızı kavradıkça şiddetli, paniklemiş bir ritme bürünüyor - şüphesiz içinde bulunduğu dikenli çıkmazı kabullenmeye çalışıyor. Parmaklıkların arasından arkama bakarken, koridorun karşısındaki manzarayı seyrederken boğuk bir ses çıkarıyor. Çoktan unutulmuş ceset hâlâ parmaklıklara tutunmuş, ağzı sonsuz bir çığlığa kilitlenmiş.

Bir yudum daha çekiyorum, sandalyesi bağlarından kurtulma çabasıyla yere sürtünüyor ve çarpıyor.

"*Yardım edin!*" Çığlık atıyor, tiz ve çaresiz.

Tekrar.

Tekrar.

"Faydası yok," diye mırıldanıyorum, hava almak için durduğunda, başı boncuk boncuk terlemişti. "Kimse seni duyamaz."

"Kimsin sen?" diye mırıldanıyor. "Benden ne istiyorsun?"

Tıraş bıçağını tekrar yerine oturttukten diken kavanozunu kirli taş döşeli zeminde yuvarlıyorum. Kavanoz onun ayaklarının dibinde durdu ve solgunlaşmasına rağmen gözlerinde bir umut ışığı parladı.

"Şeker ister misin?" diye mırıldanıyor. "Sana biraz bulabilirim! Kuzenim benim ve Madam Strings için bir toplantı ayarladı. Yarın. Şehrin batısında onun yeni koşucusu olacağım."

"Ben de öyle duydum," diye mırıldanıyorum, saçlarımı yüzümden süpürüp ayağa kalkıyorum. Duvara doğru sallanırken botlarım zemini kaplayan kireçli parıltıya sürtünüyor. Yuvanın eski sakinlerinden kalan toz kalıntıları.

Parmağımı, ölü olarak taşınan her kişi için bir tane olmak üzere taşa kazınmış bir oyukta gezdiriyorum. "Peki bu buluşmaya *layık olduğunuzu* nasıl kanıtladınız?"

"Şehirde yön ve istikrara ihtiyacı olan çok sayıda küçük çocuk var. Dünyanın gölgeler içinde son bulmayacağına dair *umuda* ihtiyaç duyuyorlar. Bir kavanoz Candescence satın alarak *yirmiden* fazla çocuğu tapınağın kapısına getirdim - her birinin zihni ilk tattıklarıyla açıldı."

Midem düğümleniyor ve boğazımda yükselen tiksintinin acı sızıntısını yutuyorum.

"Peki bu çocuklara ne oluyor?" Parmağımı başka bir çentikte gezdirerek soruyorum.

Bir tane daha.

"Elbette Shulák'ın açık kollarına getiriliyorlar. Bazıları gölgesiz topraklara götürülüyor. Büyük Cam Tapınak'a," diye ilan ediyor ve ben başımı çevirip gözlerimi kısıyorum. Onunki sırlı, ifadesi hüznü. "Çoğumuzun sadece görmeyi *hayal ettiği* bir yer."

Cam ...

Gölge olmadan...

Burası Arrin'de olmalı.

Boğazımı temizliyorum, bakışlarımı parmaklıkların arasından yukarıdan aşağıya süzülen ışık huzmelerine yöneltiyorum. Şu anda bile o kadar güzel - o kadar *aşkın*- görünüyorlar ki gözlerimin arkası sızlıyor.

Bir zamanlar o ışık huzmeleri çok ama çok uzaktaydı. İçime bir karanlık sızdığında, yavaş yavaş, gün be gün.

O gölgeler yaklaştığında.

Daha yakın.

"Gün ortasında burası aydınlıktır. Ama geceleri... gölgeler *dans eder*." Dönüyorum, bıçağı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum ve onun sıçramasına neden oluyorum. "Sürünüyorlar, sürünüyorlar ve sürünerek ilerliyorlar. *Şarkı* söylüyorlar, insanın içini titreten *bir* melodi."

Bıçağımı cebime koyup yaklaşıyorum, kokuşmuş nefesi boğazımın arkasını lekeleyecek kadar yakınımda duruyorum. Dudaklarımı vahşi bir alaycılığa büründürerek elimi bir top haline getiriyorum, kendimi bırakmaya zorluyorum, yüzüğümü kavrayıp parmak eklemimin yanından geçirirken kalbim küt küt atıyor.

Bırak yere düşsün.

Omuzlarıma bir ağırlık çöküyor, sanki ayaklarım aniden taşla çivilenmiş gibi. Omurgam kıvrılmak, uzuvlarım katlanmak istiyor. Sahte derim gerçek benliğim üzerindeki dikenli telden tutuşunu gevşetirken, bir topun içine girmemek ve odanın en aydınlık kısmına doğru sürünmemek için çaba sarf ediyorum.

Ağız açık kalıyor, gözleri dizginlenemez bir korkuyla büyüyor. Gözlerimin önünde asılı duran saçları kumraldan yanardöner bir renge dönüşüyor ve hava onun sidiğinin kokusuyla olgunlaşıyor.

Burası insanlara bunu yapıyor gibi
görünüyor. "Sen... Sen-"

"Talihsiz, biliyorum. İçinde bulunduğun durum göz önüne alındığında sanırım ikimiz de talihsiziz."

Soluklaşıyor.

Sağ kulağımı kaplayan dikenlerden birini sıkıyorum, koparmadan önce sıkı bir nefes çekiyorum. Yüzümün yan tarafı derin, göz yaşartıcı bir acıyla tutuşuyor ve çeneme sızarak dişlerimin bile acımasına neden oluyor. Boynumun kenarından ılık bir ıslaklık süzülüyor ve gözlerimde biriken yaşları serbest bırakarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Burnumu çekerek avucumdaki kanlı dikenı tartıyorum; ucu çok ince ve narin, tabanı güdük, uzun, çatallı kökleri çoğunluğunu oluşturuyor.

Bakışlarımı kaldırıp ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Bunlardan biri her koptuğunda kulağın tamamının kopmuş gibi hissettirdiğini biliyor muydun?"

Sanki bunun onu temize çıkaracağını düşünüyormuş gibi başını kuvvetle sallıyor.

"Hayır, hayır.

Hiçbir fikrim yoktu!"

Ne korkunç bir yalan. *İyi* hissettirdiğini düşünmesine imkan yok.

"Şok edici, değil mi?" Dikenı yere bırakıp yanına diz çöküyorum, elimi cebime atıyorum ve bir pense çıkarıyorum. Gözleri irileşiyor, sağ başparmağının tırnağını metal çenelerin arasına sıkıştırıp sıkıttığımda parmakları bağlarına rağmen seğiriyor. Ona bir gülümseme gösteriyorum. "Biraz böyle hissettiriyor."

Kolumu geri *çekip, çekiştiriyorum.*

Öyle bir çığlık atıyor ki sesi çatlıyor, elleri titriyor, kan yere sıçırıyor. Yüzü parçalanıyor, göğsü kabarıyor, dudaklarından gırtlak hıçkırıkları dökülüyor.

"Neyse ki dikenlerimiz tırnaklarımızdan daha hızlı uzuyor," diyorum hiçbir esprisi olmayan çarpık bir kahkaha atarak, kanlı penseyi bir kenara fırlatarak.

Çok, çok daha hızlı.

Belki bu konuda kendimi kötü hissederdim ama alkolün uyuşturuculuğu her keskin kenarı yumuşatıyor.

Dünya altımda sallanıyormuş gibi görünüyor ve kırımın üzerine tökezliyorum, o kadar ağır iniyorum ki beynim sarsılıyor. Buranın oturmak için daha uygun bir yer olduğuna karar verip arkama uzanıyorum ve azalan

viski şişemi kavıyorum.

"Sana küçük bir sır vereceğim." Uzun bir yudum aldıktan sonra şişeyi adama doğru uzatıyorum ve yutkunurken kaşlarımı kaldırıyorum. "Aradığınız kişiyi biliyorum," diyorum tıslayarak. "Dünyanın sonunu getireceğine inandığın kişiyi."

Kesik kesik inliyor, gözleri neredeyse kafasından fırlayacak gibi oluyor ve mürekkep rengi gözbebeklerinin etrafını saran mavinin derin tonunu fark ediyorum. Benimkiyle mükemmel bir eşleşme olmaktan çok uzak, ama dilenciler seçici olamaz.

"Bu *iğrenç* davranışını haklı çıkarmak için kullandığın," diye tükürdüm ve dikenimi yüzüne fırlattım.

İrkildi.

"O da yapabilir." Çift görüşümü daraltmaya çalışarak başımı yana eğdim. "Hepimizin sonunu getirebilir. Ama belki de hak ettiğimiz şey *tam olarak budur*."

Yine yüzü parçalanır, sanki sesin onu kurtaracağını düşünüyormuş gibi çarpık ağzından daha fazla hıçkırık çıkar. Bunun hava israfı olduğunu çabucak öğrenecek. Gözyaşı israfı.

Umut israfı.

Cebime para girseydi belki merhamet gösterirdim. Ama tek yaptıkları almak, almak, almak.

"İşte olacaklar," diye mırıldanıyorum, tıraş bıçağını bulmak için cebimi karıştırmak üzere eğilip bıçağı açıyorum. Bıçağı kaldırıyorum, bilenmiş kenarını kafa derimin üzerinde kaydırıyorum, omuzlarıma yağın ve yere düşen yanardöner saç kümelerini koparıyorum. "*Madam Strings*'le nerede buluşacağınızı bana söyleyeceksiniz..."

Bir tıraş daha.

"Sizden beklenen..."

Bir tane daha.

"Aklınıza gelebilecek başka ne varsa. Ve her bilgi kırıntısıyla birlikte sana bunlardan bir tane vereceğim," diyorum ve yanımdaki uzun, sade mumlar ve bir çakmaktaşı parçasıyla dolu sepeti işaret ediyorum. "Güneş battığında ve gölgeler *şarkı söylemeye* başladığında ihtiyaç duyacağın değerli alev."

CHAPTER 14

ZALI

S Graves'in büyük masa sandalyesinde oturmuş, yüzümü arkadaşlarımıza dönmüş bir halde, yarısı kitaplarla dolu ahşap rafa bakıyor ve

Ahşabın damarları bana Rouste'un yuvarlanan kumullarını hatırlatıyor.

Neredeyse güneşin kavurduğu kumun kokusunu alabiliyorum. Dişlerimin arasında patlayan dikenli bir çamın tatlı, sulu meyvesini neredeyse tadabiliyorum. Sandalyemi döndürmemi engelleyen mükemmel, sakinleştirici bir dikkat dağıtıcı.

Risklere rağmen liderliği üstlenmek.

"Bakın hanımefendi, filosunun nerede saklandığı hakkında hiçbir fikrim yok." Kaptan Rowell'in gürleyen sesi. "Eğer bilseydim, bir gemi çalar, ailemi toplar ve bu Blight istilasına uğramış bok çukurundan siktir olup giderdim. Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim."

"Sence kaç kişi daha... böyle hissediyordur?" Cindra yanımdan soruyor, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kırmızı tüccar pelerini kıvrımlı vücudunun üzerinde eğri duruyor, saçlarının uzun, korkunç uzunlukları düzenli bir örgü halinde bağlanmış.

"Oldukça az. Fıçıya atılmaya hazır birkaç balina avcısı tayfa tanıyorum. Bazılarının denizlerin yolunu bilen genç oğulları var."

Hesabı ben yaparım.

Rhordyn'in milislerinden altmış yedi kişiyi İskandinavya'ya kaçırdık. Çoğu balina avlama gemisinde otuz ila kırk arasında sağlam adam bulunur.

Rowell başarırsa... yeterli olabilir.

"Ve şehir rıhtımında depolanan geminize erişiminiz var mı?" Cindra soruyor.

Rowell esprisiz bir kahkaha atar. "Evet. O eski balina boku yığının erişimim var. Daha fazlası için geri gelmemizi sağlıyorlar. Petrol canavarlarının karınlarını doyuruyorlar."

Cindra bana bir bakış fırlatarak, "Bu işe yarayabilir," diyor. Başımı salladım.

Rowell duraksayarak, "Yuh... *arkadaşım*," diye homurdanıyor.

Dikkatinin pelerinli başımın arkasına yöneldiğini hissedebiliyorum, sırtımı ona dönmek zorunda kalmam beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Ama Cainon'un nüfusunu ve kaynaklarını sömürmek için komplo kurarken görülemem. Hele ki tahtadaki tüm taşlar elimize geçmeden önce.

"Ailemin korunmasını garanti edebilirler mi? Tüm *mürettebatımın* aile?"

"Evet. Ayrıca işe alabileceğiniz başka herhangi birinin korunmasını da garanti edebilirler. Tercihen dalgalı denizlerde yelken açmaya aşına olan ve ağzını sıkı sıkıya kapalı tutabilen tayfalar."

Rowell, "Sana olan inançlarını pekiştirmek için bir şeylere ihtiyaçları olacak," diyor. "Benim adamlarım son zamanlarda çok yandı ve çoğu yavrularını beslemek için mücadele ediyor."

Kırmızı pelerinimin cebine uzanıyorum ve topaz boncuklarla dolu bir kese çıkarıyorum, çoğu serçe parmağımın ucundan daha büyük değil, yine de kıtanın çoğu köşesinde bir aileyi birkaç yıl boyunca beslemeye yetecek büyüklükte.

Kapüşonumu indirerek çantayı Cindra'ya veriyorum, o da masanın üzerine bırakıyor.

"*Lanet olsun...*" demeden önce tellerin gevşeme sesi duyuluyor.

Cindra, "Her acemi yemin ettiğinde bir boncuk alacak," diyor. "Hedefe ulaştığında *ikinci bir boncuk*. Doğrudan *hayırseverlerinizin* kişisel kasasından. Siz, Kaptan Rowell, bize en az kırk gemiye yetecek kadar sağlam denizci toplayabilerseniz bir kesenin tamamını alacaksınız."

Yine Rowell'in dikkatinin kafamın arkasında olduğunu hissediyorum, o ağaçlık kum tepelerinin izini sürmeye devam ederken.

Boğazını temizliyor. "Peki Ocruth'a ulaştığımızda ailelerimizin Vruk'lardan korunacağına dair nasıl bir güvencemiz olacak?"

Göğsümde bir kum fırtınası kopuyor ve neredeyse dönüyorum. Ona güvencenin biz *olduğumuzu* söyle. O gemiler olmadan hepimiz boku yeriz, ister şimdi ister birkaç yıl sonra.

yıllarca. Cindra'nın soluk gri gözlerindeki sert bakıştan benzer kelimeleri ısırdığını anlayabiliyorum.

"Noir Kalesi kıtadaki en güvenli yer olarak bilinir," diyor sesi keskin ve soğuk bir şekilde. "Tehdit sona erene kadar hepiniz kale duvarları içinde ikamet edeceksiniz."

"Ve bu *onların* teklifi mi?" Rowell soruyor ve ses tonunda kim olduğumu anlayıp anlamadığını merak etmeme neden olan bir hafiflik var.

"Evet," diyor Cindra.

"Pekâlâ, o zaman." demeden önce uzun uzun nefes alıyor.

Rahatlamamı kemiriyorum, dişlerimi sıkıyorum, sonra geri tükürüyorum. Damar'da yaşarken, kum, çürükler ve kendi kavgacı öfkemle giyinmişken, her zaman köşede daha büyük, daha kötü bir gölge vardı. Her zaman kazanılması gereken başka bir savaş vardı.

Değişen bir şey yok.

Tanrı olmadığın sürece zirvede değilsin ve *onlar* bile düşebilir. Cindra'ya küçük bir parşömen veriyorum, o da Rowell'a uzatıyor.

"Sizden istediklerimiz hakkında bilmeniz gereken her şey burada. Aileni hazırla. Ve eğer görevi tehlikeye atabilecek herhangi birine bundan bahsedersen, taşaklarını kaynatırım."

Kaşlarım havaya kalkıyor, bakışlarım yana kayıyor ve Cindra'nın mükemmel dingin profilini inceliyorum. Kadının hakkını vermeliyim, o cümleyi bu kadar düzgün bir suratla söyleyebileceğimi sanmıyorum.

"Lanet olsun, bayan. Buna gerek kalmayacak." Rowell'ın sandalyesinin yere sürtünme sesi duyulur, sonra da adımları uzaklaşır. Kapı gıcırdayarak açılır ve kapanır.

Sandalyemde dönüyorum, bakışlarım Graves'in ahşap masasının üstünde geziniyor. Ofisini kullanmamıza izin verdi, bu çok nazik bir davranıştı ve bana sadece üç topaz boncuğa mal oldu. Bir Yüce Hanım'ın gözlerinin içine bakıp takas yapmaya istekli bir adama saygı duymak gerek.

"Rowell'ı seviyorum," diyor Cindra. "Bence başaracak."

"Neden yapmayacağını düşünemiyorum." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sanırım mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde aldı."

Bana sırtıyor. "Yumuşak noktayı hedefle. Asla başarısız olmaz." Gülümsemesi kayboluyor ve masanın etrafında dolaşarak Rowell'ın koltuğuna yerleşiyor. Öne doğru eğildi, ellerini önünde kavuşturdu. "Orlaith konusunda ne yapıyoruz?"

Buluşmamızdan hemen önce Cindra'ya doğru zıplayarak gelen ve sadece birinden gelebilecek saçma sapan bir mesaj ileten cini düşünüyorum

kişinin ağzı. Teyit etmek için odasına bakma zahmetine bile girmedim.

Nefes alıyorum, dudaklarımı büzüyorum. Yavaşça üflerim.

"O da en az benim kadar gemileri istiyor ve yerlerini tespit edene kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Koordinatları aldıktan sonra bir plan yapabiliriz." Omuz silkiyorum. "İrtibatı koparmadığı ve Rhordyn konusunda çenesini kapalı tuttuğu sürece her şey yolunda gidecektir. Almaya geldiğimiz şeye odaklanınız, sonra da çıkarken onu yakalarız. Gerisini sonra hallederiz."

"Yani biz sadece... onu kendi haline mi bırakıyoruz?"

Cindra'ya bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu kalenin etrafında dolaşırken gördüğün çocuk olarak düşünüyorsun. Bir sorumluluk."

"Yaptıklarından sonra yapmaması zor."

"İçinde yumurtadan çıkmak için zamana ihtiyacı olan bir güç var ve ben ensesindeyken bunu yapamayacak," diyorum örgümle oynayarak.

Şimdi düşünüyorum da, üst kattaki odada düşünmekten başka bir şey yapmadan oturması kendisi için daha büyük bir tehlikeydi. Rhordyn'in eşyaları, kıyafetleri ve kokusuyla çevriliydi.

Pencereden atlmasına şaşmamalı. Ben de olsam aynısını yapardım. "O zaman bu gemileri nasıl bulacağız?" Cindra kaşlarını çatarak soruyor.

"Bir mavnaya istiflemek mi?"

Başımı salladım. "Çok riskli. Cainon'un gemisine bir sprite yerleştirdim. Bir yelkenlinin refakatinde, küçük şeyin bir yol izleyebileceğini ve güvenli bir şekilde geri dönebileceğini düşünüyorum."

"Bu-"

"Çiftleşme töreninden önce yelken açmazsa bir işe yaramaz," diye mırıldandım, "Biliyorum."

Yedek plan olmadan plan olmaz. Bütün boa yumurtalarını bir sepete koyarsan kum kedisi yemi olursun.

Cindra başını sallarken gözleri sertleşir. "O zaman bir B planı yapsak iyi olur." Ona orantısız bir gülümseme fırlatıyorum.

Bu kadını sevdim.

CHAPTER 15

ORLAITH

T*ry.*
Dene.

Dene.

Keskimin vahşi kararlılığımın gücüyle taşı her yarışında, duvara kazdığım küçük delikte biriken parçaları yontarken içimden bu kelimeyi söylüyorum.

Günün büyük bölümünü The Bowl'dan çıkmaya çalışarak geçirdiğim için saçlarım hala ıslak - bulutlar her dağıldığında güneş ışığından kısacık yudumlar alıyorum - başarısız denemelerim arasında şiddetli kusma patlamaları yüzünden bağırsaklarım ağrıyor.

Goblen sırtımda ağır bir yük, hava yoğun ve küflü ve sıkılmış dişlerimin arasından çekiliyor, eforumun kalıntıları şakaklarımdan aşağı damlıyor.

Avuç içlerimdeki kabarcıklar çoktan patladı, ter, toz ve taş parçaları avucumdaki derin kesiğin hassas, ağlamaklı etini *bıçakladıkça* ağırlaştırıyor.

De

ne.

De

ne.

De

ne.

Elim kayıyor.

Parmaklarımı tahrip olmuş taşın üzerinde rendelerken, parmak eklemelerimi yakıcı bir acı yakıyor. Tıslayarak elimi geri çekip salladım, keski gümbürdüyordu.

kucağıma. Etrafta dolanıyorum ve duvara yaslanıyorum.

Yüzümü silmek için kolumu kullanıyorum, ayağımla halıyı itiyorum ve deliğin hemen ötesinde duran fenerimden gelen altın ışıqla birlikte dar alana temiz hava girmesini sağlıyorum. Derin, rahatlamış nefesler alarak bakışlarım halının arkasında geziniyor. Soluk ipliğin girdaplı çizgileri ve malzemeyi aşacak kadar öfkeli görünen pürüzlü siyah dikişler arasında.

Kaşlarımı çattım.

Dokuma iplikler ön yüzdeki resimle hiçbir benzerlik taşımamaktadır.

Sıkışmış uzuvlarımı çözüp dar alandan kurtuluyorum, ağır örgüyü hafifçe geçerken keskimle birlikte taş parçaları yere saçılıyor.

Loş, tozlu koridorda durup fenerimi kaldırıyorum ve tahta bir çubukla monte edilmiş, uçları bir çiviye asılmış tek bir ip ile gerilmiş gobleni inceliyorum. Fenerimi bir kenara koyuyorum, alt kenarlığı tutuyorum ve geriye doğru yürüyüp duvardan kaldırarak ters çeviriyorum, arka kısmı öne bakacak şekilde yerine oturduğunda gözlerim açılıyor.

Bir adım sendeliyorum, elim ağzımı tokatlamak için havaya kalkıyor.

Muhteşem sanat eserinden neredeyse bir yanardağ püskürüyor ama kraterden püsküren lav değil. Bu, şimşek çıtırtılarıyla kesilen bir buhar fırtınası. Sarp yamaçta sinsice ilerleyen bir *canavar* sürüsü, kürkleri gri ve solgun, güdük ağızları fildişi kılıçlarını ortaya çıkaran vahşi hırıltılara kilitlenmiş.

Vruk.

Bakışlarım goblenden ayrılıp hemen sağındakine kayarken boğazımı yakan safra kabarmasını yutuyorum. Öne atılıp eteğinden yakalıyorum ve çeviriyorum.

Küçük bir hıçkırık bırak.

Dokuma üzerinde parçalanan Vruk'ların vahşi manzarasını inceliyorum; ağızları kırmızıya boyanmış, vahşice öldürdüklerinin parçaları etrafa saçılmış.

Kesik eller, kollar, kafalar...

Merkezde, siyah gözlü ve ateş rengi saçları olan bir kadın bir kayanın üzerine uzanmış, son derece güzel yüzü ıstırapla kıvrılmış.

Uzamış köpek dişlerini görünce nefesim kesiliyor. Kulaklarının sivri uçları.

Unseelie.

Bakışları cansız, parçalanmış bedeni karnından beslenen kambur canavarın merhametine kalmış. Pençesi göğsüne dayanmış, uzun bir pençe kalbinin olduğu yeri delmiş, yaradan kan sızıyor.

Rhordyn'in Irilakların arasında yürüdüğünü, kulaklarının keskinleştiğini zihnimde canlandırıyorum. Köpek dişleri *uzuyor*. Sonra onun görmeyen gözleri, ben alnıma bastırılan hayali bir öpücüğün hissi altında yanarken.

Ağlama.

Dizlerim parçalanma tehlikesi geçiriyor, göğsümde omurgamı büken bir ağrı yükseliyor.

Titreyen bir nefesle, düzensiz adımlarla sağa doğru ilerliyorum, başka bir duvar halısını nazıkçe çevirmeden önce kalbimi desteklemek için elimden geleni yapıyorum.

Arrin'in şekli siyah bir zemin üzerine dokunmuş ve kayıp bölgenin sınırları içinde kanlı güllerden oluşan bir yığın var. Çoğu kırmızı, ancak bazıları omzumdan filizlenen güllerin unutulmaz tonunda, ateş ışığında parıldayan ışıltılı bir iple bağlanmış.

Höyüğün tepesinde yeşil bir pelerin giymiş bir adam duruyor; *Arrin'in Renkler*.

Onun Unseelie olduğunu delinmiş kulaklarının uçlarından ve güzel yüzünün sert kesiminden anlayabiliyorum. Uzattığı köpek dişlerinden damlayan opalin kandan.

Geniş omuzlu bir silüet arkadan onu cüceleştiriyor, tehditkâr varlığı kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Parmaklarım seğirerek ileri uzanıyor ve yüzünü görebilmek için karanlığı siliyor.

Gözleri.

Bakışlarım Unseelie'nin göğsünden çıkan samur pençenin sivri ucuna takılıyor. Yeşil pelerininin içinden kan sızıyor, sanki arkasındaki adam onu kalbinden bıçaklamış gibi.

Bir sonraki goblene koşuyorum, tıpkı yeterince hızlı yutamadığım bir kitabın sayfalarını çevirir gibi çeviriyorum.

Bu sahne de benzerdir, ancak siyah silüet gitmiş, gül dağının tepesindeki yeşil pelerinli adam artık cansız bir yumru halinde katlanmıştır. Kenarlık artık siyah değil, güzel ve korkunç bir illüzyonla sanki atkıdan geçirilmiş, Arrin'e doğru doğrultulmuş, her biri hırıltılı Unseelie'ler tarafından kullanılan sayısız kanlı kılıç varmış gibi görünüyor.

Savaş.

Birisi Arrin'in Yüce Efendisini öldürdü ve tüm kıta sahihsiz topraklar için savaşa girdi ...

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kulaklarımda çınladığını duyabiliyorum. Bir sonraki duvar halısını çeviriyorum.

Gümüşi kum tepeleri, ışıldayan çatallarla delik deşik olmuş kızgın, şişmiş bulutların oluşturduğu bir isyan tarafından gözden kaçırılıyor. Toplanmış insanlar -hayır, *Unseelie'ler*- adımlarının ortasında durmuş, soğanlı, gri bulutlardan inen yıldırımlardan kaçarken ellerinden silahları düşüyor.

Kanlı gözyaşları akan mürekkep rengi gözlerinde vahşi bir korku var, ağızları açık, derilerinin üzerinde pürüzlü gümüş çizgiler var ve bazılarını bütün olarak yutuyorlar.

Görüntünün göğsümde kök saldıığını hissediyorum. Beni ağırlaştırıyor.

Uzarak şimşegin çatallarını takip ediyorum, doğuştan gelen bir parçam bu gizli duvar halılarının tarihin kadim iplikleri olduğunu *biliyor*. Zamanın kıvrımlarından Unseelie'nin yok edilmesine göz atıyorum.

Tarihleri hakkında bildiklerim göz önüne alındığında, bu dokumalara bakarken *hafiflemiş* hissetmem gerekirdi ...

Onun yerine derin bir hüznü kaplıyor içimi.

Kaşlarımı çatarak bakışlarım sağ tarafa kayıyor ve uzanıp bir sonraki duvar halısının kenarını kavradığımda ellerimin titrediğini fark ediyorum. Bu daha büyük, çevirmesi daha zor ve onunla boğuşurken omuz kaslarım ağrıyor.

Örtüyü, öksürmemeneden olan bir toz bulutu içinde duvara bırakıyorum. Pusun içinden gözlerimi kısarak girdaba vuruyorum.

Gözlerim açılıyor ve soğuk bir korku damarlarımdan sızarak beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Yalnız bir tepe, en cesur renklerle dikilmiş yüzlerce kır çiçeğiyle dolu goblenin merkezini süslüyor.

Bu resmin bir benzerini daha önce Kara Kale'de görmüştüm. Aylık Tribünal'i izlediğim gizli köşeme giden gizli geçidin önünde asılıydı. Birçok kez baktığım, kalbimin asla anlayamadığım tuhaf bir hüznle kabardığı bir goblen. *Şimdi* mükemmel dikişleri incelerken gözlerimin arkasını ısırdığını hissettiğim bir hüznü. Çiçeklerin yüzlerini ışığa doğru eğişlerini. Yaprakların şekli, minik alevlerden oluşan bir telaş gibi.

Ve ben sadece *biliyorum* ...

Her iki duvar halısı da aynı çift el tarafından dokunmuştur.

Nıklık, sarayın omuzlarına bir ağırlık gibi çökmüş, içindeki yaşamı boğuyor ve bunaltıcı havaya rağmen ona yalnız, soğuk bir hava veriyor.

Yine de Yaşlı Hattie'yi lobinin dışındaki odasında, dokuma tezgâhının önünde bir taburede otururken bulduğumda şaşırmadım; uzun, gümüş örgüsü yere sarılmıştı.

Yarı açık bir kapının ardına sıkışmış, bir fener ışığı küresinin içinde büzüşmüş onu izlerken gözlerimin yorgun ağrısını zar zor hissediyorum. Parmakları zarafet ve hızla hareket ediyor, sanki eksik olan iki parmak hiç orada olmamış gibi.

Her bir kıvrım ve düğüm, parlak iplikler, kambur omuzları kadar gergin bir şekilde dokunmuş ve çekilmiş. İpliği sıkılaştırmak için çözgü çubuğunu kullanıyor ve bakışlarım yarı bitmiş şahesere kayıyor.

Bir çiçek yuvası, solgun bir yüze benzeyen şeyin etrafını sarıyor; canlı renk patlamaları o kadar tanıdık ki boğazımda bir yumru oluşuyor.

Kır çiçekleri.

Uykulu sessizliği bozan küçük bir homurtu sesi çıkarıyor ve eli ipliklerden kalkıyor. Parmağını kıvrırırken işine dönmüyor, yaklaşmam için sessiz bir istekte bulunuyor.

Omurgama bir ürperti yayılıyor.

Eminim çoğu insan benim gelip gittiğimi, koridorlarda koşuşturduğumu ve odalardan geçtiğimi hissetmiyordur. Gölgelerle kaynaştığımı.

Ben istemedikçe olmaz.

Boğazımı temizleyerek saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum ve ilerlemeden önce sağımdaki kapı aralığından karanlık, boş fuayeyi kontrol ediyorum. Yaşlı Hattie tahta tabureye doğru ilerliyor, fenerini yere koyuyor ve boş alanı okşuyor.

Titreyerek nefes alıyorum, sonra oturuyorum.

Kabarmış, kanlı ellerimi topluyor ve sıkıca tutuyor, teni o kadar ince ve kâğıt gibi ki nefesim kesiliyor.

Gerçek gibi bile hissetmiyorlar.

Kaşlarımı çatarak solgun gözlerine bakıyorum, gözyaşlarının parıltısı gözümün önüne geliyor ve o da beni sıkıca kavırıyor, görünür acılarımı kucaklıyor. Ama kederli bakışlarında, derimin altındaki acıyı onun da gördüğünü düşündüren bir şey var.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Nazikçe gülümseyerek başını sallar.

Parmaklarının bileğimin iç kısmındaki yanık izinin üzerinde gezindiğini hissederek göz temasımı kesiyorum ve göz kapaklarımı sıkıyorum. Yumuşak bir mırıldanma sesi çıkarıyor, sonra iki elimi de goblenin üzerine doğru uzatıyor.

Niyetini anlayınca geri çekilmeye çalışıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diyorum ama parmaklarımın etrafındaki renk makaralarını büküp örgüleri yapmam için bana rehberlik etmeden önce tutuşu daha da sıkılaştırıyor.

Onun kaprislerine boyun eğiyorum, ilk başta garip davranıyorum - belirsiz- ama Hattie'nin sessiz talimatlarında güven var. Ellerimi öyle bir yönlendiriyor ki, birlikte neredeyse onun tek başına yaptığı kadar hızlı hareket ediyoruz.

O bana zanaatında rehberlik ederken, çarpan kalbim yavaşlıyor, endişelerim eriyor, zihnim ipliğin kıvrımına sabitleniyor.

Dakikalar geçiyor ve ben *Hattie'nin* yaptığı dokumalar için harcadığı zamanı merak ediyorum. Kendi soyut yöntemiyle anlattığı hikayeleri.

Belki o da benim gibi kafasının içindeki gürültüden kaçmak için daireler çiziyordur.

Çözüğü çubuğunu kullanarak başka bir çizgiyi sıkılaştırıyor, çiçeklere biraz daha şekil veriyor ve ben ona bakıyorum.

Elleri hareketsiz, pudralı bakışları bana çarpıyor.

"Bu çiçekleri daha önce görmüştüm," diye fısıldıyorum ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Kara Kale'nin duvarında."

Eli ağzını kapatmak için yukarı kalkıyor ve bir sızlanma duyuluyor, gözyaşları dökülürken yüz hatları parçalanıyor.

Kahretsin.

Belki de korkunç bir hata yaptım. İyileşmemiş eski yaralara tuz bastım.

Onun eline uzanıyorum-

Şöminenin üstündeki saat çalışıyor ve Hattie sığıyor, vahşi bakışları kapıya yöneliyor. Sonra elleri hızla hareket ediyor: dirseği basık avucuna dayanmış, diğeri tavanı işaret ediyor. Destek elini çevirir ve uzanan elinin parmaklarını gererek rüzgârda sallanan dallar gibi görünmesini sağlar. Tekrar hareket ediyor, parmaklarıyla bir V şekli yapıyor, orta parmağının ucu üst yanağına değiyor, sonra aynı hareketi ileriye doğru yapıyor ve homurdanarak bana bakıyor.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, Hattie. Çok özür dilerim..."

İçinden bir inilti yükseliyor ve elindeki feneri göğsüme doğru iterek saate gergin bakışlar atıyor. Sonra gömleğimi yumrukluyor, beni sürüklüyor

Çelimsiz boyuna yakışmayan bir güçle ayağa kalktım. Beni kapıya doğru o kadar sert itiyor ki tökezleyerek geri çekiliyorum ve kırımın üstüne düşmeden önce kendimi yakalıyorum.

Zihnim uğulduyor, kalbim çarpıyor.

"Fwee!"

Kısık sesi beni iliklerime kadar sarsıyor.

Konuşabiliyor... sadece bunu düzgün yapamıyor.

Uzattığı elini sallayarak tekrar ikinci el hareketini yapıyor. "Fwee!"

"Ben- ben..."

"Fwee!"

Fwee ... Fwee ...

Ağaç.

"Sen... ağaca gitmemi mi istiyorsun?"

O kadar hızlı başını sallıyor ki, başının kemikli omuzlarından düşmesinden korkuyorum.

Muhtemelen güneş doğmak üzeredir ve ben ağacı sadece geceleri ziyaret etmişimdir...

Fenerin üzerindeki tutuşum sıklaşıyor ve artık bir *umut* kıvılcımıyla aydınlanan yüzüne üzücü gölgeler yayılıyor.

Güzel, göğüs kıran bir *umut*.

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve başımı sallıyorum.

P Gölgesi ormandan kurtulduğumda, dünya sabahın ılık öpücüğüne çekilen perdeler gibi önüme açılıyor.

Gevşek saçlarım ve gömleğim denizden gelen esintiyle dans ederken, uçurumun kenarına budaklı bir el gibi tutunan ağaca yaklaşıyorum, tomurcuklanan güneş okyanusu bronz dalgalara dönüştürüyor, tenimi ısıtıyor ve duyularımı zenginleştiriyor.

Damarlarıma yayılan, boncuk boncuk parlayan ve parmaklarımı karıncalandıran sıcaklığa rağmen, derin bir melankoli yükselen gelgit gibi üzerime çöküyor ...

Buraya son geldiğimde beni

buldu. Beni tuttu.

Beni rahatlattı.

Sonra ona bağırdım ve korkunç şeyler söyledim; soğuk yankılar beni iliklerime kadar ürpertti.

Kollarımı ortama sararak, aşağıdaki taşlık sahili görebileceğim kadar uçuşuma yaklaşıyorum; Cainon beni terk edilmiş Unseelie yuvasına götürdüğünde fark ettiğim, hava şartlarından yıpranmış sandalı.

Bakışlarımı okyanus boyunca körfezdeki küçük adaya çeviriyorum ve kalbim küt küt atıyor.

Bir tane daha.

Orada, basit bir tümseği kaplayan, benekli bir renk cümbüşü var. Kırmızı, turuncu, pembe, mor, sarı-

Kır çiçekleri. *Binlercesi* esintiyle sallanıyor, canlı taç yaprakları yükselen güneşe bakıyor. Bazı yerlerde bir araya toplanmış, bazı yerlerde dağılmış, yemyeşil çimenlerle yastıklanmış, o kadar parlak ve cesur ki bana Noir Kalesi'nin zeminini hatırlatıyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ve avuçlarımı göğsüme bastırarak çöküyorum, huzursuz bir enerji canlanıp damarlarıma pompalanıyor...

Orada bir şey var; Hattie'nin *görmemi* istediği bir şey.

CHAPTER 16

BAZE

L Bir sandık yığınınına yaslanmış, yelkenleri şişerek nehri geçen uzun feribotu izlerken jetonu parmaklarımın arasında çeviriyorum. Elimdeki

balık ve vücut atıklarının akşam ışıklarıyla pişen kokusuyla burnunu kaldırdı.

Umutsuz bir ılık korusu dikkatimi bir at arabasının arkasında duran, güneşten yanmış yanakları, çatlamış dudakları ve yırtık pırtık üstleri olan bir yığın çocuğa ekmek fırlatan üç pelerinli Shulák'a çekiyor. Ekmeklerin üzerine martılar gibi atlıyorlar, sonra da ciyak ciyak bağırarak bir yığının içine düşüyorlar.

Ürperiyorum, bakışlarımı kaçırıyorum.

Üç kişilik koltuğun tamamını kaplayan iri yarı bir adam olan vapurcu, teknesini ahşap iskeleye yanaştırıyor. Öne doğru eğilmiş, oflayıp pufluyor, bir direğin etrafına uzun bir halat atıyor, yüzü efordan kızarmış.

İki cılız adam yanımdan geçiyor, koyu gölgeler çukur gözlerini örtüyor, kusmuş ölü gibi görünüyorlar. Vapurda duruyorlar, derilerini kaşıyorlar, tırnak etlerini kemiriyorlar, ayak ayak üstüne atıyorlar. Vapur görevlisine sade gümüş jetonlar uzatıyorlar ve gemiye adım atıyorlar.

İlerliyorum, benimkini onun tombul, terli eline koyuyorum. Bir gözünü kapatıyor ve ortadaki küçük cam pencereden bakıyor.

Blythe'a göre - cübbesini giydiğim talihsiz adam - bu özel simge özel. Bana güvenilebileceğini söylüyor. İncelendiğimi, inancımın test edildiğini ve kabul edilmeye layık olduğumu kanıtladığımı. Kötü şöhretli *Madam Strings* ile bu kişisel, ete kemiğe bürünmüş buluşmanın.

Feribotçu kaşlarını kaldırıp gri cübbesinin kapüşonunun altından beni süzüyor. "Sen Blythe mısın?"

Başımı salladım.

Cildimi bir çam kozalağıyla ovmak istememe neden olan sümüksü bir yarım gülümseme sunuyor bana. "Şanslı adam."

Blythe'ı bıraktığım durumu görseydi bunu söylemezdi.

Vapur görevlisi jetonumu cebine atıyor ve çenesini sallayarak tam önündeki boş koltuğa oturuyor. Teknenin bağlarını çözüyor ve bizi iskeleden uzaklaştırıyor, yelken bizi ileri iten bir rüzgârla doluyor, akıntının akışını kesiyor.

Karşı nehir kıyısına doğru yelken açıyoruz - İskandinavya'nın diğer tarafındaki küçük Parith parçası hâlâ duvarla kucaklanmış durumda.

Rüzgar beni feribotçunun vücut kokusunun ekşi kokusuyla tamponlarken, o da kesinlikle onsuz yapabileceğim bir melodiyi ıslıkla çalıyor. Kulelere benzeyen şekillerden oluşan devasa gri bir tapınağa doğru ilerliyoruz - şehir duvarı kadar uzun, uğursuz cephesi bana arkamdaki dağlık varlık kadar iğrenç geliyor.

Ürperiyorum.

İskeleyi dürtüyoruz, halat bizi tarayan gri cüppeli bir erkek tarafından sabitleniyor.

Ön taraftaki iki hayalet kıpırdanmaya devam ediyor.

"Burada bekleyin," diye homurdanıyor vapurcu, sonra iskeleye adımını atıyor ve tekne öyle bir zıplıyor ki, takla atmamasına şaşıyorum. Kısık sesle konuşarak diğer Shulák ile sohbet ediyor, jetonları uzattığında şingirdiyor.

Beni işaret ediyor.

Öne doğru eğilerek kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum ve ilgisizmiş gibi davranarak dikkatimi kenetlediğim ellerime veriyorum, olgunlaşan saate rağmen hala dün geceki alemlerin kalıntılarını hissediyorum.

Yüzümde martı boku parçacıklarıyla uyanmak, bir sokak lambasına sarılmak, kendi kusmuk birikintim olduğunu *umduğum* şeye batmak yeni bir düşük seviyeydi. Rhordyn beni görseydi, acı bir hayal kırıklığına uğrardı.

Ama burada değil çünkü o piç kendi hatalarını yaptı.

Hepimiz hata yaptık.

Diğer cüppeli erkek ellerini açarak öne doğru adım atarken bu düşünceyi derin ve karanlık bir yere hapsediyorum. "Hoş geldiniz. Ben Kardeş Beryll.

Lütfen gemiden inin ve kutsal sahilimize, yüce Tanrılarımızın kollarına adım atın; orada onların cömert bağrından besleneceksiniz."

Ne kadar saçma.

Avludan geçiriliyoruz, ayaklarımızın altındaki taş a bir kutsal kitap denizi kazınmış.

Maars'ın kehanetleri.

Yoğun sıcağa rağmen tüylerim diken diken oluyor.

Tapınağın dağ gibi büyüklüğü karşısında cüceleşen ben, merdivenlerden yukarı çıkıp devasa bir kapıdan geçerek yukarıdan aşağı süzölen gün ışığı huzmeleriyle aydınlanan yüksek bir iç mekâna girerken bakışlarımı ileride tutuyorum. İçimi titreten bir manzara. Parmaklarım cübbemin gizli cebinde saklı duran matarayı arıyor.

Kendilerine özgü zincir zırhları ve basit göğüs zırhlarıyla övünen bir çift soğuk yüzlü Gri Muhafız, diğeri iki adamı yüksek bir kemerdan geçiriyor; adımlarında yarım saat öncesine göre daha fazla sıçrama var.

Kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorlar?" "Temizlenmeye. Bu tarafa."

Beryll Kardeş beni sessiz koridorlardan oluşan bir labirent boyunca yönlendiriyor ve ben de her dönemeci not ederek bilgileri aklımın bir köşesine kaydediyorum. Bir ışık huzmesi, havada yavaşça dans eden, toz halindeki parçacıkları, sessiz renklerden oluşan bir smorgasbord içinde aydınlatıyor.

Candescence.

Dizlerim bükölmekle tehdit ediyor, köpek dişlerim maskemden aşağı inerken diş etlerim zonkluyor, içgüdülerim şiddetli, vahşi bir hayata alevleniyor.

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki kırılmalarından korkuyorum, ayaklarımı ileri doğru zorluyorum.

Yüz hatlarımı pürüzsüz kalmaya zorlayın.

Beryll Kardeş açık bir kapının yanında duran bir muhafızdan bir anahtarlık alıyor ve beni havanın yoğun olduğı ince tozla tozlanmış şeker taşlarıyla dolu sehpaarla tıka basa dolu dar bir odaya götürüyor. Sıraların arasından geçerken cübbemi kaldırıp ağzımı kapatma isteğıyle savaşıarak öksürüyorum.

Kafaları tıraşlı adamlar havan ve havan toplarının üzerine eğilmiş, bana dikkatli bakışlar atıyor, bloklardan kopardıkları şeker parçalarını öğütüyorlar. Gerçi birkaçı hiç şeker öğütmüyor.

Dikenleri öğütüyorlar, şekerle karıştırıyorlar.

Sulandırıyorlar.

Tiz çıtırtı sesleri içimi delip geçiyor, kulak zarıma tırnaklarını geçiriyor. Şiddet kabarıyor, kaburgalarımı yumrukluyor, kanımı ateşli bir öfkeye dönüştürüyor.

Odanın en ucundaki bir kapıya yöneliyoruz ve bir adamın dolu bir kavanozdan küçük bir pul setinin üzerine narin, kristal dikenlerden daha fazla serpmesini izliyorum ...

Kulak yok.

"Yolunmuş olarak mı geliyorlar?" diye sorarken ses tonumu kemirmekle tehdit eden hırıltıyı bastırıyorum.

"Elbette," diye övünüyor Beryll Kardeş, kilide bir anahtar sokuyor ve sürgüyü yana doğru şaklatıyor. "Bunlar doğrudan canlı erkek stokundan alınıyor."

İçimden bir ürperti geçiyor.

Yaşayan erkek stocku ...

Kardeş Beryll kapıyı iterek, "Eğer başka dişiler varsa, onlar da iyi saklanmışlardır," diye devam ediyor. "Biz üzerimize düşeni yaptık, taşlar adına her yerde avlandık. Yıllar önce Gölge'nin Eli'ni bulmaya çok yaklaşmış olsak da, Tanrılara ve onların muhteşem yaratımına karşı görevimizi henüz yerine getiremedik. Ama yapacağız," diyor öylesine kararlı bir şekilde ki yanaklarımın içi karıncalanıyor.

Odadaki herkesin kalbimin düzensiz atışını duyabildiğinden eminim. Ölü bir adamın derisini giymiş davetsiz bir misafir olduğumu anlayabilirler.

Bıçağı sağ botumun içinden çıkarıp şahdamarlarına saplamak istediğimi.

Ama o zaman beni Madam Strings'e kim götürecektir?

Geçmem için eliyle işaret ediyor ve ben de sıra sıra ahşap rafların dizili olduğu daha karanlık bir odaya giriyorum. Bazıları gri paralarla, bazıları altınla, bazıları da Candescence-şeker karışımı kavanozlarla dolu.

Bakışlarımı etrafta gezdirirken kalbim daha da ağırlaşıyor, ellerim kollarımın altında saklı yumruklara dönüşüyor.

"Burası stoklarımızın depolandığı yer." Bir kavanozu alıp yukarı fırlatıyor, öyle kaygısız bir tavırla kapıyor ki elimi boğazına doladığımı hayal ediyorum.

Cildinin hastalıklı bir mavi tonuna dönüştüğünü hayal edin.

"Bunlardan biri için ödeme yapacaksınız, alacaksınız, satacaksınız ve bir sonraki için geri döneceksiniz. Paralar daha sonra Cam Saray'a gönderilir."

İlginç.

Boş elini uzatıyor, ben de boğazımı temizleyip cebimi karıştırıyorum ve altın rengi bir drab çıkarıyorum. Takası yapıyorum, parmaklarım camı o kadar sıkı sarıyor ki paramparça olmamasına şaşıyorum.

Kavanozu cebime atarken, "Elinizde bol miktarda stok var," diyorum.

"Var ama çabuk bitiyor, bu yüzden sulandırıyoruz. Şehir hiç olmadığı kadar susuz. Bu ayki sevkiyat bu öğleden sonra Cam Saray'dan geldi." Kardeş Beryll deri bir keseye birkaç düz gri jeton koyup bana uzatıyor. "Bağımlı olan ve masrafları karşılayamayan herkese *bunlardan* bir tane verilebilir. Nehir boyunca yapacakları yolculuğun bedeli olarak, düzenli tedarik karşılığında taşların önünde diz çökme fırsatı bulacaklar."

Başımı salladım, geçidime katılan zayıf, gergin erkekleri hatırladım. Bu operasyonun ne kadar pürüzsüz ve berbat olduğunu fark etmek.

"Ve çocuklara verdiğiniz şeyleri sınırlamayı unutmayın. Bücürlerden oluşan bir ordu istemiyoruz. Düzenli kullanıcı olmadan önce tamamen olgunlaşmalarını istiyoruz."

Safrayı yutuyorum, başımı sallıyorum, başparmaklarımın kafatasını deldiğini, gözlerini balon gibi patlattığını hayal ediyorum.

"Tabii ki."

"Sıkı çalışmanız karşılığında size burada, tapınakta kendi odanız verilecek; yemek, temiz su ve Yaşlıların kutsaması. Ayrıca size günlük bir doz Candescence hediye edilecek."

"Doğru," diye mırıldanıyorum, öfkem yoğun bir şeye dönüşürken odayı tarıyorum. Güçlü.

Ölümcül.

"Peki... Madam Strings ile ne zaman tanışacağım?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hevesliyiz, değil mi?"

Hiçbir fikrin yok.

I Sarmal bir merdivenden aşağı iniyorum, sonra alevli apliklerle aydınlatılmış uzun, taş bir koridora çıkıyorum. Muhafızlar, gıcırdayan devasa taş kapıları açıyor. protesto ediyorum ve baharatlı tütsünün ağır kokusu etrafımda dönüyor.

"Keyfini çıkarın," diyor Beryll Kardeş, tüylerimi diken diken eden sümüklü bir göz kırpışla.

Tavana bağlanmış şeffaf gri kumaştan perdelerin yanından geçerken yumuşak inilti kaşlarımı çatmama neden oluyor. Açıklığa doğru ilerlerken botlarım taşa bağlanıyor.

Önümüzde et yığınının oluşmuş bir çukur var; gözleri uzaklara dalmış, eşleşmiş ya da kıvranan gruplar halinde toplanmış, şehvetli kıvrımlarına göre dizilmiş gümüş zillerle süslenmiş ve zıpladıkça, yuvarlandıkça, *itildikçe* şingirdayan kadınlar dışında çıplak insanlar.

Gırtlaktan gelen inilti, doyuma ulaşmış inilti ve tutkunun yükselen çılgınlıkları, kaideler üzerinde duran alevli yağ kâselerinin tutuşturduğu geniş odayı dolduruyor. Tavan yüksek, zemin pelüş gri mobilyalarla döşeli: şezlonglar; devasa yer yastıkları; kalın, kabarık halılar; ve mekânın ortasında oturan devasa sayvanlı bir yatak.

Bakışlarım et ve seks yığınları arasında geziniyor, açık odadaki yastıkların ve taburelerin üzerine yerleştirilmiş, ateş ışığında parıldayan küçük yanardöner pudra kaselerini görüyorum.

Boğazımın arkasında alçak bir hırıltı kaynıyor, öfkem tıslayan, tüküren bir canavara dönüşüyor.

Kıvrımlı bir kadın, yatakta hareket eden uzuvlar ve vücut parçaları karmaşasından sıyrılıyor, her adımını tüy kadar hafif gösteren bir zarafete sahip. Bronz teninde yer yer lekelenmiş gri çizgiler dolaşıyor.

Bakışlarımız çarpışıyor -gözleri çok mavi ve cesur, etraflarına bulaşmış siyahlıkla bir tezat oluşturuyor, şakaklarına doğru yayılıyor. Sivriltilmiş kemik parçaları loblarını deliyor ve hassas mürekkepli çizgiler dolgun alt dudağından çenesine ve boynuna doğru iz bırakıyor, sonra bana doğru sallanırken zıplayan dolgun göğüslerinde parlıyor.

"Yeni koşucu sen olmalısın," diye mırıldanıyor, sesinde normalde doğrudan sikimi tahrik edecek müstehcen bir ima var. Ama uzun, sarı saçlarının korkunç uzunluklarına dolanmış, minik zillerle bezenmiş ipler dikkatimi dağıtıyor. Bir de gözlerindeki emredici parıltı, sanki kontrolü elinde tutmaya alışmış gibi.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Madam Strings.

Kapüşonumu geriye iterek ellerimi kafa derimin üzerinde gezdiriyorum, saçlarımın çekilmesini özlüyorum. "Evet."

Gözleri yüzümde geziniyordu. Omuzlarımın genişliğini.

"İndüksiyon için buradayım," diye devam ediyorum ve o kadar yaklaşıyor ki, sürdüğü parfümün narenciye kokusundan etkileniyorum.

Elini ensemden geçirerek kulağıma yaklaşıyor ve derin bir nefes çekerek lobuma hafifçe dokunuyor. "*Bu* indüksiyon," diye mırıldanıyor ve benim tüm yanlış nedenlerden dolayı çakıl taşları gibi oluyor.

Başını yana eğmiş, müstehcen bir şekilde bornozumla oynuyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ellerimi top haline getiriyorum. Onu itme dürtüsüyle savaşıyorum. Keşke o lanet feribota binmeden önce kör kütük sarhoş olacak kadar ileri görüşlü olsaydım.

Kendine gel, Baze.

"Shulák'ın çiftleşmeden önce iffete değer verdiğini sanıyordum. Bileğimde cupla görmüyorum."

Gözleri parlıyor, dudaklarının kenarı kıvrılıyor, sanki umursamazlığımı görüp beni becermek istiyormuş gibi beni inceliyor. "İnancımla birleştim," diyor, sonra parmağını dudaklarının arasından kaydırıyor ve yanaklarını çukurlaştırarak *emiyor*.

En temel parçamda hafif bir heyecan kıpırtısı hissederken, geri kalanını neredeyse bir tiksinti seli boğuyor.

Gözlerinde bilmiş bir parıltıyla parmağını ıslak bir *patırtıyla* çekip kurtarıyor, sonra da yanımdaki taburenin üzerinde duran Candescence kasesine daldırıyor. Parıltılı maddeyi dudaklarıma götürüp göğüslerini göğsüme yaslayacak kadar yaklaştığında kanım donuyor. "Benim için aç."

Hayaletler et yiyen kurtlar gibi beynimi kemiriyor...

Benim için verim, güzel oğlum.

Rabbiniz sizinle ilgilenir ve size ihtiyacınız olanı verir.

Ağzım gıcırdayarak açılıyor, sanki biri az önce dişlerimin arasına bir çubuk sokmuş ve onları kırmış gibi.

İğrenme damarlarımda dolaşıyor.

Parmağını dilimin üzerine bastırarak karıncalanmasını sağlıyor. "Kapat."

Aynı anda gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o parıltı moleküllerinin ağzımda patladığını hissediyorum.

"Şimdi," diyor, sesi boğuk bir törpü gibi. "*Em.*"

İtaat ederken şeytanlarım derimin altını tırmalıyor, gerçek benliğimi örten sıkı örtünün aslında var olmadığından eminim. Çıplak olduğumu.

Soğuk taş zeminde diz çökmüş, Rabbime başımı yana eğmesi, boynumu tam istediğim gibi uzatması için yalvarıyorum.

Uyuşturucu ısırtıcıyla bana vurması için. Bir inilti serbest kalıyor ve beni çıplak bırakıyor.

"İyi çocuk," diye fısıldıyor ve bir ürperti omurgama tırmanıyor. Taşaklarımı sıkıyor.

Sen benim favorimsin, güzel çocuk. Tanrın seni seviyor.

Parmağını ağızımdan çekip tekrar kaseye daldırıyor ve etrafımda dolanıp bornozumunu çıkarmadan önce pudrayı emiyor.

Ağır bir yığın halinde yere düşer.

Gömleğimi başımın üzerine kaldırıyor, gövde mi ve düşük pantolonumu ortaya çıkarıyor. Takdirle mırıldanırken bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve kendimi hiç bu kadar pis hissetmemiştim.

Çok küçük ve acınası.

Ne kadar da ayık.

Onun uyarılmışlığının kokusu boğazımın arkasına bulaşıyor.

Önümde duraklıyor, gözbebekleri büyümüş, gözleri tanıdık bir ışıltıyla parlıyor, bu da artık vücudunda dolaşan ışığın etkisini hissetmeye başladığını gösteriyor.

Çoğu Aeshlian için, vücudumuzun dalgınlıkla filizlendirdiği sert, keskin, ışıltılı şeyleri tüketmek kısa süreli hafıza kaybı için bir reçetedir. Birkaç, güçlü dakika boyunca mutluluk verici bir *hiçlik*. Ben küçükken, bu bana öyle acımasızca vururdu ki kim olduğumu unutturdum. Nerede olduğumu.

Dünyanın neden bu kadar çirkin olduğunu.

Sonra yaşlandım, büyüdüm. Cinsel olarak olgunlaştım. *Başka* şeylere sahip olmaya başladım.

Sonunda kendime geldiğimde tüylerimi diken diken edecek etkiler.

Bu beni durdurmadı.

Yıllarca kendi dikenlerimi çiğnedikten sonra, vuruş parlaklığını kaybetti.

Bir adım geri atıyor ve eli karnından aşağı, göbeğinin yanından geçiyor.

"Sen *mükemmelsin*." Başını eğiyor ve ağır göz kapaklarının altından bana bakıyor. "Ne kadar güzel bir hayvan."

Benim güzel oğlum beni nasıl memnun edeceğini biliyor. Cildin mükemmel bir şekilde patlıyor.

Orta parmağı, gırtlaktan gelen inilti eşliğinde kendini çalıştırırken ve esmer meme ucunu sertleşmiş bir tepe haline getirirken göbeğine batıyor.

"Hâlâ hissedebiliyor musun?" Sesi susamış bir yalvarış, omzu daha hızlı hareket ediyor, daha *hızlı*-

Bunu hissedebiliyor musun, benim güzel oğlum? İşte bu lanet olası aşk.

"Evet," dedim.

Yalan.

İnliyor, elimi tutuyor ve beni yatağa doğru sürüklüyor.

CHAPTER 17

ORLAITH

C Ağır pelerinim ve yeni bir kararlılık katmanıyla, cırcır böceklerinin cıvıltısıyla aydınlanan kasvetli ormanda ilerliyorum, hava o kadar Kalın ve sıcak, tenime yapışıyor.

Ay ışığının övünç verici parçalarının rehberliğinde, sık yaprakların arasından geçerek Cainon'un beni Unseelie yuvasına götürdüğü patikayı buluyorum.

Açıktaki kalan kıyıya çıktığımda beni sessizlik karşılıyor, okyanus parmak ucuyla geçilebilecek kadar pürüzsüz görünen gümüş rengi bir uzantı; ta ki uzakta çömelmiş gölgeli adaya kadar.

İç çekiyorum.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Lütfen orada ol," diye mırıldanıyorum, koyun etrafında yolumu çiziyorum, ay ışığının pürüzlü yüzlerine vurmasıyla en keskin tepeleri seçiyorum. "Lütfen orada ol..."

Kayalıkların arasına yuvalanmış küçük tekneyi görünce omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Onu büyük bir taşa bağlayan düğümü kısa sürede çözüyorum, sonra pelerinimi teknenin gövdesine atıyorum, pantolonumu yuvarlıyorum ve tekneyi kayalıklar boyunca cam gibi körfeze doğru sürüklüyorum, sessizliği bozan tiz ve gıcırtilı seslerden irkiliyorum.

Umduğum gibi sakın bir kaçamak değildi ama artık geri dönüş yok.

Derinlere inerek serin suya giriyorum, tekneyi kıyıdan hafifçe çekip yüzeyde süzülüyorum, sonra yarı sıçrayıp yarı takla atarak teknenin içine giriyorum, tekne sallandıkça uzuvlarım sallanıyor. Çırpınarak denge merkezimi buluyorum ve oturağa yerleşiyorum, kürekleri kürek kilitlerinden aşağı kaydırıyorum, sonra öne doğru yuvarlayıp *çekiyorum*.

Kürekler suyun üzerinde kayıyor, durgunluğu
oyuyor. Bir santim bile kıpırdamıyorum.

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden uzaktaki adaya bakıyorum...

Bu biraz zaman alabilir.

Bir iniltiyle onları o kadar ileri yuvarlıyorum ki parmak eklemlerim kenarlara sürtünüyor, sonra kürekleri suyun derinliklerine sokup *çekiyorum*. Tekne birkaç metre sarsılıyor ve içimden neşeli bir ses çıkıyor, hızla bastırılıyor.

Taşları yala, Cainon. Bakın kim kendi teknesinde kürek çekebiliyor.

Kürekleri ileri atıyorum ve tekrar, tekrar, *tekrar* derine çekiyorum - omuzlarım yanıyor, kollarım zorlanıyor, hedefime doğru yavaş ama istikrarlı bir çekiş kazanıyorum. Küçük koydan kurtulup açık okyanusa açılıyorum, su altımda bir ayna gibi, ayın ve serpiştirilmiş yıldızların mükemmel bir yansımasını geri fırlatıyor. Tam ortasından bir çizgi çekmek neredeyse yürek parçalayıcı.

Etrafıma bir göz attığımda ayaklarım karıncalanıyor, bu his bacaklarımdan bağırsaklarıma doğru yayılıyor. Duraklıyorum, aniden altımdaki enginliğin farkına varıyorum ...

Bir hırıltı çıkarıyorum ve küreklerimi suya daldırıyorum.

Düşünmeyi

n. Sadece

yap.

B Avuç içlerimdeki kirpikler şişiyor, hâlâ kabuk bağlamamış yaralarımı tahriş ediyor, tekne ilerlerken omurgamdan aşağı ter damlaları süzülüyor

gövdesinde bir delik açmakla tehdit eden bazı sığ kayalar. Arkama baktığımda, en fazla elli adım ötedeki sahili görüyorum.

İçimden rahatlamış bir oh *çekiyorum*.

Kürekleri kürek kilitlerinden geri çekerek teknenin içine yerleştiriyorum, yanan kaslarımın ağrısını esnetiyorum ve yavaş ve temkinli bir şekilde koltuktan inmeden önce kenarı kavriyorum.

Dişlerimi sıktım, bir bacağımı kaldırdım-
Tekne kontrolsüzce sallanıyor.

"Kahretsin!" Geri dönüşü olmayan noktayı geçip beni tuzlu derinliklere batırırken ciyaklıyorum, saçlarım çırpınan formumun etrafında ağır bir girdap oluşturuyor. Gemiden indiğimizde sandalımızı kovalayan köpekbalıklarını hatırlayarak kayalıklardan itip ayaklarıma tırmanıyorum ve kendimi belime kadar suyun içinde buluyorum.

Gemi kendi kendini düzeltiyor, sanki benimle alay ediyor.

Etraftaki suyu dikkatle izleyerek kürekleri teknenin içine atıyorum, parmaklarım pelerinime dolanana kadar etrafımda el yordamıyla dolaşıyorum, sonra onu toplayıp döşeme tahtalarının üzerine atıyorum. Halatı elime doluyorum ve kayığı kıyıya çekip iki kayanın arasına itiyorum, sonra da en yüksek olanın etrafına bir ip doluyorum.

Umarım tutar.

Saçlarımı damlayan bir düğüm haline getirip ensemin üzerinde sabitliyorum, dik kıyı şeridini tarayarak çimenli tepeye giden en basit yolu arıyorum. Kendimi sabitlemek için kayalara tutunarak sırtı tırmanıyorum, ayaklarım kalın, kabarık otların arasında kaybolduğunda nefes nefese kalıyorum.

Ayak parmaklarımı toprağa gömerken, baldırlarıma sürtünen kır çiçeklerinin misk kokusuyla tatlanan havayı içime çekerken, ay ışığı kalkık yüzümü fısıltılarla boyuyor ...

Göğsümde bir sızı alevleniyor.

Uzun yıllarımı Kara Kale'deki o gobleni merak ederek geçirdim. Şimdi buradayım - bir yığın dikizci yıldızın altında dokunmuş derinliklerde duruyorum - sanki az önce geçtiğimden çok farklı bir okyanusun üzerinde sallanıyormuşum gibi hissediyorum.

Sırlarla dolu bir okyanus.

Hattie'nin paslı sesinin umutsuz yankısını duyarak ilerledim, höyük boyunca bir yol açtım, araziye taradım. Bir şey arıyorum.

Herhangi bir şey.

Ayaklarım yeni sürülmüş bir toprak parçasına batıyor ve kaşlarımı çatarak çömelip parmaklarımla biraz eliyorum. "Tuhaf," diye mırıldanıyorum ve devam ediyorum, ayak parmağımı çimenlerin arasına sokulmuş sert bir şeye çarpıyorum.

Bir ciyaklamayı bastırarak dizlerimin üzerine çöküyorum, ot tutamlarını ve yüksek çiçek yapraklarını bir kenara iterek metal bir ızgarayla kapatılmış insan yapımı bir oluğu ortaya çıkarıyorum.

Midem bulanıyor.

Başımı çevirip ay ışığının aydınlattığı manzarayı tarıyorum. Sarayın karanlık, uzak lekesi.

Olamaz...

Gerginlikten karıncalanarak adanın sarp kıyısına geri dönüyorum ve tırmanarak aşağı iniyorum. Etrafı gözlüyorum, parlayan kayaların arasında avlanıyorum, Cainen'un beni yuvaya götürdüğünde açtığı gibi gölgeli bir tünel keşfettiğimde nefesim kesiliyor.

Unseelie yuvası.

Kalbim kaburgalarımın altına hapsedilmiş vahşi bir hayvan gibi güm güm atıyor ve kendimi sabitlemek için kayalık bir çıkıntıya tutunarak yana doğru sendeliyorum. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek omzumun üzerinden saraya bakıyorum. Karanlık tünele geri dönüyorum.

İçgüdülerim omurgamı yumrukluyor, beni körfezin karşısına sürüklemeye çalışıyor. O tekneye atlayıp hayatım için kürek çekmemi *haykırıyordu*.

Ama merakım burnunu havaya dikmiş, o gölgeli deliğe girip sırlarını ortaya çıkarabilmek için beni ileri doğru itiyor.

Buraya kadar geldim.

Elimi pütürlü duvar boyunca sürükleyerek merdiveni karanlığa doğru takip ediyorum, hava her belirsiz adımda daha da yoğunlaşıyor. Çok tanıdık, güçlü bir kokuyla olgunlaşıyor.

Kan.

Ama sıırıslıklam gömleğimin içinden nefes almak istememe neden olan diğer miskler tarafından bulandırılıyor; bana duvarın ötesindeki gecekond mahallesini hatırlatan ekşi, çürük kokular. Zihnimin arkasındaki sesin daha yüksek sesle bağırmasına neden oluyor.

Daha yüksek sesle.

Kaçın!

Derim çakıl taşlarıyla kaplı, alev alev yanan meşalelerin aydınlattığı kavisli bir koridora dökülüyorum ve her iki duvarı kaplayan hücreleri görünce kalbim sıkışıyor.

Başka bir Unseelie yuvası.

Kendimi sağımdaki ilk hücreye bakmaya zorluyorum ve midem düğümleniyor, elim bir feryadı bastırmak için yukarı kalkıyor.

Yanan ateşin ışığı parmaklıkların arasından sızıyor ve köşede, kirli bir battaniyenin altında uyuklayan hafif bir insanı tutuşturuyor. Saçları düzensiz kırpılmış, yanakları çukurlaşmış, yumuşak ve yavaş nefes alırken ağzı gevşemiş.

Çok yavaş.

Biri... ya da bir şey o kadar derin ısırmış ki neredeyse et parçalarını koparacakmış gibi, iltihaplı yaralar koyu tenlerini lekeliyor.

Görüşüm akmayan gözyaşlarımla bulanıklaşıyor, kalbim bir kurşun yığınınna dönüşüyor.

Bu yuva... artık kimsenin bahsetmediği eski, çirkin bir yara değil. Bu taze, açık bir yara. Cainon'un beni uyardığı her şey. *Kaçın!*

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve bir sonraki hücreyi ararken, yarılmış göğsümden çıkan yumuşak bir inilti salıyorum.

Kızıl saçlı bir kadın pis bir şiltenin üzerinde kambur durmaktadır; görünen soluk teninin ancak bir santimi yaralar, çürükler ve *ısırıklardan zarar görmemiştir*.

Rhordyn'in bunu bir başkasına yaptığını düşünemiyorum. Ben sadece... *yapamam*.

Kendimi kıvrımlı koridorda ilerlemeye zorlarken, her küçük, havasız hücrede nefes alan her sakini sayarken o ses bana bağırmaya devam ediyor.

Erkekler.

Kadınlar.

Çocuklar

Ben yanlarından geçerken kimse kıpırdamıyor, hayalleri belki de gerçeklerinin dehşetinden daha iyi bir yer.

Ay ışığında ilerlerken, hücresinin parmaklıklarının dibinde top gibi büzülmüş bir erkek görüyorum. Kirli, yanardöner buklelerden oluşan bir tutam alnına düşüyor ve dikenli kulağının tepesi hariç her şeyi gizliyor.

Tökezleyerek durdum.

Aeshlian.

Baze'in bir görüntüsü yanıp sönüyor. Elinden yüzüğü aldıktan sonra yara bere içindeki teni ve solgun, cansız gözleri. Yara izlerini gizlemek istercesine açık gömleğini göğsünde sürükleyişi.

Acının yüksek olduğunu biliyorum-

Bir zamanlar yaralarım merhem olan geçmiş sözleri, şimdi kalbimi ışığın olmadığı derin ve karanlık bir yere demirlemiş durumda.

Bu, şimdi ona hâlâ fısıldayan yüksek sesli acısı mıydı?

Izgaralı katmanların arasından yukarı bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor. Gökyüzü deliğinin kenarından içeri bakıyormuş gibi yaylanan birkaç narin kır çiçeğinin cılız silüetlerine odaklanıyorum.

Acı bir düşünce kalbimi dikenli bir sarmaşıkla sarıyor...

Hattie burayı biliyordu. Biliyordu ve bir şekilde Kara Kale'ye tam da bu adayı mükemmel bir şekilde tasvir eden bir duvar halısı göndermişti. Kapkara koridorları süsleyecek güzel bir resim mi... yoksa bir ipucu mu?

Savunma mı?

Seslendiremediği bir çılgılık, birilerinin *görmesi* için *mi* gönderildi?

Belki de benim keşfetmeme izin vermediğim bir şeyi biliyordu - Rhordyn'in içinde güvendiği bir *iyilik* olduğunu. Mesajı almış ve anlamını kavramış olsaydı, bu kırık insanlara yardım ederdi.

O yardım ederdi.

Göğsümün içindeki yara o kadar sert ve derin zonkluyor ki elim havaya kalkıyor, parmaklarım göğsümü oyuyor ve ben boğazımdan aşağı itilen suçluluk duygusunun içinde boğuluyorum.

Beni boğuyor.

Bir kubbe oluşturmak ve dikenli suçluluk duygusunu yanlarıma doğru çekmek için sahip olduğum azıcık parlaklığı kullanma dürtüsüyle savaşıırken - çünkü bunu hissetmek *istiyorum*. Bunu hissetmeyi *hak ediyorum*.

Benim.

Lanet

olsun.

Hata.

Kırık çocuğa tekrar bakıyorum...

Kefaretim.

Kararlılık içimde bir yılan gibi kıvrılıyor, saldırmaya hazır menteşesiz bir çene, opal zehirden boncuklar sızdıran vahşi dişler. Yanağımdan bir damla yaşı silkeleyerek kıvrılan koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Sağa sola bakmaya devam ediyor, sayacak parmaklarım tükeniyor, solan bedenlerin ve iltihaplı yaraların korkunç görüntüsüyle kendimi cezalandırıyorum.

Bu insanları burada çürümeye bırakmayacağım. Onları serbest bırakacağım. Onları bu adadan çıkaracağım. Ama *nasıl*?

Geldiğimden çok daha büyük bir tekneye ihtiyacım olacak.

Daha az boktan. Yardıma ihtiyacım var... *çok yardıma.*

Koridor düzleşiyor ve filtrelenmiş ışık ilerideki kubbeli mağarayı aydınlatıyor, terk edilmiş yuvadakine benziyor ama *daha büyük*.

Ortaya yığılmış, üzerinde sadece bir çift yırtık pırtık pantolon olan korkunç adamı görünce nefesim kesiliyor. Yüksek, sivri elmacık kemikleri, kalın kaşları, keçeleşmiş saçları ve kalın sıyrıkları adamın zalim kesiminden

hiçbir şeyi uzaklaştırmıyor.

Çene. Derin, uykulu nefesler, uzun köpek dişlerinin bilenmiş uçlarını açığa çıkararak, ayrılmış ağzından güreşiyor ...

Unseelie.

Dizlerimin bağı çözülüyor, soğuk taş zemine saldırıyorum.

Bir ay ışığı huzmesi, şişkin kas ceplerinin üzerine dökülüyor ve şimşek çakması gibi küstah sırtının bir kısmını çatallayan camsı damarları tutuşturuyor. Donuk metal kelepçeler bileklerini bağlıyor, her biri o kadar kalın zincirlere bağlı ki hareket edebilmesi bile bir mucize, etraflarındaki et, iyileşmiş sonra yırtılmış, iyileşmiş sonra yırtılmış deri kolları gibi geriye katlanmış, tuzağa düşme hikayesini anlatan kanlı bir karmaşa bırakıyor.

Onun acısı.

Devasa kolları, cılız, cılız saçlı ve geniş, görmeyen gözlerini tavandaki deliğe dikmiş zayıf bir erkeğin üzerinde. Sanki aradığı son şey uzaklardaki gökyüzüydü.

Zihnim o kadar hızlı dönüyor ki, odanın devrildiğinden eminim...

Bu da ne böyle?

Arkamdan bir ses fısıldıyor ve ben dönüyorum.

Küçük, solgun eller hücrenin sonundaki parmaklıklara tutunuyor ve metalin arkasından bakıyorum, pembe bukleler, zarif bir yüz ve bana bakan iri, kumral gözler görüyorum, bu kadar genç biri için çok fazla acı ile gölgelenmiş.

Midem bulanıyor.

Çocuk gözlerini kırıştırır ve gözyaşları kirli yanaklarından süzülürken sessizliği bozan bir hıçkırık salıverir.

Sakin sesler çıkararak öne doğru sürünüyorum. "Sorun yok," diye fısıldıyorum, yüz hatlarımı yumuşatarak, görmemesi için dua ettiğim bir gülümsemeyle.

Parmaklıkların arasından uzanıp yüzünü avuçluyorum.

Şefkatle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu unutmuş gibi göz kapakları titriyor. Kalbime saplanan bir ok gibi, damarlarımı tutuşturan bir ateşle yanıyor.

Bu gece hepsini kurtaramayabilirim ama onu kurtarabilirim.

Birini kurtarabilirim.

"Seni buradan çıkaracağım," diye söz veriyorum, sesim çelik gibi bir kararlılıkla çıkıyor.

Rahatlama yüzünü parçalıyor.

Saç tokamı çekip kilide sokarken nemli, ağır düğümler sırtımdan aşağı yuvarlanıyor, sonra döndürüyor, fiske vuruyor, başımı itiyorum ki

Yakından dinle. Ellerim titriyor, ilerlememi engelliyor. Aciliyet göğsümde bir gök gürültüsü gibi kabarıyor.

Bir hırıltı serbest kalmakla tehdit ediyor, elimin her bir dönüşü çok fazla.

Hadi ama.

Hadi ama.

Gel hadi.

Ensemdeki tüyler kalkıyor.

Bir koşuşturma, bakışlarımı geriye doğru sürüyen ve küçük, kötü kokulu hücresinin gölgeli köşesinde kaybolan kıza çekiyor.

Ellerim hareketsiz.

Arkamda Cainon'u görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor; yanan aplikler yüzünü hortlak gölgeleriyle kaplıyor ve yüz hatlarını sert, ürkütücü parçalara ayırıyor.

Nefes nefese kaldım, ayağa kalktım.

Bir hareket bulanıklığıyla ileri atılıyor ve ciğerlerim dümdüz oluyor, başım parmaklıklara öyle sert çarpıyor ki görüşümde ışıklar yanıp sönüyor, derin bir zonklama beynimi şişiriyor. Vücudunun sert, acımasız camları beni metale kilitleyip, hükmedici özüne hapsederken, tam bir nefes almamı zorlaştırırken saç tokam yere çarpıyor.

Tuzlu eliyle ağzımı kapatıyor ve gözlerim parlıyor, bakışlarım onunkiler arasında gidip geliyor.

Gözbebekleri o kadar büyümüş ki maviden geriye bir şey kalmamış. "Cai-"

"Sus, petal." Rendelenmiş fısıltısı diken diken olan tenime saldırıyor ve kalbimi vahşi bir ralliye çarpıyor.

Dudaklarına bir kaş çatma dokunuyor ve yüzümden bir tutam nemli saçı çekip alıyor, sıcak parmakları şahdamarıma bir kez dokunuyor.

İki kere.

Öne doğru eğiliyor, dudakları bir aşığın okşaması gibi boynumun uzunluğunu sıyrıyor, o çılgın, çırpınan ritmin üzerinde geziniyor. "Onu uyandırmak istemeyiz," diye mırıldanıyor, sesi derin ve tehlikeli.

Omurgamda bir korku şimşeği çakıyor.

O...

Bakışlarım yere zincirlenmiş uyuyan canavara takılıyor ve yutkunuyorum; omuzlarıma tuğla yığınları gibi çöken bir dehşet duygusu.

Cainon boynuma sokuluyor, sözleri kırılgan etime bir saldırı gibi çarpıyor. "Bu onun gerçekten *huzurlu* olduğu tek an."

CHAPTER 18

CAINON

I başparmağımla alt dudağını kıvrırarak sıkılı dişlerini ortaya çıkarıyorum, sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Parlak ışıktaki bal gibi görünen, evcilleştirmek için kaşındığım bir yığın düğüm.

Yanakları kızarmış, ıslak gömleği kabarık göğüslerinin dış hatlarına yapışmış, o cesur bakışları gözlerimin arasında geziniyor. Korkusuzca arıyor.

Çok az şey biliyor, tam olarak istediğim şey bu. Nabzımı hızlandıran şey.

Gözlerini, yakalamak için can attığım bir parıltıyla ışıldatan o korkusuz ışıltı. Beşik.

Tüket.

Saç tokasını boğazıma dayayıp beni duvara yapıştırdığında da aynı korkusuz parıltı vardı. Kalın, altın rengi bukleleri çözülüp yüzünün etrafında yuvarlandığında, evcilleşmemiş bir kargaşa içinde beline doğru düştüğünde.

Benim vahşi güzelliğim saklı -kabartılmış ve lekesiz- esnek, bozulmamış tenim işaretlenmek için yalvarıyor.

İddia edildi.

Mükemmel.

Ellerim yumruk şeklinde sıkılarak saçlarını eziyor, saç tellerini kafa derisine bastırıyor. Acıttığını bilmeme rağmen irkilmiyor.

İç çekiyorum.

"Çok *mükemmel*."

Konuşacakmış gibi bir nefes çekiyor, ama kelimeler dilinde ölüyor. Öne doğru eğilip boğulmuş kalıntıları tatmak için can atıyorum. Bunun yerine alnımı onunkine yaslıyorum, hiç boşluk kalmayana kadar itiyorum.

"Keşke bunu görmeseydin, tatlım." Onun dönen zihninin nabzını hissediyorum ...

Neyi mahvettiğinin farkında mı? Buraya gelerek uzattığım elimden neyi kopardığının?

Normallik için bir şans.

Sessizlik bastırıyor, gerilim sönmekte olan bir alev gibi çatırdıyor, içine hayat üfleme istiyorum. Ama o çok şey gördü. Şimdi güzel çiçeğimi toprağa dikmeli ve Ocruth'u zorla almalıyım. Ne utanç verici.

Arkamda, uykusunda gürlüyor... "Kim-

"

"Babam," diye itiraf ediyorum ve nefesi kesiliyor. "Sen... Bana onun *öldüğünü* söylemiştin."

Parmaklarımı onun dağınık, karmakarışık saçlarının arasına sokup ıslak düğümleri çekiştiriyorum. "O yaptı."

Gözlerini inceliyorum. Orkide derinliklerinde yüzen sorular, onu bana göz kırpan, kendi naifliğinde boğulan müptela bir periye benzetiyor. Dünyanın ne kadar büyük olduğu hakkında hiçbir fikri yok. *Kendisinin* ne kadar küçük ve narin olduğunu.

Onu ne kadar hızlı parçalayabilirdim. İçip kurutabilirim.

Vücudu daha fazlası için yalvarırken onu bırakmam için çığlık atmasını ne kadar hızlı sağlayabilirim.

Peki ya gerçekten serbest bırakırsam? Beni didikleyen, didikleyen, *didikleyen* sesi dinlersem - göğsümde kabaran, kopmakla tehdit eden, parmaklarımı kıvrandıran ve zihnimi dehşet verici olasılıklarla döndüren vahşi dürtüye teslim olursam?

Elim bir tasma gibi boynuna dolanıyor, hafifçe sıkıyor, sertleşen sikimde bir zonklama canlanıyor...

Ciğerlerine dolan nefesi kontrol edebilirdim. Dudaklarının maviye dönmesini, paniğin gözlerini tutuşturmasını izleyebilirdim. Altımda çırpınısını, ezici gücüm karşısında güçsüz kalışını hissedebilirdim. Onu asla uyanamayacağı bir uykuya sürükler, sonra da derisini soyarak içini inceledim.

Onu güzel, kanlı bir mozaïge dönüştür. Benim kişisel şaheserim.

Ama bunu *ona* asla yapmam.

Yapamadım.

O orkide gözlerine baktığım ve ruhlarımızın çarpıştığını hissettiğim, nefesinin sanki o da hissediyormuş gibi kesildiğini izlediğim an, onun benim için olduğunu biliyordum.

Benimkini.

Tanrılar tarafından bana hediye edildi.

Yeterince hızlı uzaklaşamadı ama beni çoktan kendine *bağlamıştı*.

Onun lanet büyüğü altında.

O çırpınan nabızı avlıyorum.

Sadece yetişmek için zamana ihtiyacı var. Beni

tatmak için. Benim onu tatmam için.

Hatalarını düşünürken burada bolca *zamanı* olacak. Beni demir kaplı göğsüne alıp önünde duran lanet gerçeği kabul etmesi için kafesli bir sonsuzluk. *Bizi* kabullenecek ve onu *kendisinin* olduğuna inandıran hasta piçi unutacak.

"Ona ne oldu?" diye mırıldanarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Büyük Temizlik onu neredeyse paramparça ediyordu," diye mırıldanıyorum, ama kelimeler yine de bir bileme taşında bilenmiş gibi çıkıyor. "Onu temel dürtülerine kadar parçaladı. Onu bir *hayvana* dönüştürdü."

Son kelime bir darbe gibi çarpıyor ve narin çiçeğim irkiliyor. Omzumun üzerinden bakarak canavarı inceliyorum. Güçlü olanı hatırla, Eskiden tanıdığım kurnaz adam. Orada bir yerde. Ne zaman ölüm için yalvarsa, mürekkep rengi gözlerinin arasından babamın birazını görüyorum. İçimdeki o hayvani, kırık parçayı besleyen ve ona mükemmel diyen adamdan biraz daha fazlasını.

Bana mükemmel dedi.

Bana hiç korkak ve titreyerek bakmadı. Değişmem için bana hiç yalvarmadı. Bana *her şeyi* verdi.

Rhordyn onu benden alana kadar.

"Beni yetiştiren adamdan geriye kalan tek şey bu. Onu bunca yıl güvende tutmasaydım, buradan ayrılmak zorunda kalmasın diye beslenmesini ve sağlıklı olmasını sağlamak için her şeyin ötesine geçmeseydim, avlanırdı. *Öldürülürdü.*"

Orlaith'in arkasındaki hücrede kilitli olan mülteci çocuk bir çığlık atıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum; karanlığın içinde küçük, büzülmüş bir gölge, saf ve katıksız bir korkuyla şişmiş gözlerle bana bakıyor. Bana öyle bakmayı kesmezse bir sonraki yemeği o olacak.

"Onu çocuklarla besliyorsun," diyor Orlaith, dikkatimi dağıtarak, sesi ancak fısıltı halinde.

İç çekiyorum.

Neredeyse mükemmel.

"Çok seçici. Bazen kendisine bir şey verilmediği sürece beslenmeyi reddediyor. .. karşı konulmaz. Karıştırmak zorundayım. Diyetini değiştirmeliyim. Onu heyecanlandırmalıyım."

Bakışları öldürüyor, korkusuzca beni parçalara ayırıyor. Doğrudan belime mızrak gibi saplanan bir bakış.

Omuz silkerek elimin tersini boğazının pürüzsüz genişliğinde gezdiriyorum. "Başka seçeneğim yok, tatlım."

"Her zaman bir seçeneğin var," diye azarlıyor.

Kalbim durur, geçmişten gelen bir fısıltı yüzeye çıkar, boynuma dolanır.

Sıkılaştırma.

Kafanın içindeki sesi duymazdan gel Non. Benimkini dinle.

Benim sesim sizi asla incitmez ya da size korkunç şeyler

yapmanızı söylemez. Benim sesim doğrudur, yanlış değil.

Benim sesim aşktır.

"Benimle böyle konuşma," diye çıkışıyorum ve elimin kenetlendiğini fark ediyorum. Orlaith ağzı açık, gözleri şömine ışığında parlayan cam bilyeler gibi şişmiş bir halde elimi pençeliyor. "Annem benimle böyle konuşurdu." Başımı eğiyorum, arkama yaslanıyorum, sonra gömleğimin yakasından tutup yırtıyorum, patlayan düğmeler püskürüyor. Esneyen ön kısım, neredeyse tam kalbimin üzerindeki yara izini ortaya çıkarıyor. Kendi etimin ve kanımın, beni öldürmeye karar verdiği anın solgun, yükselmiş kalıntıları.

dünya bensiz daha iyi olurdu.

Başka bir kanayan kalp.

O pençenin göğsümde gezindiğini fark ettiğimde annemin gözlerindeki bakışı hatırlıyorum, sanki *benden daha çok* acı çekiyordu.

"Bir daha asla konuşamayacak çünkü nişancılığı seninki kadar iyi değildi," diye mırıldanarak Orlaith'e yarım bir gülümseme gönderdim. "Öte yandan sen Rhordyn'i çok güzel yere serdin."

Gözyaşları yanaklarını parçaladı.

Dizlerinin üstüne düşmesini umarak gitmesine izin verdim. Düşmeyince hayal kırıklığına uğradım.

Parmaklıklara yaslanıyor, öksürüp solurken yüzüne renk geliyor, kızarmış boğazını kucaklıyor.

Hep benimle kavga ediyorsun.

"*Sadece sen,*" diye hızlı, tırtıklı nefesler alarak bağılıyor, "*benimle oynadın...*"

Ben yaptım.

Kendisine ait olduğunu düşündüğü kadını kalbinden bıçaklaması için manipüle etmenin şiirsel bir yanı vardı. *Sevdiği* kadını. Bunu herifin gözlerinde görebiliyordum.

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum, bütün olarak yutulamayacak kadar büyük bir gerçeğin ısırick büyüklüğündeki parçalarını sunarken. "Çok yakından kokluyordu."

Kan çanağına dönmüş bakışlarını babama dikmiş, sanki omurgası kopmuş gibi sırtındaki parmaklıklara tutunarak nefes almaya çalışıyor.

Rhordyn yıllar önce Kvath gibi saraya saldırıp boş kalbimi tartmaya geldiğinde beni bağışlamış olabilir. Damarlarımda akan ölümlü annemin acınası kanıyla korkmuş, *güçsüz bir* çocuğa bakarken, *babamın* kanının kirli kalbimi ısıttığını fark etmemişti.

Ya Büyük Temizlik sırasında tam olarak ölmeyen, hayvani, kırık babamı barındırdığımı biliyorsa?

"Onu ortadan kaldıracak kadar yaklaşabilen tek kişi sendin." Bir adım öne çıktım ve elimi yanağına götürdüm. "Sen beni kurtardın. *Onu* kurtardın," diyorum, korumak için kendimi parçalara ayırdığım adama çenemi sallayarak.

"Fedakârlıklar," diye kekeliyor.

Elimi tekrar narin boynuna götürüyorum, sıkı kavrayışımın dolaylı kırmızıya boyanmış. "Evet." Parmaklarım şahdamarının üzerinde duruyor, olgunlaşmış ve çırpınan bir ihtiyaçla şişmiş.

Göğsümün içinde bir alev kıvılcımlanıyor, sıcak nabızı parmaklarıma çarpıyor, daha hızlı, *daha hızlı* çalkalanıyor. Derisini yarmam için bana yalvarıyor.

Serbest bırak.

Başparmağımı onun ipeksi, lekesiz tuvalinde gezdirirken boğazım düğümleniyor. "Gitmene izin veremem, Orlaith."

Çocuk hıçkırmaya başlıyor ve bakışlarımı onun zayıf bedenine doğru çekiyor. Hala aynı unutulmaz şekilde bana bakıyor.

Aynı *onun* bana baktığı gibi.

Çocuk bir inilti daha çıkarıyor ve göğsümde bir hırıltı kopuyor, parmaklarım onun minik boğazını sıkıp o *lanet* sesi kesmek için kaşınıyor

"Biliyorum," diye fısıldıyor Orlaith ve hava metalik baharatla tatlanarak düşünce trenimi yarıda kesiyor.

Dikkatim Orlaith'in burnundan sızan, dudaklarına, çenesine doğru inen kan damlasına odaklandı; arka plandaki gürültü, dilimin altındaki sinirleri karıncalanmalarla patlatan ani, ağrıyan susuzluğun yanında önemsiz kalıyordu...

Dudaklarına sürerken kirpiklerini kapatıyor, onları ilk kez tattığım geceki gibi kırmızıya boyuyorum. O gece giydiği elbisenin kıvrımlarından kan akıyor, ayaklarının etrafında birikiyor gibiydi.

Mükemmel ilham perim, beni takip ediyor, sadece benim için dans ediyor.

Benimkini.

Göz kapakları titriyor ve tereddüt eder gibi ağzını açıyor. "Benim de bir itirafım var."

Başımı yana eğip ıslak bir tutam bal rengi saçımı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Ne hakkında?"

"Rhordyn beni içti."

Şiddetli bir kıskançlık sarsıntısı beni neredeyse ikiye bölüyor ve elim onun ıslak saçlarını yumruklayarak başını geriye atıyor.

Kalbim gümbür gümbür atarken, daralan bakışlarım onun lekesiz boynunu tarıyor ve o huysuz kafirin güzel çiçeğimi parçaladığını gözden kaçırmış olabileceğime dair herhangi bir işaret arıyor. Onun narin derisini canavar ağzıyla çizdi.

Tek bulduğum pürüzsüz, lekesiz ve işaretlenmek için yalvaran bir mükemmellik.

Bled.

Bileğindeki yara izini kastediyor olamaz. *Onun* gibi bir adam tarafından yapılmak için çok küçük. Hep o izi kendisinin yaptığını hayal etmişimdir.

"Bana yalan mı söylüyorsun, Orlaith?" Kalın bir şekilde yutkunuyorum, şahdamarına dokunuyorum. "Tam buradan içmekten daha ilkel bir şey yok. Böylesine savunmasız bir kaynaktan çekmekten daha *baskın* bir şey yok."

"Boynumdan hiç içmedi," diye homurdanıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, onun akıl almaz iddialarıyla boğuşuyorum.

Hiçbir şey beni bir Tanrı gibi hissetmeye, sıcak bir boyuna yapışmış, ölmekte olan bir kalbin yavaşlayan *vızıltısını* dinlemekten daha fazla yaklaştıramaz. Açgözlülüğüm ve merhametim arasında karar veriyorum. Rhordyn küçük, zavallı hayatları kurtarmakla meşgul olabilir, ama göğsümün içinde oturan aynı doymak bilmez açlık onu *iki kat üstün kılıyor*.

Eğer ondan içtiyse, benim olanı ısırmamış **o l m a s ı n a** imkan yok. *Bir yerde.*

Tabii beni aptal yerine koymuyorsa...

"Nereye?" Kulağına hırlıyorum, bana karşı titrediğini hissediyorum.

Eğer iç kalçasındaysa-

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Yavaşça elini kaldırıyor, parmaklarının uçlarıyla övünüyor.

Küçük, soluk noktalar onları gölgeliyor, gözlerimle bile zar zor fark edebiliyorum.

"İğne batması," diye fısıldıyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Gözleri genişliyor. Onunki akıl almaz bir acıyla sertleşiyor; göğsümü delip geçen ve çürümüş çekirdeğimi sarsan bir bakış. "On dokuz yıl boyunca her gece kendimi kristal bir kadehe damlattım ve onun ne olduğunu bilmediğim halde adaklarımı küçük bir kapıya koydum. *Neden* buna ihtiyacı olduğunu. On dokuz yıl boyunca her gece o kuleye tırmandı ve aldı, aldı ve *aldı*."

Kalbim durdu.

"Her gece mi?" Kaşlarımı çatarak onaylıyorum. "Hiç içtin mi onu?"

Boğazının gerisinde güzelce çıldırmış bir kahkaha fokurduyor. "Rhordyn? Benim için kanını mı akıtacaksın? Tabii ki kanamaz. Onu kalbinden bıçaklayana kadar olmaz," diye ısıyor ve narin vücudunu bir ürperti sararken gözlerinden bir miktar ışığın kaydığını yemin edebilirim.

Sikeyim.

Daha da yaklaşıyorum, bana karşı titrerken zihnim dönüyor. "Petal-"

"Bayıldım," diye itiraf ediyor ve açık, acıyan gözlerinde yalan olmadığını gördüğümde kanım ısınıyor.

Tatlı, şok edici yaratık kanamayı sever ...

"Onu severdim."

Dudaklarından çıktığı anda o kırık fısıltıyı boğmak istiyorum.

Kalçalarımı ileri iterek onu parmaklıklara sıkıştırıyorum.

Yutkunuyor, sonraki sözcükler geveleyen dişlerinin arasından çıkarken gözlerinin parlaklığı biraz daha kayboluyor. "Ve tek istediğim, tek *ihtiyacım olan*, benim onu istediğim kadar onun da beni istemesiydi. Özgürce verdiğim şeyi aldığı anda gözlerindeki zevki görmektir."

Bileğini yakaladım, sıkıca kavradım.

En başından beri *benim* olmalıydı. Benim *sarayımda*, benim yatağımda. *Benim* yemeğimi yedi.

Bana lanet kanını veriyor.

"Anlamıyor musun, Cainon? Rhordyn beni hiç sevmedi." Parmağının ucunu ısırıp parlak kırmızı bir boncuk bırakırken yanağından aşağı bir gözyaşı daha yuvarlanıyor. Havayı o zengin, güçlü kokuyla daha da renklendiriyor ve dilimin üzerinde çatırdayan korları hayal etmeme neden oluyor.

Uzunluğundan aşağı damlıyor ve ben izliyorum;
transfixed. Hipnotize oldum.

Ucunu sıkarak bir ampul daha çıkarıyor ve ağzıma götürdüğünde kalbim yerinden fırlıyor. Yüzü düğümleniyor, sanki birlikte yanmak için yaratılmışlar gibi kızgın ateş ışığını içiyor.

"Sadece *kanımı* seviyordu," diye hırlıyor, sonra da dudaklarımın arasından geçiriyor.

CHAPTER 19

ORLAITH

T Şapkaıyla karalanmış, kavurucu siyah karmaşa derimin alt tarafını, kafatasımı kesiyor, ancak şiddetli acı Burnumdan sıvı bir sıcaklık sızarken içimde şiddetli bir kararlılık pırıltısı dolaşıyor.

Çenemden aşağı.

Cainon'un mürekkep gibi bakışlarını tutuyorum -gözümü kırpmadan- onu *emerken* izliyorum.

Yutkunmasını dinliyordum.

Yüzümün parçalanmasına izin vermeyi reddediyorum. Kalbimde, ruhumda ve kendimi çırılçıplak soyarken parçalanmamak için çılgınca dövdüğüm kristal kubbeler koleksiyonumda dokunan çatlakları ortaya çıkarmak için. Kanımı yanlış adama akıttım.

Ağlama.

Bir hüznün filizi bir çatlaktan geçerek kalbimin etrafına dolanıyor, daralıyor ve hassas organımın her vuruşunda *acı veriyor*. Bir hıçkırık patlamakla tehdit ediyor ve ben de o serseri otu koparıp atıyorum, sonra da döküldüğü kubbeyi yamamak için incelemekte olan parlaklığımı koparıyorum.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve parmağımı ağzından çekip kurtarıyorum.

Cainon soluk soluğa kaldı, beni şaşırtıcı bir karmaşıklıkla inceliyordu- Sanki gözlerimin arasına çizgiler çiziyormuş, bir şekil çizmeye çalışıyormuş gibi gözlerimdeki her lekeyi haritalıyor.

Unseelie'ler başkalarının yaşam gücüyle beslenir, Orlaith. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Bu onları güçlendirdi. Bazılarına elementlere karşı üstünlük sağladı.

Diğerlerini benzersiz bir güçle doldurdu.

Cainon'un boyun büken sözlerini hatırlayarak izliyorum, bir sonraki adım için hazırlanıyorum.

Havayı yakan bir güç çatırtısı mı? Kemikleri parçalayan bir güç dalgası mı? Belki de parmaklarını şıklatarak taşa bir delik açacak ya da Çingene ve *Gece Kralı'ndaki Çingene* gibi alevler çıkaracak.

Cainon rahatsız edici bir şiddetle gözlerimi aramaya devam ediyor. "Ne oldu?"

Başını eğiyor, gözleri kısılıyor ve ben bir duraksamaya katlanmak zorunda kalıyorum. "I

... bir şey bekliyordum," diyor sonunda. "Belki de bir çekim."

Çekmek mi?

Kafa karışıklığımı bir kenara iterek, kurtuluşummuş gibi gevşek ipliği yakalıyorum, bakışlarımı *meydan okumayla* tatlandırıyorum - burada olsaydı beni yüzeceğinden emin olduğum sert bir adamdan öğrendiğim bir şey.

Yaşıyor.

Ne yaptığımı bilseydi. Ne söylemek üzere olduğumu. Ama bilmiyor.

Gözlerime güzel bir yalan çiziyorum ve kirlenmiş kelimelerimi topluyorum. "Şey... belki biraz daha fazlasına ihtiyacın vardır?"

Cainon'un kaşları çatılır ve yüz hatları sertleşir.

Keskinleştir.

"Kendini bana mı *sunuyorsun*, petal?"

Ağzımı açıyorum, köklerini kesmeden önce neredeyse dikenli bir inkâr filizini döküyorum. Dilimin karşısında solduğunu hissediyorum. "Ya öyleysen?"

Ensemdeki tüyleri diken diken eden derin, çakıllı bir hırıltı çıkarıyor, sonra parmaklarını ıslak buklelerimin arasından geçiriyor, öyle sert kavırıyor ki bir çılgılığı bastırıyorum. "Neden?"

Derimin altındaki o yakıcı şey yarılma derecesinde şişiyor.

Her şey çok sıkı geliyor.

Çok küçük.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, başım dönüyor, kelimeler kayalar gibi birbirine çarpıyor ve doğru olanları seçmekte zorlanıyorum.

"Neden dedim?"

Çünkü vazgeçilmez olmam gerekiyor.

Çünkü buradan çıkıp bu insanları kurtarmak için senin güvenine ihtiyacım var.

Yaklaşıyor, sert ve sıcak vücudu beni yine parmaklıklara sıkıştırıyor.

Çok yakın.

Odaklan, Orlaith. Odaklan.

"Çünkü içindeki canavarı saklamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum," diye törpölüyorum, boğuk bir nefes çekerek. "İçindeki tüm o çirkin şey sevdiğin her şeyi yerken cesur bir yüz takınmak."

Çenesindeki kaslar zıplıyor, bakışları gözünü kırpmadan, delici bir şekilde üzerime dökülen tehditkar bir kas kulesi, kibir ve bir şey sızıyor ...başka.

Kaburgalarımın yukarı doğru kıvrılan ve kalbimi gagalayan başka bir hüznün dalgası yaratan bir şey.

İşte yine beni itiyorsun. Bu kadar zor

olur mu? Beni sevmek?

Onun nişancılığı seninki kadar iyi değildi.

Daha önceki sözleri bana bir yaylım ateşi gibi çarpıyor ve göğsümün içindeki o atan organ, verdiği hasarın parçalarını bir araya getirirken kendini bir kaburgaya mızraklıyor...

Yerde yatan hayvani, kırık babası.

Annesi hakkında konuşma şekli.

Göğsündeki yara izi.

Onun boş gözlerine bakıyorum ve tek gördüğüm, değerini kanıtlamak için çaresizce çırpınan kayıp, yalnız bir çocuk. Kendisine ait olmayan bir aşka ulaşmaya çalışıyor ve ben bu acımasız canavarı çok iyi anlıyorum.

Reşit olduğumdan beri Rhordyn'in her hareketini izledim ve onu kalenin etrafında fark ettim. Onu bana sığınak sunan ve günlük adaklarımı alan Yüce Efendi'den daha fazlası olarak fark ettim. Onun soğukkanlı hâkimiyetini ve gözünü budaktan sakınmayan tavrını fark ettim. Derimin altına işleyen ve kemiklerimi titreten zengin, gürleyen sözlerini.

Ruhum.

Sanki ağzından çıkacak tek bir kelime kalbimin durmasını sağlayacakmış gibi, bana doğru kısa bakışlar attığı her seferinde kalbimin nasıl çarpmaya başladığını fark ettim.

Başlamak için.

Karşılıksız bir sevgi saksısında büyüdüm, sonra Bahari'ye geldiğinde şoka girdim, o saksıyı ezici yumruklarının gücüyle parçaladı ve köklerimdeki tüm toprağı sarstı.

Ben de onu ittim. Onu yıktım.

Onu onarılamayacak kadar incittim.

Başka bir adamın konuşmasını dinledim, sonra sevdiğimi susturdum.

Bu derin, ağır acı kaburgalarımın sarkıyor, ağırlıktan eğilmelerine neden oluyor... Cainon'un gözlerinin derinliklerine bakarken, sırtımdaki kafesin acı verici bir şekilde farkında olduğum bir acı. Bu kıvrımlı duvarı kaplayan parmaklıkların ardına sıkışmış hayatlar.

Kararlılığım artıyor.

Cainon beni o yuvaya götürüp kişisel suikastçısı haline getirdiğinde zayıf noktalarımın yararlandı. Aynı çirkin aletleri kullanma düşüncesinden nefret etsem de, ahlaki çamur çukurunda mücadele etmekten çekinmiyorum.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Karşılıksız bir sevgi dışında hiçbir sevgiyi hak etmediğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim," diye törpülüyorum ve vücudu kilitleniyor.

Ürkütücü bir şekilde durgunlaşıyor.

Elimi yarasının üzerine koyuyorum, kendimden nefretin sporları içimi tozlanmamış bir örtü gibi kirletiyor. "İkimiz de koşullu bir aşk tarafından şekillendirildik ve bu aşk bizi insanların hâlâ boğulmayı başardığı kırıntılara dönüştürdü. Belki de bunda şiirsel bir şey vardır? *Bizde.*"

Kelimeler iğrenç, çürümüş şeyler...

Cainon elime bakıyor, nasıl alacağından emin olmadığı bir hediyeymiş gibi inceliyor.

Onun zayıflığından faydalandığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ama o küçük kızın hıçkırıkları hala kulaklarımda yankılanırken, ne gerekiyorsa yapacağım.

Onun için bir canavar
olacağım. *Onlar* için.

Kanlı parmağımın ucuyla kupama dokunuyorum. "Bunu sevebilirim," diye fısıldıyorum, ekşi, pütürlü yalan dilimden kayıyor.

Gözleri, güneşin Rouste kumullarını kavurduğunu hayal ettiğim bir şekilde yüzümde parlayarak içimi mahveden yıkıcı bir siyah tonuna bürünüyor.

Belki de hak ettiğim şey tam olarak
budur. Yanmayı.

Çenemi siliyorum, ipeksi, ıslak lekeyi boynumun kenarından aşağı sürüklüyorum. Sanki çizdiğim kıpkırmızı resimden besleniyormuş gibi hareketin peşine düşüyor. "Bana Rhordyn'in asla yapmadığı şeyi ver," diyorum, buz gibi dudaklarının özlem dolu nabzımı sıyırıp geçtiğini düşünmek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Boğazımda çukur büyüklüğünde bir yumru şişiyor...

Ağlama.

"Bana *arzuladığım* şeyi ver."

Başka bir alçak, kesici hırıltı göğsünü tıkırdatıyor. Boğmak için acele ettiğim bir korku darbesiyle beni ezip geçiyor. "Acıtacak, taçyaprağım. Dişlerim... tam kanlı bir Unseelie kadar keskin değiller. Isırığının *nazik bir yanı* yok."

Cesur bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor.

Boynumu öyle bir dağıtmasını istiyorum ki bir daha asla kendime eskisi gibi bakamayayım - derimi parçalamak istememe neden olan bu iğrenç hayatta kalma eylemini içten içe hatırlayayım.

"*Güzel.*"

Yüzümün yan tarafını kavriyor, dudaklarıma daha fazla kan bulaştırırken eğildiğim sert bir saldırı. "Benim güzel çiçeğim. Sürprizlerle dolu."

Tüm vücudum kıllanıyor.

Keşke bilseydi.

Gözleri şehvetle parlıyor, boyayı mükemmel, bozulmamış yüzeye sürmeden önce bir kayayı incelediğim gibi boynumu inceliyor. Eğer başka bir resim yapmak için yaşarsam, pürüzlü ve yarık olacak, ağır gerçeklerin ışıktan kaçması için deliklerle dolu olacak. Sadece griler ve onların değişen gümüş ve kül tonlarını kullanacağım.

Ağlama.

"Nereye, taçyaprağım? Bu güzel boynunu nereden ısırayım?"

Kaçın!

Bir iniltiyi yutarak saçlarımı boynumun sağ tarafından geriye itiyorum ve Cainon'a doğru eğiliyorum. Kavurucu güneşe doğru eğilen gölgede büyüyen bir çiçek. "İşte," diye fısıldıyorum ve göğsümün içinde yeşeren kendinden iğrenme otlarını koparmak için şah damarıma dokunuyorum.

Onları bir kubbenin altına doldurmak.

Gözleri alevleniyor, boğazı çalışıyor ve çürük cevabımla onu memnun ettiğimi, tüm hassas yerlerimi iğnelemekten vazgeçmeyen dikenli bir utanç sarmaşığı için başka bir kubbe inşa ettiğimi biliyorum.

Cainon alçak sesle gürliyor, başparmağını hassas deride ileri geri sürüklüyor ve ben gözlerimi kapatıp mutlu bir yere saklanıyorum. Merdivenlerden ve soğuk, siyah taşlardan oluşan bir sarmal hayal edin.

Ballı çöreklerin tadı.

Mutfağın zengin kokuları. Bereketli toprağı kemiren don ve genellikle vadesi gelmeden bir mevsim önce yüzeye çıkan taze, canlı filizlerden oluşan bir gobl en. Ölmeye mahkum.

Onu düşünüyorum.

Rhordyn.

Bakışlarının tenimi nasıl kestiğini, kalbimin sanki göğsümden onunkine sıçramaya çalışıyormuş gibi çarpmasına neden olduğunu düşünün. Onun güçlü ağırlığının bedenimin üzerinde olmasının, beni yatağa bastırmasının nasıl bir his olduğunu düşünün.

Beni *güvende* hissettiriyor.

Her gürleyen nefes verişinde üzerime dökülen buz gibi nefesini neredeyse hissedebiliyorum. Bana ağlamamamı söyleyen gırtlaktan gelen sesini neredeyse duyabiliyorum.

Ağlama.

"Lanet olası mükemmellik," diye mırıldanıyor Cainon, sıcak dudakları çakıllı etimi okşuyor ve illüzyonda suratıma inen bir yumruk gibi bir delik açıyor.

Birdenbire tek koklayabildiğim tuz ve narenciye oldu, içimdeki fısıltılar vahşice canlandı, yumuşak bir feryat dağınık konuşmaları yararak ...

Koş, Serren!

Dizlerim titriyor, hastalıklı, kıvranan bir his göğsümden boğazıma doğru kıpırdanıyor.

Yoğun, gelişen bir *korku* tufanı.

Çok fazla.

İçimi karıştırıyorum, olgunlaşmamış parıltı tanelerini topluyorum, ışıltılı bir kum çöpü gibi eziyorum, *yumuşatıyorum-*

Kas ve etin gergin gerginliğine tutunarak saldırıyor ve çenemi parçalayan ve omzum boyunca mızraklayan sakatlayıcı bir acının kör alevinde parçalanıyorum. Titriyorum, omurgamı kıvrırmak için duyduğum özlemle boğuşurken yarım kalmış kubbe unutuluyor. Küçük, korunaklı bir topun içine girerken, ham yaradan sıcak, fokurdayan bir telaşla kurtuluyorum.

Vücudumu, saçlarımı pençeliyor, başımı o kadar geriye atıyor ki boynum kopacakmış gibi oluyor, kalın, gırtlaktan gelen inlemeleri kanımı donduruyor. Ağzım açık kalıyor, bir çığlık boğazımı parçalıyor ama sesim çıkmıyor.

Tek ses *yutkunma* sesi. *Tekrar. Tekrar.*

Tekrar.

Panik alevleniyor, tekmeliyor, kaburgalarımı tırmalıyor. Tükenmiş bir nefes gibi savaşı kaybediyor.

Dünya elimden kayıp gidiyor, geriye felç edici bir acıdan ve derimdeki inatçı, obur çekiştirmeden başka bir şey kalmıyor. Omzumda, köprücük kemiğimde kaşıntılı ampuller patlıyor ve ciğerlerim sıvı buz gibi hissettiren bir ağırlıkla dolarken taze çiçeklerin açtığını hayal ediyorum.

Kemiklerimin arasından keskin bir ürperti sızıyor.

Kaslarım seğiriyor ve geriliyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor ve çürüyen bir kök gibi koluna yaslanıyorum. Alev alev yanan meşale başları beyaz, turuncu ve kırmızıdan oluşan hoş bir leke haline gelene kadar bulanıklaşıyor.

Siyah.

Sürük

leniyo

rum.

Yüzer ...

Yüzer ...

*Ağırlıksız bir şekilde, parlayan küreler sürüsüyle birlikte
mürekkepli ormanda hızla ilerleyerek o görünen uca doğru
yuvarlanıyorum. Yine, bir vızıltıyla geçiyoruz
Sarp bir uçurumun kenarında duran köhne bir kale ve rüzgârın
akıntısına kapılmış en tatlı ses tarafından istediğim notalarla
selamlanıyorum*

kovalamak için:

*İçime sürekli bir sıcaklık sızıyor.
Daha derin, daha zorlu bir siyahlık beni pençeli bir elin içinde
yakalıyor ve çekiştiriyor. Yanlış yere düştüğümü hissediyorum.
o yumuşak, hüznü şarkıdan uzakta, geri kalanını duymak istiyorum.*

*Bekle...
Bekle!*

"Hayır."

*Beni buz gibi bir öfkeyle elektriklendiren ve nefes almamı zorlaştıran
kadim, kudretli bir bilinmeze bağlanmış, sulu bir kucaklamaya
sürüklendim.
Kutup elleri yüzümü sarıyor, dudaklarıma hayali bir öpücük
konduruyor.
şekil verilmiş bir fısıltı gibi hissediyor. Hayat, sevgi ve çarpınan, gümbür
gümbür atan bir kalp atışı.
Yanlışlarım için bir fısıltı. Doğrularım için başka bir fısıltı.
Kesen kelimeler, vuran yalanlar ve verme şansından fazlasını alan
bir aşk için bir fısıltı.
O kıvrılan duvarın arasına koyduğum her taş için bir fısıltı.
Kendinden başka her şeyi güvende tutan bir adama kendimden
parçalar verdim.*

Bir fısıltı ...

Onu.

CHAPTER 20

RHORDYN

'... Rhordyn.'

Kaba, fısıltılı düşünce, ağaçları hışırdatan bir rüzgâr esintisi gibi geliyor bana. Soğuk unutkanlığımın içinden fırlayan bir yıldız gibi. Bir sonrakini yakalamak için zorlanıyorum, bana doğru patladığını hissediyorum. Bir sıcaklık yumruğu.

'... kalbimin göğsümden onunkine sıçramaya çalışıyormuş gibi sarsılmasına neden oluyor... vücudumdaki güçlü ağırlığı...'

Bu düşünceyi kendime karşı eziyorum -bu mürekkepli boşlukta söndürücü bir hava cebi- bir başkasına uzanıyorum.

'... güvende hissediyorum... buz gibi nefesi

üzerime dökülüyor...' 'Ağlama.

*Son kelimeler kulağa doğru gelmiyor-çok derin ve sert.
Sanki... sanki...*

Ben.

I sert ve düşmanca bir şeye çarpıyor, özüm sıkışıyor, sınırlı alana karşı geriliyor. Çok dar. Fazla-

Gerçek.

Göz kapaklarım aralanıyor, göz bebeklerim sıkılaşıyor ve çamurlu bir nefes alıyorum, bulanık görüşümle gözlerimi kısarak rüyanın yapışkan ağından kurtulmaya çalışıyorum.

Hareket eden suyun *sesi* kulağıma geliyor ve göz kırparak zihnime yapışan örümcek ağlarının bir kısmını temizliyorum. Kıvrılan bir nehir ay ışığını yansıtıyor, dağınık sarmaşıklardan oluşan perdelerle birbirine bağlanmış kemerli ağaçların arasından süzülüyor.

Hangi cehennemdeyim ben?

Ağır ciğerlerime ıslak nefesler çekerek bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum. Suyun girdaplı akışıyla birbiri üzerine yığılmış tehlikeli bir kütük yığınının yaslandığını fark ediyorum. Kopan dallar bacağıma ve gövdemize saplanmış, diğer taraftan çıkarak beni olduğum yerde şişliyor.

Sikeyim.

Görüşüm hala kalbime saplanmış pençede keskinleşiyor. Göğsümün derinliklerindeki dikenli ağrıya rağmen, kendimi onun mükemmel atışıyla sadistçe gurur duyarken buluyorum.

İyi denemeydi.

İnleyerek hareket etmeye çalışıyorum ama sanki kaslarım ve kemiklerim tutulmuş gibi. Bir şey omzumu dürtüyor, ardından sıkıcı bir çekiş geliyor.

Başımı yavaş ve acı verici adımlarla yana çeviriyorum, arkamdaki ıslak bir kütüğün üzerine tünemiş, gölgelikten süzülen ay ışığıyla aydınlanmış, pençeli ellerine gri, çürümüş bir et parçası sıkışmış devasa bir kara krahın şeklini çiziyorum.

Bu-

Bence öyle.

Püsküllü kuyruğu tılsımlı bir yılan gibi omzunun üzerinden sarkıyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor, iki çift kösele kanadı çömelmiş bedeninin etrafında kıvrılmış, o büyük kasvetli gözlerini kırıştırıyor. Başını yana eğerek et parçasını ağzına atıyor ve yalayıp yutuyor.

Az önce beni yedi mi?

Bir ıgık atıyor, jilet gibi keskin dişlerden oluşan vahşı ağzını ortaya çıkartıyor ve koluma atlıyor, pençeleri etimi deliyor. Onu uzaklaştırmak için diğer elimi kaldırıyorum, sonra elimi yakıcı bir acı kaplarken acı içinde kükşüyorum. Sanki ivi ile çakılmış gibi.

Krah uçup gidiyor ve gözlerim avucumdaki iltihaplı yaraya takılıyor. Elim ters çevirip, solgun, su toplamış derimin yüzeyinin hemen altındaki çürümüş damarların siyah iziklerini inceliyorum.

Pençe ne zamandır içimde?

Bakışlarım, etimle ziyafet çeken krah tarafından daireler çizen küçük sürüyü geçip gökyüzünde alçakta duran şişmiş ayı arıyor. Neredeyse doluluğuyla benimle alay ediyor.

Panik beni ikiye böldü.

Gökyüzünden kopup kaburgalarımın arasına yerleşen bir yıldıza benzeyen o küçük parlak tohumu kontrol ederek bir kez daha tıkırtılı bir nefes alıyorum. Parlak, parıldayan bir fener, lanet olası loşluğuuma tezat oluşturuyor.

Önünde diz ökeceğim tek yıldız.

Zengin, kıpır kıpır, *yabancı* bir korku içimde bir solucan gibi kıpırdanıyor ve şişmiş kalbim duruyor, derim diken diken oluyor. İçimdeki o şey kıllanıyor, başını yana eğiyor.

Ne oluyor lan?

Tohumdan bir koku sızıyor-tuzlu.

Narenciye.

Onun.

Sakat bırakan bir acının keskin ısırığı boynumun yan tarafına yapışıyor, kalbimdeki septik ağrı, omzumdan çeneme doğru yırtılan tahrip edici acıyla karşılaştırıldığında *hiçbir şey değil ...*

Benim acım değil.

Onun.

İçimdeki soğuk, cinsel şiddet *kükşüyor* ve dişlerim aşağı kayıyor, öldürücü öfke damarlarımda atırıyor ...

O.

Sikişmek

.

Isır *onu.*

Gök gürültüsü gökyüzünü sarsıyor, havayı elektriklendiriyor ve etime kazınmış kadim, uhrevi rünler dişlerini kan çekecek kadar derine sokuyor. Daha fazla acısı içime işliyor, cesur ve ıgık atıyor ve o kadar net ki var olduğunu hiç bilmediğim yerlerim ağrıyor.

Cainon ölü bir adam.

Birden boynum kırılacakmış gibi hissediyorum, boğazım çığlık atma isteğiyle ağrıyor-

"Sesim gelmiyor.

Düşünceleri o lanet pençe gibi saldırıyor ve kaslarım *parçalama* dürtüsüyle şişiyor. İçimde çarpınan karanlığı zincirliyorum, doğrulmaya çalışırken dişlerimi sıkarak hırlıyorum.

Hareket etmeye çalış.

Kalın, kokuşmuş çamur boğazımdan fışkırıyor ve çenemden aşağı dökülüyor. Kalbim delinmiş bir ritme her takıldığında göğsümde kesik kesik bir acı hissediyorum; bu acı tenimdeki hayali çekişin yanında sönük kalıyor. Sanki onu açgözlülükle emiyor... daha derinden ısıyor...

Daha derine.

Bir gök gürültüsü daha ve içimdeki kötülük onun zincirlerini kemiriyor.

Ciğerlerim değiştiremediğim sıvı buzla doluyor, bu his beni iliklerime kadar ürpertiyor. Çünkü onlar *benim* ciğerlerim değil.

Onlar onun.

O tohum için çabalıyorum, ona ulaşmaya çalışıyorum- Pırlıtsı sönüyor.

Bir başka şiddetli kükreme kaburgalarımı sarsıyor ve midem bulanıyor. Başım yana eğiliyor, içimden boğulurcasına daha fazla yapışkan sıvı akıyor.

Orlaith...

Kanımdaki sıcaklığın her zerresini eleyip değerli tohumu sefil ruhuma bağlayan köklerle besliyorum ve tutuşmasını diliyorum.

Gelişmek için.

Beat!

İç çığlığım cevapsız kalıyor. İçimi kesen, beni parçalara ayıran gölgeyi evcilleştirecek bir düşüncenin kısacık fısıltısı bile yok.

Tüm karanlık ve tozlu köşelerimde daha fazla ısı kırıntısı arıyorum, damarlarımda keskin, kınayıcı bir soğuk dolaşıyor.

Siktiğimin ritmi!

O kökler yanmaya başlıyor, kıvrılıyor, içimden yavaşça, acı veren çekişlerle kopuyor. Tohum patlamaya başlıyor, sanki kendi içine düşüyormuş gibi, tüm varoluşun içine batabileceğinden emin olduğum bir delik yaratıyor.

Onun gitmeye çalışmasını izlerken vücudumdaki her hücre kıpırdamıyor, ölümcül bir sakinlik üzerime çöküyor.

Onu sonuna kadar takip edeceğimi bilmiyor mu?

İçimdeki elimi kaburgalarımın arasına sokuyorum ve pençelerimi tohuma batırıyorum, beni güreştiren o sert dış kabuğu delip geçtiklerini hissediyorum. Sanki gitmek *istiyormuş* gibi pençelerimden kurtulmaya çalışıyor.

Ölmek

için.

"Bekle-

Onun gergin, çılgın sesi bana geliyor.

"Bekle!

Beklemekten *bıktım*, Orlaith.

"Hayır.

En zayıf titreşim tutuşuyor ve pençelerimi geri çekerek onu bir ateş böceği gibi yakalıyorum. Öne doğru çömelıyorum ve zayıf, zonklayan kora daha fazla sıcaklık üflüyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

Nefes al, homurdanıyorum, burnumu sokuyorum. Dudaklarımı ona değdiriyorum ve yaşamasını emrediyorum.

Başka bir ışıklı nabız ...

Bir tane daha.

Rahatlama hissi beni tepeden tırnağa sarıyor ama bu hissi bastırıyorum.

Bana ihtiyacı

var.

Şimdi.

Hâlâ o tohumu *-kurtuluşumu-* *kucağımda tutarken* bacağımı kaldırıp uyluğumu tahta kılıçtan kurtarıyorum ve yaklaşan ölümün kokusunu taşıyan mürekkep gibi bir kan fişkırıyor. Boğazımdan bir uluma yükseliyor, neredeyse beni ortadan ikiye bölüyor.

Öksürüyorum, sıçırıyorum, kusuyorum, görüşüm bulanıyor, karnımdan çıkan sopaya bakarken altımdaki tahta tümsek gıcırıyor.

Hay sikeyim.

Yüzümü buruşturarak doğruluyorum, sopa iç organlarımdan kurtuluyor, her bir kıvrım kemiklerimi gıcırdatıyor.

Dişlerimi sıkarak hırlıyorum, boğuk nefesler alıyorum, açık yaradan daha fazla çürümüş, kötü kokulu kan akıyor ve mürekkep gibi bir girdap halinde suya damlıyor.

Çenemi göğsüme bastırarak pençeye tekrar bakıyorum...

Bana yeterince sert bir şekilde zarar verirse, hak ettiğim acıyı bana verirse, her şey hakkında daha iyi hissedeceğimi düşündüm. Bunun yerine,

bu

Dikenli ağrı hafiflemiyor ve göğsümden çıkan lanet pençeye baktıkça bu his daha da kötüleşiyor.

Hırlayarak kabzaya uzandım-

Altımdaki cılız kütle kayıyor ve ben hareketsiz, dengede duruyorum. Bir sonraki gıcırtıyı iliklerimde hissediyorum.

Her şey, beni bütünüyle yutan çalkantılı bir *sıçramayla* yol veriyor.

Çalkalanıyorum, savruluyorum, yuvarlanan ağaç gövdelerinin altında sıkışıp kalıyorum. İçime daha fazla sıvı dökülüyor ve zar zor atan kalbim yavaşlıyor, vücudum sarsılıp kasılırken ciğerlerim kasılıyor.

Senden hiç nefret etmiyorum.

Sözlerinin fısıltılı yankısı, çekemediğim havanın nefesi. Yüzüme vuran güneş ve üzerime sinen bahar kokusu. Onlar, çok aşına olduğum acı soğuk bir unutuşun ebedi gölgesine doğru bana eşlik eden sıcak, rahatlatıcı bir el.

Sert bir şey başıma çarpıyor ve acı kayboluyor. Karanlık beni tüketiyor.

CHAPTER 21

ORLAITH

F Buz gibi yağmur damlaları yanağıma, burnuma, dudaklarıma sıcıyor ve tekrar dalmak istediğim çamurlu bir uykudan çıkıyorum. Her şey şiddetli bir salınımla altımda sallanıyor, boynumun yan tarafını delip geçen derin, acı verici zonklama o kadar çığ, hassas ve açıkta ki. Kirli ve yanlış hissettiren bir acı.

Çok yanlış.

Elimi üzerine vurup saklamak istediğim bir acı.

Bir yağmur damlası daha alnıma sıcıyor, zihnimi saran dikenli sarmaşıkların bazılarını yok ediyor, düşüncelerimi bulandırıyor. Dünyam yavaş ve istikrarlı adımlarla ilerlerken, havada ağır bir yaz fırtınasının kokusu vızıldayan, şırıldayan ritme uyum sağlıyorum.

Gözlerimi açtım.

Soğanlı bulutlardan oluşan bir çalkantı arduvaz gökyüzünü kaplıyor-

Şok göğsümde alev alev yanıyor, nefesim kesiliyor.

Cainon beni

bıraktı. İşe yaradı.

Rahatlama boğazıma kadar yükseliyor, sonra bir görüntü belirdiğinde beni boğuyor: kısa pembe saç girdapları; geniş, dehşete düşmüş gözler ve korkmuş sesler; şimdi tamamen *bana* bağımlı olan hırpalanmış hayatların hücreleri ve hücreleri.

Yeni gerçekliğim göğsümde bir dağ gibi diz çöküyor.

Ben.

Güçlü ağırlığın altında ezilen göz kapaklarım aşağı doğru çekilmeye boyun eğiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bir yağmur damlası daha, içimi ürperten bir soğukla dudaklarıma çarpıyor.

Gökyüzü ağlıyor.

Çılgılık atmak istiyorum. Durmasını söyle.

Gözyaşlarını benim için harcamasın. Bu yükü *hak* ettiğimi söyle.

Göz kapaklarımın arkası havayı elektriklendiren bir beyaz patlamasıyla parlıyor ve bunu sağır edici bir çatırtı takip ediyor, o kadar şiddetli ki irkiliyorum.

Öne doğru bir itiş daha teknenin yan tarafına su sıçratırken ateşli bakışlar tenimde geziniyor ve dikenli bir iz bırakıyor. "Sen *benimsin*."

Tanıdık ses içime işliyor, kanımı donduruyor, düşünme ve hissetme isteğimi kırıp döküyor.

Karanlığın içine hevesle düşüyorum.

CHAPTER 22

CAINON

I şişeyle kalçama dokunuyor, duvara yaslandığım yerden *onu* izliyorum. Omurgası kamburlaşmış, omuzları öne eğilmiş, Titreyen parmaklarına dolanmış parlak saç tellerini işlerken uzun, gümüş rengi saçları çözölmüş ve taburesinin arkasında birikmiş. Onları yerlerine geçiriyor.

Gözeneklerinden sızan çaresizliğin baş döndürücü kokusunu derin derin içime çekerek burnumu kıvırıyorum.

Geç kaldım, ama gerçekten, sadece kendini suçluyor. Ne de olsa *onun* yaptığı pisliği ben temizliyordum.

Bakışlarım üzerinde çalıştığı yarı bitmiş goblenin üzerinde yoğunlaşıyor. Tasarıma ne kadar özen gösterdiğini görebiliyorsunuz; renkler, her bir şişkin ipliğin gerginliği. Hepsi mükemmel, mutluluk verici bir uyum içinde birbirine uyuyor ve eminim ki tek istediği de bu. Tek önemsedığı.

Mükemmellik.

Zanaata olan sevgisi... *sonsuz*, alt kattaki duvarların her yerine dökölmüş; sürekli mutasyona uğrayan, *büyüyen* ve lanet olası bir şey. Kâbuslarımda o duvar halılarının ağızları çıkıyor ve benden büyük, kanlı ısırıklar alıyor, kendimi zar zor tanıyana kadar yüzümü çiğniyor.

Hepsini yakmalıyım ama bunu düşünemeyecek kadar ona karşı iyiyim. Çok hoşgörölüyüm.

Atkı çubuğunu katmanı sıkılaştırmak için kullanıyor, alet ellerinin kontrolsüz titremesiyle sallanıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkarıyor,

elinin bir hareketiyle kulağının arkasına doğru itiyor. Şişeyi tekrar kalçama vuruyorum.

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

Onun irkilmesi kalbime inen bir kırbaç gibi, içimdeki o sesi harekete geçiriyor.

Seç.

Seç.

Her zaman yapar, *her seferinde*.

Başını sallamadan önce bir duraksama oluyor ama dönüp bakmıyor. Arzuladığım şefkatli bakışlarla beni aramıyor. Eskiden denerdi, ama gözleri yalan söylemezdi ve yüzeyin altında kaynayan korkuyu görebilirdim.

Tekrar goblene bakıyorum, başımı yana eğerek bir çiçek yuvası içinde örtülü bir yüzün yarım kalmış parçasını inceliyorum. Kadının gözlerinin şeklini ve yarım ay şeklindeki irislerini not ediyorum, orkide ipliklerinin patlaması parçanın geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

İçinde Orlaith'i görüyorum.

"Ondan hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyorum ve aramızdaki hava geriliyor. Başını sallıyor. Yavaşça.

Temkinli.

"Ben de ondan hoşlanıyorum." Ağır botlarımla taşı döverek ilerliyorum. "Orlaith'in buraya geldiği pençe gitmiş."

Elleri hareketsiz. Titreme bile bir an için azalıyor, sonra on kat daha artıyor.

Hayal kırıklığı boğazımı tıkıyor.

Şüphelerim vardı, ama bunun doğrulandığını görmek tamamen farklı bir canavar. "Rhordyn'in üzerinde kullandı," diye itiraf ediyorum, su katılmamış korkusunun yüklediği nefesi zorlayarak. Sanırım şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım ama o alışmamalıydı. benden korkmaya *hakkın* var.

Ben onun çocuğuyum.

"Bir keresinde küçük bir kuş bana Rhordyn'in bölgesine bir duvar halısı gönderdiğinizi söylemişti. Bana duygusal diyebilirsiniz ama onu bulmaya çalıştım. Bilirsiniz, iyi bir evlat olduğum için tüm seti sağlam tutmak istedim." Sıkıcı ipliklerle bir araya getirdiği çiçekleri inceliyorum. "Başaramadım tabii ki. Gerçi senin için bu pek de sürpriz sayılmaz. Ama bu gece Orlaith'i adada bulduktan sonra merak ediyorum... *ipucu* göndermeye mi çalışıyordun?"

Omuzları sessizlikte sertleşir.

Lanet olası sessizlik.

Kollarımı kavuşturuyorum ve başının arkasını inceliyorum. "Bu doğru mu anne? Orlaith'in beni *senin* gözlerinden görmesini ve senin yapamadığını yapmasını mı umuyordun?" Taburesini kavırıyor ve tahta bacakları taşa çarparak kırbaçlıyorum. "Ama bensiz nerede olurdun, hmm?"

Çömelip bizi yüz yüze getirdiğimde yine irkiliyor. Geniş, soluk gözlerindeki korkuyu gizleme zahmetine bile girmiyor.

"Ölü," diye telaffuz ettim. "*Ölmüş* olursun. Hatırlatmama gerek var mı, hâlâ *nefes alıyor olmanızın* tek nedeni, babamın tamamen kayıp gitmesini engellemek için kirli kanınıza ihtiyacım olması."

Duymamış gibi yaptığım bazı sesler çıkarıyor, ellerini anlamını öğrenme zahmetine hiç girmedığım şekillere sokuyor.

Başımı eğip gözlerimin arasındaki köprüye masaj yapıyorum. Onun konuşmasını dinlemek isteseydim, dilini asla kesmezdim.

"Babamla konuştuğunuzu duydum, biliyorsunuz. Ben küçükken. Ona *yalvarırken*." Kıpırdamadan duruyor ve ben onun tüm dikkatinin yüzümde yarattığı sıcak gıdıklanmayı hissedebiliyorum.

İşte yine başladı, beni *umursadığına* dair umut damlacıklarıyla besleyerek durumu manipüle etmeye çalışıyor.

Başımı kaldırıp kaşlarımın altından ona bakıyorum. "Güçten yoksun olduğum kadar empatiden de yoksun olduğumu söylediğinizi duydum."

Ağzı açık kaldı.

"Yeteneklerimden *korkuyorsun*. İronik, çünkü bir canavarla çiftleştin. Sonunda ne olmasını beklediğinden emin değilim."

Bir zamanlar güzel olan yüzündeki tüm renk kayboluyor. Ben onu gençliğini koruyan şeyden mahrum bırakmaya başlamadan önce. Biraz önemsiz ama iyi kin tutarım.

"Zayıflığım varsa senin yüzünden," diye alay ediyorum. "Kendi oğluna bile ürpermeden bakamayan benim zavallı, *ölümlü* annem. Daha güçlü olmamamın sebebi sensin. Saf kana susamışlığımın ve *güçsüzlüğümün* sebebi sensin."

Elimi uzatıyorum ve gümüş tellerden birkaçını yakalayıp başparmağımla parmağım arasında sıkarak ehlileştirmeye çalıştığımda irkiliyor.

Daha sonra. Güzel çiçeğimle ilgilendikten sonra.

Artık önceliğim *o*.

"Babamın asla yapamadığını yapıp Ocruth'u kendime mal ettiğim zaman, belki de sonunda senin sevgine layık olurum," diyorum saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Yüzü buruşuyor, ağzından çakıl taşları gibi karmakarışık kelimeler dökülüyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve tek gördüğüm üstünlük sağlamak için yaptığı önemsiz, umutsuz, dramatik bir numara.

Bugün olmaz.

Yüzünün iki yanını kavıyorum, çenesini ve o mutasyona uğramış sesleri sakinleştiriyorum. "Neredeyse her şeyi mahvediyordun," diye feryat ediyorum, üst dudağım geriye doğru soyuluyor, diş etlerim asla ortaya çıkmayan uzun köpek dişlerinin vaadiyle ağrıyor. "*Neredeyse her şeyi mahvediyordun!*"

Kelimeler, duvarlardan seken bir şiddetle içimden fırlıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum, başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Ama o beni seviyor," diye fısıldıyorum, boğazımın arkasında yavaş, gürleyen bir kakhaha yükseliyor. "Beni senin *hiç* sevmediğin bir şekilde seviyor."

Annem elimde titriyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, yumru yumru, çelimsiz eli kalbimin üzerine yerleşiyor. Tüylerim diken diken oluyor, bu his omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor. "I ooh ove ewe, Gnong. I ooh ove ewe!"

Seni seviyorum, Non.

Belki onun dudaklarını da dikip kapatmalıyım.

"Hayır, yapamazsın." Elini göğsümden çekiyorum, sonra geri itip ayağa kalkıyorum ve ona bakıyorum. Midemin bulandığını hissediyorum. "Bunu kanıtlayacak bir yara izim var."

Bir inilti daha ve ağzım tiksintiyle doluyor.

Çenemi sallayarak yanındaki taburede boş kalan yere bakıyorum. "Elini ver. Şimdi."

Nefesi kesiliyor, yüzü gırtlaktan gelen bir hıçkırıkla parçalanıyor. Başını sallıyor, hiçbir yer bulamayan kelimeler mırıldanıyor.

"Şimdi!"

Bir irkilme daha. Elini kaldırıp pençeli parmaklarıyla kıyafetlerini güçsüzce çekiştirirken acıklı sesler çıkarıyor.

Sanki yardımı olacakmış gibi.

Bileğini yakaladığımda nefesi kesiliyor, sıkı kavrayışında sadece bir çubuk. Elini taburenin üzerine koyuyorum, avuç içi yukarı bakacak şekilde, çok sevdiği iplerin sürekli bükülüp çekilmesinden yıllar içinde oluşan nasırları görebiliyorum.

Ortadaki en çok olan.

Ona bir düşman gibi bakıyorum, onun gerçekten bildiği tek aşkın dilini konuştuğunu biliyorum - *zanaatının*. Bıçağımı botumdan çıkarıp parmağının dibine saplıyorum ve eklemim hemen altından koparıyorum.

Kan yüzüme sıçrıyor ve sarayda dalga dalga yayılan yüksek sesli bir çığlık atıyor.

Sanırım beni yere yatırmaya çalıştığımda ben de benzer bir ses çıkardım.

"Minnettar ol," diye mırıldanıyorum hançerimi kınına sokarken. "*İki tane* almalıyım." Kanayan elini göğsüne yaklaştırıyor ve kocaman bir şekilde kavriyor,

Ölçüsüz bir acıyla parlayan gözleriyle bana bakarken hıçkırıklara boğuluyor. Sanki bunu kendi başına getirmemiş gibi.

Tabureden damlayan kan izleri yerde birikiyor.

Boş şişenin tıpasını açıp annemin elini tutuyorum ve göğsü sessiz hıçkırıklarla inerken kopan güdükten kırmızı sıvıyı alıyorum. Mantarı yerine yerleştirdikten sonra ellerimi durulamak için onun su testisini kullanıyorum. Yere attığım bir bezle kuruluyorum, cebimden diğer şişeyi çıkarıp ona doğru sallıyorum, babamın kanı etrafa saçılıyor.

Tabureden tökezleyip dizlerinin üzerine çökerken, yalvaran bir köpek gibi bana bakarken çaresiz bir ses dişlerini gıcırdatıyor.

"Bugün değil," diyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ona sırtımı dönmeden önce kavanozu cebime sokuyorum.

Bugün, *acı* çekebilir.

CHAPTER 23

B A Z E

Madame Strings'in baş döndürücü misk kokusu üzerime yapışıyor ve cildimi normalde olduğundan daha fazla kaşıntırıyor. Kuru bir bezle ovalamak istiyorum.

hissi kazıyana kadar lif kabağı kullanabilirim, ancak bunun yardımcı olacağından şüpheliyim.

Bu his -bu iğrenç *kaşıntı*- iliklerime kadar işliyor.

Şimdi buradayım, onun kokusunda boğuluyorum, kendi pisliğimde o kadar uzun süre yaşadığımı fark ediyorum ki temiz hava solumanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum... ama berbat kalbimin her atışı çalınmış gibi hissederken farklı bir varoluşu haklı çıkarmak zor.

Hak edilmemiş.

Boğazımı tırmalayan mide bulantısını yutkunarak Madame Strings'in çıplak kalçamın üzerinde duran eline bakıyorum. Başı göğsümde, kirpikleri yanaklarına yayılmış, dudakları hafifçe aralanmış, yumuşak ve yavaş nefes alıyor. Kremsi tenindeki gri boya dolgun kıvrımlarının her yerine bulaşmış. Aynı gri boya şimdi ellerimde. Vücudumdaki.

Lanet ruhumu kirletiyor.

Tükürük dilimin altında toplanıyor ve kusma dürtüsüyle savaşıyorum.

Uykusunda inliyor, yuvarlanıyor, ön tarafına yerleşip gri çarşaflara sokulurken altın sarısı saçlarının uzun ipleri bir tarafa savruluyor. Bacaklarını iki yana açıyor, sırtı kavisli, sanki uykusunda bile Candescence hala sisteminde dolaşıyor ve ağgözlü bedenine daha fazlasını istediğini söylüyor.

Gerçekte kaç yaşında olduğunu merak ediyorum. Sonsuz gençliğini ve güzelliğini halkımdan kopardığı dikenlerle ne kadar zamandır destekliyor.

Muhtemelen bir süre, sikişme şekline bakılırsa.

Uyanacakmış gibi mırıldanıyor, sonra derin, eşit nefeslerden oluşan sabit bir ritme yerleşiyor. Herhangi bir şey hissedebilseydim rahatlardım ama zihnim tanıdığım ve sevdiğim pek çok insanın kemikleriyle dolu bir mezarlık.

Kayıp.

Şimdi bir krah üzerime çullanıp sıçsa, muhtemelen bunu hoş karşılardım.

Doğrulup elimi yüzümde gezdirdikten sonra yatağı örten uçuşan perdelerin ve havayı saran tütsülerin arasından geçip ritmini kaybetmiş odayı tarıyorum. Erkekler ve kadınlar karmakarışık yığınlar halinde sızmış ya da halılara, mobilyalara yayılmış. En son yaşadıkları şekerleme kaynaklı zevk dalgası onları nereye götürdüyse oraya.

Yataktan kalkarak pantolonumu bulup yukarı çekiyorum, üstümü ya da buraya gelirken giydiğim bornozu bulmaya zahmet etmiyorum. Elinde sikiyle uyuyakalmış bir adamın üzerinden geçerek alçak taş masadan bir şişe içki aşırıyorum ve şömineye doğru giderken kabarık halının üzerine deviriyorum.

Elime metal bir çubuk alıyorum, boğazımdan bir mide bulantısı daha fişkırıyor. Odaya, şezlonglara, yer yastıklarına ve yatağın kenarına daha fazla içki sıçratıyorum, tek bir selamlama yudumu alıyorum, sonra boş şişeyi bırakıyorum ve bir kase yanan yağı tekmeliyorum, içindekiler yere saçılıyor.

Peluş halıya doğru sızıyor.

Omzumun üzerinden bakma zahmetine bile katlanmadan bir şişe daha içki alıp kapıya yöneliyorum, şiddetli bir uğultu omuzlarımı ve çıplak başımın arkasını yakıyor.

Yanmayı hissetmiyorum bile.

Kapıları arkamdan çekip kapatıyorum, metal demiri kulplardan geçirip içerideki kızarmış et kokusunu hapsediyorum. Kendimi taşa vuran yumruk seslerine kapatıyorum. Yardım çığlıklarına.

Kan donduran feryatlar.

Kalın, beyaz duman baş aşağı bir şelale gibi alttan dalgalanıyor, içimin derinliklerine bir kararlılık tohumu eken yanardöner parlaklıktaki küçük kıvılcımlarla çilleniyor.

Kapılar sallanmaya başlar...

"Gleish *nam vel arft tha ke, astan da. Gleish nam vel arft tha ke,*" diye mırıldanıyorum, sonra dumana ve ılıklara sırtımı veriyorum. "Gleish *tes ta vaka nam vel arft tha ke.*"

Soğuk, yüksek koridorlarda bir sonraki uğrak yerini kovalayan bir hayalet gibi ilerlerken, Rahip Beryll beni daha önce buraya getirdiğinde zihnimde açtığım yolu takip ederken tapınakta ürkütücü bir sessizlik var. O kadının ve kendime duyduğum nefretin derinliklerindeyken, bedenimin bana hissetmemi söylediği şeylerden başka bir şey hissetmezken kendimi tekrar tekrar yürürken hayal ettiğim yolu.

Bana hissetmemi söylediği şeyi.

Tavandaki deliklerden sızan ay ışığında ince, uçucu tozlar parıldıyor ve üretim odasının kapısının önünde bir ileri bir geri volta atan yalnız bir muhafızı gördüğümde diş etlerimin ağrmasına neden oluyor.

Şişemi yere bıraktım, iri adamın arkasına geçtim, kafasını kavradım ve sessizlikte yankılanan gırtlaktan gelen bir *çatırtıyla* yana doğru kopardım.

Bedeni ayaklarımın dibinde yere yığıldı.

Görmeyen bakışlarında kendi yansımamı görünce hırlıyorum, kılıfını çözüp göğsüme geçiriyorum. Avucumda yabancı hissettiren kısa, altın uçlu mızrağı çıkarıp kaşlarımı çatarak tartıyorum.

Sanırım seçici olmanın zamanı değil.

Adamı bir sütunun arkasına saklıyorum, şişemi alıyorum ve uzun sehpa masalarıyla dolu sessiz odaya rahatça giriyorum, üstlerine pırıl pırıl kar serpilmiş gibi ağır tozlar çökmüş. Kaşlarımı çatarak zemini kaplayan tozdaki ayak izlerini fark ediyorum.

Şişeyi bir masanın üzerine koyuyorum ve adımlarımı yumuşatarak arka depodaki karışık izleri takip ediyorum, azıcık kırılmış kapının arkasından bakıyorum.

Kardeş Beryll diken raflarının yanına eğilmiş, yanan bir meşaleden gelen ateş ışığı gri cübbesini turuncu ve siyah tonlarına boyuyor. Bir kavanozun tıpasını açıp küçük zuladan iki dikenini cebe indirdikten sonra bir başkasını alıp işlemi tekrarlarırken kaşlarım kalkıyor. Açgözlü, pis kokulu bir fare gibi.

Şimdi onu daha da sevmiyorum.

"Yoo-hoo," diyorum kapıyı iterek.

Havaya öyle bir sıçradı ki, başının arkasını rafa çarptı, acısını ovuştururken doğruldu ve bana baktı. Gözleri şişti,

Ağzım bir karış açık, bakışlarım çıplak göğsümden yumruğumdaki mızrağa doğru kayıyor.

"Sen..."

"Evet," diye mırıldanıyorum, yüzüğü parmağımdan çıkarıp cebe atıyorum. Sahte derim, etime dökülen soğuk su gibi sıkı tutuşunu gevşetiyor - bu beni daha az kirli hissettirmiyor. "Ben."

Beryll Kardeş'in yüzündeki tüm renk soluyor ve tökezleyerek geri çekiliyor, raflara yaslanıyor.

İlerliyorum.

Panik içindeki bakışları iğrenç yara izlerimin üzerinde geziniyor ve benim için üzüldüğü üzülmeyi merak ediyorum. Korkuyor mu, pişman mı, yoksa beni kafesinden kaçmış lanet bir hayvan olarak mı görüyor?

"Ben- ben yapmadım..."

"Zahmet etme," diye ısırıyorum, üst dudağımı geriye doğru sıyrıyorum. Çalıntı mızrağımı göğsüne saplayıp kaburgalarının arasından geçirerek kalbini parçalıyorum. Açık ağzından kanlar fışkırıyor ve yere yığılıyor. "Bu seni kurtarmayacak."

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak gözlerindeki ışığı izlerken nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Olmadığında hayal kırıklığına uğradım.

Boğazımı temizleyerek mızrağı kınına sokuyorum ve yerden büyük saplı bir sepet kapıyorum. Kolumu raflar boyunca sürükleyerek diken ve öğütülmüş Candescence kavanozlarını sepetin boşluğuna süpürüyorum. Son zerresine kadar üretim odasına götürüyorum, Beryll Kardeş'in meşalesiyle birlikte, her kavanozun tıpasını açıyorum ve içindekileri ahşap sehpa üzerine serpiyorum - taptığım tek Tanrı'ya güzel, ürkütücü bir adak. Bu berbat, dengesiz dünyaya adalet getirme gücüne sahip tek *Tanrı'ya*.

Ölüm.

İçki şişesini kırıp masaların üzerine sıçratıyorum, sonra da alevli meşaleyi kullanarak üçünü de tutuşturuyorum. Renk ve ışık patlıyor, kapıya doğru olması gerekenden daha yavaş dönerken şiddetli ısı parmak eklemlerimi haşlıyor.

"*Gleish nam vel arft tha ke, astan da. Gleish nam vel arft tha ke,*" diye törpüledikten sonra dişlerimi sözün üzerine sıkıyorum.

*Sizi bulacağım,
kardeşlerim. Sizi
bulacağım.*

CHAPTER 24

K A I

S Kristal bir kayaya yaslanmış, elimi çimenli platoyu kıvrıla kıvrıla kesen kan kırmızısı dereye sallandırıyorum.

dönüyor. Etrafımda, yanardöner kuleler pembe, ince bulutlara uzanıyor, uçlarında bir başın dışarı çıkabileceği kadar büyük küçük pencereler v a r .

Sadece.

Bazıları, boşlukların arasından süzülen sabah ışığı huzmelerine doğru eğilmiş mor çiçekli sarmaşıklar döküyor.

Görölmeye değer bir manzara - uhrevi - ama Lychnis hiç hissetmemişti ...
Normal.

Işık Tanrıçası'nın güzel yarattıklarının yok oluşunu izlemeye dayanamadığına inanılır. Bir hilal şeklinde gökyüzünden kopup yıldız tozu gibi düşmüş ve deniz tarafından yutulmuş. Okyanus onu bu ada şeklinde doğurdu; gayzer onun kanını sonsuza dek akıttı.

Tek bildiğim bunun her zaman var olmadığı. Okyanus bizi selamladı - dalgaların arasından fısıldayan bir silahlanma çağrısı.

'Elma getir! Elma al!'

"Lanet olası bir elma istemiyorum," diye homurdanıyorum Zykanth'a, dikkatinin yoğunlaştığı ağacı tarıyorum - son gördüğümünden on kat daha büyük.

Çok uzun zaman önce.

Dalları, kahverengi pelerinlere bürünmüş bir çift Aeshlian tarafından toplanıp sepetlere yerleştirilen dolgun, yeşil meyvelerin ağırlığı altında eğiliyor.

Kadın bir tutam saçını dikenli kulağının arkasına sıkıştırıyor ve dikkati benim üzerimde toplanıyor.

Çabucak başka tarafa bakıyorum.

Geçen gün onları görmek beni derinden sarstı. İnançsızlık içinde yuvamıza geri dönmüştüm, aniden bitkin düşmüştüm, uyanacağımdan ve her şeyin bir rüya olduğunu anlayacağımdan emindim. Başarısız olduklarımın gözlerinin içine bakıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kalmayacağımdan emindim.

Ben de öyle yaptım, günlerce.

Kaçınıldı.

Bu sabah, Vicious beni elimden tutup kapıdan dışarı sürükledi, vahaya giden çok tanıdık yolda beni yönlendirdi ve dürtülerim üzerindeki eşsiz gücünü kullandı. Belki de onu her yerde takip edeceğimi biliyordu.

"Elmayı getir!"

Boğazımı temizleyerek, Vicious'un dağınık yığınının çıkardığı gevşek bir kristal parçasını yırtık pırtık şortumun cebine sokuyorum. "İşte. Hazine cebimde. Şimdi elmalar hakkında çenenin kapa," diye mırıldanıyorum, bakışlarım Vicious'a kayıyor.

"Değerli küçük vahşi. "Benim.

Sürülmüş bir toprak parçasında bağdaş kurmuş, çok büyük gömleğini giymiş, ince, güneşte kızarmış bacakları toprakla kaplı. Saçları beyaz karalardan oluşuyor, gözleri yanan ufuk gibi.

İçim tutuşuyor.

"Evet. Kalın kalın yutkunuyorum. "Senin...

İki çocuk onun dikkatli bakışları altında sallana sallana yürüyor. En küçükleri toprakta oynuyor, parlak bukleleri kalp şeklindeki yüzünde zıplarken o da toprağı farklı şekillere soktuğı yığınlar yığıyor. Diğerleri altı yaşından büyük olamaz, saçları daha uzun, bir tarafı kristal boncuklarla süslenmiş örgüler halinde örülmüş. Sebzeleri topraktan koparıyor, tozlarını alırken her birini ciddi bir bakışla inceliyor ve içine kıvrılabileceğı bir sepete yığıyor.

Vicious'a bir havuç uzatır, o da havucu almadan önce uzun bir süre kaşlarını çatır.

Isırıyorum.

Yüzü allak bullak oluyor ve portakal parçalarını toprağı tükürüyor, ardından çocuğun kahkahaları eşliğinde dilini gömleğinin koluyla siliyor.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor, Aeshlian'ın beni tekrar izlediğini hissettiğimde kayboluyor ve göğsümü gelgitli bir suçluluk dalgasıyla dolduruyor.

*Beni tanıyor mu? Beni
sorumlu tutuyor mu?*

Eğer yapsaydı onu suçlamazdım. Beni bir kuleye doğru itip yüzüme küfretse, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülse.

Bu vaha... Eskiden günlük işlerini yapan *çok sayıda* Aeshlian'a ev sahipliği yapıyordu: kristal parçalarından aletler kesmek, ekinlerle ilgilenmek, toprağa kazılmış fırınlarda pişirilecek sebzeleri hazırlamak. Çocuklar derede oynuyor, güneşin altında kır çiçekleri topluyordu. Mutlu ve kaygısız.

Saf bir varoluş artık lekeli.

Kuleler arasında yankılanan taşlaşmış çığlıkların keskin hatırası çarpıyor. O devasa elma ağacının dibindeki toprağa sıçrayan kanın güçlü tadıyla ekşiye deniz havası. Bu ağaç, Aeshlian kanından aldığı doğal olmayan ışık yumruğuyla genişleyerek, bu teklifi özgürce verilmiş gibi yalayıp yutmuş gibi görünüyor.

Çenem göğsüme düşüyor.

"Elmayı al!"

İnledim.

Sol tarafımda bir hareket hissedince kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, Anver yanıma oturduğunda gözlerim açılıyor; kolları bükülmüş dizlerinin üzerinde, elleri birbirine kenetlenmiş. Kürklü postu geniş omuzlarını vurguluyor, saçları iki yandan kırpılmış, dikenli kulaklarını çerçeveliyor, geri kalanı omurgasından aşağı düşen boncuklu örgülerden oluşan bir ipe dolanmış.

Başını çeviriyor, alnında ve gözünde onu son gördüğümde olmayan bir yara izi ortaya çıkıyor, güçlü çene hattı ve yontulmuş elmacık kemikleri ruhani ırkının ince zarafetiyle yumuşuyor. "Uzun zaman oldu, eski dostum."

Hırçın sesi göğsüme çarpan dalgalar gibi yuvarlanıyor. "Ben...
hepinizi yakaladıklarınızı sanıyordum."

Gözlerindeki ışığın söndüğüne yemin edebilirim ve aramıza bir ağırlık yerleşirken çocuklara bir bakış atıyor. "Neredeyse." Boğazını temizliyor. "Bazılarımız adanın derin oyuklarında, kalkanlarımdan birinin arkasına saklanarak hayatta kaldı. Ancak açlıktan bir deri bir kemik kaldığımızda dışarı çıktık ve o zamana kadar ada terk edilmişti."

Başarısızlık kaburgalarımı pençeliyor ve et yiyen bir canavar gibi omuzlarıma oturuyor.

Ada yabancılar tarafından keşfedilmeden önce *yıllar* süren bir barış dönemi yaşanmış, o zamana kadar da muhafızlarımız azalmıştı. Birçok *Bruák aynı anda*, güvertelerine demir mızraklar çakılmış gemilerle okyanusu aşarak geldi. Boş gövdeleri sıcak bedenlerle dolmaya hazırды.

Güç patlamaları havayı yırttı ve denizi yaktı ve biz hepsini durduramadık.

Ölümün sesi havayı doldururken, bebekler annelerinin göğüslerinden koparılırken acı dolu çığlıklarla vurgulanan okyanus ısıll ısıll ve kıpkırmızı akıyordu.

Hazinemiz çalındı.

Gökyüzü sarsıldı ve karanlık yukarıya doğru uzandı. Deniz dalgalandı, sonra ölümcül bir şekilde durgunlaştı ve hayatta kalanlarımız için açgözlü, et yiyen bir tuzaga dönüştü. Belki de kefaretimizdi. Birçoğumuzun çenesinin içine yüzdüğü.

Akıl almaz bir suçluluk duygusuyla boğuşan bazı orijinaller, değerli dostlarımızı aramak için anakarayı göze aldılar, sonra okyanusa geri döndüklerinde kuyruklarını getiremediler - bacakları üzerinde çok uzun zaman geçirmişlerdi. Bazıları arayışlarını çok geniş bir alana yaydılar ve yanlış zamanda yanlış okyanusa düştüler, gökyüzünden çağrılan ve Unseelie'nin çoğunun sonunu getiren güç şimşegi tarafından vuruldular.

Ama Aeshlians...

Önce ziyafet çektiler, sonra da burnumuzun dibinde yok olmanın eşğine gelene kadar avlandılar.

"Seni hayal kırıklığına uğrattık," diye boğuluyorum, bakışlarımı çimlere indirerek. "Hayır, başaramadınız."

Kaşlarımı çatarak Anver'e yan gözle bakıyorum.

"Ölümsüz olabiliriz ama gölgesiz olmak ne kadar doğal değilse, sonsuz olmak da o kadar doğal değildir. Tanrılar ve Tanrıçalar bile *gerçeği* bildikleri için unutulmuşluklarından sıyrılmayı seçtiler."

"Hangisi?"

Sesini alçak bir mırıltıya düşürür. "Bir son olmadan, kayıplar göğsünüze taş gibi yığılır. Evinizi, sevdiklerinizi, *aklınızı* kaybedersiniz. Türümün hem oluşumunu hem de kırılışını izledim ve tüm bunlar sayesinde ölümlülüğün bir armağan olduğunu anladım. Sonsuz yaşama sahip olanlar sonunda kendilerini yok ederler," diyor yüzü kederle kazınmış bir halde. "Ya da başkalarını."

Sahte bir gülümsemeyle tekrar ileri bakıp elma sepetini bize doğru taşıyan kadın ve erkeği selamlarken söylediği sözler göğsümü kanatıyor. Her iki Aeshlian da başlarını eğip bana doğru bir elma uzatırken boğazımı temizliyorum.

Gözlerim açıldı.

Bir *hediye*.

Şok beni içten içe elektrikleştirirken Zykanth baş döndürücü bir girdaba kapılıyor ve ben de onu kabul etmek için uzanıyorum. "Teşekkür ederim..."

Başını sallayarak bana utangaç bir gülümseme sunuyor ve sonra erkekle birlikte gözden kayboluyor. Güneşte kuruyan balık etleriyle yüklü iplerin altından geçerek kristal kulelerden birinin girişinde kayboluyorlar.

Elmaya bakıyorum, ağırlığının; kireç yeşili kabuğunun parlak, sağlıklı tonunun farkındayım. Keskin tatlılığının tadını neredeyse alabiliyorum, dilimin alt tarafı dişlerimi geçiremediğim gevrek yemeğin beklentisiyle karıncalanıyor.

Eğlenmek için.

O topraklarda dökülen onca kanı gördükten sonra olmaz.

Düşüncelerim bağırsaklarımın mide bulandırıcı çalkantısından çok daha hızlı yüzerken, bir patikaya bakıyorum. Buradan okyanusa giden en hızlı yol.

"Onu sahiplendiniz mi?" Anver homurdanıyor, soru beni gafil avlıyor.

Dikkatim Vicious'un ensesindeki ısırık izine kayıyor, çıplak elleriyle küçük delikler açıp en büyük çocuğun tarlaya saçtığı tohum kesesine yol açarken vahşi bir saç fışkırmasıyla yarı yarıya gizleniyor.

'Geri çekil, küçük ışıltılı bacaklar. Benim vahşi küçük seçilmiş dostum.'

Boğazımın arkasından gürleyen bir ses yükseliyor. "Ben onunum, o da benim."

"O zaman bu kasvetli gözler neden?"

İçimi çekiyorum, iki elimi saçlarımda gezdirip telleri yumrukluyorum. "Çünkü başka bir Aeshlian tanıyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık, rüzgârın sözlerimi tehlikeli bir yere taşımasından korkuyorum. "Bir *dişi*."

Bir nefes gevşiyor ve bakışlarının yüzümün yan tarafını deldiğini hissediyorum. "Avdan kaçtı mı?"

Kaburgalarımın arasına bir ürperti giriyor, derinlere gömülüyor ve onun şişkin bakışlarını yakalıyorum. Bembeyaz tenine bakıyorum.

"Ergenlik döneminin çoğunu Ocruth kıyılarında geçirdi. O zamandan beri drake'imi vuran gemiyle güneye gitti."

Zykanth irkilerek bir düğüm haline geliyor ve ben ona şefkatli bir vuruş yapıyorum. "Bahari..."

Başımı sallıyorum ve Anver'in yüzüne acımasız bir önsezi maskesi yerleşiyor.

"Onun gerçek benliği bu dünyadan olmayan bir güç tarafından gizleniyor, ama endişelenmeyecek kadar çok şey gördüm." Onun bir ağaca asıldığını hayal etmek. Parçalara ayrıldığını.

Kazığa bağlanıp yakıldı.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, titriyorum.

"Drake'im artık iyileşti. Bir aşamada, belki de yakında, suları riske atmam gerekebilir. Vicious'u yanımda götüremem. Bu adaları koruyan canavar ona zarar verirse..." Zykanth çözülüp kaburgalarımın vurduğu dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum, tekrar, tekrar ve *tekrar*.

Bunu riske

atamam.

Olmaz.

"Sorabilir miyim... ne zamandır burada?"

Anver'in beni yakından izlediğini fark ediyorum, kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi beliriyor. "Bir süre," diyor sonunda, sanki kelimeleri dikkatle seçiyormuş gibi. "Bize vahşice geldi. Doğruyu yanlış ya da nasıl iletişim kurulacağını anlamıyor gibiydi. O sadece-"

"Kısır," diye bitiriyorum ve o da başını sallayarak bakışlarını sebze tarlasına çeviriyor.

"Ailith ve Siah, Büyük Av'dan bu yana bu adada doğan ilk gençler ve sizin Vicious'unuz onlarla özel bir bağ kurdu. Ancak onu katımıza bu kadar çekmek için *yıllarca* nazikçe ikna etmek ve ihtiyatlı hediyeler vermek gerekti."

Yıllar ...

Bu kelime içime bir kaya gibi düşüyor ve şüphelerimi doğruluyor.

Yıllar... kuyruğu olmadan.

Yani benim güzel, vahşi Vicious'umun göğsünde, onsuz yaşamayı hayal bile edemediğim, çalkalanan, çarpan yaşam gücünün yerine bir mezar taşı var.

İçimde Zykanth kemiklerimi ve kalbimin tellerini titreten derin bir ağıt yakıyor ve boğazımdan yukarı yükselen duygu yumağını yutmaya çalışıyorum.

"Belki de drake'ini kaybetmek o kadar ağır geldi ki insanlığını bıraktı..."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki rahatsız edici bir hal alıyor ve Anver'in bakışlarını yakalıyorum. Beni dikkatle izliyor, kristal gözlerinin ardında bir şeyler kaynıyor.

Kaşlarını kaldırdı. "Çok uzun zamandır karadasın, eski dostum."

Kelimeler ağır, sanki bana kutsal bir şey uzatıyormuş gibi.

"Ne-"

Bir hareket bulanıklığı dikkatimi bize doğru koşan en küçük çocuğa çekiyor; kıkırdıyor, gülümsüyor, bukleleri zıplıyor.

"Geil de neh veshta, nav Ashta!" diye bağıyor, kirli ellerini çırpıyor, nemli toprak ve çiçek gibi kokuyor.

Bana Orlaith'i hatırlatıyor.

"Geil de ne veshta, nav Ashta! Hath te nei-"

Anver iri ellerini Aylith'in omuzlarına dolayarak onun düzenli sıçrayışını durduruyor. "Ortak dili kullan, Ailith. Derslerini unutma."

Hayatımda gördüğüm en dramatik iç çekişle, sanki çok düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "İyilik, lütfen." Dudaklarına dokunuyor, bakışları gökyüzüne doğru kayıyor, sonra tekrar geri dönüyor. "Hediye... Ashta için mi?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Anver ellerini birleştirmeden önce alçak sesle gülüyor. "Yeterince yakın," diyor, parmaklarındaki boşluklar arasından keskin bir ışık süzülüyor - doğrudan kâseden doğan ve nesilden nesile geçmeyen bir hediye, Anver'i ışığını katılaştırma yeteneğine sahip son kişi yapıyor. Birkaç dakika sonra elini kaldırarak ışıldayan kristalden zarif bir çiçek açtı.

"*Hazine!* Küçük kız el çırpıp zıplarken Zykanth zevkle ciyaklar. "*Hazine, hazine, hazine!*"

"İyiliğinize teşekkür ederim." Başını eğip çiçeği alıyor, sonra kulelerin arasındaki patikaya doğru koşuyor, pelerini peşinden dalgalanıyor.

"Takip etsem iyi olacak," diye homurdanıyor Anver, ayağa kalkıp beni geniş gölgesine hapsederek. "Deliğe düşmediğinden emin ol."

'Delikleri severim. Delikler ışıltılı şeyleri saklar.'

"Nereye gidiyor?" Zykanth'ın saçmalıklarının iç gürültüsü üzerine soruyorum.

Bir süre sessizlik olur ve Anver'in gözlerinde bir huşu belirir. "Bu iyi."

Zykanth heyecanı kabarırken neredeyse kafesinden kurtulacak ve göğsümde patlayan pullar kaşınmama neden olacak. "*Yürü. Küçük bacaklarını hareket ettir. Küçük parlak olanı ve büyük parlak olanı takip et. Küçük vahşi olan için güzel bir hazine al.*"

Vicious ayağa kalkıp elmayı cebe indirmemi izliyor ve meraklı bakışları altında içimde bir sıcaklık kabarıyor. Anver'i dik kristal blokların arasına sıkışmış yüksek patika boyunca takip ediyorum, patika bir

aşağıya inen merdivenler. Kristalin içinden süzülen ışık, adanın derinliklerine doğru ilerlerken tenimizde renk prizmaları oluşturuyor.

Hava berrak ve taze, ama akıldan çıkmayacak kadar durgun, almamam gereken bir şeyi karıştırmamak için her sığ nefeste dikkatli olmamı sağlıyor.

Merdiven boşluğu, duvarları ve tavanı uzun, küt kristal kümeleriyle süslü küçük bir mağaraya açılıyor. Ailith yerdeki sivri bir yarıktan birkaç adım ötede durur, karnının üzerine çöker ve keskin kenara doğru kıpırdanır, kolunu yan taraftan sarkıtarak gülü havada tutar.

Düşürüyor.

Uzaklardan gelen bir ses duyan Zykanth kaburgalarımı vurarak beni uçurumun kenarına itmeye çalışıyor.

Kıınılda, küçük adam. Büyük kaburgaların altına gir. Zykanth yumuşak küçük arkadaşı için hazine al.'

"Sığmayacaksın, seni aptal deniz yılanı! İçimden homurdanıyorum, yanağımda patlayan pulları kaşıyarak ilerliyorum.

"Neden oraya bıraktın?" Sesim yankılanarak bana geri dönüyor.

Anver gülümsüyor.

"Bu bir hediye," diye gürlüyor ve bakışlarımı yukarıdan süzülen ışığın benek benek yıkadığı uçuruma dikiyorum.

Aşağıda bir şey parıldıyor, nabzımı hızlandırıyor, Zykanth'ı kaynayan bir girdaba tutuşturuyor.

"Hazine," diye miyavlıyor. "Dal, küçük adam!"

Onu yere serip kilitliyorum ama yine de kalbim acımasız bir hızla atmaya devam ediyor...

Bu bir *hazine*.

CHAPTER 25

ORLAITH

I kollarımı başımın üzerine uzattığımda, yan tarafımdan bir acı ateşi fişkirirken gerilen inlemem tıslayan bir irkilmeye dönüşüyor Boyun.

Gözlerim birden açılıyor, görüşüm altın ve maviden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor, ellerim boğazımı bir ilmik gibi saran bandajın üzerinde geziniyor.

Doğrulduğum, havasız kaldığımdan emindim.

Boğuluyorum.

Kalbim küt küt atarken, bandajı çılgınca, titreyen hareketlerle çözüp bir kenara atıyorum, parmaklarım derin bir acıyla zonklayan, tahrip olmuş cildin hassas bölgesinin üzerinde geziniyor.

Kendimi daha yavaş nefes almaya zorlayarak bir iniltiyi yutuyorum.

Daha yavaş.

Süslü altın mobilyalar ve lapis lazuli duvarlardan oluşan bir oda görünür. Fazla bir şey yapılmamış gösterişli elbiselerle dolu bir giyinme odası. Pek çok çirkin sırrı saklayan ışıltılı bir şehrin yükselen, muhteşem manzarası.

Benim odam.

Etrafımda biriken bembeyaz çarşaflara bakıyorum, bir mide bulantısı dalgası kabarırken dilim karıncalanıyor.

Kesinlikle benim odam ...

Sorun yok, diye hatırlatıyorum kendime, burnumdan nefes alıp susuzluktan çatlamış dudaklarımdan veriyorum. *Sen çıktın.*

İşe yararsın.

Kızıl saçlı küçük kızı düşünüyorum. Onu o kafesten çıkarmanın bir yolunu bulduğunuzu, ona sarıldığınızı ve her şeyin yoluna gireceğini söylediğinizi hayal edin.

Bu düşünceye tutunarak yatağımın başucundaki bardağa uzanıyorum, acelemden neredeyse deviriyordum. Bardağı iki elimle kavrayıp dudaklarıma götürüyorum, o kadar çok su içiyorum ki karnımda şırıltıyı hissediyorum.

Her şey yoluna girecek.

Yana doğru sürünerek bacaklarımı yatağın kenarından geçirip ayaklarımı soğuk taş zemine koyuyorum, mavi uyku önlüğüm bacaklarıma dolanıyor

...

Bu ipeksi, askılı giysiye nasıl dönüştürüldüğümü düşünmemeyi seçerek kalın kalın yutkunuyorum. Uyum sağlamak için mavi bir fiyonkla bağlanmış uzun, mükemmele yakın saç örgüm hakkında, uykumdan salınan birkaç dal saç.

Boş bardağı masaya geri koyup pençeli bir elle ona tutunurken ter göğüslerimin arasından, omurgamdan aşağı kayıyor. Başımı öne eğip nefes alıyorum.

Nefes al.

Her şey yoluna girecek. Onları dışarı çıkaracağım. Bir şekilde.

Odaya bir göz atıyorum, bakışlarım makyaj masamın üzerinde duran su dolu cam sürahiye takılıyor. Bu derin, bastırılmamış *ihtiyaç* içimde alevleniyor. Sanki günlerdir tozlu bir çölde tökezliyormuşum ve sonunda bir kuyu bulmuşum gibi.

Boş bardağı kaptığım gibi ayağa kalkıyorum, vücudum çok ağır - makyaj masama doğru sürünürken çok hafif olan başımla tam bir tezat oluşturuyor. Kendimi sabitlemek için sandalyeyi kavırıyor, bardağımı dolduruyor, sonra içindekileri oburca yudumluyor, hevesimden birazını döküyorum.

Ağzımı silerken göğsüm kabarıyor ve paramparça olan aynamın yerini alan yeni aynaya bakmaya cesaret ediyorum.

Sıkı bir nefes, ayrılmış dudaklarımı kesiyor.

Çok fazla aldı ...

Koyu halkalar düz, cansız gözlerimi çevreliyor, dudaklarım mavi renkte, cildim grinin hastalıklı bir tonu - yer yer o kadar ince ki yüzeyin altında çizilmiş damarlarımın haritasını görebiliyorsunuz.

Hâlâ kenarlarıma yapışan bir ölümün eşiğinden yeni dönmüş gibi

görünüyorum. Bir yuva dolusu insanı nasıl kurtarabilirim, bir *bölgeyi* nasıl kurtarabilirim?

-Kendimi zar zor kurtarabiliyorsam?

Türünüzün hayatta kalmak için güneş ışığına ihtiyacı var. Bu yüzden Rhordyn seni bunca yıl kuzey kulesinde barındırdı. En iyi şekilde yararlandı.

Zali'nin sözleri bana bir tokat gibi çarpıyor ve bakışlarım açık balkon kapılarına kayıyor. Dalgalanan perdelerin arasından süzülen ve beraberinde yeni yağmış yağmurun kokusunu getiren tereyağlı ışık tabakalarına. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor ve sanki çekiştiren bir ipe bağlıymışım gibi kapılara doğru sürükleniyorum. Balkona adım attığımda perdeler aralanıyor ve ılık güneş ışığı beni kucaklıyor.

Çırpınan göz kapaklarımdan ayak parmak uçlarıma kadar ürperiyorum.

Bankın yanından geçerek destek için duvara yaslanıyorum, sonra yere inip bacaklarımı uzatıyorum; elbisemi yukarı doğru kıvrarak etimi cızırdayan ışıklara daha fazla maruz bırakıyorum. Askıları omuzlarımdan sıyrıp başımı taş a yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dikkatimi içime çeviriyorum.

Şaşkınlıkla, kasvetli iç dünyamda ışık taneciklerinin açmasını izliyorum. Alaca bir gökyüzüne serpiştirilmiş göz kırpan yıldızlar gibi birer birer kabarıyorlar.

Küçük tohumlar büyük, güçlü şeylere dönüşür ...

Vahşi, ruhani güzelliğe hayret ederken gözlerimin arkası gözyaşı vaadiyle karıncalanıyor. Omurgamı desteklemek ve o masum hayatları kurtarmak için ihtiyacım olan gücün sayısız tohumunda.

Bazılarını yavaşça, nazik bir zarafetle koparıyor, her birine Bitten Körfezi'nin kıyısından çıkarılmış mükemmel bir taş a tapar gibi tapıyorum. Onları eziyorum, yumuşatıyorum, göğsümün içine yığdığım küçük ama güçlü kubbeler haline getirmek için zaman ayırıyorum. Tüm bunlar olurken, boynumdaki o çiğ, utanç verici acı kalbimin her vuruşunda zonkluyor.

Başka bir hatayı kaldıramam. Başka bir zayıflık.

Tehlikede olan çok şey var.

E Merdivenlerden inerken topuklarımdan vuruşları yankılanıyor, çenem yüksek ve omurgam yeni lehimlenmiş kararlılığım kadar güçlü.

Bileğimde bir retikül asılı, diğerinde Cainon'un kupası bağlı, her zamankinden daha ağır hissediyorum. Saçlarım omzumun üzerinden kıvrım kıvrım dökülüyor, elbisem güneşte kızarmış omuzlarımı, bacaklarımı... *diğer her yerimi fazlasıyla* gösteren altın ve mavi şeritlerden oluşan iç içe geçmiş bir labirent.

Ama ortaya konan oydu.

Izel beni balkonda uyurken buldu ve hazırlanmam için talimat aldığını söyledi. Cainon'un bana şehirde göstereceği bir şey varmış.

Parith halkının önünde alacağım bir hediye.

Tek duyduğum *şehir* ve *Parith'in insanlarıydı* ve içimde bir plan şekillendi, tıpkı bir tel ağı gibi - riskli. Tehlikeli.

Elimdeki tek şey.

Giyinmek için yardımını reddettim, böylece uygun hazırlıkları yapmak için zamanım olacaktı.

Koridordaki uzun bir aynanın önünden geçerken kendime bir an bakıyorum ve duraklıyorum; güneşin parlaklığıyla ışıldayan ama çakmaktaşı kadar sert olan gözlerime çarpılıyorum. Sanki ruhum kapılmış ve içime çivilenmiş çok sayıdaki kristal kubbelerden birinin altına tıkılmış gibi. Beni savunmasız kılan her şey için güzel bir mezarlık.

Saçımı kaldırıp ısırik izini kontrol ediyorum; kabarık, çiğ ve kızgın görünümlü, kendi ritmiyle zonkluyor.

Bana utanç verici varlığını hatırlatıyor.

Bandaj çok fazla dikkat çekiyordu, beni zayıf *gösteriyordu* ama saçlarım mükemmel bir kamuflajdı.

Ağır buklelerimi tekrar acının üzerine örterek aşağıya inmeye devam ediyorum, fuayeye yaklaşıyorum, Cainon merdiven boşluğuna sırtını dönmüş bir şekilde beliriyor.

Altınla süslenmiş ince ipliklerle işlenmiş bir tunik giymiş, kollarını kavuşturmuş, geniş omuzlarına dökülen saçları onu normalden biraz daha farklı gösteren gevşek, tuzlu dalgalar halinde, yine de gürleyen kalbimi kandırmıyor. Geri dönme isteğimi engellemiyor.

Koşmak için.

O hâlâ, boynumu parçalayıp beni neredeyse kurutmadan önce gözlerinin rengi solmuş olan aynı yırtıcı. Hâlâ gücün dünyaya hükmettiği zamanlardan kalma kadim bir hayvan.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, merdivenleri çıkarken çenemi kaldırıyorum, sanki yaldızlı bir Unseelie yuvasına adım atıyormuşum gibi. Kendime bir planım olduğunu hatırlatıyorum - sadece dişlerimi sıkıp yarın geceye kadar dayanmam gerekiyor.

Sadece lanet rolü oynamak zorundayım.

Cainon dökümlü gri bir elbise giymiş bir kadınla konuşuyor. Saçları ipeksi, altın rengi buklelerden bir taç şeklinde örülmüş, ince çizgiler koyu mor gözlerini çevreliyor, göz bebeklerinden mavi fışkırıyor.

Arkadaşım Gael'inkiyle aynı tonda.

Annesi.

Gael'in bana anlattığı hikâyeyi hatırladıkça kubbelerimden birkaçı titriyor, kısır, dikenli duygular mızraklanma tehdidinde bulunuyor.

Sırtındaki yara izlerini hatırla.

Gözlerinin arasına oyulmuş baş aşağı v harfine bakarken dizlerimin parçalanmaması için savaşıyorum.

Merdivenin dibine kadar kadının bakışlarını üzerimde tutuyorum ve kadının kaşları çatılıyor.

Cainon dönüyor.

"Orlaith. Ben de tam seni almaya geliyordum," diye homurdanıyor, sıcak ve aç bakışları tenimde geziniyor. "Ama Yüksek Septum'la konuşurken yakalandım.

..."

Yüzüme yumuşak bir gülümseme yerleştirip onun aç gözlerine bakıyorum. "Senden önce davrandığım için özür dilerim."

Boğazı çalışıyor.

Yüksek Septum uzanıp elini tutuyor ve onu kendisine doğru çekiyor. Kaşlarını çatarak bakışlarımı kırıyor ve ona doğru eğiliyor.

Kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Bana yan gözle bir bakış fırlatan Cainon arkasını dönüyor. Yüksek Septum bana tekrar bakıyor, gözleri kısılmış, eli onun kolundan kayıyor, sonra topallayarak fuayeyi geçiyor ve yan kapıdan geçerek gözden kayboluyor - ciğerlerimi ezdiğini ve nefes almayı zorlaştırdığını fark etmediğim bir gerginlikle.

Cainon boğazını temizliyor, dönüyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Böyle enfes bir güzellik kolumda asılı kalmalı. *Her zaman.*"

Rolünü oyna.

Kubbelerimi güçlendirerek ona utangaç bir gülümseme sunuyorum ve elimi koluna doluyorum, beni yanına çok yaklaştırıp ana çıkışa doğru götürürken tüm hücrelerim diken üstünde.

Yan kapıya bir göz atıyorum. "Yüksek Septum Shulák'ın ... lideri mi?"

"Evet," diyor gülerek. "Senin duruşmanı izleyecek ve yarınki çiftleşmemizi yönetecek."

Ne yazık ki benden şimdiden nefret ettiğine eminim. Ya da en azından bana *güvenmiyor*.

Muhtemelen haklıdır, çünkü her iki tarafta da hisler karşılıklıdır.

"Şaşırtıcı görünüyorsun," diye devam ediyor. "Kesinlikle *yenilebilir.*"

Kabaran tenime rağmen ona sahte bir gülümseme daha gönderiyorum. "Teşekkür ederim."

Dönerek beni büyük, altın kapının arkasına atıyor ve nefesimi kesiyor. Beni öylesine baskın bir güçle duvara hapsediyor ki, parmaklarım normalde belime ya da kalçama bağladığım bıçağı almak için seğiriyor. Omurlarımın arasına sarılmış küçük bir öfke sarmaşığı bulduğumda bunu yapmadığıma şükrediyorum. Çöz onu.

Bir kubbenin altına doldur.

"Bandajı çıkarman hoşuma gitti," diye mırıldanıyor. "Bu güzel saçlarının altında benim ısırığımı gururla taşıyor olman."

Sözleri gül fidanlarımı kemiren dikenli tırtıllar gibi tenimde geziniyor. Onları kopardığımda ellerimde kızarıklık bırakanlar.

"Onaylamana çok sevindim," diye bozulmuş meyve tadında boğucu bir gevezelikle yalan söylüyorum, başımdaki sıcak öpücüğü ve derimin katmanları arasından sızan derin, kemiklerimi sızlatan sesi düşünürken gıcırdayan kubbelerimin üzerine bir kat daha atıyorum.

Tekrar duymak için *hayatımı* verebileceğim bir ses...

Ağlama.

Cainon saçlarımı ensemden çekerken parmakları ısırık izini okşuyor ve yanlış nedenlerle tüylerim diken diken oluyor. Ama hileye katkıda bulunuyorlar. Onun dikkatinden *hoşlanıyormuşum* gibi görünmesini sağlıyor.

Sanki vücudum, nefes almam için neredeyse hiç yer kalmayacak kadar yaklaştığında göğsünde kaynayan alçak gümbürtüye tepki veriyor.

"Hâlâ çok çiğ." Yutkunuyor, sesi etime yapışmış acı dolu anısının zincirlerini sarsıyor, açgözlü yudumlar alıyor.

Omzumda kaşıntılar başladı.

"Hâlâ senin kanının *tadı* gibi kokuyor." Burnunu boynumun yan tarafına doğru sürükleyerek acı dolu bir inilti çıkardı. "Ve eğer bunu yapmayı bırakmazsam, bu güzel boynu parçalayacağım ve güzel elbiseni mahvedeceğim."

Arkasına yaslanıp elimi tuttuğunda, şişmiş gözbebeklerinin arasından bana bakarken parmak eklemlerimi öptüğünde bir ürpertiği bastırıyorum. Beni hayal ettiğinden emin olduğumdan daha nazik bir şekilde içiyor.

Özlem duyuyorum.

"Sonra," diye söz veriyor ve saçlarımı işaretinin üzerinden geriye doğru salıp beni çıkışa doğru çekiştirmeden önce bana dişlerden oluşan yılsı bir gülümseme gösteriyor.

Sonra görüşürüz.

Kubbelerimi çılgınca tekrar güçlendiriyorum...

Rolünü oyna.

Mide bulantısı dalgalarını yutarak avludan geçip sarayın kapısından dışarı çıkıyorum, güneş yüzüme ve çıplak tenime vuruyor. Eyerli atlar ve silahlı muhafızlardan oluşan, her biri yanlardan kanatlı altın miğferlerle süslenmiş bir gürhün yanına yaklaşıyoruz. Atların gözleri at gözlükleriyle yarı yarıya gizlenmiş, yeleleri şekillerine göre şekillenen düz, iç içe geçmiş altın kabuklarla gizlenmiş.

Kalabalığın arasından ilerleyerek, soğukkanlı bir Kolden tarafından yerinde tutulan devasa beyaz bir ata yaklaşıyoruz. Cainon beni belimden kavıyor, kaldırıyor ve kalın eyer örtüsünün üzerine koyuyor, hayvan gergin ve tedirgin bir şekilde sığıyor.

Bir rüzgâr elbisemin şeritlerini karıştırıp göğsümün kabarıklığını ve iç uyluğumun kıvrımını ortaya çıkarırken deri bir kayışı tutuyorum.

Yüzüm kızarak, bir elimle elimden geldiğince malzemeyi düzeltirken diğer elimle atı kavıyorum. Ama muhafızlara şöyle bir bakınca ya fark etmediklerini ya da Yüce Efendileri'nin malı sayılan bir şeye göz atmayacak kadar iyi bildiklerini anlıyorum.

Bir gümbürtü sessizliği yırtıyor ve ben sarsılıyorum. Atlardan bazıları kişniyor ve kişniyor, altındaki başını savuruyor ve kalbimin fırlamasına neden oluyor. Gökyüzünden mavi bir ışık yağıyor ve körfeze çarpmadan sönüyor.

Cainon dizginleri Kolden'in elinden kapıp arkama atlıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Bacaklarının arasına sıkıştım, Kolden'in kısa bakışını yakaladığımda kalbim kaburgalarımın çarpıyor - çenesi gergin, gözleri sert.

Kendi atına doğru dönüyor ve bakışlarım köprüyü boydan boya geçiyor, içimi bir korku kaplıyor. "Buraya varmadan önce çok uzağa gitmemiz mi gerekiyor?"

... hediye?"

"Çok uzak değil," diye fısıldıyor Cainon kulağıma, heyecanı tiz sesinden belli oluyor.

Omzumda daha fazla kıl yumruları patlıyor. Boynumun yan tarafında.

Cainon topuklarını yere vuruyor ve biz de ileri atılıyoruz. Canavar kayalık bir tırısı sığıyor, sonra da tüm vücudumun Cainon'un kalçaları arasında yükselip alçaldığı daha yumuşak bir yürüyüşe geçiyor.

"Sakin ol, tatlım. Ben sadece kapalı kapılar ardında ısıırım."

Kendimden iğrenmemi içeren kubbenin tepesine hazır bir kabuk daha çarpıyorum, sonra kendimi geriye yaslanmaya zorluyorum, ona uyum sağlıyorum, göğsünden sırtıma doğru bir takdir gümbürtüsü yükselirken kanımın donduğunu hissediyorum.

O kadar yakın, o kadar samimi ki kalbimden bir parçanın koptuğunu ve güneş yanığı toprak gibi parçalandığını hissediyorum.

Nefes al.

Sadece rolünü oyna.

Güneşin şiddetli parıltısı altında, kaldırım taşlarına çarpan toynaklardan oluşan bir orkestranın peşi sıra köprüden geçiyoruz. Kordona çıkarken saçlarımı enseme tutuyorum ve yavaşça şehrin sokaklarında ilerliyoruz; kapılardan, dükkânlardan ve dar ara sokaklardan çıkan bir erkek, kadın ve çocuk denizi yolumuzu takip ediyor. Bazı küçük çocuklar yetişkinlerin gömleklerini ya da ellerini çekiştiriyor, kaşlarını çatıyor, ağızlarından karmakarışık kelimelerle sorular dökülüyor.

"Ne yapıyoruz, Maamy?"

"Ah, gökyüzü spahkles'ını görmeye mi gidiyoruz?"

Yetişkinlerin ağzı sıkı, çocukların sorularını bastırırken sokaklarda bize eşlik eden muhafızlara göz ucuyla bakıyorlar.

Kalabalığın içinde tanıdık bir yüz ararken avuç içimde bir umut tohumu saklı olsa da omuzlarıma ağır bir korku çöküyor.

Sadece bir tane lazım.

Sokağın sonuna gelip taş döşeli devasa bir meydana dökülene kadar daha fazla insan etrafımızı sarıyor. Etrafını çevreleyen binalar uzun ve kalın, her biri insanlarla dolu kat kat balkonlara sahip - dikkatleri mavi kumaşla örtülü büyük bir nesneye takılıyor.

Ensemden soğuk bir ter boşanıyor.

Omurgamdan aşağı.

Arkamızdaki muhafızlar çevreye yayılıyor, yüzlerce erkek, kadın ve çocuk peşimizden akın ederken atlarını sabit, birleşik bir düzende durduruyorlar.

Pek çok insan...

O kadar çok çift göz var ki, hepsinin çatlaklarımı görmediğine kendimi ikna etmek zor. Cainon'un göğsüne yaslanışımındaki yalanı ya da kulağıma çok sıcak bir öpücük kondurduğunda ona verdiğim yumuşak gülümsemeyi göremiyorlar.

Neredeyse birinin ayağa kalkıp bunu haykırmasını bekliyorum. Beni çağırmasını.

Cainon'un zihnine şüphe tohumları ekerek babasının yuvasında mahsur kalan o zavallı masum insanları kurtarmamı engellemek için.

Cainon atımızı altın ipliklerle süslenmiş mavi perdelerle örtülü taş bir podyumun yanında durduruyor. Attan atlıyor, sonra uzanıp inmeme yardım ediyor.

Belimi kavradığını ya da ayakkabılarımın taşa bastığını hissetmiyorum bile. Elini sırtıma bastırdığını, beni merdivenlerden yukarı, podyumun yerden yüksek korunaklı koyuna çıkardığını hissetmiyorum.

Meydana doluşmaya devam eden kalabalığa baktığımız korkuluklara doğru ilerliyoruz; paralel sıralar halindeki silahlı, taş suratlı muhafızlar, bizimle örtülü yapı arasındaki boş alanı doldurmalarını engelliyor.

Kalabalık patlıyor; yuhalıyor, bağırıyor, iki iri yarı asker tarafından sürüklenen bir kişiye küfürler yağıdırıyor.

Kalbim dalıyor.

Bu da ne?

Mahkumun kafası, boynuna gevşekçe bağlanmış bir çuval ile gizlenmiştir, bu da onları kendilerine doğru fırlatılan meyve ve sebzeleri görmez hale getirir. Bunlar muhafızların zırhından sekiyor, ancak mahkum her biri hedefini bulduğunda irkiliyor.

Anlayışımın ipleri birbirine dolanmaya başladığında midem ters dönme tehlikesi geçiriyor.

Bu sıradan bir hediye değil.

Cainon arkamdan yaklaşp ellerini iki yanıma koyarak beni hapsederken, dizlerimin parçalanmasını önlemek için korkuluklara tutunarak pasif tavrımı sürdürüyorum. Sıkı bir nefes alıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duymasından korkuyorum.

"Bunların hepsi senin için petal."

Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Ben mi?"

Başını sallarken gözleri kocaman, gülümsemesi parlak ve beklenti dolu.

Bakışlarım, belki de ok uçlarının kazara birilerine zarar vermesini önlemek için, başları beyaz bir malzemeyeyle yastıklanmış, mavi yivli ok yığınınına kayıyor.

Bana Castle Noir'da süt otunun üzerinde bulduğum krizalitleri hatırlatıyorlar. Onları saplarından koparır, kucak dolusu kuleye taşır ve kelebeklerin yumurtadan çıkışını izleyebilmek için taze kalmalarını sağlamak amacıyla bir vazoya koyardım. Onların ilk kez uçtuğunu, sonra da açık pencerelerimden dışarıya kanat çırttığını görmekten büyük keyif alırdım.

Örtü mavi bir dalgalanmayla yırtılıp meydanın ortasında gururla duran, saman, dal ve uzun bir kütükten yapılmış bir odun yığını ortaya çıkarken mutlu anıya titreyen yumruklarımın sarılıyorum.

Kaslarım geriliyor, mahkum tahta direğe bağlanırken beni ortadan ikiye bölmekle tehdit eden titremeyi kontrol etmek için savaşıyorum.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

Kemiklerimi ürperten sessizlik peşimi bırakmıyor, kaslarım geriliyor, Rhordyn'in sözleri kulaklarımda bir fırtına gibi gürliyor:

Burada işler farklı yürüyor. Bu sınır sadece birini kazığa bağlayıp yakmaya hazırlanırken kesiliyor.

Çuval çekilip çıkarıldığında, altın tenli, kumral saçlı ve masmavi gözleriyle beni anında bulan bir adam ortaya çıkıyor; acı ve korkuyla keskinleşen, öfkeyle kararan.

Kanım dondu.

Vanth.

CHAPTER 26

ORLAITH

I korkuluktan geri çekiliyorum, titreyen ellerimi sanki bir şekilde beni sahneden koruyacaklarmış gibi uzatıyorum.

Cainon bileğimden tutup yüzümü ona çeviriyor ve elime bir uzun yay verdiğinde nefesim kesiliyor, cılalı ahşabın yüksek kavisine bakıyorum.

Kaburgalarımın altında korkunç bir farkındalık filizleniyor... "Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?"

Sesinin sertliği midemdeki fırtınayı tetikliyor ve rahatsız edici derecede ciddi gözlerine bakıyorum. Bakışlarım yanımdaki taş kaidenin üzerine yerleştirilmiş, alev alev yanan yağla dolu büyük metal kaseye, sonra da oklara ve onların kabarık, yanıcı uçlarına kayıyor.

Dehşetin ağır yükü içimi dolduruyor, ciğerlerimdeki havayı itiyor ve nefes almam için çok az yer bırakıyor.

"I-"

Sikeyim.

Başımı sıkıca sallıyorum ve dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Bembeyaz yumruğuma sıkışmış yayın her iki ucundaki bağları kontrol ediyor.

Onları zar zor görerek meydana akın eden insan kalabalığını tararken içimde çalkalanan fırtına sinirlerimi harap ediyor ve boğazıma kadar güçlenmekle tehdit ediyor. Kristal kubbelerimde çatlaklar oluşuyor ve göğsümün kenarlarından yukarıya doğru tırmanan karışık duygu dallarını serbest bırakıyor.

"Yapamam-"

"Merak etme," diyor Cainon. "Iskalarsan kimse kıs kıs gülmeye cesaret edemez."

"Hayır, yani bunu yapamam Cainon." Yayı ona doğru itip bırakıyorum. Yayı kapmadan önce bir süre sallanıyor ve kalabalığa bir bakış fırlatıyor. "O ateşi yakamam, yakmayacağım."

Tehditkâr bir heykel gibi üzerime dökülüyor, alanı çok küçük hissettiriyor.

Çok sıkışık.

Eğilip parmaklarının ucuyla yanağımı okşarken kalbim sıkışıyor, öfkesi dalgalar halinde üzerime vuruyor. "Seni onun üzerinde *kokladım*, biliyorsun." Kelimeler kalp atışlarımı hızlandırıyor, tenimi devedikenleri gibi tırmalıyor. "Vanth'ın... seni neredeyse öldürdüğü için gözaltına alındıktan sonra giysisinin liflerine hapsolmuş *arzusunun* kalıntılarını kokladım."

"Ne dediğinizi anlamıyorum..."

Sessizlik uzuyor, bana ezici bir sonlulukla bakarken kaşları birbirine düğümleniyor. "Senin *benim olduğumu* görmeleri gerek. Benim olana *dokunamazlar*, Orlaith. Ölmek istemedikleri sürece." Parmakları yine yanağımda geziniyor, dudaklarımdan geçiyor. "Ve eğer ilk atışı sen yapmazsan, onun kaba ilgisini *memnuniyetle karşılamış gibi görünürsün*. Ve belki de öyleydin. Seni sikmesi için ona *yalvarmadığını* nereden bileyim?"

Nefesim kesiliyor. "Ben- ben *değildim*-"

Gözleri çakmaktaşı gibi sertleşiyor, derinliklerinde bir karanlık dolaşıyor. "*Kanıtla*," diye ısırtıyor, parmaklarımı yayın etrafına sarıyor, bu iki kelime beni tekrar tekrar taşıyor... beni bu kabusa zincirliyor.

Bu cehennem.

Şiddet dolu sözcükleri yutuyorum ve yanağımı kavrayıp başımı eğerek saçlarımı karıştırırken, bakışları boynumdaki o harap noktaya kayarken kalbim yerinden fırlıyor. Cainon gürlüyor, acımasız ve kanlı sözlerle beni yumrukluyor.

Kanıtla...

Bu kelimeleri uzatmak ve boğazını sıkmak için bir sicim haline getirmek istiyorum. Bana merhamet için yalvarırken gözlerinin şişmesini izlemek-

Kalabalığın arasında çalan bir çan sesi beni şiddetli hayallerimden koparıyor. Cainon elini bırakıyor ama yakınımnda kalıyor, dikkatimizi ateşe verirken vücudu benimkine karşı kavurucu bir sıcaklık yayıyor.

Mavi bir tunik, çoraplar ve deri bir kemer giymiş olan bir yaver tabanına tırmanıyor. Şapkasında sıcak ve nemli esintide uçuşan bir tüy var.

Beyaz bir parşömen açıyor ve yüksek sesle okumaya başlıyor, baritonu sessiz kalabalığa kolayca ulaşıyor. "*Vanth Augustine, Adının İkincisi*,

Yüce Efendi'nin vaadine karşı ağır suçlardan hüküm giydi." "Unutma, sen sadece kibriti çakıyorsun," diye mırıldanıyor Cainon kulağıma ve onun dikenli nefesinden kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu olacak benim için çok şey ifade ediyor."

Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor ve korkuluklara yaslanmak zorunda kalıyorum.

"Yaptığı kötülükler yüzünden," diye devam eder yaver, *"ateşle ölüme mahkûm edildi! Yaşarken nasıl dışlandıysa, ölürken de öyle dışlanacaktır."*

"Ölümden kaçış!" Kalabalık, davulların unutulmaz ritmiyle bu sözleri haykırıyor. *"Ölümden kaçış!"*

Burada olmak, ter ve korku kokusunu içime çekmek, kalabalığın kan için alay etmesini izlemek istemiyorum. Gül bahçemde olmak, parmaklarımı cesur çiçeklerin üzerinde gezdirmek, renklerinin derinliğine hayran olmak istiyorum.

"Ölümden kaçış!"

Sırılsıklam ve tuzlu olmak, siyah taşlı kumsala uzanmak, Kai dalgaların arasında çalkalanırken güneşin yüzüme vurmasını istiyorum - her zaman izlemek.

Her zaman yakın.

"Ölümden kaçış!"

Rhordyn'in İni'nde olmak istiyorum, yorganın altına kıvrılmış ve siyah duvarlarla çevrili, günü uyuyarak geçirmek.

Dünyadan saklanmak.

Cainon arkama geçiyor ve çarpan kalbinin çılgınca hızını, bana bastırıldığı sert, zonklayan erkekliğini hissedebiliyorum.

Bundan zevk alıyor.

"Acı çekmesi gerekiyor," diye homurdanıyor Cainon, sesinde tehditkâr bir tını var.

"Ölümden kaçış!"

Bazılarının alnına ters v harfi kazınmış vahşi kalabalığı tararken düşünemiyorum, konuşamıyorum, zorlukla nefes alabiliyorum.

Bu iğrenç sözleri her haykırdıklarında yumrukları gökyüzünü yumrukluyor.

Uzun boylu, tuzlu biberli saçları ve beni delip geçen cesur mavi gözleri olan bir adamla göz göze geliyorum ve yanaklarım bir utanç aleviyle ısınıyor. Gun'ın bakışlarını kırıyorum ve ona aldığım pelerine sarınmış, yanına sokulmuş Zane'e bakıyorum. Geniş gözlerle beni izliyor, sanki beni tanıımıyormuş gibi.

İkisi de ilahi söylemiyor.

Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarımı kırıştırarak bakışlarımı kaçırıyorum. Çan tekrar çalıyor ve davullar çalmaya devam etse de kalabalık sessizleşiyor.

Cainon ellerini benimkilerin üzerine koyarak yayı kaldırmam için beni zorluyor. Beni silahsız silahın hizasından aşağıya, Vanth'ın yüz metre ötede bağlanmış olduğu yere bakmaya zorluyor, gözleri şimdi açık bir korkuyla şişiyor.

Cainon bir saman yığınının işaret eder. "Tam oraya ateş et. Ateşin tabanını tutuşturacak ve yavaşça yanacak."

Sözleri, bana bir hediye gibi sunulan, geçmişten koparılmış yanık et kokusu. Zaten lanetli olan vicdanıma daha fazla ölüm saplanıyor.

Korkunç bir titreme beni içten dışa doğru sarsıyor...

"Çok daha kötülerini yaptın," diye mırıldanarak kubbelerimde daha fazla çatlak yaratıyor.

Sakatlayıcı duyguların daha fazla filizlenmesi.

"Birini yakın mesafeden kalbinden bıçaklamaya kıyasla bu çocuk oyuncağı olacak."

Ayaklarımın altındaki zeminin yumuşadığına yemin edebilirim, ellerim artık *onun* onun kayıp gitmesini izlerken kan.

Geriye doğru köpüklü bir şelaleye düş.

Hıçkırmamak için bir çaba. Parçalanıp *çığlık atmamak* için.

Kaburgalarımın altında biriken mezar taşları gibi ölümü taşıyarak trajediden trajediye adım atıyorum. Ve o ormanda yanlış canavarı yakaladığımı yürek parçalayıcı bir kesinlikle anlıyorum.

Yanlış olanı almışım.

"Gergin olma." Yanağıma bir öpücük konduran Cainon ok yığınının doğru kayıyor, bir tanesini koparıyor ve sargılı ucunu ateşin içinden geçiriyor. Bir alev çalkantısı beyaz malzemeyi yutuyor ve kalabalıktan toplu bir soluk yankılanıyor.

Cainon oku çentiklememe yardım ederken bir deniz dolusu göz bana dönüyor ve bir yerlerde bir kadın uluyor - kanımı donduran kaba, gırtlaktan gelen bir ses.

O yöne bakmıyorum. O hayalet anafurun kime ait olduğunu görmek istemiyorum. Vanth korkunç bir şey yapmış olabilir ama o hala bir evlat. Bir kardeş.

Belki de bir söz.

Göğsüm yabancı duygu otlarıyla o kadar doluyor ki her nefesim tikanıyor ve neden ısırığımı hatırlamakta zorlanıyorum

Kelimelerin üzerine cam kırıkları gibi çöküyorum. Nefret etmeye başladığım bir kadının metanetli yüzünü takınırken neden ahlakımla boğuşuyorum.

Hâlâ o yuvada kafeste tutulan kızıl saçlı küçük kız; parmaklıkların arasından uzanıp yanaklarını avuçladığımda irkilmesi.

Erkek yerde ölü yatıyor, düz bakışları yukarıdan süzülen ay ışığını arıyordu.

Omuzlarıma korkunç bir farkındalık çöktü...

Başka seçeneğim yok. Zaten kirlenmiş olan vicdanıma daha fazla ölüm ekmek zorundayım.

Rolümü oynamak zorundayım.

İçime kapanıyorum, sallanan kristal kabuk yığınınını topluyorum, sonra bakımsız kubbelerimin yamalı leşleri arasından geçen duygularımın karmakarışık dağınıklığını çözmeye başlıyorum. Onları ait oldukları yere geri çekiyorum, yeni kubbeleri yerlerine yerleştiriyorum, sonra derin, ürpertici bir nefes alıyorum.

Nefes al, Orlaith. İçinde sessiz bir yer bul ve sessizliği kovala.

Baze'in sözleri bana geçmişten geliyor ve silahı kavrayışımı sabitleyip kaldırıyorum, okun çizgisine ve yanan ucuna bakıyorum. Bakışlarım Vanth'a değil, arkasındaki kalabalığın içinde kraliyet mavisini bir pelerine bürünmüş, kollarını kavuşturmuş ve yüzü kapüşonunun gölgesinde saklı, geniş omuzlu bir erkeğe takılıyor.

Kalbim önce sıcıyor, sonra çılginca çarparak tökezliyor.

Kim olduğunu anlamak için yüz hatlarını görmeme gerek yok. Arkamı dönüp onu kumda yatarken bırakmadan önce gözlerinin içinde kaynayan azabı hatırlamak için, kırılmış ve dövülmüş, yara izleri ortada, umutsuzca kendini örtmeye çalışıyor.

Baze ...

Bir yanım ona koşmak istiyor. Beni bu cehennemden uzaklaştırması için ona yalvarmak, çığlık atmaya çalışırken derisini tekmelemek ve pençelemek istiyorum - çünkü o daha iyisini biliyor.

Hep öyle yapar.

Geri kalan yanım ise bir topun içine girip bana yay kullanmayı öğreten adamdan saklanmak istiyor, şimdi beni kasıklarında ıslak bir leke açmış bir kütüğe yaslanmış birine yay doğrulturken izliyor.

"Ellerin titriyor..."

Cainon'un sesi düşüncelerimi delip geçiyor ve arkamda duran bir yırtıcı olduğunu hatırlıyorum. *Baze'in huysuz bir geçmişi olan bir avcı.*

Bunun için kelleni almalıyım, evlat.

Cainon'un sözlerinin ürpertici yankısıyla içim ürperiyor -neredeyse bir vaat.

Yanlış bir hareket Baze'i dikkatleri üzerine çekecek aptalca bir şey yapmaya teşvik edebilir. Yaralanmasına neden olur.

Öldürüldü.

O cızırdayan karanlık göğsümün içindeki uçurumdan sıyrılıyor ve derimin altında ateşli yılan balıkları gibi dolaştığını hissediyorum. Kendine ait ölümcül bir vaat.

Yutkunarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve çenemi kaldırarak bakışlarımı tekrar ateşin üzerine çeviriyorum. Eğer burada değilmiş, beni izlemiyormuş gibi davranırsam, dikkatleri üzerime çekmemiş olurum. Gözlerimin içine bakıp ne kadar değiştiğimi görmek zorunda kalmayacağım.

Nasıl bir canavara

dönüştüğümü gör. "Orlaith?"

"İyiyim," diyorum; zehirli, utanç verici gerçeğim için güzel bir yalan.

Cainon kenara çekiliyor ve ben kolumu daha da geriye çekiyorum, ok kulağıma değişiyor. Alevli uç rüzgârda dans ediyor, Vanth'ın geniş ve acıyan bakışlarını yakaladığımda saçlarım da aynı şeyi yapıyor.

Dudakları kıpırdıyor, kadının çığlıklarının gölgesinde kalan bir şeyler mırıldanıyor.

Kardeşini kalbinden vurduktan sonra Vanth'ın gözlerindeki kırık bakışı hatırlayarak kalbimi yavaşlamaya zorlayamıyorum. Sanki elindeki kanı yakacağına gerçekten inanıyormuş gibi o içki şişesinden içişini.

Çığlık atmam için bana nasıl hırladığını hatırlıyorum, *sanki* benim acım onunkinin tek çaresiymiş gibi.

Yeterince acı çekti.

Nişanımı biraz kaldırıyorum, ayırık dudaklarımın arasından bir nefes geçiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kaburgalarımın altına sıkışmış küçük bir sessizlik şeridi buluyorum ve ipi bırakıyorum.

Ok gevşiyor ve uzaktan gelen bir gümbürtünün ardından kalabalığı kaplayan bir sessizlik duyuyorum.

Uğultu kesiliyor, artık tek ses, parçalanmış kristal kubbelerimin üzerine daha fazla kabuk çarparken kulaklarımdan fışkıran kendi kanımın uğultusu.

"Iskaladın."

Gözlerimi açtım.

Vanth'ın başı öne eğilmiş, okumun kalbinden çıktığı yerden bir kan çiçeği fişkırıyor.

Hayır, yapmadım.

Damarlarımdaki yangını dindirecek bir ferahlama dalgası yok. Ciğerlerimdeki çürümüş pisliği temizleyebilecek temiz bir nefes yok.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama dökülmelerine izin vermeyi reddederek, gelişen kendimden tiksintimi içeren kubbenin tepesine bir kabuk daha çarpıyorum.

Küpeşteye tutunmuş, dudağını çiğneyen Cainon'a bakıyorum. "Özür dilerim."

"Sorun değil," diye mırıldanarak yayı aldı. Birkaç hızlı hareketle bir ok daha kaptı, ateşe verdi, çentikledi ve sonra ok havada öyle bir vızıldadı ki izini sürmek imkânsızdı. Samanların arasına düşüyor ve şiddetli bir alev patlaması ateşin yan tarafını yalıyor. Vanth'ın bacaklarına.

Vücudu.

Yanan etin kokusu çarpıyor ve kendimi derisinin kabarıp su toplamasını, kararmasını ve erimesini izlemeye zorlarken öne doğru katlanıp kusmamak için çaba sarf ediyorum, ta ki geriye sadece kömürleşmiş kalıntıları ve rüzgârda bir kül girdabı kalana kadar.

Cainon podyumun altındaki muhafızlardan biriyle konuşurken, ben korkuluğun yanında duruyorum, parmaklarım parmaklığa sarılmış, kül parçaları

elbisemi ve saçımı kirletiyor.

İçimdeki uyuşuklukta sürükleniyorum.

Koyu mavi bir pelerin ve asi bir tutam kumral saç avlayarak seyrelen kalabalığı izliyorum. Belki de Zane bakışlarımı üzerinde hissediyor çünkü amcası biriyle konuşmak için durduğunda nihayet dönüp bana bakıyor.

Kalbim boğazıma sıçradı.

Retikülü bileğimden çıkarıp iki korkuluk basamağının arasına sıkıştırıyorum, çaresizlik gözlerimi büyütüyor.

Kaşlarını çatıyor ama başıyla onaylıyor.

Saf, korunmasız bir rahatlama damarlarıma doluyor ve bunun gücüyle iyi oluyorum, ona sıkı bir gülümseme sunarken boğazımı temizliyorum.

Başka biri çantayı fark edip saklandığı yerden çıkaracak olsa, boş olduğunu görecekti.

Ama Zane...

Astarı inceleyecek, yan taraftaki küçük yarığı bulacak, sonra parmaklarını aşağıya doğru kıvrıracak ve içine sıkıştırdığım katlanmış notları hissedecek. Biri bir teselli, diğeri bir *yakarış*... *Dua ediyorum ki bu not* bir an önce amcasının eline geçsin çünkü zamanım tükeniyor.

Cainon merdivenlerden inmeme yardım ediyor ve beni tekrar atın üzerine çıkarıyor. Yüksek binaların arasından esen bir rüzgâr elbisemin dallarıyla oynuyor, saçlarımı ensemden kaldırıyor, tam o sırada Cainon arkamdan tırmanıp beni kalçalarının arasına yerleştiriyor.

Ama dikkatim arkamda, bir hapishane hücresinin parmaklıkları gibi etrafımı sarmış olan adamda değil. Kalabalığın arasında duran *Baze*'de.

Yüzü gölgede kalsa da, ısırık izini saklamak için saçlarımı aceleyle geriye doğru çekerken, bakışlarının sıcak tırmığını hissedebiliyorum. Aynı bakışın bileğimi, kupamı sıyırdığını hissediyorum, sanki onu bir pranga olarak görüyor.

Kalabalığın içinden geçmeye başlar, acelesi yüzünden insanları kenara iter.

Bana doğru geliyor.

Kalbim o kadar sert ve hızlı çarpıyor ki hasta olacağımdan emin oluyorum, gözlerim sessiz bir yalvarışla açılıyor.

Başımı hafifçe sallıyorum.

Hayır,

Baze.

Hayır.

Durmuyor, yavaşlamıyor bile, neredeyse havaya sıçrayıp kollarına düşmeme yetecek kadar yaklaşıyor. Tam kalabalığın arasından sıyrılmak üzereyken Cainon atı ileri doğru itiyor ve bizi patikadan aşağı öyle sert ve hızlı bir şekilde fırlatıyor ki göğsüne doğru itiliyorum.

Kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor ve ben kendimi iğrenmiş hissetmek istiyorum. Derimden sızıp beni çürütene kadar bu duygunun içinde oturmak istiyorum. Ama göğsümün içinde boğuşan bu vahşi korkunun ötesinde hiçbir şey hissedemiyorum...

Baze gördü.

CHAPTER 27

RHORDYN

L Çekemediğim nefes için çırpınırken, el yordamıyla suyu yokluyorum, nehir beni çarpıp delen kayalara çarpıyor.

Öksürerek, öğürerek azgın akıntının yüzeyini tarıyorum. Kalın, kokuşmuş bir sıvı seli boğazımdan yukarı akıyor, beni sürükleyen köpüklü akıntıların şiddetli çalkantısında kayboluyorum - çevrem mavi ve beyaz bir bulanıklık.

Pençeyi yumruklayıp dışarı çıkarmaya çalışıyorum, bir kayaya öyle sert çarpıyorum ki silah yanlara doğru kayıyor ve çürümüş etime daha derin saplanıyor.

Nehirden çık.

Çık şu lanet nehirden.

Dalgaların sürüklediği odunlar gibi savruluyorum, su burnuma çarpıyor ve başımın üzerinden akıyor. Akıntı beni keskin bir virajdan fokurdayan bir uçuruma doğru sürüklüyor ve dik tufandan aşağı çekilmeden önce bir nefes alıyorum, bir an nefes almamı sağlayan daha sakin bir su akışına tükürüyorum.

Etrafına bak.

Alçakta asılı bir dalı bir saniye geç fark ediyorum, akıntıya karşı çırpınmaya çalışıyorum, vücudum gücünü kaybetmeden önce parmaklarım ona sürtünüyor. Suyun altında parçalanıyorum, yuvarlanıyorum, hareket etmek için güç arıyorum.

Tekrar denemek için.

Göz kapaklarımda arkasında onun yüzünü görmek.

Kükreyerek kaslarımı harekete geçiriyorum ve tekrar yüzeye vurarak kurşuni kolumu yukarı kaldırıp alçakta asılı duran başka bir daldan sarkan bir sarmaşığı yakalıyorum. Bir kayaya kemik kıran bir güçle vuruyorum, göğsüm darbeyi emiyor. Bir acı bıçağı beni delip geçiyor ve fokurdayan bir boğulmayla ciğerlerimden daha fazla sıvı çekmeme neden oluyor.

Siyah noktalar görüşümü bulandırıyor, çoğalıyor ve bir sonraki kalp atışım bir öncekinden daha yavaş ...

Hayır-

Bir hırıltıyla bulanıklığı yarıp geçiyorum ve diğer kolumu büyük, kaygan kayanın etrafına doluyorum, tüm vücudum ağırlığına yapışıyor. Akıntı bacaklarımı çekiştirip beni altına almakla tehdit ederken keskin çıkıntılar su dolu ellerimi kesiyor.

Sırt üstü yuvarlanabileceğim bir platoya ulaşana kadar, her seferinde acı verici bir sürüklenmeyle kendimi kayadan daha da yukarı kaldırıyorum. İnleyerek dişlerimi gıcırdatıyorum, göğsümden çıkan pençenin kabzasına bakıyorum, elinin pençeye sarılı olduğu hayali aklımdan çıkmıyor.

Sikeyim.

Tuttum ve çektim.

Yakıcı bir acı ve pis kokulu bir kan fışkırmasıyla kaburga merdivenini yırtıyor. Başımı geriye atıp *kükredim*.

Yırtılan göğsüme baskı uyguladığımda gökyüzü sallanıyor, krah kaynıyor. Felç edici acının parçalanmış yankıları arasında hırıltılı bir şekilde nefes alarak, odağımı çevreme daraltmaya zorlayarak yukarı bakıyorum.

Bir vadinin dibindeyim, koyu mavi taştan dik duvarların arasına sıkışmışım, ormanın kalın gölgelikleri arasından az ışık vuruyor.

Hala Bahari'de.

Boşlukların arasından, olgunlaşan gökyüzünde renk şeritleri beliriyor. Akşam oldu.

Hayır.

Ne zamandır dışarıdayım? Bir gün mü? İki gün mü? Daha fazla mı?

Birkaç gökyüzü parçasını avlıyorum, ayın evresini haritalandırabilmek için bir anlığına da olsa görebilmeyi umuyorum.

Onu bulamadığımda içimde çılgınca bir kabarma oluyor.

Çıngıraklı bir nefes veriyorum ve yanlara doğru yuvarlanıyorum, kayaların üzerinde iğrenç tatta safra öksürürken göğsüme çentiklenmiş, parıldayan bir ışıltıyla yanan, narin kökleri ait oldukları yere derinlemesine örülmüş o küçük tohumu kavriyorum.

Rahatlama, göğsümdeki ve boğazımdaki bazı kasları gevşeterek bir sonraki nefesimi kolaylaştırıyor.

Daha yumuşak.

"Dövmeye devam et." Dört ayağımın üzerine k a l k ı p s ı r ı l s ı k l a m saçlarımın arasındaki boşluklardan uçuşuma bakarken emir homurdanıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

On beş metreden daha yüksek olamaz, ama şu anda -bağırsaklarımda ve bacağımda yarı iyileşmiş bir delik ve kalbimde bir yarık varken- lanet olası bir dağ gibi görünüyor.

Sadece dövmeye devam et.

Pençe hâlâ avucumdayken, göğsümdeki çürümüş yaradan siyah kan sızarken, yosun tutmuş kayaların üzerinde sürünüyor, tökezliyor ve kayıyorum. Dikey uçuşuma ulaşıyorum, yarıklarının ve tümseklerinin haritasını çıkarıyorum, görüşümde bir sinek sürüsü gibi toplanan siyah lekeleri görmezden geliyorum.

Sallanarak ayağa kalkıyorum ve yumruğumu ileri doğru savurarak pençeyi başımın bir karış yukarısındaki kayalığın derinliklerine saplıyorum. Kabzayı sıkıca kavrayarak ağırlığımı veriyorum ve göğsümü yırtan bir ulumayla kendimi kaldırıyorum, bağırsaklarımın karnımdaki delikten döküldüğünden eminim.

Kalçamdaki kaslar yıpranıyor.

Parmaklarımı taştaki bir yarığa sokuyorum, çamurlu botumu diğerine sürtüyorum, sonra pençeyi koparıp kendimi daha yükseğe sallıyorum. Pençeyi tekrar derine saplıyorum.

Tekrar.

Daha fazla siyah leke görüşümü bulandırıyor, bedenim üşüyor ve ağırlaşıyor, beni duraklamaya zorluyor. Aşağıdaki keskin ve kaygan kayalara bakıyorum ...

Şimdi olmaz.

Yine öleceğim.

Dünya bulanıklaşmaya başlarken pençeyi sıkıca kavriyorum, Orlaith'in geçmiş sözleri kalbimi gıcırdatıyor.

Ruhum.

Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor.

Gökyüzüne, taşa ve lanet göğsümdeki deliğin tüm gücümü çalmasına kükrüyorum, pençeyi çıkarıp kayaya saplarken havayı parçaladığımı duyup duymadığımı merak ediyorum. Yarılmış göğsümden daha fazla kan sızıyor, sıkılmış dişlerimin arasından itiliyor, sıkı dudaklarımdan fokurduyor.

Başına geleceklerden haberi yok.

Çekiyorum ve saplıyorum, çekiyorum ve saplıyorum, sonunda kendimi çıkıntının üzerine çekiyorum. Nefes nefese güreşerek yere düştüm.

Sen benim hak etmediğim sonsuza dek mutlu yaşamımsın.

Derin, çakıllı bir kahkaha boğazımı tırmalıyor, ıslak ve yapışkan, damarlarımdan sızan çürümenin kokusunu taşıyor.

Benden kaçamazsın, Milaje. Beni demir bir tabutun içine hapsedip okyanusun ortasına atman gerekecek ve o zaman bile rüyalarına gireceğim.

Kabusların.

Ölmeye çalıştığında bile peşini bırakmayacağım.

Göğsüme vururken dövmelemlerim çiğneniyor, boynumda asılı duran deri parçasına takılıyor.

Dilimin altındaki kaslar karıncalanıyor.

Hayır.

Hırslayarak ayağa kalkıyorum, gövdemden aşağı daha fazla sıcaklık sızıyor. Yalpalıyorum, yosunlu bir ağaca çarpıyorum ve diğer tarafı çıplak buluyorum.

Güneye.

Ağır bir bot kaldırıyorum. Yere vuruyorum. Bir adım daha.

Bir tane daha.

İlerlemeye devam ediyorum, mumlu çalılar iterek geçiyorum, ağaçları omuzluyorum, ellerim göğsümü tırmalıyor, sanki kaburgalarımın arasını oymak ve o parıldayan tohumu kucaklamak istiyor.

Sadece ona ulaş.

Sadece ona ulaşmalıyım.

Kekeleyen kalbim yavaşlıyor, nefeslerim sendeliyor. Başım hafifliyor ve havalanıyor, gölgeler görüşümün kenarında dans ediyor.

"Uyanık kal!" Ciğerlerimde biriken çürümüş çamuru hırıldayarak geçiyorum. Her ıslak kabarışta beni biraz daha boğuyordu.

Uzuvlarım ağırlaşıyor ve yemin ederim toprak altımda dalgalanmaya başlıyor, her adımımı bir öncekinden daha az sabit kılıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve bir kaya gibi yere çarpıyorum.

Damarlarımda tanıdık ölümcül bir ürperti dolaşıyor ve başım yana doğru yuvarlanıyor, sanki dünya devriliyor ...

"Kahretsin," diye homurdanıyorum karanlık beni yutarken.

CHAPTER 28

ORLAITH

"Y "İyi olduğuna emin misin, tatlım?"

Başımı sallıyorum, dünya devrilirken bile Cainon'a yumuşak bir gülümseme sunuyorum, düşmemek için süitimin kapısının kolunu kullanıyorum.

Düşüyor.

"Elbette," diyorum, yanan şamdanlar sallanıyor. Ağzımdan kaçırmamaya çalışarak göz kırpyorum. "Toplantına git. Zaten yarınki duruşmaya hazırlanmak için zamana ihtiyacım var."

"Evet, biliyorsun." Yaklaşıyor, boğazının arkasında gurulduyor. İrkilmemek için dişlerimi sıkıyorum. Başıma kalbimin bir parçasını daha koparacak kadar sıcak bir öpücük kondururken *geri çekilmemek* için dişlerimi sıkıyorum.

Ufalanır.

Kızarmış et gibi kokuyor...

İkimiz de kokuyoruz.

"Biraz uyu," diye talimat verirken antrenin kapısına doğru ilerliyor ve kapıyı öyle bir açıyor ki Kolden'in koridorda nöbet tuttuğunu görüyorum. "Yarın büyük gün."

Omzunun üzerinden bana aç bir gülümseme atıp kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

Bir tabutun kapağının yerine oturduğunu hayal ediyorum.

Ürpererek nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum, adımları koridorda kaybolana kadar bekliyorum, sonra kapıya doğru yığılıyorum, öne doğru katlanıyorum, elim boğazımdaki yaraya gidiyor. Cainon'un ısırık izi, taze yırtılmış.

Taze ziyafet.

Gözlerimi açtım. Odanın döndüğünü
görüyorum. Bir iniltiyi bastırıyorum.

İçeri gir, sadece içeri gir.

Kapının kolunu çeviriyorum, sonuna kadar iterken tökezliyorum.
Bacaklarım bükülüyor ve taş zeminin yüzüme doğru hücum edişini
izliyorum-

Sert bir vücut tarafından desteklenerek
dikleştirildim. "Siktir," diye tıslıyor derin,
tanıdık bir ses.

Kolden.

Beni kollarına alıp kapıyı kapatıyor, sonra süitime götürüp yatağa
yatırıyor. Açık balkon kapılarından süzülen gümüş rengi ay ışığı kırık
kalbimi sızlatıyor.

Ağır düşüncelerimin çamurlu sisi arasında zihnim sürüklenirken,
parmaklarımı içinden geçirmek isteyerek ışığa uzanıyorum ...

Kolden uzattığım elimi tutuyor ve bir bardağın etrafına sararak ağzıma
doğru itiyor. "İç," diye emrediyor ve bardağı dudaklarıma götürüyor.

Daha fazla kalmayana kadar suyu boğazımdan aşağı itiyorum ve o
bardağı indirip önümde çömeliyor.

Bir sarmaşığı kaburgalarımın ve omurgamın etrafından nazikçe çözüp,
köklerini göğsümdeki hassas organdan çekmeden önce bir makara gibi
toplarken aramızda ağrıyan bir sessizlik yerleşti. Kalbimdeki yarıklardan
filizlenen bir sarmaşık, Cainon beni tırmalarken donuk, gümüşü çiçekler
açıyordu - dişleri etimin o kadar derinlerindeydi ki tendonlarıma
sürtündüklerini hissedebiliyordum. Sanki bana bunun yanlış olduğunu
söylemeye çalışıyordu.

Her şey yanlış.

Büyük, kül rengi çiçeklerin taç yapraklarını gümüş çizgilerle sıkıştırıp
kapatıyorum, asmanın sarmal kütesinin arasına sıkıştırıyorum, sonra hazır
kubbelerimden birine uzanıp onu oyuğa yerleştiriyorum, solmakta olan
cesedini daha fazla kayıp gidişini izleyemeyene kadar kucaklıyorum. Ta ki
son nefesini alnımda hissedemeyinceye kadar.

Ağlama.

Mezar taşı gibi görünmeye başlayan diğer tüm kubbelerle birlikte onu
da içime bastırıyorum.

"Gitmen gerek," diye fısıldıyorum, göz kırpmıyorum, yanağımdan bir
damla yaş süzülüyor. Eğer Cainon Kolden'i odamda yakalarsa, başka bir
yanma daha olacak.

Bunu tekrar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. O alevlerin onu

yutmasını izlemektense.

"Hayır," diye homurdanıyor, çıkmaz kaynıyor. "Tüm saygımla söylüyorum, sadakatim artık size bağlı."

"Neden?"

İç geçiriyor, bakışlarımı tutarak "Öyle işte" diyor.

Yüzüm parçalanıyor ve bu ani duygu dalgası beni boğarken gözlerimden kaçmak için çaresizce başka tarafa bakıyorum.

Aramızdaki hava geriliyor ve bakışlarının boğazımı tırmaladığını hissediyorum. Boynumda gümbürdeyen, midemi kusma ihtiyacıyla zonklatan o çiğ ağrının karşısında.

Yeni bağlanmış saç örgüme uzanıp onu omzuma atarken yanaklarım yanıyor. "Ben iyiyim Kolden. Bunu ben istedim."

Bakışları sertleşir. "İsteyerek istemek ile *ihtiyaç duyarak istemek* tamamen farklı şeylerdir."

İstediğim, ihtiyacım olan ve doğru olan birbirinden tamamen farklı üç şeydir.

Gözlerimin arkası yanıyor, Rhordyn'in sözleri kırmızı bir elbiseye ve kendi kapalı naifliğime bağlıyken olduğundan daha farklı bir darbe indiriyor.

Ona düşündüğü kadar masum olmadığımı söyledim. O da bana o ana dönüp baktığımda yanıldığımı anlayacağımı söyledi.

Ne kadar haklı olduğu acı veriyor.

Geldiğimiz kapıya bir bakış atan Kolden boğazını temizliyor. "Ne yapmamı istiyorsun, Orlaith?"

Kalbim zayıf ve umutlu bir şekilde çarparken başımı yana eğiyorum. "Öyle mi?"

Öne doğru eğiliyor, bakışlarında yanan bir yoğunluk var. "Nasıl *yardım* olabilirim?"

Bir rahatlama dalgası beni sarıyor, ani bir uyanıklık beynimdeki sisin bir kısmını temizliyor.

Bana yardım etmek istiyor.

Burnumu çekerek yanağımdaki bir damla yaşı sildim. "Sen... Yüce Efendi'nin filosunun nerede konuşlandığını biliyor musun?"

Kolden kaşlarını çatıyor, sonra başını öyle bir sallıyor ki zaten oturuyor olmasam dizlerimin üzerine çökecektim.

Boğazım düğümleniyor, titreyen bir nefesi serbest bırakırken gözlerimin arkasına dikenler batıyor, gelgitlerin etrafımda döndüğünü hissediyorum...

Sonunda *dönüyor*.

"Şuradaki küp," diyorum, titreyen elimi kaldırıp onu işaret ederek. "İçinde birkaç parça parşömen ve sivriltilmiş bir kömür çubuğu var."

Ayağa kalkıyor ve vazoya doğru yürüyor, kapağı kaldırıp içine uzanıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve odanın sallanmasını engellemeye çalışıyorum.

Her şey yoluna girecek.

Kolden bana bir parça parşömen uzatıyor, ben de parşömeni kalçama yaslayıp titreyen elimle üzerine titretilen bir not çiziktiriyorum.

Kâğıdı imzalayarak ona uzatıyorum. "Lütfen bunu posta ağacına götürün ve Graves Inn'deki Cindra'ya gönderilmesini isteyin. Filoyu nasıl bulacağınıza dair kendi talimatlarınızı da yazarsanız çok memnun olurum."

Avucunda duran minik kristal çiçeği gördüğümde duraksıyorum. Kusurlu olanı, kırdığım yerden birkaç tırtıklı yaprakla.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, gözlerimi kaldırıp ona bakarken ellerim hareketsizleşiyor. "Markette buldum," diye fısıldıyorum.

Bakışlarındaki sert parıltı daha konuşmadan bana inanmadığını gösteriyor. "Eğer İhtiyarlardan biri bununla karşılaşırsa-"

"Ondan kurtulacağım." Kelimeler niyet ettiğimden daha sert çıkıyor, cılgınca bir tohumla ekiliyor.

Çenesi sertleşiyor ve yoğun bir dikkatle bana bakıyor. Bir kez daha başını sallayarak parşömeni avucuma bırakıyor, parmaklarımı parşömenin etrafında kıvırıyor, sonra parşömeni alıp kapıya yöneliyor ve sessiz bir kararlılıkla kapıyı arkasından iterek kapatıyor.

Nabzım kulaklarımda uğulduyor, titremem iki katına çıkıyor - o kadar şiddetli ki ayaklarımı ittiğimde neredeyse tekrar yere yığılıyorum. Duvara doğru ilerliyorum ve ona yaslanıyorum, saçlarımı ıslatan duman, narenciye ve tuz kokusunu bastırıyorum. Tenimi.

Bu lanet elbise.

İnleyerek, beni zar zor bir arada tutan kumaş şeritlerini yırtıyorum, tuvalete doğru tökezlerken gergin parmaklarımın altında yırtıldıklarını hissediyorum. Monte edilmiş fenerin kadranını çevirme zahmetine girmiyorum, bunun yerine buzlu pencerelerden sızan gümüş ışığın rahatlığını tercih ediyorum.

Çiçeğimi yere koyup musluğu açıyorum, ardından duvardaki yarıktan dökülen suyun altına giriyorum ve beni tepeden tırnağa ıslatan soğuk akıntı karşısında nefes nefese kalıyorum. Ellerimi önünde birleştiriyorum

Ağzımdan derin derin, yudum yudum çekilen nefesler kurak boğazımdan aşağıya doğru akıyor ve Cainon'un ağzının üzerimdeki görüntüsünü geri püskürtüyor. Dişleri zaten parçalanmış etimi yırtıyor, her yutkunuşunda aynı kalın sesi çıkarıyordu.

Benim için çok güzel kanıyorsun ...

Bedenim omuzlarımdaki ağırlığa teslim oluyor ve yere yığılıyorum, elim gücü emmek için yere çarpıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve göğsümü burkan hıçkırıklara dönüşen sessiz bir çığlık atıyorum.

Hala yerine oturması gereken çok şey var ve boynumdaki bu taze zonklamayla, burnumun arkasında kalın bir sis gibi duran yanmış et kokusuyla kendimi umutsuz hissediyorum.

Süzülmüş.

İkisini de hissetmeyi göze alamam.

Körü körüne duvara vurup musluğu ılık hale getiriyorum, bir kalıp pomza kokulu sabunu kapıyorum ve kendimi keseliyorum - ılık su narenciye kokulu sabunun karmaşıklığını ortaya çıkarıyor ve öğürmek istememe neden oluyor.

Ben her zamankinden daha sert fırçalarken zaman akıp gidiyor, çubuk kâğıt gibi inceliyor, sürtünen cildimde parçalanıyor.

Başımı duvara yaslıyorum, kucağımda su birikiyor ve boş boş önüme bakıyorum, tuvaletteki görüşüm bana Kai'yi düşündüren akan duvar tarafından bozuluyor. O yanımdayken her şey nasıl da hafifliyordu. Bana taklit etmekten kendimi alamadığım o muzip sırıtişlarından birini gösterdiğinde endişelerim nasıl da uçup gidiyordu.

Onu düşünmek bile beni gülümsetiyor.

Deniz kabuğunu dudaklarıma götürüp eğiyorum, sonra üç küçük kelimeyi onları yutan içi boş kepçeye döküyorum...

"Seni özledim."

Sözcükler çiğ ve boğuk çıktığında, kabuğumu ağırlaştırdığında anında kendimden nefret ediyorum. Çünkü endişeleneceğini biliyorum ve bu istediğim son şey.

Kalın kalın yutkunarak deniz kabuğunu kalbime yaklaşıtıyorum. Dökülen suyun ötesinde küçük bir şey kayıyor; kapıdan içeri giriyor, sonra yere çöküyor. Merakım kalan enerji kırıntılarımı bir araya getiriyor ve dizlerimin üzerine çökerek vücudumun üst kısmını fişkırان çarşafın ötesine itiyorum.

Gözlerimi silerek, buharın arasında kaybolmuş tanıdık periye bakıyorum, ancak her yöne uzanan bulutlu buklelerin arasından sıyrılan sivriltilmiş kulağının ucundaki küçük siyah piercingi hâlâ seçebiliyorum.

"Merhaba,
Örümcek Isırığı."

Bana göz
kırpmıyor.

Bakışlarım, sanki ona verilmiş en değerli şeymiş gibi göğsüne bastırıldığı pakete düşüyor.

"Bu benim için mi?" Sesimi toparlayarak soruyorum. Yüzümü.

Başını sallıyor, öne doğru zıplıyor, kabarık kaşları çatılıyor, iri, mürekkep rengi gözlerini endişe kaplıyor.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, elimi aramızdaki taşın üzerine koyuyorum - avuç içim yukarıda. "Sadece... bugün yeterince örümcek yemedim."

Kaşları derinleşiyor ve içimden kendime lanet ediyorum. Muhtemelen daha sonra yastığımın altına doldurulmuş bir yığınla karşılaşacağım.

İleri doğru bir sıçrayış daha, dantelli kanatlarının şiddetli çırpınışı inişini yumuşatırken elimin yanına yerleşiyor ve paketini avucuma koyuyor.

Parmaklarımı onun etrafında kıvrıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, çiçeği alıp yakınına koyuyorum ve ona doğru itiyorum. "Zahmetlerin için. Son zamanlarda benim için çok fazla çırpınıp duruyorsun. Eminim çok yorucu oluyordur..."

Çömeliyor, onu alıyor ve göğsüne bastırıyor, çiçeğe ve bana bakıyor, başı eğik ve gözleri kocaman. Güç ve hız kazanan yavaş bir baş sallama hareketiyle tozlu bir bulanıklık içinde yerden sıçrıyor, sonra kapıdan içeri dalıp görüş alanımdan kayboluyor.

Elimi açıp pakete bakıyorum. Merak ediyorum.

Umuyorum.

Hepsini birbirine bağlayan ipin narin düğümünü karıştırıyorum, ipek tabakayı çözerek serçe parmağımın ucundan daha büyük olmayan yuvarlak, beyaz bir tohumu ortaya çıkarıyorum.

Bir an için tek yapabildiğim, boğazımda yutkunmakta zorlandığım bir yumruyla öylece bakmak oluyor.

Başardı.

Zane mesajımı aldı. Amcasına ulaştığından emin oldum. Yani Zali de onunkini aldı.

Harikası, evlat.

Tohumu avucumun içinde tutup kalbime yaklaşıyorum, sonra sırtüstü yatıyorum, gözlerim kapalı, beni yıpratmakla tehdit eden duygu dalgasıyla savaşıyorum.

Çok küçük, görünüşte önemsiz bir tohum, ama benim için... *her şey* demek.

Bu *umut*.

Planımın işe yaraması için umutsuzca ihtiyacım olan panzehire sahip olmakla kalmıyorum, aynı zamanda bu tohum Gunthar'ın ondan istediğim her şeyi kabul ettiğinin bir işareti.

Gerisi bana kalmış.

Hırlayarak gözlerimi açıyorum, önüme dönüyorum, ellerimi ve dizlerimi itiyorum. Kapı çerçevesine doğru sürünüyorum ve titreyen bedenimin etrafına bir havlu sarak kendimi yukarı çekiyorum.

Makyaj masama doğru tırmanıyorum, minik senka tohumunu öpüyorum ve nihai çiçeklenmesini gizleyeceğini umduğum kır çiçekleri arasında toprağa sokuyorum.

Kapım çalınıyor ve inliyorum, parmağım hâlâ toprağın içinde. "Evet?"

Kapı gıcırdayarak açılıyor, ince aralıktan Kolden'in sesi yükseliyor. "İzel akşam çayınız ve kekinizle birlikte burada. Onu kabul etmekten memnun musunuz?"

Neredeyse reddediyordum, ama sonra aklıma odama gelen yemeklerin çoğundan kopardığım, giderek büyüyen bane çalısı meyveleri koleksiyonum geldi.

Birkaç tane daha olsa fena olmazdı.

Kirli parmağımı havluma siliyorum, sonra örgümü gevşetmeye başlıyorum. "Teşekkür ederim. Onu içeri gönderin."

İzel kapıdan içeri giriyor, elinde bir çay fincanı ve içinde büyük bir dilim... daha önce hiç görmediğim bir şey olan muhallebi ve hamur işi katmanlarını güzel bir yığın halinde üst üste dizdiği bir tabağı dengeliyor. Merakla bakıyorum, küçük altın bir çatalla içecekleri önüme koyarken hala örgümü çözüyorum.

"Uyumana yardımcı olması için biraz papatya çayı istersin diye düşündüm," diyor ve her zaman çakmaktaşı gibi sert olan mavi gözlerini aydınlatan yumuşak bir gülümseme sunuyor.

Neredeyse beni taburemden düşürüyordu.

Titreyerek nefes alırken mum ışığı topuzunu ve yanık tenini aydınlatıyor. "Hepimiz için... zor bir gün oldu," diye mırıldanıyor ve bu kelimelerin kaburgalarımın arasında yarıldığını hissediyorum, ağrının etrafına sarılmak istiyorum.

"Öyle." Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim, Izel. Düşünceni gerçekten takdir ediyorum."

Başını eğip kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

Gülümsemem kaşlarımı
çatmama dönüştü. *Samimi*
görünüyordu.

Belki de ilişkimiz sonunda köşeyi dönüyordur?

Saçlarımı omuzlarımın üzerine atıyorum, sonra böreğin üst katmanını kaldırıyorum, muhallebinin arasına bulaşmış üç minik çilek buluyorum ve iç çekiyorum.

Belki de değildir.

Havlumun üzerinde temizledikten sonra iki tabağı da kenara itip çekmeceyi açıyorum. Bane çalısı meyveleriyle doldurduğum küçük şişeyi geri alıyorum, hançerimi çıkarmadan önce üstünü kapatıyorum ve zaten kömürleşmiş olan boyunu güdük bir duvar aplikinin alevinde sallıyorum.

Derin bir nostalji duygusu, boynuma üflenen soğuk bir nefes gibi üzerimi örtüyor...

Bıçağı havada savurup soğumasını bekledikten sonra bilenmiş ucunu başparmağımın iç kısmına bastırıyorum ve etime bir ısırık saplanırken tıslıyorum. Bir kan damlası kabarıyor, zengin, kırmızı ve normalden daha kalın.

Bir, iki, üç damlanın doğrudan tohumun üzerine sıçramasına izin veriyorum, sonra onu toprakla örtüyorum ve örgümü halkalayarak tümseği sağlıklı bir su damlasıyla yıkıyorum. "Lütfen çiçek aç," diye fısıldıyorum.

Lütfen.

"Yapabilirsin. Yapabileceğini *biliyorum.*"

Küçük tencereyi cesaretlendirici bir şekilde okşadıktan sonra başparmağımın acısını emiyorum ve dikkatimi yatağa veriyorum, gücünü bulmaya başlamış gibi görünen zayıf bacaklarımla yatağa doğru ilerliyorum. Elimi şiltenin altından geçiriyorum, parmaklarım bana verdiği deri kılıfı *sıyrıyor.*

Çekip çıkarıyorum, başparmağımı kayışların, tokaların üzerinde gezdiriyorum, yaklaşıtıyorum ve burnumdan derin derin çekiyorum, en ufak bir esinti yakalıyorum, *onu* sağlamlaştırıyorum.

Kubbelerim takırdıyor, sıkılaştıran boğazımdan bir sızlanma tohumu süzülüyor ...

Görmesini dilediğim bir şefkatle kılıfı tekrar yerine sokuyorum, sonra gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Bir kere.

İki kere.

Keskimi kavrayıp çıkarıyorum, göğsümde bir ateş tutuşuyor.

Bitirmem gereken bir delik var.

CHAPTER 29

K A I

S göğüs kafesime bağlı, kolumun altına sıkışmış, güzel bir şekilde çıplak - yanakları muhteşem bir parıltıyla kızarmış, benim Kalbim memnuniyetle çarpıyor. Bu da içimdeki başka bir parçanın derin, doyumsuz bir *arzunun* kabaran sıcaklığıyla çarpmasına neden oluyor.

Sikim kürkleri yırtarken inliyorum. Tam elimin tersiyle yanağını okşamak için uzanıyordum ki Zykanth kuyruğunu kaburgalarımın bir azar gibi vurdu.

Elimi geri çekiyorum ve dişlerimi göstererek kafesini sarsan bir hırıltı çıkarıyorum. "Beş denizde *bu* ne içindi?"

'Küçük adam, yumuşak küçük arkadaşının büyük bir uyku uyumasına izin verdi. Yumuşak küçük dostum yoruldu.'

Kaşlarımı çatarak geriye uzanıyorum, elimi kıvrımlarında gezdirmek yerine başımın altından geçiriyorum, pencereden içeri süzülen ay ışığıyla renk cümbüşüne bürünen kristal tavana bakıyorum. *Zykanth'ın* ne zaman mantığın sesi olduğunu merak ediyorum.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Yine de haklı. Muhtemelen çok yorulmuştur. Ama sadece *benden yorulduğu* düşüncesi bile beni daha da sertleştiriyor ve bu hiçbir şeyi düzeltmeyecek.

Kalkıp biraz hava almalıyım. Belki ... *yürüyüşe çıkmalıyım.*

Zykanth onaylayarak gürlüyor. *'Evet, yürü küçük bacaklar. Pistten aşağı, çimenlerin üzerinden, pistten aşağı, merdivenlerden aşağı. Aşağı, aşağı, aşağı ...'*

"Neyin peşinde olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyorum, karlı kürkleri gevşeterek. Bir tane daha yuvarlayarak, şakağına bir öpücük kondurmadan önce onu bir yuva gibi sarıyorum. Yamalı şortu çekiyorum - çok kısa ve dar- ve bir iniltiyle zonklayan sikimi daraltıcı malzemenin içine sokuyorum. Düğmeleri deliklerine geçirirken Vicious'a bir kez daha bakıyorum...

Belki sadece hızlı-

Zykanth çenesini kaburgamın etrafına doluyor ve ben irkiliyorum, bu mücadeleyi dışarıda yapmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum.

Kapıdan çıktım, arkamdan kapattım.

"Tuhaf davranıyorsun," diye homurdanıyorum, berrak gece havası tenime ferahlatıcı bir ısırık gibi geliyor. Gökyüzünde alçakta asılı duran renk şeritlerinin eşlik ettiği kristal yollardan aşağı inerken sıcak, sert arzularım üzerinde harikalar yaratıyor.

'Yumuşak küçük dostumun dinlenmeye ihtiyacı var. Küçük adam kör.'

"Ve sen de taşaklarımın ağrısıydın.

Kendi kendime, gençlerin bugün erken saatlerde ektiği sebze tarlasını kontrol edeceğimi söylüyorum - en azından sebze tarlasının yanından geçene ve artık yalan söylemeye devam edemeyene kadar.

Bu adanın altında bir hazine olduğunu hiç bilmiyordum. Şanslı bir ejderha yıllar önce girişi *çok* iyi kamufle etmiş olmalı. Böylesine kurnaz bir canavarın ne gibi beklenmedik hazineler biriktirmiş olabileceğini düşünmek imkansız... Ta ki bu hazineler şu anda bu sulara dolaşan canavar için bir ziyafet haline gelene kadar.

Bin yıldan daha eski, kırılmamış bir hazine...

Salyalarım akıyor, yutkunuyorum.

"Sadece bir bakış," diye uyarıyorum, dalağımdaki ısırılmış tutuşuyla beni neredeyse ileriye doğru sürükleyen Zykanth'ı. "Dokunmak yok.

"Küçük bir dokunuş mu?"

"Asla sadece

dokunmazsın. "Onun

yerine çalmak mı?"

Aynen öyle.

Gökkuşağının her rengiyle benek benek süzölmüş ay ışığıyla yıkanan sessiz tünelde koşarak mağaranın içine giriyorum ve genç olanın o ısıltılı gülü içine bırakmasını izlediğim kuyunun birkaç adım ötesinde duruyorum.

"Neden durdun?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, çarpık yarığa bakarken omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor, tam olarak anlamlandıramadığım bir şey bana dokunuyor.

Parmağını koy. "Bir şeyler... yanlış geliyor.

"Küçük adam yumuşak adama dönüştü. Zykanth göğüs kafesine öyle sert vuruyor ki homurdanıyorum ama durmuyor. Devam ediyor, devam ediyor, devam ediyor, nefes almayı zorlaştırıyor, sanki göğsüme yumruk darbeleri alıyormuşum gibi. "Nasıl drake yapılacağını unut.

"Ağzına bir istiridye sokmama ne dersin?" Şiddetli darbeler arasında homurdanıyorum.

"Küçük bacaklı küçük adam için büyük konuşma.

İçimi çekerek ilerliyorum, aşağıya, aşağıdaki parıldayan suya bakıyorum ve gözlerimin parladığını hissediyorum.

Zyke hareketsiz, görüntünün büyüüne kapılmış, ben kalın bir şekilde yutkunurken, sahip olma, tutma, kucaklama ve *çalma* dürtüsü göğsümde kaynarken uçuşuma doğru bir *tık-tık-tık* gönderiyor ...

Evet! Evet! Evet! Evet! Hazineyi çalın. Küçük seçilmiş kişi için büyük bir hazine inşa et. Çok iş var. Zykanth önemli şeyler düşünen tek kişi. Küçük adam yanlış kafayla düşünüyor.'

Aslında haklı. Kesinlikle daha büyük bir hazineye ihtiyacımız var. Onu etkilemek için daha fazla hazine.

"Yumuşak yatak için biraz daha deniz yosunu.

"Tamam, beni ikna ettiniz," diye kabul ediyorum ve beni okyanusa fırlatmayacak bir çıkış olması için dua ediyorum. Ya da daha sonra delikten tekrar yukarı tırmanmanın bir yolunu bulabilirim. "Kuyruğumu dışarı çıkarmak güzel olurdu...

Anver haklı, çok uzun zaman oldu.

Evet, çok uzun. "Kuyruğa egzersiz yaptırın. Girdap, girdap, girdap!"

'İyi bir şey bulursak, sanırım kulübeye geri götürüp Vicious'un ıvır zıvır yığınının arasına saklayabiliriz.

'Evet! Küçük vahşiyi etkileyin,' diye mırıldanıyor Zykanth, o kadar hızlı dönüyor ki pullu bir bulanıklığa dönüşüyor. 'Çalın, küçük eller! Şimdi gidin.'

Kalbim küt küt atarken şortumu çıkarıyorum, deliğin sıkışmış ucuna doğru ilerlerken bir kenara atmaktan mutluluk duyuyorum. Kenara doğru kayarak bir elimi sivri yarığın iki yanına koyuyorum ve öne doğru hafifçe eğilerek tüm ağırlığımı omuzlarıma veriyorum, sonra ayaklarımı derinliklere doğru indiriyorum.

Ayak parmaklarımda ucunda bir karıncalanma hissediyorum, bacaklarımda dalgalanıyor. Derim yırtılıyor, pullarım yüzeye çıkıyor, kemiklerim uzuyor, küt uçları sivrililiyor. Ayaklarım uzuyor, güçlü kaslarımda esneme dansında salınan ve sallanan kıvrımlı dalgalar gibi uzuyor.

Fırfırlı kuyruğumuzun ucu aşağıda suyun yüzeyine sürtünürken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor, damarlarıma coşku doluyor-

I miss you.

Kelimeler suyun derinliklerinden fısıldayarak yükseliyor, keskinleşiyor, kalbime saplanıyor ve midemi sarsıyor. Zykanth'ı öyle hızlı hareketsiz bırakıyor ki kollarım bükülüyor.

"Değerli biri..."

Kuyunun kenarına tutunurken gülümsemem düşüyor, sesi çiğ ve kesik. Hıçkırıklara boğulmuş. Sözleri bir itiraf değil, bir *yalvarış*.

Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve acı dolu bir inilti çıkarıyorum...
Orlaith'in bana ihtiyacı var.

H sözleri aklımdan çıkmıyor, yuvanın içinde kıvrılmış uyuyan Vicious'a bakarken ürpertici fısıltısı omurgamda bir aşağı bir yukarı titreşiyor.

onu bağladı.

Güzel hatlarını inceliyorum, onu terk etme düşüncesi içimi acıtıyor. Başka seçeneğim olmadığını bilerek.

Büyük okyanus onun için çok tehlikeli. Uçurumu kendim geçemeyebilirim, bu yüzden onu Zykanth'ın ağzına götürme riskini alamam. Olmaz.

Kıpırdanıyor, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, gözleri beyaz saçlarının arasında karanlıkta parlayan uykulu güneşler gibi.

"Benim" diyor, bir koluyla bana uzanarak.

Ona melankolik bir gülümseme veriyorum. "Senin, Vicious. Her zaman senin."

Pantolonumu çıkarıp yanındaki kürkün içine girdiğimde kaşlarını çatıyor, kışının dolgun kıvrımı kalçalarımın degecek şekilde vücudunu uzatıyor. Elini yanağıma koymak için belini bükerek etrafımda geriniyor, sonra yavaşça gözlerimi arıyor, sanki suların altına inmeye çalışıyormuş gibi.

"Benim," diye tekrarlıyor, elimi kalçasından kaldırıp karnının eğiminden aşağıya doğru çekerken.

Daha uzağa.

Beni onun ıslak, şişmiş girişine doğru itti.

İnliyorum, parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum, bana karşı sarsılmasına neden olan o yumrunun etrafında dönüyorum.

Kıpırdanırken göz kapakları titreyerek kapanıyor, boynunu eğiyor ve güneşin öptüğü güzel tenini aç ağzıma uzatıyor. Dudaklarımın altında tüylerinin diken diken olduğunu hissederek onu okşuyorum ve dişlerimi narin etinde gezdiriyorum.

"Benim," diye haykırıyor, kalçalarını eğerek sertleşen sikime yaslanıyor, sallanıyor, bacağına kaldırıp kalçamın üzerinden geçiriyor ve bana tam olarak ne istediğini söylüyor.

Sol bacağıma kaldırdım ve onunkini ayırdım. "Senin, Vicious," diye fısıldıyorum boğazına, parmaklarımla onu açarken, kalın, ağrıyan sikimin başını girişine doğru çekiyorum. "Senin," diye homurdanıyorum ve kalçalarımın bir mızrağıyla onu sıkıştıran derinliklerine doğru ilerliyorum - bunun her şeyi düzeltmesini diliyorum. Bunun omuzlarımdaki ağır suçluluk duygusunu hafifletmesini diliyorum.

Anlamayacağı düşüncelerle harap olmuş.

CHAPTER 30

ORLAITH

I Merdiven boşluğundan aşağı kayıyor, sessiz adımlarla lobiye dökülürken omzumun üzerinden kontrol ediyorum, keskim arka cebimde

deri pantolon. Yaşlı Hattie'nin odasına doğru koşarken, kafamı içeri uzattığımda taburesinin boş olduğunu, atkı çubuğunun hâlâ yarım kalmış duvar halısına garip bir açıyla saplanmış olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Göğsümde huzursuz bir dehşet duygusu tünüyor.

Kendimi devam etmeye zorluyorum, bu geç saatte sarayda dolaşan başka biri var mı diye gölgeden gölgeye kaçıyorum. Ama ortalık sessiz.

Boş.

Goblenlerin olduğu salona giden merdivenlerden aşağıya inene kadar hayatın ilk seslerini duyuyorum: deliğimin olduğu yönden gelen belli belirsiz bir *ping-ping-ping*.

Nabzım dağılıyor.

Keskimi tutmak için elimi cebime atıp omzumun üzerinden bakıyorum, sonra da karanlık koridorda parmak uçlarımla ilerlerken ıslak saçlarımla yarama yapıştığından emin oluyorum.

Sanki arkasında biri varmış gibi kabarıyor ve şişiyor, o boğuk *ping-ping-ping* sessizliği acımasız bir güçle parçalıyor.

Yavaş ve temkinli bir şekilde yaklaşırken, sessiz bir inilti duyana kadar adımlarımı yumuşak tutuyorum. Tüylerim diken diken oldu.

Bu sesi biliyorum.

Gobleni kaldırıp bir fener ışığı seli bırakıyorum ve Yaşlı Hattie'nin kirli geceliğiyle deliğime sıkıştığını görüyorum, topuzlu bacakları yırtılmış ve sıyrılmış.

Nefesim kesildi.

Şaşkınlıkla döndü. Yanakları gözyaşlarıyla dolmuş, kan çanağına dönmüş gözleri neredeyse beni delip geçecek. Korkusunun güçlü yumruğu boğazımı tıkıyor ve neredeyse beni dizlerimin üstüne çökertiyor, ama sonra yüzü rahatlamış gibi görünen bir ifadeyle çöküyor.

Tüm vücudu derin, sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor - sesi bir şekilde göğsünde kilitli kalmayı başarıyor, yanaklarından aşağı daha fazla taze gözyaşı yuvarlanıyor. Güzel, yetenekli elleri kucağında toplanmış, boğumlu ve kabarmış, biri hala yıpranmış bir mutfak bıçağının kabzasını ve sesi bastırmak için kullanıyor olması gereken buruşuk bir bezi tutuyor.

Sağ elini kanlı bir bandaj kaplıyor, ancak şekli... farklı. Orta parmağı gibi-

Diğer elim kendimi sabitlemek için duvara çarpıyor.

Parmağı gitmiş.

Çırpınmaya devam ediyor, sessiz hıçkırıklar zayıf bedenini sarsıyor.

Cainon'un mürebbibesine böyle bir şey olmasına izin vereceğine inanmakta zorlanıyorum. Onun çatısı altında olmaz.

Tabii...

İğrenç bir düşünce zihnimin ön saflarında dolaşıyor, oraya ulaşmak için etimi ve kemiğimi kemiriyor. "Bunu sana *Cainon mu* yaptı Hattie?"

Yüzünün ezilmesi, göğsünün sessizce kabarması... İhtiyacım olan tek cevap bu.

Bana bu zavallı kırık kadın hakkında anlattığı güzel hikayeyi hatırlıyorum, kendisini onun kahramanı gibi gösteriyordu. Ne kadar çirkin, kokuşmuş yalanlar.

Öfkemi barındıran tıkrıtlı kabuğu kaldırıp boğazımda kesik bir yol açmasına izin veriyorum. Çenem sertleşiyor, dişlerim dizginleyemediğim öfkenin gücüyle takırdıyor, bu derin sızı köpek dişlerime doğru bastırıyor, sanki diş etlerimden çıkmaya çalışıyorlar.

Çömelerek bıçağı elinden alıyorum, titreyen ellerini nazikçe tutuyorum ve alnımı alnına bastırıyorum - duygularının gelgitinin düşmesini bekliyorum. Sarsıntılar nihayet dindiğinde geri çekiliyor ve yorgun bakışlarını yakalıyorum. "Ben hallederim," diye fısıldıyorum, tüm sınırlarım keskinleştiğinde yumuşak bir gülümsemeyi zorluyorum.

Piercing.

"Daha iyi yapacağım, Hattie. Söz veriyorum."

İçinden boğuk bir ses çıkıyor ve başını sallayarak yanağımlı okşuyor. Delikten çıkmasına yardım ediyorum, taş parçalarının fişkırmasıyla topal bacakları çözölüyor ve sonuncusunu atmayı unutup unutmadığımı merak ederek dağınıklığa göz kırpmıyorum.

Olmalı. *Çok fazla* var.

Hattie feneri bana uzatıyor ve arkasına bakmadan koridorda ayaklarını sürüyerek ilerliyor; ayakları çıplak, saçları gevşek, vahşi bir gümüş izi halinde yerde sürükleniyor.

Karanlığın içinde kayboluyor.

Goblen hafifçe kabarıyor ve koridora daha fazla parça fırlatırken kaşlarımı çatarak onu geri çekiyorum. Kovuğa girip feneri yere bırakıyorum ve elimi Hattie'nin ilerleyişinin derin çukurlarında gezdirerek neredeyse yumruğumu sığdırabileceğim bir delik buluyorum.

Bir an için tek yapabildiğim bakakalmak, parmaklarımı bilenmiş kenarlarda gezdirmek, arkadan gelen, ölümün uzak ve tanıdık kokusuyla renklenmiş küf kokusunu içime çekmek.

Kandan.

İnanamayarak başımı salladım.

Diğer tarafa geçti.

CHAPTER 31

ZALI

T Sokaklar gri bir renge bürünmüştü, hava hala yanan ateşin dumanıyla kaplıydı ve ara sokaklardan geçerek güneş ışınlarını engelliyordu.

yükselen güneş.

Cüppeli tapınmacılar sessiz sürüler halinde sokaklarda ilerliyor. Gri Muhafızlar bile kendilerine özgü zincir zırhlarını ve ters v harfi damgalı demir göğüslüklerini giymiş, ellerinde uzun yayları, sırtlarında kılıfları olan sadaklarıyla hâlâ akın akın dışarıdalar.

Başka bir saldırıyı savuşturmak için yan sokağa giriyorum, iki muhafız dün sabah tapınakta çıkan yangından bahsediyor. *Dükkânlarının yangında* kaybolduğunu söylediler.

Bunun ne anlama geldiğini sadece tahmin edebilirim. Yüzümde bir sırtıma beliriyor... *Karma, seni vahşi şey.*

Ayak sesleri azalıyor ve ben ilerliyorum, kapüşonumu, tüm bu kargaşanın ne olduğunu görmek için pencerelerden bakabilecek herhangi birinden yüzümü gizleyecek kadar öne doğru çekiyorum. Sırtıma bağlı kılıcım ya da pelerinine iştirilmiş mühürüm olmadan herkes beni tanıyamaz ama çok da dikkatli olamam.

Hanın tabelası esintiyle gıcırıyor, ben ağır kapıyı çekip açarken kaldırım taşlarının üzerine çökmüş duman zerreciklerini karıştırıyor. Zil sabahın erken saatlerinde hoş geldin diyor ve kapüşonumu omuzlarıma geri indiriyorum, Graves'in çoktan kalkmış, barın arkasından bana baktığını görünce şaşıyorum.

Kalemini bir parşömen parçasının üzerine koymuş,
kaşlarını kaldırıyor. Ona sertçe başımı sallıyorum.

Her şey hazır. Şimdi, sadece bir bekleme oyunu.

Graves yorgun bir gülümsemeyle bana el salladıktan sonra arka kapıdan çıkıp taze pişmiş ekmek kokusunu odaya yayarak gözden kayboluyor. Üstü devrilmiş sandalyelerle kaplı masaların arasından geçip merdivenlere yöneliyorum ve ikinci kata çıkıyorum.

Odamın önünde durmuş, tam anahtarımı kilide sokmak üzereydim ki kapının çoktan açılmış olduğunu fark ettim. Gecesefasının zengin, odunsu kokusu beni hazırlıksız yakalıyor, boğazımın arkasına çarpıyor ve neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor.

Baze.

Boğazımdaki iğrenç yumruyu yutuyor, üst dudağımın geriye kıvrılma tehdidiyle titremesiyle savaşıyorum.

O daha iyi bilmeli ...

Kapıyı iterek açıyorum, loş odaya giriyorum ve arkamdan kapatıyorum.

Elini duvara dayamış olan Baze pencerenin önünde duruyor,
uyanık dünyaya bakıyor.

Kafasındaki ince kirli sakala kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bakışlarım geniş omuzlarının genişliğini oyuyor ve kalbim gergin bıçaklara yayılmış soyulmuş ve kabarmış deriye düşüyor.

"Baze..." İleri atılıyorum, parmaklarım kabarcıklı bir yara parçasının üzerinde duruyor.

Burns.

Boğazımı temizleyerek banyoya gittim, bir el bezini ıslattım ve yaralarının üzerine örtmek üzere geri döndüm-

O kadar hızlı dönüyor ki bir hareket bulanıklığına dönüşüyor ve bileğimi avucunun içine alıyor. "Yapma," diyor, kelimesi sessiz bir yara, gözleri tenimi karıncalandıran ürkütücü bir gölgeyle gölgelenmiş.

Onun kokusunu içime çekiyorum, odunsu ve çiçeksi baharatlı ve
... seks.

Birini *beceriyormuş*.

Güçlü kokuya karışan başka bir şeyin notalarını yakalamadan önce üst dudağım soyulmakla tehdit ediyor ...

Dumanın keskin tadı. Kızarmış etin, *onun değil*.

Ya yanıyordu, ya da-

Hatırlamak ve Gri Muhafızlar şarj etmek aracılığıyla
ve sokaklar, karnım zonkluyor.

Şarj olmuyor.

Avlanmak.

"Tapınak," diye fısıldıyorum, bir adım geriye kayıyorum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi bakışlarımı üzerinde gezdiriyorum.

Bileğimi bırakıyor, dudaklarını sıkı tutarak bir adım daha geri çekilmemi izliyor.

Bir tane daha.

"Muhafızların sürüler halinde dışarı çıkmasının nedeni sensin," diye hırlıyorum, yüzümdeki tüm kanın düştüğünü ve yerini bir *öfke* yumruğunun aldığını hissediyorum. "Sana uzak durmanı söylemiştim!"

Sessiz bir kahkahayla göğsü titriyor, elini kel kafasında gezdirirken yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor. "Ne anlamı var ki?"

"Öyle söyleme," diye hırlıyorum dişlerimin arasından.

Yüzü göz açıp kapayıncaya kadar düzeliyor ve pencere pervazına yaslanıp bacaklarını önünde uzatıyor ve bileklerinden çaprazlıyor. "Sana bir şey sormam gerekiyor."

Kelimeler kesik kesik ve gözleri bu odadaki ışık yetersizliğinden dolayı gölgeli olsa da, bakışlarındaki suçlayıcı dilimi hissedebiliyorum.

Öfkesinin bir kısmı bana yönelik. "Peki,
bana sor."

Bakışları ayaklarımın dibindeki yere düşüyor ve nefesini tutmuş gibi görünüyor, sanki yeniden düşünüyor.

Sabırım taşıyor. "Sorudan kaçma, Baze. *Sor!*"

İç geçiriyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Onu bugün gördüm. Yanarken. Boynundaki *ısırtık izini* saklamaya çalışıyordu."

Ciğerlerim kumtaşına dönüyor, elim ağzıma gidiyor.

Cainon onunla beslendi.

Baze'in gözlerinde bir şey kararıyor, fark ettiğimde geri çekilmeme neden oluyor- "Bildiğimi sanıyordun."

Sessizliği yeterli bir cevap.

Yatağa doğru fırlayıp çömeliyorum, altına uzanıp küçük ahşap bir kutu alıyorum ve ayağa kalkarken kapağını deviriyorum. "Burada tehlikede olduğunu gösteren *hiçbir şey yok*," diyorum ve ona yanma olayından sonra bir çocuğun benim için bara bıraktığı notu ve Cindra'nın

Kolden ve Orlaith. Kutuyu göğsüne doğru iterek gözlerinin içine bakıyorum. "*Hiçbir şey yok.*"

"Ama o öyle," diye homurdanıyor, ruhlardan arınmış nefesiyle beni yumrukluyor. Aslında tamamen ayık görünüyor, gözleri yıllardır görmediğim kadar berrak, bu da sadece hareketlerini ve ondan yayılan düzensiz enerjiyi *daha* ürpertici hale getiriyor. "O tehlikede. Ve gözlerinde bana umurunda bile olmadığını söyleyen bir şey var."

Kahretsin.

Bu benim yapmam gereken bir konuşma değil. Onun konuşması. Ne yazık ki, ona yalan söylemekten acizim.

Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, bakışlarımı göğsüne indirirken yavaş bir nefes alıyorum. "Gözlerindeki o bakışı ben de gördüm."

Gerginlik havayı keser.

Parmağını çenemin altından geçirip başımı eğerek beni yeniden göz teması kurmaya zorlamadan önce hissedilir bir duraklama oluyor. "Biraz daha açık olmanı istiyorum."

Parmağını en yumuşak şekilde itiyor ve içimde bir şeyler eriyor.

"Onu... yatağında aşırı dozda caspun almış halde buldum. Niyetinin bu olduğunu sanmıyorum ama-" Yutkunuyorum, yüzündeki rengin akıp gidişini izliyorum. "Onu takip etmek istediğini söyleyebilirim... ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Gözleri parlıyor, bakışları uzun bir süre arkamda sürükleniyor. Sonra ite kaka kapıya doğru ilerliyor.

Dönüyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Onu *yakalamak* için," diye bağılıyor ve nabzım hızlanıyor. İleri doğru koşuyorum.

Kapıyı açıyor ama ben yumruklayarak kapatıyorum. Dönüyor, önüne bakıyor, hareketsizleşiyor.

Düşüncelerim çalkalanırken, kutuyu tekrar göğsüne bastırıp hafifçe dürtüyorum. Bakması için onu teşvik ediyorum.

Okumak için.

"Bir planımız var, Baze. Vadon'un topraklarına girmek ve Vruk saldırılarını kaynağında durdurmak için ihtiyacımız olan şeyi güvence altına almaya çok yakınız ama her şey törenin ilk bölümünün gerçekleşmesine bağlı. Savaşı kışkırtmadan gemileri alabilmemizin tek yolu bu."

"Bana gemileri onun üzerine koymamı söylüyorsunuz," diyor, sesi düz.

Tehlikeli.

"O da bunu isterdi."

O kadar hızlı dönüyor ki aniden kapıya yapışıyorum, elleri başımın iki yanına çarpıyor, gözlerinde sınırsız bir bakış var. "Çünkü onun *hayatta kalma suçluluğu* var!"

Üst dudağım geri çekiliyor, enerjim onunkine karşı kabarıyor, ta ki öfkeli bir gerilim çatışmasına dönüşene kadar. "Çok derine battık. Şimdi fişi çekersek *her şeyi* kaybederiz."

Sözlerimin söylemediğini gözlerimin söylemesine izin veriyorum. Halkımı korumak için ihtiyacım olan şeyi elde etme şansımı kaybedeceğimi.

Sahip olduğum tek aile.

"Söyle bana," diye hırlıyor, başını aşağı indiriyor, böylece göz göze geliyoruz, birbirimizi şiddetli nefeslerle ıslatıyoruz. "*Rhordyn* burada olsaydı arka planda boş boş oturur muydu? Bugün o şehir meydanında gördüklerimi görseydi?"

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki ağrıyor.

O haklı, elbette. Ama benim bir görevim var. Eğer kalbimle liderlik etseydim, Damar'dan asla kurtulamazdım.

Kum tepeleri.

Baş Metres olmazdım.

Dışarıda, yeterince çaresizsen her şey bir silahtır. Acaba Orlaith de bunu fark etmeye başladı mı? Çok iyi bir nedeni olmadığı sürece Cainon'un onu ısırmasına izin vereceği bir gerçekliği aklım almıyor.

Ama şu anda bunun üzerinde duramam.

"Halkım için doğru kararı vermek zorundayım" diyorum, sesim yumruk gibi çıkıyor.

Baze dilini şaklatıyor, sonra kapıyı itiyor ve arkasına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başını yana eğiyor.

Bana attığı bakış, kaburgalarımın saplanan bir sustalı gibi.

"Belki de başından beri yaptığın şey buydu. Belki *de* Cainon'un çiftleşme teklifinde bulunduğu o gün ofisin dışında onu dinlediğini bana söylememenin gerçek nedeni budur."

Kelimeler çeneme bir darbe gibi iniyor ve birden keşke sarhoş olsaydı diyorum.

"Bunu kastetmiyorsun..."

Kokluyor, dönüyor ve kılıcını yatağımın ucundan alıyor. "Emrettiğin gibi yapacağım," diyor, sesi bir katili durduracak kadar zehirli.

Kalbini. "Ama eğer ona bir şey olursa, seni asla affetmem. Ya da kendimi."

Kutuyu göğsüme dayadı, kapıyı açtı ve beni duman, seks ve öfke kokusunda boğulmuş halde bıraktı.

CHAPTER 32

K A I

Sağır adımlarla, kristalden yüce bir kuleye oyulmuş sivri merdivenleri tırmanıyorum, beni küçük bir platoya çıkaran bir tepeye tırmanıyorum

-Sanki birileri bir miktar taş çıkarıp korunaklı bir giriş yapmış gibi.

Bir dalış platformu.

Gökyüzüyle aynı yumuşak şeftali rengine bürünmüş bir cam parçası olan okyanusa bakıyorum. Etrafa saçılmış buzdağları olmasaydı ufku tam olarak belirlemek neredeyse imkânsız olurdu.

Uçurumdan aşağı, çok aşağıdaki okyanusa bakıyorum; birçok kez atladım.

Daha önce.

Şimdi bu olasılık bana, üzerime çullanmaya, kemiklerimdeki eti höpürdetmeye ve sonra da onları kıyıya tükürmeye hazır, ağzı açık, canavarca bir çenenin içine atlamak gibi geliyor. Bu sularda dolaşan canavar, yediği ve yemediği şeyler arasında ayırım yapmıyor.

Yok et.

Şimdi aşağıda mı? Bana mı bakıyor? Zıplamamı mı bekliyor?

Çömelerek ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, Orlaith'in itirafı bana *tık tık vururken* köklerini çekiştiriyorum.

Seni

özledim.

Seni

özledim.

Seni

özledim.

Bu üç kelimenin testere dişli kenarları kalbimi tam ortadan ikiye ayırıyor.

Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

Burada, halkının yanında olması gerekiyor.

Eve dönmesi gerek.

"Ne yapacağız?"

Zyke içimde o kadar sessizdi ki, pullar ve fırfırlardan oluşan bir düğüm halinde kıvrılmış, büyük, yeşil gözleriyle beni izliyordu. Kararsızlığının düzensiz ritmi kanımda ve kemiklerimde nabız gibi atıyor.

"Yumuşak küçük dostum, ısıltılı rut kulübesinde güvende. Çok durgun denizde güvende değil. Zykanth büyük güçlü kuyruğuyla çok hızlı yüzüyor. Değerli olanı kontrol et. Büyük üzüntü için yumuşak küçük eş ısıltılı kaya bul. Küçük adam küçük sevgi çubuğuyla yumuşak küçük arkadaşı dürtüyor. Yumuşak küçük dost büyük affettirir."

Sikeyim.

Onunla konuşmam gerek. En azından anlamasını sağlamaya çalışmalıyım.

İtiyorum, dönüyorum. Vicious'un basamakları tırmanışını görünce kalbim duracak gibi oldu.

Saçları karmakarışık, gözleri doğan güneşler gibi, karlı kaşları birbirine yaklaşırken uykudan ağırlaşmış. Şaşkınlık bakışlarını lekeliyor ve arkamdaki damlaya bakıp tekrar geri dönüyor.

Tenim çakıl taşları gibi, onun yakınlığına denizin aya olan gelgitleri gibi tepki veriyor.

Başını sallıyor ve kalbimin iki yarısı birbirinden uzaklaşıyor.

Gideceğimi biliyor.

"Yapmak zorundayım, Vicious..." İleriye doğru bir adım atıyorum, o bana kocaman gözlerle bakarken aramızdaki boşluğu eziyorum. "Değerli birine yardım etmeliyim. Sen kal. Ben gidiyorum. *Tehlikeli.*"

Onun için çok tehlikeli.

"Benim," diye homurdanıyor, başını sallıyor, gözyaşları kızarmış yanaklarından süzülürken öne doğru adım atıyor ve ayak parmaklarının ucuna geliyor, sonra yüzümü ellerinin arasına alıyor. "*Benim!*"

Gözlerindeki acı, katmanlarımı lanet bir gaff gibi delip geçiyor.

"Evet," diye mırıldandım. "*Seninkini. Yakında döneceğim.*" Aç sulardan kaçma kararlılığım da beni geri getirecek. Ona. "Sen kal. *Güvende.* Sudan uzak durduğun sürece hiçbir şey seni buraya getiremez."

Kızın parlayan gözlerinde şaşkınlık dalgalanıyor, sonra ifadesi sertleşiyor, boğazının arkasında bir hırıltı oluşurken üst dudağı geriye doğru soyuluyor. "Gel."

Ciğerlerim sıkışıyor.

Gel...

Söylediği ikinci kelime ve göğsüme saplanan bir mızrak daha. Çünkü onun boşalmasını her şeyden çok istiyorum. Onu hazineme götürmek ve ona hazinelerimi göstermek istiyorum.

O benim seçilmişim. Onunla her yere gitmek istiyorum, her zaman.

Sonsuza kadar.

Ama suyun içinde gizlenen aç bir canavar var. Onu güvenlik ağından uzaklaştırdığım için başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem.

"Gel!" diye bağılıyor, yüzümü, kollarımı pençelerken kelimeler beni tırmalıyor. Göğsüme sokulurken.

'Küçük seçilmiş olan büyük güçlü olduğunu düşünür. Bir ısırtık, gitti.'

Acı dolu bir ses boğazımı yırtıyor.

Sert ve yumuşak bir çatışma haline gelene kadar onu kristale doğru geri götürüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp kocaman gözlerine bakıyorum. "Yapamazsın, Vicious. *Yapamazsın.*"

Yüz hatları buruşuyor ve kalbimin de aynı şeyi yaptığını hissediyorum. Yüzümü boynuna daldırıyorum ve tenine bir öpücük konduruyorum-

Göğsümü öyle sert itiyor ki, nefes nefese, vahşi gözlere bakarak kenara doğru tökezliyorum.

"Hmm. Küçük seçilmiş biraz güçlü ..."

Dudakları dişlerinin arasından sıyrılmış, alnında ince, kar gibi kaşları ezilmiş bir halde tırtıklı nefesler alıyor, gözleri acı ve öfkenin yürek parçalayıcı karışımıyla parlıyor.

Anlamıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu acı gerçeğin baskıcı ağırlığı altında boğuluyorum.

'Hadi küçük adam. Büyük sıçrama yap. Zykanth büyük hazineler bul. Küçük vahşiyi delirtme.'

O haklı. Bu acıyı uzatmak onu daha iyi yapmayacak. Sadece gitmem gerek.

Ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk

dönerim. "Geri döneceğim," diye

mırıldanıyorum, bir adım geri kayıyorum.

Bir adım daha.

Ayaklarım fırfırlar ve pulların vaadiyle karıncalanıyor.

"Geri dönüyorum," diye hırlıyorum ve bir hırıltı boğazını kesiyor. Gözlerindeki acıya daha fazla dayanamadığımda dönüyorum. Kaçıyorum.

Sıçra.

Düşüş çok hızlı, dalış çok yavaş; su, denize hasret kalbime gevrek bir yudum gibi geliyor.

Solungaçlarımdan bir nefes çekiyorum, kemiklerim gerilirken ve şişerken, çenem patlarken okyanusun gücünün kan dolaşıma aktığını hissediyorum.

Deri yırtılması.

Şort parçalama.

Bir dizi delici diş, genişleyen diş etlerimden aşağı doğru mızrak gibi iniyor, pullar yukarı doğru soyuluyor ve yumuşak derimi boğuyor. Kaburgalarımın arasından su kanatları fişkırıyor, yelpaze gibi açılıyor ve bacaklarım devasa, güçlü bir kuyruğa dönüşüyor.

Vücudumuzun güçlü bir çalkantısıyla Zykanth, siyahla dolu bir gökyüzündeki gümüş bir leke gibi kristal berraklığında mızrak atıyor - umutsuz, kalp atışlarını hızlandıran bir atılım. Okyanus tenimize karşı gürlüyor ve öfkeli bir akıntı itmeye ve çekmeye başlıyor.

Döndür ve kaldır.

Pullarımızdan fişkırmak ve firfırlarımızı dalgalandırmak için.

Kahretsin.

'Daha hızlı, Zyke! Çok açıktayız!'

"Sessiz ol. Zykanth küçük adam mızmızlandığında odaklanamıyor."

Parıldayan kökleri karanlık derinliklere uzanan, yer değiştiren buzdağlarına doğru ilerliyoruz. Değişen kudretleri arasında solucan gibi ilerliyor, daralan boşluklardan aşağı yuvarlanıyor, ezilmekten kıl payı kurtulurken gümbürdeyen darbelerle kovalanıyoruz.

İki kere.

Uçsuz b u c a k s ı z , boş bir alana geliyoruz - bir sonraki buzdağı kasvetin içinde uzak bir işaret.

"Küçük adam büyük kaburgayı tutar."

Söylediğini yapıyorum, boşluğa doğru ilerliyoruz, yukarıdan gelen titrek ışık etrafımızı saran karanlığa ancak uyuyor, aşağıda kıvrılan bir girdap belirlediğinde neredeyse doruğa varmıştık.

Bizi kapıp götüren aç bir akıntı.

Karanlık derinliklerine çekiliyoruz, yuvarlanıyoruz ve çırpınıyoruz, dönen öfkeye karşı güçsüzüz. Suyun içinde tereyağlı bir kuyruğun parıltısı var.

Çiğnenmiş bir lokma gibi sakinliğin ortasına tükürülmeden önce,
yüzümüze doğru üflenene bir baloncuk akışı.

Ücretsiz.

Lanet olası

özgür.

'Git, Zyke. Git!'

Okyanusu delip geçiyoruz, uçurumdan kurtuluyoruz, kalbimiz küt küt atıyor, kuyruğumuz çalkalanıyor. Bizi Vicious'umuzdan daha da uzağa itiyor.

Zykanth çalkalanan denize ürpertici bir çığlık atıyor, kalbim hala arkamızdaki uçurumda tünemiş durumda.

Doğru şeyi yaptığımı bilmek. Yine de kendimden nefret ediyorum.

Affet beni, Vicious ...

CHAPTER 33

CAINON

I kalabalığı tarıyor, hissedilir heyecanlarının tadını çıkarıyor.
Ondan *besleniyorum*.

Katmanlı oturma yerlerinin her santimi gözleri faltaşı gibi açılmış erkekler, kadınlar ve çocuklarla tıka basa dolu, itişip kakışıyorlar, gülüşüyorlar, heveslerinin ve açgözlülüklerinin kokusu *yıllardır* halka açık bir duruşma yapılmadığını güçlü bir şekilde hatırlatıyor. Düşük Efendilerim ve Hanımlarım Candescence'a bağımlı olduklarından beri.

İnsanlar ölmeyi bıraktı; iyi yığılmış monarşime yeni et getirmeyi bıraktı.

Ben böyle seviyorum. Ömrünüz hiç bitmediğinde, kendinizi güvendiğiniz insanlarla çevrelemenin harika niteliğini hızla öğreniyorsunuz.

Ya da *kontrol*.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, dizlerim beklentiyle zıplıyor. Kendimi koltuğunda sallanıp duran ve ne zaman başlayacağını soran çocuklardan biri gibi hissediyorum. Kişisel izleme platformum The Bowl'un yukarısındaki oturma sıralarının arasına sıkışmış durumda ve tüm amfi tiyatroyu net bir şekilde görebiliyor.

En iyi manzara.

Kapımın hafifçe çalınmasıyla başımı yana çevirdim. "Evet?"

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve muhafızım aralıktan konuşuyor. "Yüksek Septum, Efendim."

"Bırak girsin," diyorum ayağa kalkarak.

Kapı ardına kadar açılıyor ve Heira her zamankine benzeyen ama pırıltılı bir kaplaması olan süslü cübbesini giymiş halde topallayarak içeri giriyor.

"Nihayet." Elini tutup kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum ve benimkinin hemen yanındaki som altından kathedrasına kadar ona eşlik ediyorum. "Bu duyuruyu sensiz yapmak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Bana gülümsüyor ama o tanıdık pırıltısı yok. "Bunu dünyada kaçırmazdım. Fırtına bugün sessiz, değil mi?" Heira oturduğu yere doğru eğilirken yüzünü buruşturuyor ve ben de genellikle bu mağaranın altında kazılı olduğu kayalığa çarpan dalgaları düşünüyorum. "Görünüşe göre Tanrılar dinliyor."

"Umarım bu iyiye işarettir," diye mırıldanıyorum, kapüşonunu geri çekerek uzun, mükemmel örülmüş bir örgüyü ortaya çıkarıyorum.

Hayal kırıklığı içime bir kaya gibi düşüyor.

Kaşlarımı çatarak saçımı koltuğun üzerine bırakıyorum ve sallanmasına izin veriyorum. "Zaten örmüştün..."

"Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyordum," diyor ve omzunun üzerinden uzanarak elime teskin edici bir vuruş yapıyor. "Ama bir şeyler içmek *isterim*."

"Elbette," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bütün favorilerin bende var."

Orlaith'in birazdan çıkacağı büyük taş kapılara bir göz atıp Heira'nın arkasındaki yiyeceklerle dolu masaya geçiyorum ve bir kâseye çilek, ardından üzüm ve peynir küpleri koymaya başlıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. "*Gergin* görünüyorsun."

"İtiraf etmeliyim ki özellikle sıkıntılıyım. Dün sabah tapınakta bir olay oldu. *Söz verdiğiniz kişi* merdivenlerden inip dikkatinizi çekmeden önce sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyordum."

Sikeyim.

Duraksıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Özür dilerim, Heira. Dün gece nehrin karşısına geçmeye niyetliydim ama Bölge Efendisi ile toplantım vardı ve geç kaldım."

Ona geç kalmasının sebebinin geç *başlaması* olduğunu söylemedim. Çünkü güzel çiçeğimle ziyafet çekerken dikkatim dağıldı. Dünkü soğuk karşılaşmaları göz önüne alındığında, bunun iyi gitmeyeceğini hissediyorum.

"Bu yüzden mi nehrin bu tarafında daha fazla Gri Muhafız var?" Sorguluyorum.

"Doğru."

"Çok ciddi bir şey değildir umarım?"

"Maalesef, evet. Hem de çok." Kaşlarını çatmış.

Kaseyi yanındaki küçük masaya koyarken gözlerinin etrafındaki gerginliği fark ediyorum ve devam etmesi için elimle işaret ediyorum.

Yığından bir çilek koparıyor ve yeşillikleri yırtıyor. "Dinsiz bir sıçan saflarımıza sızdı ve bir aylık Candescence stoğunu ateşe verdi," diye feryat ediyor ve gözlerim açılıyor.

"Bu nasıl oldu?"

"Emin değilim ama suçlunun peşindeyiz." Çileği takdir edebileceğim bir vahşilikle ısırıyor ve lokmasını yutuyor. "Ayrıca ibadet edenlerle dolu bir odayı ateşe verdiler. Sadece biri kurtuldu. Ağır yaralı, yanıklardan ve duman solumaktan muzdarip, ancak bunu yapabildiğinde aşağılık, sürünen farenin tam bir tanımını alacağımıza inanıyorum."

Heira'nın bu kadar öfkeli görünmesine şaşmamalı.

"Özür dilerim. Bunun Tanrılara karşı görevlerini ne kadar etkileyeceğini biliyorum." Onun eline uzandım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Tanrıların bizim lehimize işleyecek bir planı olması için dua et," diyor bana gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümseme vererek. "Bu sadece bizim için değil, *herkes* için acı verici bir aksilik." Kalabalığı tek tek yüzleri tarar gibi tarıyor. "Hiçbir şeyin Gölge'nin Eli'ni bulmamı engellemesine izin vermeyeceğim, hele de bu kötü niyetli saldırının."

Başka bir çileğin yeşilini koparıp kızarmış etini ısırırken başımla onaylıyorum.

Davullar vurmaya başlıyor - derin, gümbür *gümbür*, havayı tenime çarpıyormuş gibi hissettiren gümbürtüler. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, dikkatim merdivenlerin üstündeki kapılara yöneliyor ve gıcırdayarak açılmalarını izliyorum.

Kalabalığı bir sessizlik kaplıyor.

Bir dizi cüppeli tapınmacı merdivenlerden iniyor, kukuletaları yüzlerine kadar iniyor. Kase'nin etrafına yığılıp tam bir daire oluşturuyorlar, ellerini birbirine kenetliyorlar, böylece kollarının dökümlü kıvrımları birleşiyor.

Davullar kalbimin atış hızını artıran farklı, daha çılgın bir tempoya bürünüyor ve iki Yaşlı, Yüksek Septum'unkine benzer tören cüppelerini giymiş olarak senkronize bir uyum içinde merdivenlere adım atıyor.

Orlaith onların arkasından sade gri kumaştan bir giysiyle çıkıyor ve nefesimi kesiyor. Kukuletası omuzlarına dolanmış, saçları örülmüş

Başında altın bir taç varmış gibi görünüyor. Kalabalık kulakları sağır eden bir sevinç çılgılığıyla patlıyor ve bu çılgılık sertleşen sikime kadar ulaşıyor.

Boğazımı temizleyerek koltuğumda kayıyorum ve onun merdivenlerden inişini izliyorum, ayakları yere değmiyormuş gibi akıcı bir şekilde hareket ediyor. Aşağıya ulaştığında, The Bowl'un etrafına yerleştirilmiş uzun cam akvaryumlardan ikisinin arasından geçerek durdu.

Yaşlılar pelerini omuzlarından indirirken düz gözlerini ileriye dikmiş.

Sikeyim.

Gri bir bodysuit onun kıvrak, ruhani vücudunun her kıvrımına ikinci bir deri gibi yapışıyor, kollarını, bacaklarını, *boynunu* örtüyor ve çok sevdiğim o güzel teni gizliyor. Açgözlü doğamı tatmin ediyor.

Kuplası cesurca sergileniyor, griye karşı çok parlak.

Benimkini.

Hepsi benim.

"O çok güzel bir kadın, Cainon."

Orlaith'i merakla izleyen Heira'ya yan gözle bakıyorum. "Öyle, evet."

"Hayatının büyük bir bölümünü Kara Kale'nin topraklarından çıkmaya korkarak geçirmiş biri için böylesine ateşli bir varlıkla karşılaşmayı beklemiyordum." Bakışlarını kaçırıyor ve kapüşonunun altından bana bakıyor. "Kızın dilsiz, ürkek bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Zihnim dün geceye geri dönüyor. Boynunun kenarına yapışıp ipeksi sıcaklığını içime çektiğimde Orlaith'in vücudunun açan bir çiçek gibi bana nasıl açıldığını. Neredeyse onu başka şekillerde parçalamama neden olacak derin, gırtlaktan gelen iniltisine.

Kupamı bileğimin etrafında döndürüyorum. "Her şey ama," diye gürlüyorum, Orlaith'in kıvrımlarını aç bakışlarımla yiyip bitiriyorum.

Her şey olur ama.

"Seni benden çalmayacak, değil mi?"

Heira'nın gergin sesi beni gafil avlıyor ve bakışlarımı yakalıyor. Elini kaldırıyorum ve dudaklarımı parmak eklemlerine değdiriyorum. "*Asla*," diye homurdanıyorum, bir söz ve bir yalvarış. Kesinlikle bildiğini düşündüğüm bir cevap.

Gözlerinden rahatlama akıyor ve bana o çok sevdiğim yumuşak, besleyici gülümsemesini veriyor, sonra dikkatini tekrar ileriye çeviriyor. Birlikte, diğer Shulák'ın Orlaith'i kutsal su kabından aldığı kutsal suyla yıkamasını izliyoruz.

Eter Dağı, davulların ritmiyle ilahiler söylerken onu duruşmaya hazırlıyor.

Orlaith gözünü kırpmıyor, irkilmiyor ve ilk kez gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Solgun tenini.

Kaşlarımı çattım.

Vücudu belli ki benim *kudurmuş* isteklerime ayak uydurmakta zorlanıyor. Bir dahaki sefere daha erken durmaya çalışmalıyım, ama kendini bana bu kadar güzel verirken kendimi ona karşı kontrol etmek çok zor.

Çok *isteyerek*.

"Düzenlemeler yapıldı," diyor Heira, içsel düşüncelerimi bölerek.

"Ne için?"

"Orlaith bugünkü duruşmada başarısız olursa, yakılmayacak, onun yerine kırbaçlanacak. Şehir meydanında. Otuz kırbaç. Tamir edilemeyecek gibi görünmesine yetecek kadar, yine de onu kullanacağınızdan eminim."

Heira'nın elini sıkarken damarlarımdan rahatlama akıyor. "Sağduyunuzu takdir ediyorum."

"Ama başarısız *olursa*, Bahari ile Ocruth arasındaki batı sınırına yakın bir yerde kamp kurmuş Gri Muhafız birliklerim var ve milislerimizin büyük bir kısmına daha içerilere, İskandinavlara daha yakın bir yere gitmelerini emrettim. Ocruth'un iktidar koltuğunu *zorla ele geçirmenize* yardım etmeye fazlasıyla hazırız."

Çenem sertleşerek ona gergin bir şekilde başımı sallıyorum ve İhtiyarlardan birinin Eter Dağı kıyılarından getirdiği gri çamuru Orlaith'in alnına, burnuna, dudaklarına ve çenesine sürmesini izliyorum. Davulların gümbürtüsü hızlanıyor, paniğe kapılmış bir kalbin atışı gibi çarpıyor. "Buna gerek kalmayacağından eminim. Orlaith'in Kase'den çıkacağına ve bu geçişin sorunsuz olacağına inancım tam."

"Bakalım. Her zaman olduğu gibi Tanrılara güveniyorum."

Heira'nın ses tonunda kaşlarımı çatmama neden olan bir ton var ve sonra ayağa kalkıyor, yanındaki masanın üzerindeki amplifikatöre uzanıyor. Dudaklarına götürüyor ve sert sesi sessizleşen kalabalığın üzerine bir çığ gibi düşüyor.

"Bu *yüce* toprakların erkekleri, kadınları, çocukları, bu sabah dolunayın doğuşundan önce, yüz yılı aşkın bir süredir ilk Eter Duruşmamıza tanıklık etmek üzere burada toplandık!"

Heira iki kolunu da havaya kaldırır.

Herkes alkışlıyor, enerji bulaşıcı.

"Bugün Tanrılar, hepinizin önünde Eter renginde duran bu kadını yargılayacaklar. Onu bu *büyük* adamın yanında oturmaya layık görecekler." O sağlıklı gülümsemesiyle bana bakıyor ve şişen göğsümde binlerce kor gibi yanan bir ateşi ateşliyor, "onun yavrularını rahminde beşiklemek ve bizi vurabilecek şeylere karşı topraklarımızı korumak için özverili çabalarında ona destek olmak için!"

Kaburgalarım vurulan yumruklar gibi bir alkış patlaması daha oluyor ve yüzümde orantısız bir gülümseme beliriyor.

"Fırtına sessiz..." Sözleri -artık daha yumuşak- iliklerime kadar hissedebildiğim sözlü bir ürperti gibi taşıyor. "Tanrılar *dinliyor*, bu kadının düşüncelerini ve korkularını tartıyor. *Hatalarını*. Bugün, bu amfitiyatrodaki herkesin huzurunda kararlarını verecekler."

Kalabalık hep bir ağızdan slogan atıyor, ayaklarını vahşi bir hızla yere vuruyor ve alanı gök gürültüsü sesiyle dolduruyor.

"Yargı!"

"Yargı!"

"Yargı!"

"Hazırlıklarımız sırasında," diyor Heira kalabalığı sakinleştirerek, "Orlaith'e hangi yaratığa çekildiği soruldu. Gelenek olduğu üzere, o yaratık şimdi Kase'ye bırakılacak."

Sonunda.

Babam bu önemli kararın kişinin karakteri hakkında gerçekleri anlattığını söyledi.

Davullar sert ve hızlı bir şekilde vurmaya başladığında kalbim hızla çarpıyor ve hangisinin boşalacağını görmek için beklerken bakışlarım tankların etrafında zıplıyor.

Hangi yaratığa çekilmişti? Petal'ım hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Güçlü ve zayıf yönlerini. O karışık zihni ne harekete geçiriyor.

Elektrikli yılanbalıklarının bulunduğu tank fokurdamaya başlıyor ve yaratıklar kaidenin içinden kaybolup The Bowl'un derinliklerinden yukarı doğru kıvrılarak çıkarken korku bir buz torbası gibi mideme iniyor.

Sikeyim.

Bakışlarım Orlaith'in genişleyen gözlerine, sonra da amplifikatörü tekrar ağzına götüren Heira'ya kayıyor. "Duruşma başlasın!"

Kalabalık patlıyor, slogan atıyor, yumruklarını tavandaki deliğe doğru savuruyor.

Kendimi o heyecanlı uçuşumdan hızla aşağı düşerken hissediyorum. "Yılan balıklarını mı seçti?" Fısıltıyla konuşuyorum, terli ve sinirli, kontrolüm her geçen saniye azalıyor.

"Ben de ilginç buldum. Çok kaygan, sessiz katiller," diyor Heira, amplifikatörü masaya geri koyarken, yanıma yerleşirken acı dolu bir ses çıkartıyor. "İsimlerinin aksine diğer yılan balıklarıyla yakın akraba olmadıklarını, bir tür sazan olduklarını biliyor muydun? Ve aslında *hava solurlar*. Görünüşleri bile bir yalan." Bir çilek daha kopartıyor, kırmızı etini ısırmadan önce yeşilini koparmaya bile zahmet etmiyor.

Bu tam bir felaket.

"Hiç kimse yılan balıklarını ya da piranaları seçmedi," diye sıkılmış dişlerimin arasından dudaklarımın çok fazla hareket etmesini engellemeye çalışarak söylendim. "Neden seçsinler *ki*?"

Heira omuz silkiyor, lokmasını yutuyor. "Belki de kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi hissediyordur?"

Kaşlarımı çatarak Kase'nin kenarındaki gözleri faltaşı gibi açılmış Orlaith'e bakıyorum. Tüm rengi yanaklarına geri dönmüş, kızarmış görünüyor.

"Ya da belki de *seçimin* bu kadar önemli bir rol oynayacağının farkında değildi?"

Heira bana sert bir bakış attı. "Hazırlık yapmamak, başarısızlığa hazırlanmaktır. Bir Bahari Baş Sahibesinin her şeyi önceden *görmesi* gerekir." Elimi avucunun içine alıyor ve başparmağı parmak eklemimin etrafında dolanırken zehirli sözcükleri ısııyorum.

İç içe geçmiş parmaklarımıza bakıyorum, sonra tekrar onun yumuşayan gözlerine. "O artık Tanrıların elinde, oğlum. Eğer olması gerekiyorsa, olacak.

O çanaktan çıkın, halkınızın saygısını kazanın ve yanınızda büyük bir onurla hüküm sürün. Sürece güvenin."

Sözleri beni yerime çiviledi, duruma farklı bir açıdan bakmamı sağladı. Lanet kalbim tarafından yönetilmeyen bir açıdan.

O haklı...

O her zaman öyledir.

Yutkunuyorum, elini kaldırıp parmak eklemelerine bir öpücük kondurmadan önce başımla onaylıyorum, sonra da dikkatimi Kase'ye veriyorum.

Yaşlılar geri çekilir.

Orlaith Kase'ye doğru iki sert adım atıyor, burun delikleri genişliyor, göğsü hızlı nefesler alıyor, orkide gözlerinde ateş ve metanet parlıyor.

Kalabalık mırıldanıyor, huzursuz bir enerji dönüyor ve Heira'nın elini bırakıyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, böylece güzel çiçeğime tüm dikkatimi verebiliyorum.

Orlaith'in bakışları boş yılanbalığı tankının oturduğu taş kaideye düşüyor, sonra saat yönünde ilerliyor. Kase'yi çevreleyen metal kemerin izini sürüyor, bakışları su kütlesinin tepesindeki altın çanı asan en yüksek noktaya -tam ortasına- bağlanmış ipe sabitleniyor.

Dudaklarına sert bir gülümseme dokunmadan önce boş tanka bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ellerimi birbirine kenetliyorum, bakışlarım Heira'ya kayıyor. Olayı dikkatle izlerken yüzünde dalgın bir ifade var.

Orlaith Kase'nin etrafında dolanıyor -olması gerekenden daha sevimli- sonra boş tankın yanında duruyor ve Heira'ya tüylerimi diken diken eden bir bakış fırlatmak için tankın yanından bakıyor.

O ne yapıyor?

Kaşlarım derinleşiyor ve zaman sanki uzuyor.

Orlaith bana kısa bir bakış fırlatıyor, sonra vücudunu savuruyor, ayağını ileri itiyor ve topuğunu tanka çarpıyor.

Devrilirken kalabalığı toplu bir nefes alma sesi canlandırır... Sonra da tüm zemine dağılır.

CHAPTER 34

ORLAITH

C ainion, cam taşın üzerinde kayarken beni izliyor, kaşları çatık, geniş gözleri çelişkili, ne olup bittiğine dair hiçbir fikri yok gibi.

Ya da bir yılanın yanında oturduğunu.

Neredeyse adam için üzülmemeye yetecekti, ama sonra ben aşağıdayken onun yukarıda olduğunu, gözden çıkardığı insanları kurtarmak için her şeye rağmen savaştığını hatırlıyorum ve bu duygu kendini boğarak öldürüyor.

Gözlerinde alev alev yanan Yüksek Septum'a bakarken nefesim ciğerlerime doluyor. Zihnim, benzer bir işaretle taçlandırılmış benzer bir bakışın, bir balta sallanmadan önce sevdiğim birini parçaladığı daha önceki bir zamana gidip geliyor.

Kardeşimin kanı yerde birikmeden önce.

Bir irkilmeyi bastırıyorum, aramızdaki gerilim çatırdıyor. Sallantılı bir şekilde ayağa kalkıyor ve yüksek, süslü tüneğinden beni azarlamak üzereymiş gibi korkuluklara yaslanıyor.

Kaburgalarımın altında en ufak bir memnuniyet belirtisi alevleniyor.

Devam et, kaltak.

Kase'nin etrafında dönüp duran ve aralarında mırıldanan kardeşler topluluğunu tarıyorum. Elder Creed'in bana doğru baktığını görünce şaşırmadım, gözleri kapüşonunun örtüsü içinde onaylamayan bir parıltıyla parlıyordu. Belki de el değmemiş amfi tiyatrosunu bu kadar kirlettiğim için sinirlenmiştir?

Böyle bir pislik olmasaydı kendimi kötü hissedirdim.

Kıçımın elektrikli yılanbalığı. Nerede benim lanet kaya balığım?

Yine Kase'ye bakıyorum. Aydınlatılmış derinliklerinde kıvrılan yılan balıklarına. O şeyden defalarca çıkmaya çalıştım ve daireler çizerek hiçbir yere varamadım.

Elder Creed'in ilk günlük talimatları kulaklarımda çınlıyor...

Ancak kendi başınıza geri tırmanmayı başardığınızda Tanrılar sizi bu birleşmeye layık gördü.

Çevremden faydalanmamamla ilgili *hiçbir* şey söylemedi. Ayrıca denemenin, ben işleri yoluna koymaya fırsat bulamadan beni şoklayarak öldürmeye hazır iki elektrikli yılan balığı ile donatılacağından da bahsetmedi.

Sanırım eldivenler çıktı.

Elder'a acı bakla gibi bir gülümseme gösteriyorum, bu maskaralıktan gerçekte olduğumdan çok daha fazla zevk alıyormuş gibi davranıyorum, sonra eğilip yerden bir cam parçası kapıyorum.

Güneş ışığında parıldayan parçalardan oluşan tehlikeli çöplerden kaçarak, Kase'nin kenarında parmak uçlarımla dolaşıyor, su kütlelerinin üzerinde yay çizen ve en yüksek noktasından sarkan halatı destekleyen kalın metal direğe geliyorum. Bu aptal şeyden kurtulmak için yaptığım başarısız tırmanma girişimleri sırasında neredeyse boğularak öleceğim her seferinde tokatladığım, ucunda bir çan olan *kurtarma halatı*.

Çanlar çalarsa,

kaybederim.

Kaybettin.

Bu sefer değil.

Cam parçasını ısırarak bacaklarımı silkeliyorum, terli ellerimi kalçalarımın siliyorum, sonra ağırlığımı bu kadar aşağıda neredeyse dikey olan direğe veriyorum. Yükseklerle uzanıyorum, sıkıca kavriyorum ve kendimi yukarı çekiyorum, omuzlarım yanıyor, birdenbire görece kolaylıkla süzülmemi sağlayan bu ipeksi tulum için minnettar oluyorum. Bacaklarımı kıvrıyorum ve ayaklarımı direğe dayayarak diğer elimle yukarı uzanıyorum ve tek bir kayma hareketiyle kendimi gökyüzüne çekiyorum.

Tekrarla.

Tırmandıkça, ayaklarım hızla yükselen yükseklikten daha fazla karıncalanıyor, direk eğilmeye başladığında görmezden gelmeye çalıştığım bir his, beni ağırlık merkezimi korumaya odaklanmaya ve azalan enerjimi yığmaya zorluyor.

Yüksek Septum'un bakışlarını üzerimde bir damga gibi hissediyor, dişlerimi gıcırdatıyorum. Buranın bana öğrettiği bir şey varsa, o da herkesin kendine göre bir amacı olduğudur. Çoğu insan, düşmanlarından bir adım

daha fazla yükselmelerini sağlayacaksa, bir cesedin üzerine basmaktan mutluluk duyar.

Sırf i  i m d e yeşeren nefreti tatmin etmek için orta parmağımı kadına doğru sallayasım geliyor.

Yine de dengemi kaybetmek istemiyorum.

Bir kez daha çekince avucumdaki kesik yeniden açılıyor ve kan damlarken halat hattından aşağıya, çok aşağıdaki The Bowl'a bakıyorum.

Damlıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Buradan, suyun içinde sinsice ilerleyen, durgunluğu bozan uzun, karanlık şekilleri görebiliyorum, bana sürtündükleri düşüncesiyle derim ürperiyor.

Aşağı bakmamalıydım.

Cam parçasını dişlerimin arasından çıkarmak için elimi yavaşça kaldırıyorum, ipi dikkatlice kesmeye başlarken kalabalığın mırıltılarının farkındayım. Her kesik, sarımtırak lifleri biraz daha yıpratıyor ve cam parçası zaten harap olmuş avucumu ısıyor.

Yüzümü buruşturdum, yumruğumdan daha fazla kan damlıyordu.

Dam

la.

Dam

la.

Çok aşağıda, derinleşen yaramdan sızan her bir boncukla birlikte su dalgalanıyor.

Sadece birkaç zayıf ip kaldığında, kendimi ortalıyorum, böylece göğsüm denge için çubuğa dayanıyor, son ipi keserken yedek elimle ipi kavıyorum. Ağırlığı sıkı kavrayışımın içine düşüyor. Soluk sesleri etrafımda yankılanmadan önce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve yan yattığımı fark ediyorum.

"Kahretsin..."

Çubuğu kapmak için çabalarken, bardağı ve ipi bırakmak zorunda kaldım, ellerim ve bacaklarım direğe bağlı bir şekilde baş aşağı asılı kaldım - kaçınılmaz olanla yüzleşmeye tam olarak hazır değilim. Altımda bir sıçrama oluyor ve geri düşmesine izin verdiğimde tüm kan başıma hücum ediyor, ipin şimdi yüzeyin altına doğru kaydığını görüyorum, yıpranmış ucu, merakla ona çarpan sürünen bir yılan balığı tarafından kovalanıyor.

İnledim.

Meraklı yılan balıkları benim şansım.

Her nefes alışımı, her göz kırpışımı, o havuza damlayan her kan damlasını izleyen binlerce çift gözün incelemesi altında tenim karıncalanıyor. Her iki elim de aynı yöne bakacak şekilde tutuşumu tekrar değiştiriyorum, sonra derin bir nefes alıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çözerek bırakıyorum.

Kanlı elim tutuşunu kaybetmeye başlıyor, serçe parmağım serbest kalıyor, göğsümde gerginlik artıyor, sanki çekiç gibi çarpan kalbimin etrafına gergin bir şey bağlanmış gibi.

Aşağıdaki tehlikeli düşüşe, sessiz bir tehdit gibi kuyruğunu yüzeye vuran yılanbalığına bakıyorum.

"*Lütfen* bana elektrik vermeyin," diye yalvarıyorum, barı kavrayışımı gevşetirken ciğerlerim doluyor.

Yer çekimi beni aşağı çekiyor.

CHAPTER 35

ORLAITH

W Kol suyu beni bir yudumda yutuyor.

Derine ve hızla dalıyorum, taş dibe çarpıyorum, basınç kulak zarlarımı şişiriyor. Ciğerlerimden kabarcıklar fışkırıyor, derim şu anda bu kassenin karanlık derinliklerinde yaşayan tek canlı olmadığım hissiyle karıncalanıyor.

İpi bulmak için etrafta dolanıyorum, parmaklarım sarmal yumruyla birleşene kadar kollarımı uzatıyorum. İpi kaptığım gibi aşağıya itiyorum, gökyüzüne doğru tekmeler savururken daha fazla baloncuk çıkıyor ve kalkık yüzümü boyayan güneş ışığına doğru uzanıyorum.

Mürekkepli hapishanemden kurtulup açgözlü nefesler alıyorum, suda ilerliyorum, başım dönüyor, bakışlarım kaygan arkadaşlarımdan bir iz arıyor. Bir yılan balığı burnunu yüzeyin üzerine çıkarıp bir ağız dolusu havayı yutuyor ve omurgamda bir ürperti belirliyor.

Çabuk ol.

İpi beceriksiz parmaklarımın arasından geçirerek ağır çanı yüzeye doğru çekmeye çalışıyorum.

Koluma bir şey çarptı.

Nefesim kesiliyor, sanki az önce göğsümü kaplayan buzlu bir göle atlamışım gibi.

Ellerim hareketsiz, bakışlarım aşağı kayıyor, beni dürtten yılan balığına takılıp kalıyorum. Dikkatim suyun dalgalanmasına yöneliyor - diğer

yılan balığı hızla başka bir yönden yaklaşıyor. Vücudumdaki her hücre hazır ola geçerken kalabalığın soluk sesleri ve çığlıkları unutulup gidiyor.

Lütfen beni şok etme.

Yavaşlıyor, sonra yüzeyin altında kayboluyor ve bacağıma süründüğünü, ayağımın etrafında kıvrıldığını hissediyorum. Uzaklaşıyor ama diğeri bu sefer omzuma çarpıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Lütfen, lütfen beni şok etmeyin.

Sırtımın genişliği boyunca tüm vücuduyla kıpırdanıyor gibi görünüyor ve derim tüylerim diken diken oluyor, her yanımda ürperiyor. Uzaklaşıyor ve sakinleştirici bir nefes ciğerlerime güç verirken kalabalıktan tezahüratlar yükseliyor. Gittiklerini iki kez kontrol etmek için dönüyorum, sonra kabaran ürpertinin boynumun dibinden ayak parmaklarımın ucuna kadar tırmanmasına izin veriyorum.

Yüksek Septum'un alev alev yanan gözlerine bakarak, sonunda çanı yakalayana kadar ipi kaldırmaya devam ediyorum, sonra titreyen parmaklarımı düğümün içine sokmaya ve gevşetmeye çalışıyorum. Boğazımın arkasında bir hırıltı kaynıyor, hayal kırıklığı kabarıyor. Dişlerimi deniyorum ama neredeyse diş etlerimi sökecek.

Küfrederek, çalkalanan bacaklarımın arasından aşağı bakıyorum...

Bardağı bulmam lazım.

Ciğerlerimi doldurarak suya dalıyorum, vücudumu baş aşağı çeviriyorum ve boştaki elimle suyu *tekmeleyerek* çekiyorum, her seferinde bir orantısız çekişle kendimi dibe doğru itiyorum. Alacakaranlık derinliklere ulaştığımda yukarıdan gelen tüm sesler boğuklaşarak unutuluyor, ellerimi taş zeminde gezdirmeden önce kulaklarımdaki ağrıyı eşitliyorum. Camın yerleşmiş olmasını umduğum en dip noktayı arıyorum.

Ciğerlerimdeki nefes yanmaya başlıyor, göğsüm boğucu bir şişme dürtüsüyle sarsılıyor. Tam yüzeye çıkmak üzereydim ki camın taşa sürtünme sesini duydum.

Kalbim sıkışıyor.

Aynı taramayı bu sefer daha yavaş yapıyorum, parçanın keskin kenarı parmağımı kesiyor. Bir yılan balığı kolumdan aşağıya doğru kayarak derimi yüzmek istememe neden olurken, elim parmağımın etrafında sıkılaşıyor.

Boğazım kasılıyor, dudaklarımdan bir hırıltı kaçıyor ve gökyüzüne doğru itiyorum, çılgınca tekmeliyorum, bacaklarım ipe dolanıyor. Yılan balığının beni kovaladığını *hissediyorum*, yukarı tırmanıp yüzeyi yararken içimi bir ürperti kaplıyor.

Nefes nefese, kısa ve çılgınca hamlelerle ipi kesiyor, avucumdaki acı kesikten sızan sürekli kan sızıntısıyla suyu yıkıyorum.

Kalabalığın meraklı mırıltıları uzaktan gelen bir uğultu. Titreşen rahatsızlıklar ve tek tük dalgalanmalar çevreme musallat oluyor, nabzımı ve göğsümde kıpırdanan bu endişeli yumağı harekete geçiriyor.

Zili yerinden söküyorum, Elder Creed'in gölgeli bakışlarını tutarak onu kafasına fırlatma dürtüsünü engelliyorum. Yorgunluktan ağırlaşan uzuvlarımla çanı ve cam parçasını bırakıp ipin bir ucunu büyük bir ilmeğe bağlıyorum. Dönüyorum, bacaklarım itirazlarını haykırıyor, bakışlarım yılanbalıklarının yerleştirildiği güdük taş kaideye iniyor.

İpi başımın üzerine kaldırarak -ve kalabalığın ortak soluğuyla- etrafında döndürüyorum, sonra *fırlatıyorum*, *halka* havada uçarken kuyruk ucunu tutmaya devam ediyorum ... ve The Bowl'un kenarına çarpıyor.

İçime bir hayal kırıklığı dalgası çarpıyor.

Bu benim hayalimde çok daha kolaydı.

İlmeği sürükleyerek yaklaşıtıyorum, hırıltılı bir nefes çekiyorum ve tekrar fırlatıyorum. Islak ipin taşa çarpma sesi beni başarısızlığın mızrağıyla vuruyor ve lanetliyorum.

Hayal gücümde çok çok daha kolay.

Yüksek Septum'un yüzündeki memnuniyeti görmek istemediğim için Cainon'un platformuna bakmaya cesaret edemiyorum.

Tekrar ve tekrar, ipi sarıyorum ve fırlatıyorum. Tekrar ve tekrar, ben başarısız oldukça kalabalık huzursuz mırıltılarıyla dikkatimi dağıtıyor.

Başarısız.

Başarısız.

"Haydi," diye homurdanıyorum, bacaklarım yorulmaya, omuzlarım ağırlaşmaya ve gerilmeye başladığında suyun daha derinlerine oturuyorum. Ağrıyan ciğerlerime hava çekmek için savaşıyorum, ağızıma dolan su beni boğuyor ve kekelememe neden oluyor.

Sırılsıklam uzunluğu yüzeye sürüklüyorum ve ilmeği kavıyorum, bu ılık su beni yavaş yavaş canlı canlı kaynattığı için derim kızarıyor. Sahip olduğum son gücü kullanarak ipi fırlatıyorum, ilmek kaidenin üzerine mükemmel bir şekilde yerleştiğinde onu geri sarmaya hazırlanıyorum.

Midem bulanıyor ve rahatlama gözyaşlarımı geri kırıpıyorum. Soluk soluğa alkışlar ve tezahüratlar amfi tiyatroyu iliklerime kadar hissettiğim coşkulu bir heyecanla dolduruyor.

İpi geriyorum ve taştaki tutuşunu test ediyorum, tuttuğunda yüzümde bir gülümseme beliriyor. Gurur damarlarıma sert ve sıcak bir şekilde pompalanıyor ve neredeyse gülerek kendimi kenara doğru çekiyorum. Ayaklarımı kenara yerleştiriyorum ve kendimi yukarı çekmeye hazırlanarak tutuşumu sağlamlaştırıyorum-

Belime bir şey çarpıyor, ardından felç edici bir acı şimşegi kolumu parçalayarak cupla'mın bileğime dayandığı yere kadar geliyor. Soğuk bir uyuşukluk kemiklerimin yerini almadan önce vücudumdaki her kas kasılıyor.

Tiz bir çınlama kafamı doldurmadan önce duyduğum son şey bir çığlık dalgası.

Derin, sulu bir mezarın katmanlarına doğru düşüyorum, nefes alamıyorum. Şok ve korkunun yerini hafif, havadar bir his alıyor... sanki anlamını kavrayamadığım ağır bir varoluşun katmanlarından sıyrılmışım gibi.

Kimim ben? Neden buradayım, ipeksi bir karanlığa doğru kayıyorum?

Sırtım sert bir şeye çarpıyor ve artık batmıyorum, çok küçük ve uzakta olan yuvarlak bir ışık penceresine bakıyorum. Sanki denesem bile asla yakalayamayacakmışım gibi.

Dene ...

Bu kelime bana bir şeyler hissettiriyor.

Rahatsız edici.

Karanlık, çırpınan bir gölge yükseklerde dolaşıyor, sanki neredeyse bir ay gibi görünen o güneş ışığının içinde çalkalanıyor ve onu karıştırıyor. Ona tutunmak istiyorum, ulaşamayacağım bir yerde kaybolup giden bir dürtü.

Bu sulu sonda kafeslendim.

Çalışmayan bu bedenin içinde.

Kafeslenmiş...

Bir düşünce içimi kemiriyor, dürtüklüyor, sonra ısıyor, *hayaller* yanıp sönüyor.

Metal

çubuklar.

Büyük

gözler.

Kıvırcık kızıl saçlı.

Bir *vaat* - onun çelik gibi yankısı içimde yeşeren bir kır çiçeği gibi açıyor.

Seni dışarı çıkaracağım.

Kalbimin içinde alevlenen kararlılık kanımı cızırtılı bir akıntıya dönüştürürken boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. Tutulmuş kaslarımı çalışmaya zorluyorum. *Hareket* etmeye. Beni uzaktaki yüzeye doğru yeterince hızlı kaydırmayan ama hareket ettiren güçsüz çekişlerle suyu çekmeye.

Beni etkiliyorlar.

Her çamurlu tekmeyle, her umutsuz yürüyüşle bedenim daha da

kenetleniyor.

Kalabalığın çılgınca soluk alışları arasında yüzeyi yumrukluyorum, nefesim kesilirken suda ilerliyorum. Hâlâ bükülmüş ve kırılmış hisseden kaslarımın daha da güçlenmesini istiyorum. Elim ipe çarpana kadar çırpınarak yan tarafa doğru ilerliyorum ve yüklü ciğerlerimden daha fazla su çekiyorum.

Vahşi hırıltılarım havayı kesiyor ve bacaklarımı kaldırıp ayaklarımı taşın üzerine koyarken üst diş etlerim ağrıyor, sonra ellerimi sıkıp *ekiyorum* - ılık sudan bitkin bedenimi *ekerek*, sahip olduğum her şeyi, her şeyimi yavaş ama istikrarlı yükselişe döküyorum.

Seni dışarı çıkaracağım.

The Bowl'un dudağını patlatana kadar kendime verdiğim sözü tekrarlıyorum.

Başım dönerken, ağır göz kapaklarım aşağı çekilmekle tehdit ederken, kalabalık patlıyor; alkışlar, tezahüratlar ve sevinç çığlıkları.

Cainon'a bakıyorum, onu ayakta alkışlarken görüyorum. Gururlu bir gülümsemeyle içimi ürpertiyor.

Yanında, ince dudaklarına ve sert bakışlarına rağmen Heira da alkışlıyor ve bu da boş karnımı obur bir tatmin şöleniyle dolduruyor.

Keskin parçalardan oluşan bir çöp yığınının üzerinden sürünerek geçiyorum, ayağa kalkıyorum, Elder Creed'in önünde diz çöküyorum, kırık camlar diz kapaklarımı kesiyor, onun kocaman gözlerine bakıyorum ve ona tamamen dişlerden oluşan bir gülümseme gösteriyorum. "İyi deneme," diye mırıldanıyorum, yalpalayarak. "Umarım onları ayıklamaya çalışırken seni şok ederler."

Karanlık.

CHAPTER 36

RHORDYN

PAST

BEFORE THE GREAT PURGE

Midem ciğerlerime dolan ince hava kadar boş, uyluklarım her çılgın adımda yanıyor.

Eter Dağı'nın zirvesinden, vanilya fasulyesi ve nemli toprak kokusunu takip ederek bu ölü ve tozlu sona kadar.

Terden sıırsıklam olmuş tenime yapışan gömleğim, yarıda kesilmiş yolculuğumun kokusunu taşıyor, zihnim ayaklarımdan bile hızlı koşuyor. Soğuk hava, taşların arasındaki yarıklardan yükselen sıcak buharla karışıyor, bu yerin atmosfere soluduğu zengin, sülfürik kokunun kuyruklarına binen başka bir koku ...

Sikeyim.

Rai'nin gittiğini fark ettiğimden beri hiç durmadım. Yorulmadım. *Şimdi* yorulдум. -Kanının kokusunu içime çekiyorum.

Vahşi bir ses boğazımı kesiyor ve adımlarımı hızlandırıyorum, o kadar hızlı hareket ediyorum ki etrafımdaki sarp, gri taşlar bulanıklaşıyor. Burada, bu yerde bulunacak sadece daha fazla kalp kırıklığı var. Çürüyen bir yaraya çoktan saplanmış pençenin daha fazla kıvrımı.

Eğimli yol o kadar dik merdivenlerle kesişiyor ki, yanlış bir adım beni aşağıya düşürebilir, ama merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, kendimi yukarı, yukarı ve yukarı-

Volkanın tacına, kalderanın etrafını saran ve delici uçları bulutların girdabında kaybolan bir dizi taş monoliti destekleyen düz bir moloz arazi şeridine dökülüyorum. Merdivenler devasa

Gri kaya parçaları, tek tek kulelere tırmanan tehlikeli patikalar yaratarak yüzeye yontulmuş mürekkepli kelimelere erişim sağlıyor.

Maars'ın keskinin *tık-tık-tık* sesleri yukarıdan aşağıya yankılanıyor ve ben çaresizce etrafımı tararken kemiklerimi kırıyor.

Onu göremiyorum.

İçimdeki vahşilik *kükrüyor*.

Sağa doğru koşarak, Rai'nin çözölüşünün unsurlarını önceden haber veren taşa gelene kadar taştan taşa koşuyorum - tam dibinde. Kaseden koparılan ve bu taşın üzerine kazınan ilk yazı şeritlerinden biri.

Elimi, beynimin kıvrımlarında aynı derinlikte yontulmuş kelimelerin üzerinde gezdirmek için çömelmem gerekiyor:

*Fate will flare for storm and stone,
Hearts broken by the scratch of death.
Rot will sow. Fate will grow. Hover upon
an end that will fail to land its blow.
Seven times, her death will rise. Eight,
the strike will land. Wrath spills from
a bloody hand. Her wrath will
spill from a bloody hand.*

Taşın üzerine taze bir kızıl sürüyorum ve parmaklarımın arasında ovalayıp kokluyorum.

"Siktir."

Yer sallanıyor, sanki ayaklarımın altındaki bir canavar nefes almış ve homurdanmış gibi.

Sanki bir şey *uykusunu böldü*.

Çanağın kenarına doğru ilerliyorum. Kayarak duruyorum ve hâlâ Eter Dağı'nın iniltisinin yankısıyla çalkalanan büyük krater gölüne inen yamaçtan aşağı bakıyorum. Siyah yazı şeritleri donuk gri yüzeyin altında oynaşıyor, sanki koparılıp incelenmek için yalvarıyormuş gibi yüzeye çarpıyor.

Maars'ın huysuz elleri tarafından taşlara yontulmuş.

Bakışlarım merkeze doğru çıkıntı yapan sivri çıkıntıya takılıyor. Ucunda duran kadına, siyah elbisesi küçük, çelimsiz formunun üzerinde uçuşuyor, yırtık şeritler elli rüzgarla sürükleniyor.

Uzun, gümüş saçları karmakarışık bir şekilde etrafında dönüyor, sağ eli kan içinde, beyaz mafsallı yumruğunda sıkıdığı pençenin ucundan damlıyor.

Kalbim dalıyor.

Öfkesi kanlı bir elden dökülecek.

Suya yuvarlanan gevşek kayalar ve taş parçalarıyla sıçrayıp sarp yamaçtan aşağı kayıyorum ve yüzeyden yayılan buharı bozuyorum. Bir başka huzursuz gümbürtü yeri sarsıyor, tüm dünya sallanıyormuş gibi görünüyor. Sendeliyorum, zayıf çıkıntıya doğru belirsiz adımlar atıyorum.

"*Rai!*" Güm diye bağıyorum ve o da dönüp vahşi, muhteşem güzelliğinin tuvaline yerleştirdiği cesur siyah gözleriyle bana bakıyor.

Yüz hatları keskin, elmacık kemikleri omuzlarının, kollarının ve bacaklarının keskin açılara uyuyor; soluk teni, dökülen kanın koyu kırmızısı olan dudaklarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Zayıf ve yarı aç bile olsa, eşsizdir.

Bu dünyada *iyi* olan her şey, kaybın burukluğuna batmış durumda.

Çıkıntıya adım atıyorum, dönen sülfürik buhar tenimi nemlendiriyor. Elini bana doğru fırlatıyor ve bulutlar gökyüzünden inen bir şimşek çatalıyla tutuşuyor.

"*Dur.*" Yırtık sesi aramızdaki boşluğu delip geçiyor. Bakışlarını tutuyorum ve yavaş, sabit bir adım daha atıyorum.

"Sakin buna *cüret etme.*"

Şimdi yumuşak konuşuyor, sesi annemin biz küçükken bize söylediği uyku öncesi şarkıları gibi yumuşak. Benim karşılık veren hırıltım, babamın taş gibi sert bakışları kadar sert ve kaba.

Simsiyah gözlerindeki delirmiş parıltıyı avlıyorum; karanlık, yüzeye itilmiş esmer damarlar gibi etrafındaki deriye kanıyor. Elinden sarkan o kopmuş pençeyi süregelen bir tehdit gibi avlıyor, ileri atılıp onu kemikli avuçlarından koparmak için içimdeki dürtüyü çiğniyorum.

Bir adım daha. Bir adım daha.

Sessizce geri çekiliyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Hâlâ ellerimi yumruk yapıp sıkıyorum, parmak eklemlerim patlıyor. Aramıza sessizlik yerleşiyor, büyük bir canavar kalçalarının üzerine çömelmiş, hangimize saldıracağını planlıyor.

"*Biliyordun,*" diye azarlıyor, kelimeler bir kırbacın şaklaması gibi. Kehaneti biliyordu. Onu bulacağını biliyordu.

Kaybet onu.

"Evet."

Biliyordum ama ona hiç söylemedim. Yolunun acılarla döşeli olduğu konusunda onu hiç uyarmadım.

Gözlerinde bir kat daha acı belirliyor. "Neden bana söylemedin?" diye ağlıyor. "Bunu annem ve babamdan beklerdim, ama *sen-*" Sesi kesiliyor ve göğsümde bir şey sanki bükülüyor, içimi oyuyor gibi hissediyorum. "*Önemsemediğini* sanıyordum."

Önemsemek, onun ışıldamasını sağlayan bir aşk bulmasını izlemektir. Asla sahip olamayacağını bildiğim kendi ailesinin hayalleri hakkında konuştuğunu duymaktı.

Hayatının en mutlu günlerinin aniden ve yürek burkucu bir şekilde sona ermek üzere olduğunu bilmeden, huzurlu bir kayıtsızlık içinde yaşarken, umursamak kadarı manipüle etmenin yollarını arıyordu. Eşinin içten dışa doğru çürümesini izlemek zorunda kalacağını, onu düzeltmek için çaresiz kalacağını bilmiyordu.

Kurtar onu.

Omuzlarını geriye itiyor ve çenesini kaldırarak yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyor. "Anne ve baba-"

"Geliyorlar." Sesim, derimi yarmakla tehdit eden şiddetli bir şeyin vaadiyle kesiliyor. "Daha hızlıydım."

Şatodan kaçtığını anladığım anda düzlüklerde ilerlemeye başladım. Ben onun kokusunu takip ederken güneş gökyüzünü beş kez yırttı, onun burada, tek başına olduğunu ve kırık kalbiyle beslendiğini biliyordum.

Rüzgâr onun kokusunu bana doğru çekerken kanlı koluna bakıyorum, sadece *onun* değil, bir keçinin de kanının metalik tınısını hissediyorum.

Sikeyim.

"Maars'a bir soru sordunuz..."

Bakışları soğuk, acı bir maskeye dönüşüyor. "Evet."

"Ve?"

"Bana kaç kez *bıçakladığının önemi* olmadan neden ölmediğimi anlattı."

Çok hassas bir şekilde indirdiği darbeden irkiliyorum, onun görüntüleri hafızamın ön planına geliyor: kana bulanmış yatağının üzerine atılmış cansız bedeni; oda arzuladığı ölüm gibi kokuyor - ilk seferinde yapışmayan ölüm ... ya da sonraki seferlerin hiçbiri.

Saçından gevşekçe bağlanmış bir kurdele düşüyor, beyaz şerit havada döndükten sonra cızırtı ve buharla gölün üzerine düşüyor, materyal hızla parçalanıyor.

Önümdeki vahşi, kırık canavarı ehlileştirmek istercesine elimi kaldırarak bir adım daha öne çıktım. "Ne dedi o?" Elimin kaburgalarının arasına girdiğini ve acısını kavradığını hayal ederek soruyorum.

Eziyorum.

"Babamız." Başını geriye atıyor ve içinden manik ve çarpık bir kahkaha dökülüyor. "Babamız!" Çığlık atıyor ve pençesini havada sallayarak sallıyor.

Tökezlemek.

Ayağı kenara çarpıyor ve içimi bir vahşet kaplıyor, vücudumdaki her kas sıçramaya hazırlanırken bir taş parçası kopup suya düşüyor ve kutsal yazıları dağıtıyor.

Dengesini bulup doğrulurken bir nefes veriyorum, sonra solgun suyun üzerinde oluşan dalgaları izlemek için yarım dönüyor. Bakışları yavaşça pençesine düşüyor, sert uzunluğu ucundan kıvrılmış, kan damlıyor. "Ona katılmamın tek yolu kendimi bununla kalbime saplamak. *Onun* kanıyla kaplanarak."

Onun-

Arkadaşının.

"Peki bunu nereden bulacağım? O öldü." Kelimeler kirli bir kahkaha kabarcığıyla ağzından döküldü. "Rüzgarda kül oldu çünkü yıldızlar yakarışıma cevap vermeyi reddetti. Bir *fısıltı* bile." Yanağını okşayan gözyaşının izini sürüyorum. "Çünkü *umurlarında* değil Rhor. Çünkü biz onların ölümsüz unutuluşunun gobleninde renkli bir eğlence sıçramasından başka bir şey değiliz."

Ben Rai'nin bu kaybın gölgesinde kalmadan önceki halini hatırlamaya çalışırken, bir başka gümbürtü suyun üzerinde daha fazla dalgalanma yaratıyor...

Tek görebildiğim Heath son nefesini verirken gözlerindeki acı, güzel yüzünün göğsümde *hissedebildiğim bir şeye dönüşmesi*.

Tek duyabildiğim boğazını parçalayan keskin çığlıklar. Onu evde uçurumdan atlamaya çalışırken yakaladığımda gitmesine izin vermem için yalvarışları-

Aşağıdaki sivri kayalıklarda kendini parçalamaya kararlıydı.

Kendisini *ona* yaklaştıracığına inandığı bir yarı-ölümden aldığı yudumlarla kendini uyuşturdu.

Yedi kez gözlerinin dümdüz ve bomboş olmasını izledim, sonra yatağının yanına oturdum ve tekrar açılmalarını bekledim - belki daha iyi bir şekilde geri döner diye. Her şey eskisi gibi olur diye.

Taşların üzerindeki kelimeler *yanlış* olabilir.

"Ama sanırım dikkatlerini çekmenin bir yolunu buldum," diye fısıldıyor, gölden dışarı bakıyor ve bir ürperti omurgama tırmanıyor. Derimin üzerinde geziniyor. "Ne de olsa bulduğum o *aptal* kitapta tüm yaratılışın... buradan döküldüğü yazıyordu."

Farkına varmak beni neredeyse ortadan ikiye bölüyor, bakışlarım onun kanlı eline kayıyor.

Pençe yumruğunu sıktı.

Öfkesi kanlı bir elden dökülecek. Gazabı kanlı bir elden dökülecek. Onun gazabı kanlı bir elden dökülecek-

Pençeyi suya atacak...

"Rai, hayır-"

"*Neden olmasın?*" diye bağırıyor, yüzü kalp acısı ve öfke karışımıyla buruşmuş. "*Onun* içten dışa çürümesini izlediler." Omuz silkerek tehlikeli düşüşe doğru bir adım atıyor, böylece ayak parmakları kenarı dürtüyor. "Onların değerli dünyası da aynısını yapabilir."

"Doğru düşünmüyorsun," diye homurdanıyorum. "O pençeyi havuza atıyorsun ve kelimelere boyun eğiyorsun. Teslim oluyorsun amına koyayım."

Başını eğiyor ve gülüyor, sesi kulaklarıma zehir gibi geliyor.

Bir an için annem ve babamın benden daha yavaş olmalarına sevindim. Buna tanıklık etmek için burada olmadıkları için.

Bu onları öldürür.

"*Her şey ortaya dökülebilir,*" diye devam ediyorum. "Ve acı çeken Tanrılar olmayacak. Gerçekten değil."

İnsanlar olacak.

Masumlar.

"Bunun ağırlığını taşıyabilir misin?" Ben bir adım daha atıp onun daralan bakışlarını tutarken kahkahası azalıyor. "Çünkü benim tanıdığım Rai, ağaca çarpıp omurgasını kıran bir tayı acılarına son vermek zorunda kaldığımda ağlamıştı."

"Rai'n gitti," diye hırslıyor, üst dudağını geriye sıyırıp sivri köpek dişlerini ortaya çıkarıyor. Çenesini kaldırıp burnunun ucuyla bana bakıyor, sanki beni küçümsüyor -gerçekten küçümsüyor. "Ama anlamanı beklemiyorum Rhordyn. *Hiçbir şey* kaybetmedin."

"Seni kaybediyorum," diye törpülüyorum ve gözleri parlıyor, omuzları sanki göğsüne bir ok saplanmış gibi eğiliyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, kül rengi bir rüzgâr gümüş yelesini daha derin bir kargaşaya sürüklüyor.

Başını eğerek bakışımı kırıyor, omuzları daha da çöküyor. "Rai-"

"Beni düzeltemezsin, ağabey. Acımı silemezsin."

Bir adım daha atsam, neredeyse uzanıp ona dokunabilirdim. Onu yakalayabilirdim. Onu kenardan koparıp göğsüme çekebilirdim. Bunun yerine dizimi büküp *diz* çöküyorum ve onun görüş alanına giriyorum.

Doğrudan bana bakmak zorunda kaldığında nefesi kesiliyor. "*Denememe* izin vermezsen olmaz" dediğimde gözlerimdeki çaresizliği görmek için.

Göz kapakları kapanıyor, çenesi sallanıyor ve bir an için uçuşumun kenarından atlayacağını düşünüyorum.

Atlamak için.

Onun yerine pençe taşla çarpıyor ve keskin uzuvlar ve pis et yığınının dönüşürken içim rahatlıyor.

O anın kırılgan olduğunu bildiğim için ona uzanma dürtüsüne direniyorum.

"Yorucu, biliyorsun," gözlerini açıyor ve sönük bir ifadeyle bana bakıyor, "senin gibi bir kardeşe sahip olmak."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Şaka yapıyorum." Dudakları yorgun bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Seni seviyorum, o kadar kızgın olsam da dünyada delikler açabilirim."

Homurdanıyorum, gözlerimi ovuştururken omuzlarımdan çökmesine izin veriyorum.

Maars ve onun lanet keski.

"Kendime ait bir kale için yalvardıktan sonra benim için Sprite Warren'da kazdığın o eski kaleyi hatırlıyor musun?"

Ona bakıyorum.

"Üç ay döngüsü sürdü," diye mırıldanıyorum, kışımın üstüne yatıp kaşınan yüzümü ovuyorum. "Ne zaman bir kova toprak getirsem bir sürü cin beni ısıırıyordu."

Gülümsemesi büyüyor, yüz hatları yumuşamaya başlıyor, gözlerinin etrafındaki deriden karanlık çöküyor, göz bebekleri griye dönene kadar sıklaşıyor

haftalardır ilk kez.

Aylar.

İçimi bir rahatlama kapladı.

"İlk küfürlü kelimemi böyle öğrendim, biliyorsun." O devam ederken kaşlarımı çatıyorum. "Posta ağacının arkasından çıkıp onlara arı gibi saldırdığını gördüm ve yüzünde sanki onları ezmek istiyormuşsun ama yapamıyormuşsun gibi bir ifade vardı."

Farkında olmadığını sanıyordum - kazılmış kalesi tamamen sürpriz oldu.

"Sen... bunu yaptığımı biliyor muydun?"

Utangaç bir ifadeyle başını sallıyor ve düğümlenmiş saçlarından bir tutamı yüzünün arkasına atıyor. "Oyuncak bebeklerim, oyuncak ayılarım ve dantelli yastıklarla dolu el arabasını çimlerin üzerinde sürüklerken çok komik görünüyordun. Çok heyecanlıydım çünkü bunun neredeyse bittiği anlamına geldiğini biliyordum. Bunu *görmek* üzereydin." Duraklıyor, yutkunuyor, ellerine bakıyor. "Sonra sen bana gösterdin..."

O günü çok net hatırlıyorum. Odadan odaya koşarken gözlerinin nasıl parladığını, ciyak ciyak bağırdığını, heyecandan neredeyse ayaklarının takılıp düştüğünü hatırlıyorum. Babam her gece dolunay döngüsü boyunca onun kalesine doğru sinsice ilerlediğinde -Rai orada uyuması gerektiğinde ısrar ediyordu, bir prensesin kalesini asla gözetimsiz bırakmaması gerektiğine kararlıydı- koloniyi saran sessizliği hatırlıyorum.

Tabii ki bu bizi de kapsıyordu.

Ailemiz Rai'ye sanki tüm dünyalarıymış gibi yaltaklanıyordu ve bunun için onları asla suçlamadım. Onun zamanının kısıtlı olduğunu bildikleri halde.

Ayrıca, o benim de en sevdiğim insan.

"Hayatımın en mutlu günüydü," diye fısıldıyor ve bu garip his boğazımı tırmalıyor, sıkıyor ve boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

Kollarımı dizlerimin üzerine koyup altımızdaki taşla bakıyorum, keşke kafamın içindeki kelimeleri söyleyebilseydim. Yanlış çıkacaklarını biliyordum.

Karmakarışık ve çok keskin. Ya da çok kör.

Onun benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl ifade edebilirim? Belki de ona, benim de onu sevdiğimi söylemeliyim.

Ağzımı açıyorum-

Volkan, kalbimle birlikte zemini de sarsan bir öfke patlamasıyla gürlüyor ve aramızdaki taşta bir çatlak oluşurken sessizliği keskin bir *çatırtı* bölüyor.

Başımı kaldırıyorum.

Yer yarıldı. Düşüyor.

Su katılmamış bir korku patlaması Rai'nin gözlerini genişletiyor ve beni içten içe elektriklendiriyor. Öne doğru atıldım, kolum dışarı fırladı, ince havayı kaptım.

Zaman yavaşlıyor gibi, saçları yüzünde bir fırtına gibi, kanlı eli bana uzanıyor - umutsuz, çaresiz bir yakarış. Ağzı acı dolu bir çığlıkla açılırken dehşete düşmüş bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Vücudu kıvrılıyor, kollarını uzatıyor.

Bir sıçrama oldu ve bir anlığına trajik bakışları içime saplandı, kaderine boyun eğmişti...

Sonra da gitti.

PRESENT

I gözlerimi aç t ı ğ ı m d a kendimi çimlere uzanırken buluyorum, kaslarım sanki çağların içinden atlamaya hazırlanıyormuşum gibi gerilmiş ve

İçimdeki o kederli sızı her zamanki gibi gıcırıyor.

İnleyerek yuvarlanıyorum, gözümü kısarak sık gölgelikleri delen ışık huzmelerine bakıyorum, hava daha sıcak.

Daha kalın.

Bu sefer ne kadar oldu?

Elimle göğsümü yokluyorum, yeterince hızlı iyileşmeyen yapışkan yaranın kenarlarını yokluyorum, sonra boynumdaki ipten sarkan yumuşak keseyi kapıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, mantarı patlatırken arkama yaslanıyorum ve boğazımı bu lanet şeyin içeriğine maruz bırakıyormuşum gibi başımı eğiyorum. Başlığı ağzımın üzerine asıyorum ve damlamasını bekliyorum.

Annemi öldürdüm.

Orlaith'in sözleri dilime soğuk bir şekilde çarparken bana saldırıyor ve itirafının vücudumun çürümeyen her santimini mahvetmesine izin veriyorum.

Bu kelimeleri sanki ilk kez kendini bıçaklamak için kullandığı kanlı bir silahmış gibi bana uzattı. Eğer bana konuşmam için zaman verseydi, ona gerçeği söyledim. O pençeyi göğsüme saplaması için ona bir sebep daha vermiş olur, annesinin kalbini durduranın *ben olduğumu* itiraf ederdim.

Ben.

Ağzımı onun çatırdayan korunun etrafına kapatıyorum - burnumdan bir nefes çekip tadının tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum ...

O, tat alma tomurcuklarımı karıncalandıran renk ve ışıktan oluşan girdaplı bir prizma. Bir güneş ışını tarafından ısıtılan, bir çam ağacının kenarından aşağı sızan ve toprağa yığılan, onu baş döndürücü bir yudumla söndürmem için bana yalvaran kehribar.

O bir çiçek, öyle taze ve hayat dolu ki yutkunurken dişlerimin arasında eziliyor. O boğazımda bir güneş, alçalıyor, beni içten dışa tutuşturuyor.

Sevdiğim her şey onda var.

Nefret ettiğim her şeyi.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken olurken o, etimi oymakla tehdit eden keskin kenarlı her hücreyi sakinleştiriyor. Gıcırdayan dişleri ve asla körelmeyen tırtıklı kenarları yatıştırıyor.

Derimin altındaki o huzursuz canavar gürlüyor - kanım kaynamaya başladığında derin, doygun bir ses, damarlarımı sökmek istememe neden oluyor. Aynı sıcaklık parmaklarımda ucunda da birikiyor, kaslarımda elektrik çatırdıyor, seğirmelerini ve gerilmelerini sağlıyor.

Bağlarımı *çiğnetiyor*.

Başımı eğiyorum ve gökyüzüne gülüyorum.

"Boku yedin," diye mırıldanıyorum duyularım keskinleşirken ve toprağın altındaki her kökün, içlerinden geçen enerjinin nabzının korkunç bir şekilde farkına varıyorum. Boğulabileceğim ya da beslenebileceğim üflenmiş bir nefes gibi yanımdan hızla geçen havanın. Aşağıdaki uçurumdan fıçı gibi akan suyun, atardamarlarımı titrettiğini hissedebildiğim kudretinin.

Ve toprağın altında, köklerin ve kayaların altında, ölüm ve çürüme katmanlarının, kemiklerin ve uzun zamandır unutulmuş sırların altında...

Obsidian.

"Gitmesine *asla* izin vermeyeceğim," diye homurdanıyorum, sonra öne düşüyorum, ellerimi toprağa gömüyorum, o sıcaklığın her bir damlasını toprağa akıtıyorum. Tek istediğim onu kaburgalarımın altında tutmakken, onu toprağa, ağaçlara, tohumlara ve taşlara veriyorum.

Güvenli.

Güçlü bir gümbürtü sessizliği bozar ve yer sarsılmaya başladığında bir krah sürüsü dağılır. Ağaçlar kırılıp devrilirken, gölgelikte bir delik açılıyor.

Yer yarıyor, devasa obsidyen kılıçlardan oluşan bir halka toprak ve taş patlamasıyla yukarı doğru fırlarken aynı his parmaklarımın ucuna kadar yayılıyor. Çimenler yeşilin daha zengin bir tonuna bürünüyor. Gümüş sarmaşıklar siyah taşlara tırmanıyor, tomurcuklanıyor, yüzlerini gökyüzüne doğru eğen argente çiçeklerle kızarıyor.

Bu sığınağı toprağa ekerek Tanrılara lanet okumamın sessiz bir yanı yok. Gölgelelerin arasında tökezleyebilecek, avlanmış ve aç olan herkes için kalıcı bir güvenlik halkası.

Onların kaderine sessizce boyun eğmeyeceğim.

O da yapmayacak.

Omurgam dikleşiyor, derim kaşınıyor, parmaklarım o kadar derine iniyor ki onları tamamen gözden kaybediyorum. Onun parlak sıcaklığından bir *damla bile* göğsümün içinde kalmayana kadar akıtıyorum. Tohumdan başka bir şey yok, sessizce nabız atıyor.

Ve tek bir değerli an için, neredeyse kendimi onun benden kurtulduğuna inandırabiliyorum.

Bunun.

Sadece... *özgür.*

CHAPTER 37

CAINON

Menler, kadınlar ve çocuklar köşelere kaçışıyor, ben hücrelerin yanından geçip giderken kocaman, şişkin gözlerle bana bakıyorlar. Sanki

Kvath'ı ete kemiğe bürünmüş halde gördüklerine, kaçırmak istediği bir sonraki ruhu avladıklarına inanıyorlar.

Bu bakışların beni rahatsız etmesine rağmen, bu güçlü his damarlarımda dolaşıyor ve beni daha büyük hissettiriyor.

Daha güçlü.

Burada ipleri *ben* çekiyorum. Ne istersem onu dokuyorum.

Kontrol bende.

Yakında bu arzuyu besleyeceğim - Ocruth'ta iktidar koltuğuna oturmaya çok yakınım. Ailesinin evini almaya. Yerle bir edeceğim.

Büyük, son bir *siktir git*.

Orlaith yanımdayken daha da tatlı olacak. Kızıışana kadar bekleyeceğim, sonra onu molozların arasında becereceğim. Rahmini dolduracağım. Onu her yönden benim yapacağım.

Bu geceden sonra onu bir daha düşünürse şaşıracağım. O kadar *bitkin düşene kadar* -dölümüm ve kokumla boğulana kadar- onu birleşme odasında kilitli tutmayı planlıyorum ki nasıl söyleyeceğini hatırladığı tek kelime *benim adım olacak*.

Benimkini.

Koridordan çıktığımda babamı beslenme alanının kenarında yerde kıvrılmış, zincirleri sınırlarına kadar zorlanmış ve bükülmüş halde buluyorum,

Bileklerindeki deri buruşmuş. Başını kollarının altına sıkıştırmış, ellerini birbirine geçirmiş ve bir kalkan gibi başının arkasına yaslamış.

Titriyor, kendi sidik birikintisinde çömelmiş, sırtından kan damlıyor; bu da hareket ettiğinin, uzuvlarını gerdiğinin, cam cıvataların sivri uçlarının kaslarını ve etini parçaladığının kesin bir işareti.

Boğazı parçalanmış, saçlarından çilek şarabı dökülmüş, yerde yatan kadına bakıyorum. Geniş, görmeyen gözleri, yukarıdan süzülen akşam ışığı huzmesinde kehribar taşları gibi parlıyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak ve gözlerimi kapatıyorum.

Çiftleşmeden önce yapmak istediğim son şey lanet olası bir çukur kazmak, ama cesedi burada bırakamam. Eğer onları yeterince hızlı çıkarmazsam, sahiplenmeye başlıyor, bir tür evcil hayvan gibi onlara yapışıyor, onlarla sohbet ediyor.

Onları sevdiğini söylemek.

Bir tanesine o kadar uzun süre yapışmıştı ki parçalanmaya başlamıştı ve beni onu parçalara ayırmaya zorlamıştı.

"Çok ileri gittim."

Babamın boğumlu, paslı sesiyle gözlerim fal taşı gibi açılıyor, bakışlarımı ona dikiyorum. Başını kaldırmış, mürekkep gibi gözlerini bana dikmiş, ama gözlerinde onu normalde olduğundan daha hareketli gösteren bir şey var.

"Baba?"

Tekrar düzleşiyorlar, hayal kırıklığıyla dolu karnımı yumrukluyorlar.

"Çok ileri gittim," diye tekrarlıyor ve bir elimi yüzümde gezdirerek iç çekiyorum. "Sorun yok." Çizgiyi aşıp ölü kadına doğru ilerliyorum.

"Sen yaptın

yanlış bir şey yok. Onu daha iyi bir yere gönderdiniz."

Cebimden anahtarı çıkarıp cesedin yanına çömeliyorum, bileğindeki kelepçeyi açıyorum, eli hâlâ sıcak ve sarkık. Demir kelepçeyi taşın üzerine atarak şakaklarıma masaj yapmak için duraklıyorum.

Lanet olsun.

Belki de onu hücrelerine geri götürmeliyim? Onu oradan göremez. Onu yarın geceye kadar bırakabilirim ve burayı kokutmaması için dua ederim.

"Çok ileri gittim. Çok ileri gittim. Çok ileri gittim-"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, anahtarı ikinci kilide sokarken.

Taşın üzerinde sallanan zincirlerin sesi bakışlarımı yana çevirdi, onu gördüğümde içimi bir nefes kapladı, *tam* orada, bir santim

Yüzümden gözleri dehşetle parlıyordu.

Dirseklerimin üzerine sertçe düştüm.

Üstüme tırmanıyor ve gömleğimi yumrukluyor, burunlarımız birbirine çarpacak kadar yaklaştığında kokuşmuş nefesi yüzüme çarpıyor. "*Çok ileri gittim!*"

İçimde bir korku şimşegi çakıyor ve ciğerlerimin sıkışmasına neden oluyor. Yutkunuyorum, kendimi nefes almaya zorluyorum. Düşünüyorum.

Konuş.

"Sorun yok, baba. Bir şey yok. Ben hallederim... Her zaman hallederim. Her zaman ilgileneceğim."

Gözleri yumuşar.

"Sorun yok," diye tekrarlıyorum, kelimelerim yavaş ve yumuşak. "Sen iyisin..."

Gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını çatıyor, sonra geriye doğru kıvrılıyor ve yerde koşturuyor. Annesinin eski bir gömleğini paçavralarla dolu yuvasından çıkarıp göğsüne bastırıyor ve çemberin kenarında toparlanıp vücudunu küçültmeye çalışıyor. Titreyen bir kas ve sinir düğümünden başka bir şey olmadığında, acı dolu bir salınımla ileri geri sallanmaya başlıyor, derisindeki camsı çatlaklar ay ışığında gümüş renginde parlıyor, sırtından kıpkırmızı iplikler damlıyor.

"Onu bana getirin. Onu bana getirin. Onu bana getir-"

Başımı taşa yaslayıp iç geçiriyorum ve tükürüğünü yüzümden siliyorum. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ya onu kırarsan? Kendini asla affetmezsin."

Ve seni tamamen kaybederim.

"Ayrıca," diye homurdanıyorum, yanlara doğru yuvarlanıp yukarı itiyorum. "Ona ihtiyacın yok. Ben varım."

Kalan kelepçeyi çözüp ölü kadını ayak bileklerinden tuttuğumda ve onu koridora doğru sürüklediğimde -uzun, çilek rengi saçları arkamızda bir iz bırakırken- sürekli söylediği ilahi beynime bir balta gibi saplanıyor.

Herkes geçişimizi izliyor, bakışları her açıdan içimde delikler açıyor.

Kadını hücresinin köşesine yığarak, kapısının yanına bıraktığım yakalama direğini kapıyorum. Onu içeri kilitleme zahmetine girmeden koridorda ilerliyor, titreyen her bir hücre sakinini tararken elimi parmaklıklar boyunca sürüklüyor, kıvrıkcık kızıl saçlı çocuğun yanında duraklıyorum.

Kaşlarımı çattım.

Hücresinin ortasında, yan yatmış, gözleri açık ama görmüyor. Göğsü bir sesle genişleyene kadar nefes aldığına inanmakta güçlük çekiyorum.

Pürüzlü bir nefes.

Sanırım annesinin parçalanarak öldürülmesini pek hoş karşılamadı. Onu beslenme alanının hemen yanındaki hücreye koymadan önce bunu düşünmeliydim. Öyle bir bakış... resmen ölüm için *yalvarıyor*. Onu zincire vurursam kaçacağından bile şüpheliyim.

Annesinin cesedini arenaya geri atsam, onu sarmalından çıkarma şansım o kadar yüksek olurdu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, geri dönüyorum.

Yanardöner saçları olan erkek bir Aeshlian'ın bulunduğu hücrenin önünde duruyorum. Büyük, kristal gözler bana göz kırpmıyor -parlaklık konusunda biraz donuk.

Güneş ışığına ihtiyacı var. Ona zincirlerle zaman kazandırmak için mükemmel bir bahane. "Sıra sende," diyorum, mandal direğini duvara yaslayarak.

Tüm rengi yanaklarından süzülür.

Anahtarımı kilide sokuyorum, o da ayaklarını sürüyerek arka duvara gidiyor. Taze sidik kokusu burnuma doluyor. "*Hayır! Hayır, lütfen! Oraya tekrar gidemem-*"

"Kendini toparlamaya ihtiyacı var," diye ilan ediyorum, yakalama direğini kaparak.

Çocuk sıkı, titreyen bir topun içine çekilirken hücreye giriyorum. Bu şekilde davrandıklarında boyunlarına çatal takmak gerçekten çok zor oluyor.

Kaburgalarına tekme atıyorum ve başı geriye savruluyor, boğazını sıkıp onu kapıya doğru sürüklerken bir çığlık atıyor. Tekmelemeye, çırpınmaya ve ciyaklamaya devam ediyor, çaresiz sesleri diğer tüm sakinleri hücrelerinin ön saflarına çeken büyük, işlenmiş hıçkırıklara dönüşüyor.

"Shh-shh-shh," diye mırıldanıyorum, genç adamın bileğine bir kelepçe takarak onu çemberin ortasındaki direğe bağlı uzun bir zincire bağlıyorum. Babaminkinden daha uzun bir zincir, avına bu küçük dış bantta sahte bir güvenlik hissi veriyor.

Onlara *umut* vermek.

Acınası bir umut. Hayal kırıklığının ana maddesi.

Baba ürpererek daha uzağa kaçmaya çalışır, parçalanmış bileklerinden daha fazla kan sızar. "Hayır," diye haykırır. "*Hayır, hayır, hayır, hayır.*"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum baba." İkinci kelepçeyi yerine oturttum. "Sorun yok."

Yakalama direğini gevşetip bir kenara attıktan sonra uğruna hayatımı verebileceğim adama doğru ilerliyorum. Önünde çömeliyor, zincirlerinden bir avuç tutuyor ve şakacı bir şekilde çekiştirerek ona güven verici bir gülümseme gönderiyorum. "Hadi ama. Eskiden onların kanının seni iyi

hissettiğini söylerdin. Ve iyi hissetmekte yanlış bir şey yok."

Başını çeviriyor, geniş ve acıyan gözlerle bana bakıyor. "Bunun bitmesini istiyorum, oğlum. *Lütfen!*"

Kalbim durdu.

"Ne dedin sen?"

Göğsü kabarır. "*Oğlum!*" diye kükrüyor binlerce savaş davulunun vahşiliğiyle.

Ellerini göğsüme vuruyor, geriye doğru savrulurken tüm nefesim ciğerlerime doluyor. Başım taşa çarpıyor, ışıklar yarılan görüşümde çatallanıyor ve ona bakıyorum - bir zamanlar olduğu gibi kudretli, güçlü bir savaşçı gibi tam boyunda duruyor. Dişlerini göstermiş, köpek dişleri ateş ışığında parlıyor, mürekkep rengi gözleri dehşet verici bir şekilde sergileniyor.

"*Baba...*"

Kelime boğuk çıkıyor.

Yüzü buruşuyor ve sanki biri omurgasından birkaç disk sökmüş gibi yere yığılıyor. Annemin üstünü yerden kapar ve arenanın uzak kenarına doğru koşarak sessiz sallanmasına devam eder.

Oğlum...

Bana *yüzyıllardır* böyle seslenmemiştii.

Boğazım düğümleniyor, sözlerinin yankısını bir besin gibi içime çekiyorum, köşede titreyişini izliyorum...

Yüzüm sertleşiyor, göğsümde şiddetli bir kararlılık yumağı

kabarıyor. Acısına son vermek için gitmesine izin vermemi istiyor.

Yapamam. Yapmayacağım.

Hiç.

Oğlum...

Bu iki kelime beni *sonsuz*a kadar besleyebilir.

Başımın arkasını ovuşturarak ayağa kalkıp yalpalıyorum ve üç uzun adımda çocuğa doğru ilerliyorum. Yırtık ve kirli tüneli tutarak onu yerde, yukarıdan süzülen ışık huzmesine doğru sürüklüyorum.

Tekme atıyor ve çığlık atıyor, kolumu pençeliyor. Onu yere atıyorum, kışının üzerinde debelenirken gözlerinin alev almasını izliyorum, bakışları benimle babam arasında gidip geliyor, tutarsızca mırıldanıyor, kendi çarpık ritmiyle sallanıyor.

Geri çekiliyorum, çocuğun ışıktaki parlayan korku dolu bakışlarını tutuyorum ve "*İyi şanslar*" diye fısıldıyorum.

Ayağa fırlar ve kendisini arkasındaki gözü dönmüş yırtıcıdan kurtaracağını düşündüğü kireçli çizgiye doğru koşar.

Babamın başı dikleşir, yüz hatları keskinleşir. Hırlarken omuzları şişiyor.

Salyaları akıyor.

Çocuk, babasının onu kemik kıran bir güçle yere devirip boynunu yana doğru uzatmasından önce fazla ilerleyemez. Opalin ete yapışıyor ve yanardöner kan kudurmuş yüzünde patlıyor.

Onu böyle görmek acı veriyor - eskiden olduğu adamın çarpık bir gölgesi. Beni *seven* adam...

Her şeyi.

Ama hiç olmamasından iyidir.

CHAPTER 38

ORLAITH

I Tam bir saat boyunca süt, bal ve güzel kokulu yağlarla yıkanmak. Biliyorum çünkü her dakikanın, her *saniyenin* saatteki tik taklarını izliyorum.

Sessiz hizmetkârlardan oluşan bir ekip beni fırçalarken, tüylerimi yolarken, top haline getirip saklanmak isteyeceğim yerlerimi tıraş ederken örtünün üzerinde. Bunun yerine, duygusal olarak güdülenmiş zayıflığımın her zerresini küçük kubbelerden oluşan alanımın altına dolduruyorum, sonra daha büyük, daha *güçlü bir* kubbeyi bunların üzerine sıvıyorum - kemiklerimi, kaslarımı anında gevşeten ve beni önümüzdeki birkaç saat boyunca taşıyacağını umduğum taş gibi kararlılıktan başka bir şey bırakmayan çift katmanlı bir koruma.

Kalın, sıcak bir havluyla kurulanırken boynumdaki yaraya kimse gözünü kırpmıyor gibi görünüyor. Saçlarım bukleler halinde taranıyor, cildim orkide gibi tatlı ve misk kokan bir losyona bulanıyor.

Mavi ipek bir sabahlık giydiriliyor ve banyo odasından çıkarılıyorum. Etrafımda altı kadın toplanıyor ve yüce koridorlarda tek bir birlik gibi ilerliyoruz; sanki adımlarım artık Tanrılar tarafından döşeniyormuş gibi başlarıyla selam veren muhafızların ve eğilen ya da reverans yapan hizmetkârların yanından geçiyoruz.

Gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Kolden süitimin kapısını açıyor, biz de hızla geçip gidiyoruz, kapı arkamızdan kapanıyor. İzel ve başka bir hizmetçi, güdük şişeler, gri çamur kaseleri ve kozmetik kutularıyla dolu şifonyerimin yanında duruyorlar.

Açık pencereden dışarı bakıyorum, obur ay uzakta parıldayan şehir manzarasının üzerinde yükseliyor - ağır vaatlerle şişirilmiş, ben kendimi ...

Hiçbir şey.

Körfezden neşe sesleri yayılıyor: davulların gürültüsü, seslerin korusu ve ışık tohumları gökyüzüne fırlayıp sayısız kayan yıldıza dönüşürken çıkan o gürültülü patlamalardan daha fazlası.

İzel makyaj masamın önüne oturmamı işaret ediyor ve başımın tepesine birkaç ince örgü bağlanıyor, yerlerine sabitleniyor ve minik mavi çiçeklerle süsleniyor. Tırnaklarım uçları altına batırılmış gibi gösteren bir şeyle boyanıyor, gözlerimin altındaki koyu halkalar cilt tonuma uygun bir pudrayla tozlanıyor. Kirpiklerim, uzunluklarını renklendiren bir sıvıyla dramatik bukleler haline getiriliyor, uçları altın çiy damlalarıyla süsleniyor. Son olarak dudaklarım kan kırmızısına boyanıyor, fırçanın her darbesi onları gıdıklıyor.

Açık balkon kapılarından içeri ağır bir gümüş ışığın döküldüğü yere kadar eşlik ediliyorum, bornozum omuzlarımdan sıyrılıyor ve artık bana ait değilmiş gibi hissettiren çıplak bedenimi ortaya çıkarıyor - sertleşmiş zihnimin süngerimsi etini kemirmek yerine yüzeyini sıyıran bir düşünce.

Biri saçımı kaldırıyor ve kolyemin mandalını kurcalıyor. Dönüp bileğini kapıyorum.

Ben başımı sallarken odaya bir sessizlik çöküyor. "Bu açık kalacak."

"Ama Hanımefendi," diye mırıldanıyor yabancı hizmetçi, iri mavi gözleriyle İzel'i süzerek, "kupanız hariç tüm mücevherlerinizi çıkarmalıyız. Bu bir gelenektir."

"O zaman hazır olduğumda bunu kendim yapacağım."

Sessiz bir teslimiyetle başını eğmeden önce bir an tereddüt etti ve ben de onu tutmayı bıraktım.

İçimden iç çekerek dikkatimi tekrar aya çeviriyorum.

Hizmetkârların her birinin elinde kükürt gibi kokan o gri çamurdan kaseler, ellerinde de narin fırçalar var. Vücudumu boyamak için işe koyuluyorlar; her yerimi ürperten soğuk, iç gıdıklayıcı çizgiler, girdaplar ve fiskelerle süslüyorlar beni.

Aşağı bakıyorum ve ne yaptıklarını anladığımda gözlerim açılıyor. Beni daha önce gördüğüm yazılarla boyuyorlar - Rhordyn'in derisine çizilmiş -Vücudumun her eğimine, kıvrımına ve sertleşmiş tepesine göre.

Beni *geliştiriyor*.

O büyük, iç kubbe sanki altındakiler patlamış ya da parçalanmış gibi tıkdırıyor. Üzerine daha fazla ışık tutuyorum ve kendimi aya bakmaya zorluyorum. Göz korkutucu artışlarla yükselişini izliyorum. Yapmam gereken her şeye ve atmam gereken adımlara odaklanıyorum.

Basit. Boş.

Yüzeysel.

Vahşi bir rüzgâr perdeleri kırıp geçiyor ve tenimi parlatıyor, kollarımdaki tüyleri elektrik yükü gibi kaldırıp beni sarmalıyor. Sanki içine doğru eğilmiş gibi, tüm vücudum sallanıyor-

Bir hizmetçi koluma girerek ayaklarımın dibinde biriken bir giysiye adım atmam için beni zorluyor. Elbise kaldırılıyor; parşömen kağıttan daha dayanıksız görünen şeffaf, ışıltılı bir kılıf... ama sanırım amaç da bu.

Parçalanması kolay.

Bu gece sadece bacaklarımın arasındakilerle ilgiliyken kimin düzgün kıyafetlere ihtiyacı var ki?

Bir karahindiba tohumu gibi uçup gitmeden önce yüzeyde süzülen bir başka düşünce.

Elbiseyi boyalı göğüslerimin üzerinden geçirip yerine oturtuyorlar, yakası bir omuzdan diğerine düz bir çizgi çiziyor. Arkası düşük ve dökümlü, uzun kolları çan şeklinde. Dizlerimden aşağısı opak, ama geri kalanında güneşte kızarmış tenime karışmış kutsal yazıların karalamalarını görüyorum. Vücudumun daha mahrem kısımları, parıldayan tülün girdaplı izlerinin altında akıllıca gizlenmiş.

Minnettar olduğum bir şey.

Yıkanma odasında beni keseleyen hizmetkârlar geri çekiliyor, başları öne eğiliyor, mırıldandıkları sözler tenimde karıncalar gibi geziniyor: "*Bir olarak hizmet ediyoruz. Bir olarak hizmet ediyoruz. Bir olarak hizmet ediyoruz.*"

Tanıdık olmayan hizmetçiyle birlikte kapıdan çıkıyorlar ve geriye sadece makyaj masamın üzerindeki kozmetik ürünlerini kapatan İzel kalıyor. Diğerleri gittiğinden beri hareketleri gürültülü ve rahatsız edici, kapakları kapatıyor ve eşyaları yerine yerleştiriyor. "Sizi tören öncesi dualarınızla baş başa bırakayım," diyor, aynadan bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Belki de zehirli çayını içmediğim ya da zehirli pastasını yemediğim için kızıdır. "Doğurganlık toniği ile geri döneceğim."

Topuklarının üzerinde dönüp giderken sözleri kubbeme bir yumruk gibi çarptı.

Tek yapabildiğim kapalı kapıya bakıp ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışmak. Atmam gereken bir sonraki adımı.

Kimse doğurganlık toniği hakkında bir şey söylemedi.

Tüm vücudumu saran ürpertiye silkeleyip titreyen kubbeme bir kat daha ışık tutuyorum ve kolyemin mandalını açarak harekete geçiyorum. Zinciri ayak bileğimin etrafına iki kez dolayıp tokayı yeniden sabitlemeden önce sahte derim ancak soyulma şansı buluyor, elbisemin opak eteği kaçak malı gizlediği için şükrediyorum.

Dudak cilasının kapağını açıyorum, sonra makyaj çekmecemi açıyorum, pelerinimi çıkarıyorum ve arkasına sakladığım küçük şişeyi alıyorum. Mantarı gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor - artık al a c a bir tonda değil, siyaha boyanmış ve tıpa olması gereken sıvıyla ıslanmış.

Kahretsin.

Arkamdaki kapıya bir göz attıktan sonra elimi çekmeceye daldırıyorum ve İzel'in şüpheli suikast girişimlerinden arta kalan bane çalısı meyveleri şişesini alıyorum. Onları tezgahın üzerine koyup en olgun olanlarını seçiyorum, diğer çekmecedan havan tokmağımı ve havanımı alıyorum, minik meyveleri birkaç damla suyla boşluğa serpiyorum ve onları bir bulamaç haline getiriyorum.

Sıvı ilk başta kalın ve gri renktedir, daha sonra gevşeyip mürekkep gibi koyulaşır.

Havanı kaldırıyorum ve sıvı zehiri kırmızı dudak boyası kabına doğru eğiyorum.

Bir

damla.

İki.

Bir sürahi su içinde dağılsa bir akşam yemeği partisine yetecek kadar insanı öldürmeye yeter.

Kaşlarımı çattım.

Belki biraz daha sıkmaya çalışırım? Cainon yarı Unseelie ve onu uzunca bir süre bayıltmam gerekiyor. En azından, Yüksek Septum gün doğumunda birleşme odamızı açıp yeni soyulmuş erdemimin kanıtlarını arayana kadar -ya da bana öyle söylendi- onu uyutmam gerek.

Bir damla daha.

Başka-

Kapı kapanır.

Dikkatim önümdeki aynaya kayıyor. Aynada İzel'i girişe yakın bir yerde, elinde çimen renginde küçük bir sıvı şişesiyle duraksarken görüyorum. Onun

Kurnaz bakışlar havanda geziniyor. Masanın üzerine serpilmiş meyveler. Kırmızı dudak cilası şişesi.

Sonunda *bana* baktı.

Büyük, mavi gözlerinde bilmenin derin tohumları var. Alçakça, dokunaklı, suçlayıcı bir bilme - *ki bu* sadece şüphelerimi doğruluyor.

Başlangıçta yemeklerime çilek kattı.

Gerginlik havayı kesiyor ve harcı masanın üzerine koyuyorum, yutkunuyorum, bu durumun ne kadar kırılğan hale geldiğinin acımasızca farkındayım. *Benimle olan çiftten daha* kırılğan.

"İzel, lütfen yapma-"

Kapıya doğru dönüyor, bereket toniği halıya çarpıyor.

Çok hızlı ve tek seferde hareket ettiğim için görüşüm bulanıyor, birkaç adımda aramızdaki boşluğu çiğniyorum ve sanki derimi makyaj masasının üzerinde bırakmışım gibi hissediyorum. Şiddetli, sarsıcı bir yer değiştirme dalgasını yutarak onu kolumla bağlıyorum ve elimi ağzına vuruyorum.

Kıvranıyor, bükülüyor ve kurtulmaya çalışıyor ama kemiklerim çaresizliğimin alaşımıyla sertleşiyor.

"Dur, Izel. Lütfen. Dinlemek zorundasın."

Dönmeye ve homurdanmaya devam ediyor, dişleri avucumu sıyrıyor, etime batmaya çalışıyor.

Dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum, fısıltım keskin ve acil. "O çok kötü, çok *sapkın* bir adam. Elim ısırmaya çalışmayı bırak ve açıklamam için bana bir saniye ver."

Tamamen gevşiyor ve hareketsiz kalıyor ve ben rahat bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

"O Unseelie," *diye* fısıldıyorum, havayı unutulmaz bir itirafla kirleterek. "Erkekleri, kadınları... *çocukları körfezdeki* bir adanın altındaki beslenme yuvasına hapsetmiş."

Herhangi bir tepki bekliyorum.

Hiçbir şey.

Sadece burnundan hızlı ve sert nefes alışının sesi geliyordu.

"Onları kurtarmak için bir planım var. Hayatları buna bağlı."

Bu bilginin yerleşmesi için zaman tanıyorum, kapıya bakarken her saniyenin bir öncekinden daha hızlı geçtiğini hissediyorum. Her an birinin içeri dalıp tören için beni selamlamasını bekliyorum.

Bütün gece burada duramayız.

Sıkı bir nefes alıyorum. "Şimdi konuşmana izin vereceğim. Lütfen aptalca bir şey yapma."

Avucumu kaldırdığım anda çığlık atıyor.

Elimin topuğunu kafasının yan tarafına vuruyorum ve yere yığılıyor. İzel'in gevşek bedeni ayaklarımın dibinde yere düşerken yumruklar kapıya saldırıyor. "Orlaith?"

Sikeyim.

İzel'in üzerinden atlayıp kapıya doğru koşuyorum ve kapıyı, aralıktan Kolden'in korkmuş yüz ifadesini görebileceğim kadar açıyorum. "Herkesi bir süreliğine dışarıda tutabilir misin?"

Gözleri büyüyerek bana bakıyor. "O-"

"Uyandığında çok kötü bir baş ağrısı mı çekecek?" Mırıldanıyorum ve keskin bir lanet beni çarpıyor.

"Nasıl?"

"Beni sıvı bane ile dudak cılamı karıştırırken gördü."

Yüzündeki tüm renk kaybolur ve kapıyı itmeye çalışır.

Kaşlarımı çatıyorum, ağırlığımı ona doğru itiyorum. "Ne yapıyorsun sen? Kes şunu." "Kenara çekil," diye homurdanıyor. "Çabucak yapacağım. Hiçbir şey hissetmeyecek."

Kutsal petunya, onu öldürmek istiyor.

"Böyle bir şey *olmayacak!*" Fısıldıyorum. "Onun *ölmesine* gerek yok. Sadece ... kapıya göz kulak ol ki onu bir yere tıkabileyim."

Çenesindeki kaslar patlıyor, ama botların çıkardığı sesle omzunun üzerinden bakıyor. "Muhafızlar seni almaya geliyor. Sana iki dakika daha kazandırabilirim."

Kapı kapanır.

Derin, ürpertili bir nefes alıp odayı gözden geçiriyorum, bilinçsiz hizmetçimi nereye saklayacağımı bulmaya çalışıyorum, böylece törenin ortasında uyanıp *her şeyi...* kırmasından endişelenmeyeceğim.

Onu bağlayıp ağzını tıkayamam. Ya kimse onu bulamazsa ve ölürse? Duygularım bıçak geçirmez bir bariyerin altında toplanmış olsa bile bu hiç iyi olmaz.

Bakışlarım soyunma odama odaklanıyor, bir fikir bir fenerin alevi gibi canlanıyor...

Onu merdiven boşluğuna kaçırıp bir sandalyeyi kapıya yaslayacağım. Uyandığında, onu ormanın ortasına fırlatacak gizli çıkıştan çıkabilir - yeterince uzakta, umarım o öttüğünde ben çoktan gitmiş olurum.

İyi plan.

Bereket toniğini fırlatıp atıyorum, ellerimi bileklerine doluyorum ve onu geriye doğru sürüklüyorum, oflayıp pufluyor, ağırlığına karşı zorlanıyorum. "Bunların hepsi... bir hiç uğruna," diye mırıldanıyorum, sanki beni duyabiliyormuş gibi. "Bunun onu öldürmeyeceğinden yüzde doksan dört eminim. Sadece ... güzel, büyük, umarım gerçekten uzun bir uyku çekecek. Konuşabileceğinden değil. Senin ahlaki pusulan tam olarak kuzeyi göstermiyor. Ne söyleyecektin ki? *"Yüce Efendi'nin ... onu zehirlemeye çalıştığım meyveleri kullanarak söz verdiği şeyi buldum.* Hadi ama. Sen bundan daha akıllısın, Izel."

Gizli kapıyı çekiştirerek açıyorum, onu merdivenlerden aşağı indiriyorum, yanına bir fener koyuyorum, böylece gecenin karanlığında Irilak'a karşı korunmuş oluyor, sonra ellerimi kalçalarımaya koyarak arkama yaslanıyorum ve nefesimi tutuyorum. "Uykunda merdivenlerden yuvarlanmamaya çalış," diyorum iç çekerek, sonra giyinme odasına giriyorum, arkamdaki gizli kapı-aynayı kapatıyorum ve ağır, süslü giyinme sandalyelerinden birini önüne itiyorum.

Şurada.

Odama daldığımda yemek masamın üzerine tünemiş karanlık bir gölge görüyorum. Kalbim gırtlığıma kadar fırladı ve ben hala acele eden nabzımın sesi kulaklarımda bir kükreme.

Devasa siyah bir krah başını yana eğmiş, beni içine çekmiş gibi görünen mürekkepli gözlerle beni izliyor.

Belki de üzerime sıçmaya ve ölümümü toprağa kazıklamaya gelmiştir?

"Şimdi olmaz," diye tıslıyorum, ellerimi savurarak ilerliyorum. "Yapacak çok işim var. *Kışt!*"

Havada kanat çırpıyor, tavanda deri kanatlı daireler çiziyor, sonra yatağımın iki direğini birleştiren direğin tepesine konuyor ve oturur pozisyona geçiyor. Eğer uçurumdan *uzak* durmakla meşgul olmasaydım, garip bir imparatorluk duruşuyla yüksek tüneğinden bana bakıyor.

Dönüyor, sırık gibi kuyruğunu çubuğun etrafına doluyor, sonra geriye doğru alçalıyor - kanatlarını isli bir koza gibi vücuduna dolayana kadar karıştırırken baş aşağı asılı duruyor. Sanırım uykuya dalıyor ama gözlerini kapatmıyor.

Sadece beni izlemeye devam ediyor.

İçimi çekiyorum, tabureme oturuyorum ve uzun fırçayı kullanarak sıvı bane'i kırmızı dudak cilasıyla karıştırıyorum. "Beni yargılama," diye mırıldanıyorum, krah'a bakarak

Dudaklarımı kanlı tonu bastıran dikkatli vuruşlarla boyamadan önce aynaya bakıyorum ve yerine zengin, ölümcül bir renk koyuyorum.

Gürültülü bir kapı sesi beni neredeyse yerimden sıçratacaktı ve cilayı elime alıp çekmeceme tıktırdım. "Geliyorum!"

Ellerimi bir kitabı ortadan ikiye ayırır gibi kır çiçeklerinin sıkışık sifonuna daldırıyorum, kalın bir sapın üzerinde toprağın bir santim üzerinde duran, sırlarını saklamış büyük, beyaz tomurcuğu ortaya çıkarıyorum.

Üflerim.

Beş taç yaprağı açılıyor, her biri başparmağımın ucu büyüklüğünde ve şeklinde, minik ışık boncuklarıyla kaplı sütlü iplikçiklerden oluşan bir kümeyi kavlıyor.

Yanaklarımı bir gülümseme dolduruyor ve burnumun arkasını kaşındıran zengin, baharatlı kokuyu içime çekiyorum.

"Ne kadar da zekisin," diye fısıldıyorum, sonra iki yaprağı koparıp başımın etrafını saran örgülerin altına sıkıştırıyorum.

Krah'a tekrar bakıyorum, bana göz kırparken parmağımı zehirli dudaklarıma götürüyorum.

"Şşş..."

CHAPTER 39

ORLAITH

I Kabuslarımdaki cüppeler gibi gri, kabaca yontulmuş taştan geniş bir koridora kadar eşlik ediliyorum.

Her adımım, her biri parıldayan altın bir zırhla süslenmiş, senkronize muhafızlardan oluşan bir kafes tarafından şımartılıyor. Beni her açıdan çevreleyen metal ve kas duvarını aşabilecek pek bir şey olduğundan şüpheliyim. Salon bizim dışımızda boş olduğu için biraz abartılı görünüyor - sarayın hizmetkârlarının çoğu Parith halkıyla birlikte sokaklarda kutlama yapıyor, kordon boyundan güzel ışık gösterilerini çekiyor, sarhoş olup kafayı buluyor ve neşeli şarkılarını söylüyor.

Gümbürdeyen bir davulun boğuk sesi bizi ileriye doğru çağırmaya devam ediyor, attığım her adımda güçleniyor, durgun kalbimle ritim tutuyor. Gergin olmam gerektiğini biliyorum. İçime yığdığım parlak savunma katmanlarının altında derinlerde bir yerde, yatağın altına kıvrılıp saklanmak isteyen küçük, korkmuş bir kızım sadece.

Ancak korku artık karşılayamayacağım bir lüks - kendim için değil.

Beni uysallaştıran kristal kubbenin üzerine daha fazla kat atıyorum. Çok fazla düşünmemi engelliyor.

Çok fazla hissediyorum.

Salonun sonuna ulaşıyoruz ve öndeki muhafızlar sıyrılarak, başlarını eğip selam veren iki cüppeli Şulák'ın çevrelediği bir çift büyük granit kapıyı ortaya çıkarıyor.

İçten içe utanıyorum. Saygı duymalarını isteyen tek bir parçam bile yok ve her şeyi tıka basa doldurmakla meşgul olmasaydım, muhtemelen bunu söylerdim.

Guruldayan kubbemin üzerine bir kat daha ılık düşürüyorum.

Kapılar ardına kadar açılıyor ve yere yayılan kalın, beyaz bir duman rulosu, yanardöner parıltılarla delik deşik olmuş yavan sarmaşıklar gibi ayak bileklerime dolanıyor. Kaşlarımı çatıyorum, çömeliyorum. Koklamak için birazını yüzüme doğru tutuyorum.

"*Orlaith*," diye tıslıyor Kolden, bakışları diğer muhafızlara yönelmeden önce bileğimden tutup beni sürükleyecekmiş gibi uzanıyor. Nefesim boğazımdan aşağıya, ciğerlerimin dibine kadar karıncalanırken boğazını temizliyor ve pozisyonuna devam ediyor.

Bu sıcak, yapışkan his içimde açılıyor.

Garip.

Dumana tekrar bakıyorum, parıltılı, baştan çıkarıcı girdaba kendimi öyle kaptırmışım ki, bir sonraki davul sesi bakışlarımı yukarı kaldırıyor.

Keskin bir nefes alıyorum.

Önümüzdeki büyük kare oda... *Garip.*

Alevli duvar aplikleri, önümüzde uzanan yoğun bir duman okyanusu içeren yüksek duvarlara cıvatalanmış, genişlik boyunca yayılan turuncu ateş ışığına takılan renk lekeleriyle çilli. Arada sırada dumanı dalgalandıran bir hareketlilik oluyor, bir et parıltısı ya da bal rengi bir saç kırbacı ortaya çıkıyor.

Terin, baharatın ve seksin yoğun kokusu, her boğuk nefes alışımında beni keyifsiz vaatlerle dolduruyor. Ve *sesler* -derin, umutsuz homurtular ve tutkunun tiz çığlıkları... Sarmal kısıtlamalarından açılan ılık çiçeklerin bir seli gibi içime yerleşiyorlar.

Bana bir orman perisinin inini anımsatıyor, tek farkı tüm aksiyonun o duman denizinin altında olması. Ne yaptıklarını görebildiklerinden bile şüpheliyim. Kime dokunduklarını.

Yuvarlak, yassı kayalar, ağır sisin yüzeyinin hemen üzerinde basamak taşları gibi durmakta ve ortasından iki Shulák'ın çevrelediği bir çift taş kapıya doğru bir yol oluşturmaktadır.

Dökülen atmosfer saçlarıma dolanırken ve tenimde ürpertiler yalarken merakım doruğa ulaşıyor. Omurgamın merdiveninden aşağı bir çizgi öpüyor. Meme uçlarımı cımbızlıyor ve bedenimi sıcak hissettiriyor. Karıncalanıyor.

Biraz daha ... *özgür.*

"Burası neresi?" Sesim tuhaf geliyor. Hatta boğucu.

Nedenini bilmiyorum.

Shulák'lardan biri bir bezi ağzına götürüyor, ardından dumanın içine doğru hızlı adımlarla ilerleyip gözden kayboluyor, diğeri ise dikkatini bana çeviriyor. "İffetsizlik Çukuru. İffetsizler, damgalandıkları eylemi gerçekleştiriyorlar. Kirlenmiş ruhlarını Tanrıların Taşıyıcısı olarak kurtarmak üzere rastgele on kişi seçildi. En büyük ayrıcalık."

"Oh."

Bu hiç mantıklı değil.

Kolden botuyla ayağımı dürtüyor ve ben de ona bakıyorum; yanıma dikilmiş bir metanet sütunu.

Daha fazla nefes alma, diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Bu pek de iyi bir tavsiye sayılmaz.

Tam ona bunu söylemek üzereydim ki Shulák merdiveni tırmanıyor ve üzerindeki buhardan sıyrılarak yükseliyor. Çıplak bir kadını yanımda durana kadar elinden tutup götürüyor -mavi gözleri parlıyor, meme uçları dikleşmiş, yanakları ışıltılı şeylerle lekelenmiş dudakları kadar kızarmış. Saçları kremi buklelerden oluşuyor ve dolgun poposunun altına düşüyor.

Bana birini hatırlatıyor. Ama sanırım o *kişinin* farklı renkte gözleri vardı. Bir arkadaş, sanırım? Adı dilimin ucunda ama tam olarak çıkaramıyorum.

Uzaklaşmaya devam ediyor.

Shulák'lardan biri elimi tutup beni ilerleterek, "Eşlikçilerinizin sizi bıraktığı yer burası," diye anons ediyor. "Sen -Tanrıların savunduğu Saflığın Örnek Kişisi- şimdi Athandon Yolu'nu geçerek, bu akşam Mala'ya geçmeyi başaramayan İfritlerin üzerinde yürüyeceksin."

Kazanamadı-

Ha?

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kapılar anlamlı bir sonla kapanmadan önce Kolden'in çatik kaşlarına son bir kez bakıyorum.

Sanırım.

Belki de hiç önemli değildir?

Hala ciğerlerimde yuva yapan o sıcaklığa sokuluyorum ve ikincisine karar veriyorum.

Ev sahiplerimiz cüppeli kollarını sallayarak bize ilerlememizi işaret ediyor ve anlıyorum ki ulaşana kadar bir taştan diğerine atlamamızı istiyorlar.

diğer taraftaki kapılara. Yanımdaki kadının bu haliyle *bunu* nasıl başaracağından emin olamadığımdan, dekoratif kılıfımın eteklerini tutturuyor, elinden tutuyor ve onu tehlikeli araziden geçiriyorum.

Her sıçrayışta duman girdapları oluşturuyoruz, her sıçrayışta ayak bileğime ağır bir şey çarpıyor, kızın kıkırdamaları çınlayan bir yankı gibi tenime çarpıyor, sanki bu neşeli bir seksek oyunuymuş gibi.

Belki de öyledir?

"Bekle!"

Kız elini benimkinden çekince omzumun üzerinden bakıyorum, çömelmiş, gözleri muziplikle parlıyor. Saçları öne doğru sarkıyor, sırtındaki kabarık, kırmızı ve acıyormuş gibi görünen uzun izleri ortaya çıkarıyor.

İçimdeki bu büyük, parlak şey tıkırdıyor.

Garip.

Dumandan bir miktar alıyor ve sanki bir sis savaşını teşvik etmeye çalışıyormuş gibi bana doğru üflüyor. Yüzüme hoş bir köpüklü su sıçraması gibi çarpıyor.

Gülümsüyorum, onun bulaşıcı neşesi kanımı kaynatarak ısıtıyor.

Taştan taşla atlıyoruz, orada burada durup birbirimize duman sıçratıyoruz. Ben de güldüğümü fark ediyorum.

Bu çok eğlenceli. Burayı sevdim.

Neden buraya gelmek istemedim?

Peki bu beyaz şey de ne? Seksi şeyler gibi kokuyor. Bu kadının görüldüğü gibi hissetmek istiyorum.

Büyüleyici ve özgür.

Bana daha fazla duman üflüyor ve duman serin, gevrek bir içecek gibi boğazımdan aşağı kayıyor, sonra patlayan ve çatırdayan rahatlatıcı bir ağırlıkla ciğerlerime yerleşiyor.

Tekrar kıkırdıyorum, kanatlı ayaklarımın üzerinde süzüldüğümünden eminim.

Bir podyumun üzerine sıçırıyoruz ve iki cüppeli insan taş kapıları açıyor. Taş bir kulenin dışını sarmadan önce gökyüzünü kesiyormuş gibi görünen merdivenlerden yukarı doğru koşarken ılık bir esinti tenimi ısıtıyor.

Döne döne kıvrılan merdivenlerden yukarı çıkarken yıldızlara, rüzgara ve aşağıdaki dalgaların sesine şarkı söylüyoruz.

Bu merdivenleri seviyorum. Beni güvenli ve güneşli bir yere götüreceklerini düşünüyorum ama nedenini bilmiyorum.

Duruyorum, aşağı bakıyorum, geldiğimiz yoldan geri dönüyorum... Kız elimi tutuyor. "Haydi!"

"Onları saymak istiyorum."

"Bir dahaki sefere." Kıkırdıyor ve beni bir kez daha çekiştiriyor. "Neredeyse zirveye geldik! Seninle yıldızlara uçmak istiyorum!"

Kulağa hoş geliyor.

Gülümsüyorum ve onu biraz daha kovalıyorum. Her biri garip kelimelerle oyulmuş yüksek kulelerden oluşan bir halkayı destekleyen büyük dairesel bir sahneye dökülüyoruz. Yukarı bakıyorum, sivri uçlarını arıyorum, aya ne kadar yakın olduğumuzu gördüğümde ağzım hayretle açılıyor - büyük, gümüş ve *güzel*, vücudumdaki her hücreyi ateşleyen taze bir ışıkla kalkık yüzümü boyuyor.

Onun için çıplak dans etmek istiyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirmek ve ağır göğüslerimi avuçlamak. Dört ayak üstüne düşmek ve boğazımda kıvranan zengin, ilkel, *arzu* dolu seslerden başka bir şey duymayan bir hayvan gibi ona boyun eğmek istiyorum.

"Burası bir *harikalar*
diyarı!" Sözlerim
yankılanıyor ...

echo ...

echo ...

Kadın kıkırdıyor ve beni bir dönüşte sürüklüyor ve aya doğru dönüyoruz, krem si saçları bu ışık ışınlarının altında sıvı gümüş gibi.

Bunun neden göğsümü acıttığından emin değilim.

Biri beni yanımdan çekiştirirken yine o gümüş aya bakıyorum-

Büyük, yumuşak bir yastığın üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve bakışlarım bir çift mavi gözle aynı hizaya geliyor.

Karşımdaki adamın saçları dağınık bir otun rengine, dağınık uçları geniş, çıplak, kaslı omuzlarını okşuyor. Boynunun kenarlarında, göğsünün üzerinde ve pantolonunun bel bandının altında kaybolduğu yerde yontulmuş karnında güzel gri kelimeler boyanmış.

Kelimelerin tadını çıkarıyorum. Bir parçam onlara *dokunmak* bile istiyor. Ama onlarda bir sorun var. Sanki yanlış yerdeler.

Ya da öyle bir şey.

O çok güzel bir adam, ama vücudum ona inlemelerine, kokularına ve derin, gırtlaktan gelen homurtularına verdiği tepkiyi vermiyor.

Gümüş Ay'a yaptığı gibi.

Neden tanımadığım bu adamla bu kadar tuhaf bir yerdeyim?

Zihnim kasılmaya çalışan bir kas gibi sıkılıyor. Yeterince sıkarsam her şeyin yeniden anlam kazanacağından eminim.

"Petal," diyor adam gırtlaktan gelen bir kahkahayla. "Bu seni çok etkiledi, değil mi? Gözlerindeki morluğu zar zor görebiliyorum. Bağışıklığını artırmamız gerekecek."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kim bu taç *yaprağı*? Ben olduğumu sanmıyorum.

Bunu duymak beni iyi hissettirmiyor.

Birisi anlamsız garip kelimeler söylemeye başlıyor ve ben de başımı kaldırıp uzun saçları çok düzenli bir örgüyle bağlanmış, gözleri mor ve mavinin çok güzel bir karışımı olan cüppeli bir kadına bakıyorum - ama bana bakışlarından hoşlanmıyorum.

O kadının benden pek hoşlandığını sanmıyorum.

Önünde diz çökmüş, ayın altında dans ettiğim çıplak kadın, nazik gözleri bana bakıyor.

Kıkırdıyor.

Bulaşıcı bir ses.

Uzun ve keskin bir şeyin parıltısı dikkatimi çekiyor ve yüzüme bir sıcaklık çarpıyor. Koyu renkli sıvı, boğazına çizilmiş bir çizgiden göğüslerine doğru akıyor.

Kaşlarımı çatarak gözlerine bakıyorum ama artık beni görmüyorlar. Artık kıkırdamıyor. Onun yerine ağzı *açık*.

O koyu sıvının bir kısmı bir kasede toplanıyor ve daha fazla cüppeli insan kızı götürmek için yaklaşıyor, kaşlarımı çatmama neden olan ıslak sıçramalardan oluşan bir iz bırakıyor. Zihnimi tekrar sıkılamaya çalışıyorum ama yeterince sert sıkamıyorum.

Farklı bir açıdan deniyorum. Bir şey yok.

Buranın bir harikalar diyarı olduğunu sanıyordum... Şimdi o kadar emin değilim.

Düşün.

Düşün ...

Önümdeki adama bakıyorum.

Başını yana eğiyor, gözlerindeki mavi yerini giderek siyaha bırakıyor.

"İlk defa mı bir kurban görüyorsun?"

Ne olduğunu bilmiyorum.

"Belki de değil?"

Bu evet ile hayır arasında iyi bir cevap gibi görünüyor. Benim de kafam karıştı.

Alçak bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Tanrıları yatıştırmak için yapırlar. Başta Kvath, Jakar ve Bjorn olmak üzere, evreni onların kudretli güçlerinin bir araya gelmesiyle yarattılar. Ölüm, kan ve verimli bir çiftleşme için dengeli sayıda kurban."

Kaşlarımı çatıyorum, bahsettiği meyvelerden istediğimden emin değilim. Sözleri kızın kıkırdamaları gibi çınlamıyor.

Beni içten içe mutlu hissettirmiyorlar.

Cüppeli kadın gittikçe daha az anlam ifade eden kelimeler söylerken boynumu eğip nereye gittiğini görmeye çalışıyorum.

Karşımdaki adam parmaklarını koyu renkli sıvı dolu kaseye daldırıyor, kaygan maddeyi bileğimdeki taş bileziğe boyarken gözlerimin içine bakıyor; bakışlarındaki sahiplenici bir şey beni tuhaf hissettiriyor.

"Bu gece Tanrılar, bedenlerimiz arasındaki perdeyi deldiğime şahit olmak için diyarlarımız arasındaki perdeyi delecekler. Bu gece, seni onların önünde benim olarak kabul ediyorum. Sonsuza dek."

Kaşlarımı çatıyorum, bu örtünün *delinmesini* istediğimden pek emin değilim. Kulağa acı verici geliyor. Nahoş.

Elimi tutuyor ve benim parmaklarımı da ıslak şeye batırıyor. İpe bağlı bir kukla gibi, bana bir şeyleri tekrarlamamı söylerken taş bileziğini boyamam için beni ikna ediyor:

"Bu gece, ben bedenimi bu adama açarken, kanımı teslim ederek ve bizi sonsuza dek bağlayarak Tanrılara perdeyi açacağız."

Kelimelerin tadını sevmiyorum. Ağzımda nasıl hissettirdiklerini. Onları geri almak istiyorum.

Bileğim sıkıca kavranıyor ve elim düzleşmeye zorlanıyor. Keskin bir şey bileğime sürtünüyor ve içimdeki büyük, parlak ve pürüzsüz bir şeyi titreten bir acı çizgisi çiziyor.

Salla.

Salla.

Adam elimi sıkıyor, kendi eli ıslak ve sıcak.

Zihnimi o kadar sıkıyorum ki, onu berbat ettiğimden eminim, sularını serbest bırakmaya çalışırken onu parçalanmış bir yumruya dönüştürüyorum.

Düşün!

Yaram bir kumaş şeridiyle bağlanıyor ve adam ayağa kalkmama yardım ediyor. İki kulenin arasından geçiriliyorum ve kırmızı ve ıslak bir şeyle boyanmış, bulaştırmamam söylenen o güzel yazıların olduğu bir çizginin üzerinden geçiriliyorum.

Dokunmak istediğimden emin değilim zaten.

Üzerimizdeki ayla aynı şekle sahip geniş, sık bir çukura giriyoruz. Bulutlar kadar yumuşak görünen beyaz yastıklarla kaplanmış. Beyaz battaniyeler, beyaz kilimler ve daha fazla beyaz yastık var, çünkü *yukarı* bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ay çok büyük, parlak ve gümüş rengi. Cesur gökyüzüne mükemmel bir şekilde oturuyor.

Bayıldım.

Ona dokunmak, yakalamak, göğsüme yaklaştırmak istiyorum.

Ben neden buradayım? Yukarıda olmalıydım...

Başka bir yastiğe takılıyorum ama adam beni kolumdan tutuyor. Gülerek beni dizlerimin üzerine çöktürüyor, sonra kulağıma yaklaşıyor. "Çiftleşmemize şahit olmaları için şimdi Tanrıları çağıracaklar."

Kaplin.

Kaplin.

Kaplin ...

Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama yapmak istediğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Sadece burada oturup aya bakmak istiyorum. Parmağımı üzerinde sürükleyebilseydim nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum. Tırnaklarımın altından gümüş kümeleri çıkar mıydı? Ya da belki bukleler halinde tıraş olur muydu? Belki de hiç sert olmazdı ama üzerime sürebileceğim ıslak bir boya olurdu?

Sanırım bu hoşuma giderdi.

Anlamadığım garip sözler söyleniyor ve etrafıma baktığımda kulelerin arasında duran çok sayıda cüppeli insan görüyorum.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei.

Vliagh, ashten de na, malika nei-"

Kaşlarımı çatıyorum, her garip sesin tenimi okşadığını, her tekrarda daha ısrarcı hale geldiğini hissediyorum... sanki bana bir şey söylemeye çalışıyorlarmış gibi.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei.

Vliagh, ashten de na, malika nei-"

Önümde diz çökmüş olan adam bana tuhaf tuhaf bakıyor, ellerimi sımsıkı tutuyor. "İyi misin, petal? Çok solgun görünüyorsun."

Onun sözleri, söylenenlere kıyasla çok yumuşak ve yumuşacık. Belki de bu tekrarlar onlara daha dikkatli bakmamı sağlıyor. Onları sonsuz açılardan incelememi sağlıyor.

Hayır...

Havada tadabildiğim bir şey. Zihnimin sınırlarının ötesine ulaşan bir şey, sanki çok eskilermiş gibi. Diğer dünyadan.

Sanki uzak bir yıldızdan yontulmuş gibiydiler.

Kelimeler birbiri üzerine yığıldıkça ağırlaşıyor, aya uzanıyormuş gibi hissettiren statik bir kule inşa ediyor.

Ötesinde.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei-"

Sıcak, dikenli bir akım derimin altında kıpırdanıyor ve beni ürpertiyor, sanki omzuma sarılıyor... omzuma mı? Boynuma mı?

Daha derine mi?

Bir solucanı topraktan çekip çıkarmaya çalışır *gibi çeker, çeker, çeker.*

Keskin bir düdük sesi kulaklarımı delip geçiyor. Ellerimi üzerlerine kapatıp sesi engellemek istiyorum ama yapamıyorum çünkü adam onları yakalamış. Tıpkı köprücük kemiğime takılan bu şey gibi, sanki bir ipin ucundaymışım gibi.

"Bu cınlama sesi de ne?"

Adam kaşlarını çatıyor ve bana öncekinden daha da komik bir şekilde bakıyor. "Çınlama sesi yok, Orlaith."

Bunun benim adım olduğunu sanmıyorum.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei-"

Ses bir ya da on perde yükseliyor ve sanki içimde bir şey sallanmaya çalışıyormuş gibi görüşüm sarsılıyor. Kulaklarımdaki acı, sağ kulağım ısınana kadar artıyor, kulak zarım zonklayan bir basınçla şişiyor ve *bükülüyor*. Sanki tüm iskeletim derisini sıyrıp sağ kulağımdan içeri girmeye çalışıyor.

Elimi kurtarıyorum ve acıyı bastırmak için kullanıyorum, ufacık çıkışı engelliyorum, beynime yayılan puslu sis bir kum saatinden akan kum gibi delikten dışarı çekilirken yüz hatlarım bükülüyor. Kulağım *patlıyor*, tıpkı dengelemeden çok derine daldığımda olduğu gibi ve dışarı çıkmaya çalışan her neyse, o kadar sert ve hızlı bir şekilde yerine oturuyor ki, sadece elimi tutan adam beni yanlara savrulmaktan koruyor.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei-"

Her şey güneşin kavurduğu toprağı ıslatan iri yağmur damlaları gibi bana geri dönüyor

...

Çiftleşme töreni. Söz

veriyorum.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei-"

Zihinsel odağım, beni sabit tutan adamın görüntüsünü keskinleştiriyor, kaşlarını çatarak. "Sen iyi misin?"

Cainon.

Zehirli dudaklar.

"Vliagh, ashten de na, malika nei. Vliagh, ashten de na, malika nei-" O

... gitti.

Sonuncusu bir damla bile değil, bir sıırılsıklam.

Bir *boğulma*.

Yumuşacık zihnim, sanki bir yerden alınıp başka bir yere bırakılmışım gibi, tam ve yıkıcı bir odaklanmayla sertleşiyor. Hangi yönün kuzey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O kapılar Kolden'de kapandığından beri ne kadar zaman geçti.

Aydın altında dans ettiğim kızın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama Cainon ve ben, beyaz yastık ve örtülerden oluşan devasa bir yatakta diz çökmüş durumdayız ve bunun tek bir anlamı olabilir...

Kubbemi kontrol ettiğimde içimi bir panik kaplıyor, sağlam ve güvenli buluyorum, rahatlama beni neredeyse parçalıyor, yine de emin olmak için üzerine bir katman daha boyuyorum. "Ben iyiyim," diye yalan söyleyip ona tatlı, zehirli bir gülümseme veriyorum.

İlahiler durur.

Üzerimize ürkütücü bir sessizlik çöküyor. O kadar sessiz ki, vücudumun sürekli çalıştığını duyabiliyorum: göz kırpma sesi; kalbimin sıkışması; ciğerlerimin aldığı her nefeste ezilmesi.

Göremediğim ya da koklayamadığım serin bir şey yüzüme sürtünüyor ve kalbimin herkesin duyabileceğinden emin olduğum bir şekilde atmasına neden olan dikenli bir iz bırakıyor.

Cainon'un gözlerinin içine bakıyorum, göğsünde açgözlü bir vaat gibi gürleyen bir ses.

Zehirli dudaklar.

Bakışlarım yana doğru, Yüksek Septum'un ve cüppeli Şulákların her birinin iki kulenin arasından geçerek perdenin içinde kaybolduğu yere çekiliyor.

"Nereye gidiyorlar?" Sesim çok yüksek, kelimeler fısıldanmış olsa da *çığlık atıyorum.*

"Sarayın gökyüzü çatısı. Batana kadar ayın önünde eğilecekler," diyor Cainon, acıktığında aldığı o derin tonla.

Benim için.

Zehirli dudaklar.

"Bizi Tanrıların huzurunda tamamlamamız için yalnız bıraktılar." Kaşlarımı çatarak işaret ettiği yönü takip ediyorum.

Tüm nefesim ciğerlerimi terk ediyor, bu manzara sanki bir şey kolunu boğazıma sokmuş, bağırsaklarımı kavramış ve onları koparmış gibi hissetmeme neden oluyor.

Aman...

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Basamak taşlarından geçirdiğim güzel, mutlu kadın kulelerden birine çivilenmiş, çıplak bedeninden kanlar akıyor, göğsü özel aletlerle yarılmış ve boşluğu ortaya çıkarılmış.

Duvara yaslanmış kırık bir oyuncak bebek gibi hareketsiz duruyor ve... Beni *izliyor.*

Ama gözleri daha önce olduğu gibi görünmüyor. Artık altın rengi olan gözbebekleri ay ışığında parlayan güneşler gibi göz kamaştırıyor. Onlara bakmak bile göz kapaklarımı büzüp ışıltılı parıltıdan saklanma isteği uyandırıyor.

Kusma dürtüsüyle boğuşuyorum ve bakışlarımı manzaradan ayırıyorum. Bir sonrakine bak.

Anında pişman oldum.

Başka bir kadın - bu daha kısa saçlı ve daha şehvetli kıvrımları olan bir kadın - Aynı ürkütücü şekilde sunuluyor. Geniş, *gören* gözleri bir topun içine hapsolmuş sis gibi, o kadar hızlı dönüyor ki başımı döndürüyor.

Gözlerimi kapatıp nefes alırken kanım donuyor, kalbim damarlarımda dolaşmak için hızla çarpıyor...

Nefes al...

Bu da ne böyle? Ne?

O.

Sikey

im.

Hastalıklı merakım zincirlerini kemiriyor ve sahneden bir ısırık daha alıyor.

Kan kırmızısı irisler ve siyah, yarık gözbebekleri, bu toplu katliamın bir sonraki şanssız kurbanından bana bakıyor - uzun saçlı ve cılız elleri taşa çakılmış ince bir adam. Ama o gözler ölüden farksız ve bana bir *avmışım* gibi bakıyorlar; *öyle* delici bir bakış ki sanki boğazıma bir şey dolanmış gibi hissettiriyor.

Sıkılaştırma.

İçimdeki ses *kaçmam için* bağılıyor.

Dudaklarımda başka bir buzlu iz esiyor. Hayali bir dokunuş - o kadar güvenli ve tanıdık ki ona yaslanmak istiyorum. Altına girmek ve bu yaşayan kâbustan saklanmak.

Cainon'un omzunun üzerinden, kulaklarının yanına çakılmış çivilerle başı dik tutturulmuş, taşa bağlanmış iri yarı bir adama bakıyorum. Kaburgaları yayılmış, başka bir göğüs boşluğunu ortaya çıkarıyor. Kalp, ciğerler, bağırsaklar yok.

Boş.

Ama *gözleri* - zaten burada olmasaydım beni dizlerimin üzerine *çöktürecek* yıldızlarla serpiştirilmiş hızlı bir gümüş girdabı.

İçimdeki boşluğun tam tersi, o kadar şiddetle çalkalanıyorlar ki dalgalar aramızdaki boşlukta dalgalanıyor, gürleyen kalbimin ritmiyle göğsüme çarpıyor.

Ve bana doğru bakıyorlar.

CHAPTER 40

ORLAITH

B o morartıcı bakışların esiri oldum, sanki adamın kendisi ciğerlerimi hayalet yumruklarının arasına almış ve sıkıca kavırıyor.

Daha sıkı.

İçime çektiğim o ışıltılı sis zihnimde yanılısamalar yaratmış olmalı. Bununla ancak bu şekilde anlaşılabirim.

Onu.

Belki de deliriyordumdur?

Yine de Cainon'un elini bırakıp oraya koşmak istiyorum. Taştan sarkan o zavallı, boşa harcanmış hayatın önünde diz çökmek ve Rhordyn'den af dilemek. Ona ne kadar aptal olduğumu söylemek. Ne kadar *saf olduğumu*.

Telafi etmek için elimden geleni yaptığımı söyle.

O güzel gözler hareket ediyor, dudaklarımda buz gibi bir iz bırakıyor... çenemde

...

Cainon parmaklarını saçlarımdan arasından geçiriyor ve sıkıca tutturuyor. Başımın yan tarafını kavırıyor, yırtılmış boğazımı ortaya çıkarıyor, boynumda bir çığ gibi kayan o hücum bakışına daha fazla et gösteriyor.

Gökyüzünde bir şimşek çakıyor ve ben irkiliyorum.

"Korkma," diye mırıldanıyor Cainon; zonklayan kulağımın çınlamasından zar zor duyabildiğim rahatlatıcı bir ses. Kabaran fırtınayı işaret ediyor. "Jakar *onayını* gösteriyor."

Öne doğru eğilip alçak sesle gürlerken, dudakları neredeyse benimkilere değerken kalbim boğazıma fırlıyor. Sanki çivili bir öpücük çalmak üzereydi.

Evet.

Öne doğru eğilerek onu teşvik ediyorum.

Yap hadi.

Bir başka kafa yaran gümbürtü, gökyüzü zincirlerini öyle sert sallıyor ki altımızdaki taşlar titriyor.

Cainon'un nefesi dudaklarımı ısırarak bir ses çıkarıyor, sonra geri çekiliyor, gözleri şehvetle parlıyor. "Sabırlı ol, taçyaprağım," diyor çakıllı bir kahkahayla, bana öyle yoğun bir odaklanmayla bakıyor ki, birden fazla şekilde yerimde sabitlenmiş hissediyorum. "O güzel dudaklarını tatmadan önce vücudunun tadını çıkarmak istiyorum."

Bunu istemiyorum. Hem de hiç.

Zehirli dudaklarımın tadına bakmasını, sonra bir yığın halinde düşmesini istiyorum, böylece bir daha nefesini üzerimde hissetmek zorunda kalmayayım. Ya da dişlerini etimde.

Böylece onun içinde hareket etmesinin nasıl bir his olduğunu asla bilmek zorunda kalmayacağım.

O kadar hızlı yer değiştiriyor ki, dünya bulanıklaşıyor ve sonra sırtüstü uzanıyorum, beni bükülen gücüyle desteklerken ciğerlerimdeki tüm nefes kesiliyor - içimi solduracak şekilde üzerime uzanıyor.

Kubbe takırdıyor ve gümbürdüyor, altında bir çizik, çizik, *çizik gıcırdıyor.*

Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Sen *benimsin*," diye homurdanıyor, sözleri çarpıtılmış, lekeli şefkatiyle lekelenmiş. Çok sıcak dokunuşu bacağımdan aşağı kayıyor, parmakları elbisemin eteğine dolanıyor. Onu yukarı kaydırıyor ve tüm vücudum kilitleniyor.

Gökyüzünde bir şimşek daha çakıyor ve çaresizlik beni içten dışa doğru sarsıyor.

Eğer yağmur yağarsa, zehir dudaklarımdan akıp gidecek. Bunların hepsi *Hiçbir şey.*

Ve ben ... ile ...

Hayır.

Cainon çenemi kemiriyor. Dilini derimin üzerinde gezdiriyor. Omurgamı -kalbimi- sertleştiriyorum ve yüzünün iki yanını kavrayarak onu çelik bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Öp beni," diye emrediyorum, sesim boğuk bir iniltiye dönüşüyor.

Şiddetli bir *gümbürtü daha* duvarları sarsarken gözleri sanki bir kibritle tutuşturmuşum gibi parlıyor.

"Şimdi."

Kemikleri titreten bir hırıltıyla dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor.

Ellerimi bırakıyorum ve kendimi açıyorum, zehirli dudaklarımdan kalın, gırtlaktan gelen sesler dökülürken onun kırbaç diline gönüllü bir kurban oluyorum.

Ama sadece beni öpmesine ihtiyacım yok... *Yutmasına da* ihtiyacım var.

Nefes almak için geriye doğru eğiliyor, elleri yüzümü sarıyor ve dudağımı dişlerimin arasına alıp öyle sert ısırıyorum ki sıcaklık çeneme kadar akıyor.

Bir testere sesi çıkararak tekrar ileri atılıyor, dilini ağzımın içine o kadar sokuyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Elleri saçlarımı karıştırıyor, sanki daha sonra çözmek için saatlerini harcamak üzere bilerek berbat ediyormuş gibi.

Öpüşmeyi keserek topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor. "Sen *lezzetli bir yaratıksın*," diye homurdanıyor. Boğazı çalışıyor ve gözleri mürekkep rengine dönerken karnına doğru kayan zehirli kan karışımını hayal ediyorum. "*Benim*."

İrkilme dürtüsüyle savaşıyorum.

Bu kelime her seferinde yaralıyor. Çünkü ben onun değilim. Kimsenin değilim.

Artık değil.

Ben kendi hatalarımın gümüş yaldızlı gölgelerine aidim.

Sağ bileğimi yakalamak için hamle yapıyor ama ben onun yerine sol bileğimi göğsüne bastırıp diğerini yastığın altına sokuyorum.

Elleri baldırlarımın etrafında sıkılaşıırken, parmak uçları baldırlarımda gezinirken yüzünde aç bir gülümseme beliriyor. "Bu gece zorluyoruz, değil mi?"

Başımı salladım.

Kemiklerimi titreten karanlık bir kıkırdama çıkarıyor, sonra ayağımın kemerine bir öpücük konduruyor. Ayak bileğimin iç kısmına bir öpücük daha kondururken, dokunuşundan kurtulmak için daha fazla bir şey istemiyorum...

Hemen üstünde...

Kalbim bir kaya gibi boğazıma oturdu.

Ağzımda biriken tükürüğü tutuyorum, bu öpücüklerin nereye gittiğini biliyorum. Dudaklarını *orada* hissetmektense bu zehri yutmayı tercih edeceğimi biliyorum.

Beni izleyerek dizime kadar rahatsız edici bir iz bırakıyor, sürünen tenime attığı her aşırı sıcak gagada kalp tellerim biraz daha yıpranıyor.

Benden uzak durmasını istiyorum.

Çıkmasını istiyorum, çıkmasını istiyorum.

Bir sonraki öpücüğü tereddüt ediyor ve göz bebekleri şişerken midem

bulanıyor. Ağızının köşesinden siyah, köpüklü bir köpük sızıyor ve gözlerimin arkası

yüzüm parçalanmakla tehdit ediyor. Dizlerim katatonik bir büyüden kurtulmuş gibi birbirine sıkışma dürtüsüyle sallanıyor.

Bacağımı düşürdü. Boğazına pençe atıyor. Tüm vücudum titremeye başlıyor.

Başına kan hücum ediyor, şakağındaki ve alnındaki damarlar şişerek yüzeye çıkarken göğsü derin, hırıltılı nefesler alıyor - bana şehrinin dış mahallelerinde çürümeye mahkûm ettiği insanları hatırlatıyor.

Göğsümden bir damla memnuniyet damlıyor.

Fokurdayan, boğucu bir öksürük ve boynunun etrafındaki deriyi parçalarken genişleyen gözlerinde bir şey parlıyor - izini süremeyeceğim kadar karmaşık bir duygu karışımı. "*Sen beni zehirledin-*"

Şah mat, göt herif.

Göz kapakları kapanıyor, gevşek vücudu öne doğru sallanıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Geriye doğru çabalamaya çalışıyorum-

Yeterince hızlı değil.

Vücudu öylesine büyük bir güçle üzerime iniyor ki, ciğerlerimdeki tüm nefesler kesiliyor, ağzım açık kalıyor. Bir damla tükürük boğazımın arkasına doğru kayıyor ve kaslarımın ani bir tepki gibi kenetlenmesine neden oluyor.

Sikeyim.

Sızlanıyorum, vücudunu itiyorum, boştaki bacağımla onu tekmelemeye çalışıyorum. Boğazımın arkasında daha fazla tükürük birikiyor. Şimşek gökyüzünü parçalara ayırmakla tehdit ediyor ve yağmur damlalarının pırtırtılarını tenime çarpmadan önce duyuyorum.

Hareketlerim çılgınca bir hal alıyor, içimdeki bu sıkışmışlık hissi kabarıyor.

Şişme.

Çıkarın onu.

Cainon geriye doğru yırtıldı, ağır bir yumru halinde yana düştü ve Kolden'in yüzünün alt yarısına sarılmış bir eşarpla üzerimde durduğunu ortaya çıkardı. Boynuna dolanacak şekilde aşağı çekiyor, diz çöküyor ve beni oturur pozisyona çekiyor.

Parmaklarımı boğazıma sokuyorum. Midem sıkışıyor ve alev alev yanan bir safra dalgası fişkırان bir sel halinde yukarı ve dışarı akıyor. Tükürüyorum, sıçıyorum, bir yastığın üzerine kusuyorum ve sanki bu gösteriyi pür dikkat izliyorlarmış gibi sayısız göksel bakışın tenimde gezindiğini hissediyorum.

Soluk soluğa geriye doğru eğildim, gözyaşlarım yanaklarımdan

süzüldü, şimdi bembeyaz yastıklara vuran yağmurla karıştı, saçlarımı ıslattı
ve

Derisini. Kolumun tersiyle dudaklarımı silip zehirli bir leke sürerken kırmızı, kesik gözlere bir bakış atıyorum.

İster sezgi deyin, ama onlarla ilgili bir şey bana Tanrı'nın boğulmamı *istediğini* düşünüyor.

"Nereye koydun onu?" Kolden havlıyor ve ben de ellerim titreyerek başımın tepesindeki minik örgüleri yırtıyor, altlarına doldurduğum yaprakları arıyorum. Elim boş döndüğümde dört ayak üstüne düşüp yastıkları ve örtüleri çevirmeye başlıyorum, Kolden de aynısını yapıyor.

Karanlık bir farkındalık doğar.

Düşmüş olmalılar... Belki de uçup gitmişlerdir...

Kolden'e yan gözle bakıyorum. "Burada değiller." Gözleri açılıyor. "Biraz yuttun mu?"

Belki zamanında çıkarmışımdır...

Başımı salladım.

"Siktir," diye homurdanıyor Kolden, atkısını yukarı çekerek. Göğüs plakasının altından bir tane daha çıkarıp yüzüme sarıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Dönüyor ve vahşi bir rehin gibi beni delip geçen o ürpertici gümüş gözleri görüyorum. Biz gözden kaybolana kadar bizi takip eden bir bakış.

"**I** Sanırım iyiyim," diyorum yüzümdeki atkayı çekerek. Nefes almamı zorlaştırdığından eminim. "Beni yatırabilirsin-"

"Hayır," diyor Kolden boğuk nefesler arasında, ben zırhına yaslanmışken ürkütücü sessizlikteki koridorlarda ilerlerken. "Kalp atışlarını hızlandıracaksın ve bane'i sistemine daha hızlı pompalayacaksın."

Karşı çıkmaya çalışıyorum ama onun yerine boğazıma bir öksürük doluyor.

"Siktir," diye tıslıyor Kolden, sonra bir dolabın içine girip eliyle ağzımı kapatıyor.

Tekrar öksürme dürtüsüyle boğuşuyorum, çizmeli ayak sesleri gelip giderken göğsüm sarsılıyor. Belki de bir gardiyan etrafı kolaçan ediyordur.

Kolden başını dışarı çıkarıyor ve atkısını yırtıp yoluna devam etmeden önce iki tarafa da bakıyor. Öksürüğü serbest bıraktım, bu seferki bir öncekinden daha ıslaktı.

Görüşüm bölünmeye başlamadan önce ana lobiye kadar geliyoruz. Genelde nöbet tuttuğu kapıya doğru koşmaya başladığında, nefesim kesiliyor, her huzursuz çekişte boğazım sıkılıyor.

İnliyorum, midem soğuyor, sonra uyuşuyor - aynı uyuşukluk boğazımda istediğimden çok daha hızlı ilerliyor.

Düşünceler kafamın içinde kayalar gibi yuvarlanıyor...

Ya ölürsem? Kolden'e kurtarmam gereken insanlar olduğunu ya da onları özgürleştirme planımı söylemedim. Ve şimdi nefeslerim o kadar ıslak ki son çırpınışımdan önce kelimeleri çıkarabileceğimden şüpheliyim.

Kahretsin.

"İyisin," diye homurdanıyor, uyuşukluk dilimin arkasına ulaşır onu gevşek hissettirirken lobiye doğru itiyor. Başımı dik tutma yeteneğimi kaybediyorum. "İyi olacaksın. Sadece dayan."

Kapıyı geçip ay ışığıyla aydınlanmış süitime giriyor ve ben dünyanın baş aşağı kayışını izliyorum. Beni yere yatırıyor, uzuvlarım kesilmiş dallar gibi.

Kolden aceleci adımlarla uzaklaşıyor, sonra tekrar geri dönüyor.

"Hangisi, Orlaith? *Nokta.*"

Hırıltılı bir şekilde, kesik gözlerle bana salladığı dört farklı renkteki yaprağa bakıyorum, sonra kolumu hareket ettirmeyi başaramayınca parçalanmış bir inilti çıkarıyorum. Beyaz olana odaklanıyorum ve çenemi ona doğru sallamaya çalışıyorum. Sanırım amacıma ulaştım çünkü ağzımı açıp dilimin üzerine bırakıyor.

"Çiğne!" diye bağırarak ağzımı kapatıyor, sanki tükürüp tekrar ölmeye başlayacağımı sanıyor.

Henüz ölemem. Tutmam gereken sözler var.

O önsezili ürperti dilimin daha da yukarısına sızıyor, ölümcül uyuşukluk hemen arkasından geliyor ve dişlerimi birbirine geçirip yavaşça, geveleyerek çiğniyorum. Baharatlı taç yaprağı, oluşmakta olan köpüklü şeyle karışıyor, tat alma tomurcuklarımı ateşe veriyor ve burnumun arkasının yanmasına neden oluyor.

"Yut," diye emrediyor ve ben de mecburen yutuyorum, boğazımda bir yol açtığını ve karnımda biriktiğini hissediyorum, dokunduğu her şeyle o uyuşma hissini kovalıyor.

Meşaleler.

Rahatlama köklerini göğsümde örüyor.

Kolden ağzımı açıyor ve dilimin üzerine bir yaprak daha yerleştiriyor.

"Tekrar."

Ona bunun gereksiz olduğunu, bu şeyin zehirlenmiş bir halk mezarlığını yeniden ateşleyebilecek kadar güçlü olduğunu söylemek istiyorum ama çiğnemek daha az enerji gerektiriyor.

Bu yanma hissi yayılıyor, damarlarımda ateşli bir yol açıyor, ellerimi ve ayaklarımı sıcaklığın akıntısıyla karıncalandırıyor. Elim altın vazoya değene kadar sarkık kolumu çırpıyorum, kapağı çıkarıyorum, sonra etrafına sarılıyorum. Tüm vücudum şiddetli, ciğerlerimi tırmalayan bir öksürüğün gücüyle sarsılıyor.

Islak şeyler göğsümden gevşiyor ve çenemden aşağı damlayarak dışarı sızıyor.

Tekrar.

Dişlerimi gıcırdatarak vazodan başımı kaldırıyorum ve kayaya tutunmuş bir liken gibi vazoya yapışıyorum. Kolden kollarını kavuşturmuş tepemde duruyor, sağ eliyle çenesine masaj yapıyor ve sert gözlerle beni izliyor.

"Gemiler mi?" Ben soruyorum.

"Henüz haber almadım ama hiç haber olmaması iyi haberdur."

Başımı sallıyorum, sonra kül tablasının içinde yankılanan bir başka öksürük sesi çıkarıyorum ve ağır göğsümden daha fazla kalın madde tükürüyorum.

Bu çok iyi.

Tekrar yukarı bakıyorum, yapışkan bir örümcek ağı gibi çenemden akan yapışkanı hissediyorum ve Kolden'in göğüs zırhındaki kan lekesini görüyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarını yakalıyorum.

Aşağı baktı, neye baktığını gördü ve omzundaki göğüs zırhını vücuduna bağlayan deri kayışlardan birini koparmaya başladı. "İhtiyarlardan biri geride kaldı ve kapının yanında durup sesleri dinliyordu. Orada çok uzun süre kalmıştın. Endişelendim," diye homurdanıyor, hareketleri keskinleşiyor ve çaresizleşiyor, sonunda toka gevşeyene kadar. "Yapmam gerekeni yaptım, sonra da içeri girmeden önce onu bir küpün içine tıktım."

Midem bulanıyor.

Cainon hâlâ uyanık olabilirdi. Duman çukurundaki biri tırmanıp onu görmüş olabilir ama bundan şüpheliyim. Oldukça meşguldüler.

Öyle bile olsa...

"Sen" -boğazımdaki gıcıklandırmayı temizliyorum- "beni kurtardın."

Benden daha fazlası.

Diğer omzundaki kayışı koparıyor, çenesi gergin bir şekilde yanlarını açıp parçayı kaldırıyor, sonra yatağın üzerine yığıyor. Bir elini vücudunda gezdiriyor.

yüz.

"Teşekkür ederim, Kolden."

Makyaj masamdan bir parça kağıt parşömen alıp bana uzatıyor. "Bana borcunu bu şehri terk ederek ödeyebilirsin. Şimdi."

Ah canım.

"Küçük bir sorun..."

Yutkunurken kaşları çatılıyor, parşömeni alıp çenemi silmek için kullanmadan önce ona üstünkörü bir bakış atıyorum. Buruşturulmuş topu çömleğin içine atıyorum, sonra kapağı yerine oturtuyorum ve sallantılı bir şekilde ayağa kalkmadan önce küçük bir okşama yapıyorum.

Tereddütle, çenemi kaldırmadan önce çift görmeyi bırakana kadar bekliyorum. "Önce yapmam gereken bir şey var ve o bitene kadar buradan ayrılmayacağım."

CHAPTER 41

ZALI

A Fırtına sırtımızda çalkalanıyor, dalgaları kabartıyor ve yolculuğumuzu içimizi dökecek bir hızla hızlandıran ileri doğru bir itiş veriyor.

Yuvarlanan kum dalgalarını severim. Islak olanları... o kadar değil.

Umarım Orlaith törenden kurtulduktan sonra Gunthar ve küçük mürettebatının körfezden çıkması çok zor olmaz. Ve umarım onlar ayrılmadan önce kimse deniz kapısını kaldırmaz.

Düşüncelerim Baze'e ve odamdan çıkmadan önce bana söylediği kesici sözlerle dönüyor...

Eğer ona bir şey olursa, seni asla affetmem. Ya da kendimi.

Midem bir kez daha bulanıyor.

Planlarımızdan haberdar etmek için ona bir sprite göndermeme rağmen rıhtımda bizimle hiç karşılaşmadı. Sanki kendini sürüden ayırmış gibi.

Benden.

Sonunda, muhtemelen bu iyi bir şeydi, çünkü denizde birkaç ay yetecek kadar rezervle yüklü gemilere binmelerine izin verilmeden önce her adam bir sürü Gri Muhafız tarafından yanıklara karşı kontrol edildi. Hepsine ihtiyacımız olacağından değil.

Önlemler.

Tayfalar ayrıca, şu anda uğultulu, ayın ıslattığı gecede bizi takip eden yedi balina avı gemisinden birine binen her denizcinin sevdiklerini içeren 'boş' fiçileri teknelere istiflediler, yelken açtığımız anda kapakları kırıldı.

Rhordyn ve Cindra'nın son birkaç hafta içinde şehre kaçırdığı tüm Ocruth savaşçıları mavi giyinmiş, silahlarını gizlemiş, güvertede uzaklardan gelen fırtınanın gürültüsü eşliğinde çalışırken sakın bir tavır takınıyor ve önlerine bakıyorlar. Hepsinin hissettiğinden emin olduğum gerginlikten hiçbirini ele vermeyen taş gibi bir yüz denizi.

Kolden'in notu, genellikle gemilerin inşasını denetleyen on kadar askerin bulunduğu korunaklı bir karakoldan bahsediyordu, ama buna gördüğümde inanacağım.

Bu dünyada kesin olan tek şey, kendiniz için oluşturduklarınızdır.

Yoğun dalgaların arasından geçerek, kalın çalılar ve çok sayıda palmiye ağacıyla kaplı, koyu ay ışığının altında görülebilen tümsekli bir adanın kenarından dolanıyoruz.

Yüzüme sıçrayan deniz suyunu silerek kaşlarımı çatıyorum. "Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyorum, Cindra yanıma geliyor. "Ben sedir bitkileri bekliyordum." Çizmelerimi döşeme tahtalarına sürtüyorum. "Gemileri bundan inşa ediliyor.

..."

"Hmm." Daha küçük bir dalganın yüzüne doğru eğilirken direğe tutunuyor, adanın korunaklı tarafına doğru yelken açtığımız için sular nihayet sakinleşiyor. "Belki de gemiler için kereste tedarik ediyorlardır?"

"İyi bir nokta... tabii daha uzakta kendi tarlaları yoksa. Her iki durumda da doğru yolda olduğumuzu bilmek isterim. Belki Rowell'a danışırız?"

Eğer bize yanlış koordinatlar verildiyse, mahvolduk demektir.

Cindra başını sallayarak geminin arka tarafına doğru gözden kaybolur.

Şiddetli rüzgârın hafiflemesiyle tekne yavaşladı ve karanlık kıyı şeridinde yumuşak bir hızla ilerlerken adamlar yelkenleri sıkılaştırmak için acele ediyor. Kayalık bir çıkıntının etrafından dolanıyoruz, ada adeta esniyor, ağzını açıyor ve içimi rahatlatıyor. Korunaklı koy Parith'ten daha büyük, dik bir taş zeminle kesilmiş.

Gemi gövdeleri, çeşitli yapım aşamalarında, masif ahşap beşiklerde asılı olarak kıyıya dizilmiştir.

Körfezin etrafına aralıklarla yerleştirilmiş alevli meşalelerin aydınlattığı geniş sahili tarıyorum. Yaklaşık otuz beş mavi yelkenli gemi suları dolduruyor.

Düşündüğüm kadar çok değil.

Kahretsin...

Sayımız azalacak ve Cainon'a sessiz bir siktir *çekiş* olarak kalan gemileri batırma ayrıcalığına sahip olamayacağım.

Arkama bakıyorum, Cindra'nın diğerlerinin geri çekilmesi için bayrak salladığından emin oluyorum, bu arada biz suyu yarararak noktanın hemen ötesinden çıkan, ucu ikiz meşalelerle aydınlatılmış kalın, güdük bir iskeleye doğru ilerliyoruz.

Yedi silahlı adam bize doğru geliyor.

Rowell gemiyi rıhtıma doğru sürüklerken Cindra yanımda, "Bu ilginç olacak," diye mırıldanıyor, bir başkası da bekleyen muhafızlardan birine bir halat atıyor - her biri kısılmış kaşları, donuk gözleri ve kızarmış yanaklarıyla bize bakıyor.

İçlerinden biri
hıçkırıyor. "Sanırım
sarhoşlar."

Cindra "Bir alem için herhangi bir bahane," diye mırıldanıyor ve ben de onaylayarak bir tutam yağlı siyah saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum - kömür tozu ve domuz yağı karışımıyla kaplanmış ateşli buklelerim beni güvertenin altındaki çürümüş paspas gibi kokutuyor. Dağınık ama gerekli.

Sarhoş muhafızların kılık değiştirdiğimi görme ihtimalleri daha düşük.

Mürettebat iskeleyi indiriyor ve ilk geçen ben oluyorum.

Askerlerden biri gözlerini biraz fazla kısarak bana bakıyor, sanki isli kılık değiştirmiş halimi didik didik ediyor. "*Sen de* kimsin?" demeden önce nefesindeki alkolün kokusunu alıyorum.

İçimi bir rahatlama kapladı.

Ön tarafta oturan, göğsü kabarık ve çakmaktaşı mavisi gözlerinin kenarlarında ağır çizgiler olan adam, elini adama dönüp bakmadan kaldırıyor ve ona sessiz bir şekilde susmasını emrediyor. "Bunun anlamı ne?" diye bağırıyor, vücudumu aşağı yukarı süzerken burnunu kırıştırıyor, sonra aynısını Cindra'ya yapıyor.

Cildim sürünüyor.

Pelerinimin balmumundan yapılmış cebinden ezilmiş bir parşömen çıkarıyorum ve sırlıslam yolculuğumuzdan su sızmadığını gördüğüm için şükrediyorum.

Parşömeni uzatıyorum ve o da açıp okurken kaşlarını çatıyor. "Yüce Hanım'ın çeyizi, öyle mi? Hiçbir amcık o kadar gemiye değmez."

Dilimi o kadar sert ısırıyorum ki kanıyor, elim bıçağıma uzanmak için seğiriyor

...

"Bu saçmalığı ilk kez duyuyorum," diye homurdandıktan sonra bir kahkaha attı. İskelede bir tomar tükürük.

Şaşırtıcı değil.

"Her ne olursa olsun, bu önceden ayarlanmıştı. Kıyıya kadar olabildiğince çok gemiye eşlik etmemiz emredildi."

Parşömeden başını kaldırıp katlayarak cebine koyarken gerginlik havayı kesiyor. "Sabaha kadar beklemeniz gerekecek. *Yüce Efendi*'den onay aldıktan sonra," diyor küçümseyici bir edayla. "Anladığınızdan eminim."

Bilmediğime eminim.

"Efendim, bunlar doğrudan yeni *Baş Sahibinizin* emirleridir."

Bir kahkaha balonu tükürüyor. "İsterse bir ineğin memesi olsun, umurumda değil. Ben hiçbir kadına hesap vermem. Asla vermedim, vermeyeceğim de. O yüzden ya geminde uyuyup sabaha kadar beklersin; ya buraya geldiğin o bok yığınının geri dönersin; ya da şuradaki binaya girersin" -başparmağını omzunun üzerinden salladı- "sırt üstü uzan, kalçalarını aç ve bir işe yara, seni kendini fazla beğenmiş cun-"

Bir ıslık sesi havayı deliyor ve muhafızın kafası omuzlarından kayarak botumun ucuyla yere çarpmadan önce ılık bir sıçrama yanağını öpüyor.

Vücudu hızla onu takip eder.

"Bu kelimedenden gerçekten nefret ediyorum," diye ısıırıyor Cindra, başını iskelenin kenarına vurarak. "Onun gibi adamlar, onları sonsuza dek terk etmemin tek nedeni."

Diğer adamlar kılıçlarını çekip şaşkınlık içinde böğürüyorlar.

Rhordyn'in askerleri arkamızda toplanıyor, gevşeyen silahlarının sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Benden önce davranman beni etkiledi," diyorum ve pelerinimi omuzlarımdan atıp kendi kılıcımı çekerek, başka bir muhafız ileri atılırken havada savuruyorum.

Karnını tereyağı gibi kesiyor.

Görünüşe göre kılık değiştirmeye gerek yokmuş.

D Kan ve deniz suyuna bulanmış ahşap sandalların, geldiğimiz balina avı gemilerinden tayfaları, kadınları ve çocukları t a ş ı m a s ı n ı izliyorum.

yeni filomuza eşit olarak dağıtacağız.

Cindra iskeleye adım atıyor ve öldürdüğümüz adamların kanları arasında durduğum yere doğru ilerliyor. Mavi kıyafetini bir kenara bırakmış, vahşi kıvrımlarına uygun Ocruth kıyafetiyle övünüyor; soluk saçları gri gözlerindeki kana susamışlık k a d a r kızıla boyanmış.

"Limanın ilerisinde cam bloklarla dolu bir mavna var," diyor, kalabalık körfezi işaret ederek. "Bunun yanı sıra sedirle dolu *ilginç* bir kırmızı yelkene sahip başka bir tane daha var."

İlginç.

"Sanırım gemilerini inşa etmek için kullandığı kütüklerle cam takas ediyor," diye düşünüyorum ve o da başını sallıyor.

Parith'in İskandinavya'dan bol miktarda cam yüklü mavna aldığını biliyordum ama bunların gelişen şehirde kullanıldığını, kıta dışına ticaretinin yapılmadığını sanıyordum.

"Etrafa bir göz atacağım," diye mırıldanarak kanla ıslanmış iskeleden aşağıya doğru yürüdüm.

Yolun sonunda, uçuruma karşı inşa edilmiş büyük bir ahşap binanın yanından geçiyorum. Muhafızların işini bitirdikten sonra içine daldığımız bir konut. Uyku odaları, bir ton rom ve Candescence ile kafayı bulmuş gibi görünen iki genç, siyah saçlı, seyrek giyimli kadın dışında çoğunlukla boştu. Cindra'nın onları ayılabilecekleri gemiye götürmesine izin vermekten başka bir şey yapamayacak *kadar uçmuşlardı*.

İkisinde de çürükler vardı.

İyi oturmadı. Hâlâ da etmiyor. Derimin altında bir öfke var ve onu nasıl söndüreceğimden emin değilim.

İskele, uçurumun dibini saran çukur bir kıyıya yayılıyor ve beni kereste yığınlarının, körfeze doğru uzanan ahşap iskelelerin ve yapım aşamasında olan daha büyük gemi gövdelerinin yanından geçiriyor.

İnşaatçılar nerede?

Uçurumun yüzündeki sivri bir yarığa geliyorum ve bir mağaranın girişinde olduğumu fark ediyorum, dışkı ve vücut kokusunun kokuşmuş bir karışımını çekerken burnum sıkışıyor.

Kaşlarımı çatarak duvara çivilenmiş kılıflardan birinden yanan bir meşale çıkarıyorum ve aletlerle dolup taşan tahta kutuların yanından geçerek gölgeli iç mekâna adım atıyorum. Taş duvar yerini metal parmaklıklara bırakana kadar mağara sisteminin derinliklerine doğru ilerlerken tek ses ayak seslerimdi.

Hücreler.

Kasvetli içlerine bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bir yığın erkek, kadın ve hatta birkaç çocuk bir araya toplanmış, pislik içinde. Etek uçları yıpranmış, yumruk büyüklüğünde delikler taşıyan siyah ve alaca giysiler, altlarındaki çelimsiz bedenlere ihanet ediyor.

Mülteciler - kalplerinde daha güvenli bir varoluşa adım attıkları umuduyla Bahari'ye kaçan insanlar ...

Onları *köle* olarak kullanıyormuş.

Cindra arkamdan "Siktiğimin *köpeği*," diye homurdanıyor ve ben neredeyse yerimden sıçıyorum. Kafamın ve ağrıyan kalbimin o kadar içindeydim ki yaklaştığını duymadım.

"Anahtarları bulmamız gerek," diye mırıldanıyorum yutkunarak. Üst dudağımın ağrıyan dişlerimin arasından sıyrılmasını engellemek için mücadele ediyorum. "Buraya Vruk'lardan kaçmak için geldikleri için bazıları gelmek istemeyebilir, ama biz teklif etmeliyiz."

Boğazımı temizliyorum, gözlerimin arkasını sızlatan duygudan nefret ediyorum. Bu kadar çok insanı hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum.

Adamlarımdan bazıları.

Sığınmak için Cainon'a geldiler ve o da onları kafeslere koydu.

Onu öldüreceğim.

CHAPTER 42

ORLAITH

"Y Aslında bunu bir ..." Kolden, kör keskimi arkasına tıktığı duvar halısının arkasına doğru iterek bana mahremiyet sağlarken Üstümü değiştir. "*Bununla mı?*"

"Her zaman bu kadar güdük değildi," diye mırıldanıyorum, kollarımı Rhordyn'in gömleğinin deliklerinden geçiriyorum; deri çantası ayaklarımın dibinde, sarayın bağırsaklarına inerken vazodan çıkarılmış. Gömleği başımın üzerine çekiyorum, burnumu liflere sokup derin derin çekmekten kendimi alamıyorum.

Ciğerlerimi *onunla* dolduruyorum.

İçimdeki kubbe o kadar çok gürlüyor ki, mükemmel yüzeyinden bir parça kristal dökülüyor.

Kahretsin.

Gömlek dizlerimin yarısına kadar iniyor, bacaklarım rahat deri pantolonla kaplı, ayaklarım çıplak, saç tokamı yuvada kaybettiğimden beri saçlarım gevşek ve ağır. Rhordyn'in bana verdiği kılıf uyluğumun etrafına dolanmış, hançerim de içinde.

Rhordyn'in kılıcını göğsüme bağladım, deri çantasını sırt çantama soktum, sonra sapını omzuma geçirdim ve ellerimi yumruk haline getirdim, kendimi ...

Çok uzun.

Tahta kılıcımı yerden kaldırıyorum, Rhordyn'in salkım sarmaşığının parmaklarımın arasından geçip bileğime ve koluma dolandığını ve beni

kudretli bir güç.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, elimi kabzanın etrafında sıkarak. "Hadi gidelim."

Kolden geri çekilip bana bakıyor, sertçe başını sallıyor, sonra kare şeklindeki bedenini tekrar çok küçük, çok yuvarlak deliğe sokuyor ve kıpırdanarak içeri giriyor. Botları goblenin üzerine değmediğinde, onu geri çekiyorum ve mavi tozun ve kalan birkaç taş parçasının üzerinden sürünerek peşinden içeri giriyorum.

Başımı diğer taraftan uzatarak, yerde duran meşalemizle loş bir şekilde aydınlatılmış tünelde sağa sola bakıyorum, ölümün ve çürümenin keskin kokusu köşelerden ısıklık çalarak gelen yumuşak bir esintiyle bana ulaşıyor.

Kolden yaklaşık bir metre aşağıda duruyor ve boş elleriyle yukarı uzanıyor. Odamdayken altın zırhının tamamını çıkarmış, geriye sadece altındakiler kalmıştı - basit kahverengi bir pantolon ve mavi bir tunik - altın uçlu mızrağı sırtına bağlanmış, sarı saçları yarıya kadar açılmış ve omuzlarına dökülmüştü.

"Bu tüneli keşfettiniz mi?" diye soruyor. "Sarayın altında bir yığın geçit var - yıllar önce yıkılan eski yapının kalıntıları. Bunun doğru yere gittiğinden emin misin?"

"Eminim." Kılıcımı ona veriyorum, o da kılıcımı yere bırakıyor, sonra vücudumu bacaklarımı kenardan sarkıtacak şekilde manevra yaptırıyorum ve düşmeden önce belimi kavramasını bekliyorum.

Beni taş parçalarının arasında yere yatırıyor ve ben de ellerimi pantolonuma siliyorum. "Bu sabah doğru yere gidip gitmediğini kontrol etmek için çalıştırdım," diyorum kılıcımı kaldırarak. "Deneme hazırlıkları için zar zor zamanında dönebildim. Bu taraftan."

Sola doğru gidiyorum.

Kolden topuklarımın üzerinde, okyanusun akıntılarının dalgalarını sürüyormuş gibi eğilip yuvarlanan tünelden geçerken alevli meşalemizin *vızıltısı* eşlik ediyor - okyanusun kudretli gücüyle yukarıdan bizi aşağı ittiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Tünel kısa ve geniş oluyor, sonra o kadar uzun ve dar ki geçebilmek için yan dönmek zorunda kalıyoruz. Duvarların bazı bölümleri pürüzsüz, bazıları ise bir deriyi kesecek kadar keskin.

Bu tünel... o kadar çok duyguyu barındırıyor ki, bu sabah *kendi* dolabım olmadan buraya koştüğümde, bazı bölgeler kıvrılıp ağlamak istememe neden oldu.

Yuvanın meşalelerle aydınlatılmış kubbeli beslenme alanının diğer tarafındaki küçük bir girişten dışarı tükürülene kadar ölüm kokusunu takip etmeye devam ediyoruz. Cainon'un babası yan yatmış, gözleri kapalı, gökyüzü deliğinden bir yağmur suyu selinin fişkırdığı ve yerdeki bir ızgaradan döküldüğü merkeze yakın bir yerde duruyor.

Kızgın gökyüzünden dökülen şiddetli ışık patlamaları, etine oyulmuş camsı damarları tutuşturuyor. Damarlardan sızan kurumuş, pürüzlü kan iplikleri derisine dikilmiş.

Uykusunda gürlüyor, her derin, eşit nefesi bir kaya kayması gibi, kollarımın arkasındaki tüyleri diken diken ediyor.

"Zincirlenmiş," diye fısıldıyorum omzumun üzerinden, tahta kılıcımı ve sırt çantamı yere bırakırken. "Az önce şu beyaz çizginin kenarında uyuyordu ve zincirleri gerilmişti. Bize ulaşamaz."

Kolden beni arenanın kenarında takip ederken fırtına davulunu çalmaya devam ediyor, tüm çevreyi haritalandıran beyaz çizginin dış tarafına yapışıyor. Güvende olduğumuzu bilmeme rağmen, uyuklayan formu dikkatle izliyorum, ancak hapisane-hücre tünelinin ağzına yaklaşıncaya kadar, sızdıran gökyüzü deliğinden aşağı doğru yanıp sönen tek tük ışık patlamasında bir şey fark etmedim.

Yanardöner bukleler ...

Kabuğunu kaplayan kristal dikenleri ile sivri bir kulak ...

Birisi canavarın kolunun altına sıkışmış.

Ayaklarım duruyor, Aeshlian'ın boynundaki derin ısırık izine, kapalı gözlerine, hafifçe ayrılmış dudaklarına bakarken içimdeki kubbe gıcırıyor. Göğsüne bakıyorum, şişmesini istiyorum.

Nefes almasını istiyorum.

Kirpiklerinin hafifçe titremesiyle göğsümde bir kelebeğin canlanması gibi bir hareket hissediyorum.

O yaşıyor.

"Orlaith," diye fısıldıyor Kolden kulağıma ve neredeyse yerimden sıçıyorum. "Hücrelerdeki insanlara öncelik vermeliyiz."

O haklı. Bu çocuğu sona bırakmak zorundayım.

Yüreğim burkularak bakışlarımı bu ürkütücü sahneden uzaklaştırıp köşeyi dönüyorum ve kıvrıcık kızıl saçlı çocuğun önünde diz çöküyorum. Hücresinin ortasında yan yatmış, bir top gibi iki büklüm olmuş, boş bakışlarını ileriye dikmiş. *İçimden...* sanki beni görmüyor bile.

Yerde kırılmış bir porselen bebek.

Kaşlarımı çatıyorum, sanki pençeli bir canavar üzerime tünemiş, yontma hayatını kapmak için bekliyormuş gibi omuzlarıma korku çöküyor.

"Hey, tatlım," diye
fısıldıyorum. Gözünü bile
kırpmıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Koridorun ortasında saç tokamı buldum, kılıcımı taşın üzerine koydum-
Hücrelerdeki insanlara öncelik vermeliyiz.

Kolden'in sözleri göğsüme bir darbe gibi indi.

Hücreler *olduğunu* nereden biliyordu? Ona tek söylediğim, körfezdeki bir adanın altında kurtarılması gereken insanlar olduğuydu. Bizi kolaylıkla içeri sokup çıkarabilecek gizli bir giriş bildiğimi söyledim.

Metalik bir şingirtı düşüncelerimi kesiyor ve elim hançerime gidiyor, parmaklarım kabzanın etrafında sıkılıyor.

Kızın gözbebekleri daralıyor, bir anlık aşinalıkla benim dışımda bir şeyi kaydediyor.

Onu kaydettiriyorum.

Yutkunuyorum, Kolden arkamdan yaklaşırken havanın değiştiğini hissediyorum. Anahtarı kilide sokarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Çevir.

Tıklayarak aç.

Neden anahtarı var?

Dikenli bir düşünce beni dikenli tel gibi sarıyor...

"Seni tanıyor," diye fısıldıyorum, sesim kısık;
kırılğan. "Evet."

Kararlılığımı sertleştiriyor ve titreyen kubbemi güçlendiriyorum, elim uyluğuma sıkıştırdığım hançere uzanmak için seğiriyor.

Bu küçük kızın hayatını kurtarmayı başaramadığım bir gerçekliği kabul etmeyi reddediyorum.

I. Çöp.

Eğer Kolden'la onun önünde kafa kafaya vermem gerekirse, veririm.

Diğer eliyle yanıma uzanıyor ve içimin derinliklerinde bir yerden çığ, ilkel bir ses çıkarıyorum. Bir saniye duraklıyor, sonra kapıyı iterek açıyor.

Beni kucağına alıp içeri itmeye çalışmasını bekliyorum - kesinlikle çıkacak kavgaya hazırlıklı olarak. Aramızdaki gerginlik çatırdıyor, diş etlerim sert ve acımasız bir şeye karşı dişlerimi gıcırdatmak için yoğun bir acıyla tutuşuyor.

Kolden derin bir iç çekerek anahtarı kilitten çıkarıyor ve çömelir gibi yaklaştığını hissediyorum. Kulağıma sıcak bir sesle, "Yüce Efendi yokken Calah'a göz kulak olmam emredildi," diyor.

Düşüncelerim dağılıyor, içimi bir savaş alanına çeviriyor. Bu insanları kurtarma şansı vardı ama yapmadı.

O. Lanet olsun. Yapmadı.

O kristal kubbe öyle şiddetli gürliyor ki tüm bedenim titriyor.

Kubbe patlarsa benden geriye ne kalacak? Ondan geriye ne kalacak? Onu inşa ettiğimden beri çok şey oldu. Altında ne büyüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Sonunda kapağı kaldırdığımda neyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Omzumun üzerinden düşünceli mavi gözlere bakıyorum ve Kolden sanki ona keskin bir şeyle vurmuşum gibi irkiliyor.

Komik, çünkü ben de tam olarak bunu düşünüyorum.

Arkamda kamburlaşmış, başını öne eğmiş, anahtarlar gevşek ellerinde sallanıyor. "I-" Dikkatini yere vererek iç geçiriyor. "Çok azı bana gelecek ama kapıları açarak yardımcı olabilirim."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan, kirli kelimeler dilimde toplanırken gıcırdayan kubbemin iç ezgisiyle bir sonraki hücreye doğru yürüyor.

Şimdi olmaz, Orlaith. Şu an öncelikli olan o değil. Bu insanlar öncelikli.

Kubbeme bir kat daha ışık sürüyorum ve dikkatimi ileriye odaklıyorum.

Bakışları Kolden'in çömeldiği yere sabitlenmiş olan kız kıpırdamıyor, teninin rengi solmuş, saçları hastalıklı solgunluğuna inat alev alev yanıyor.

Gözlerinin altındaki gölgeler çok karanlık ve ürkütücü.

Daha önce göğsümde *hissettiğim* bir bakışı var. Sabahları yataktan kalkma isteğinizi açgözlü bir şekilde yutan asalak bir sülük gibi. Düşünmek için.

Nefes almak için.

Vücudunun içinde hapsolmuş hissedilen birinin bakışı.

"Sadece diğer hücreleri temizleyeceğim," diye fısıldıyorum, hala bana bakıyor olmasına rağmen ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

Cevap yok.

Saçlarımı topuz yaparken kubbem bir kez daha gıcırdayıyor, sonra bir sonraki açık kapıya yöneliyor ve kahverengi saçları olan bir adama gülümsüyorum. O bağlı

Hücresinin köşesinde pis bir battaniyenin içinde, her şey o kadar derine sıkışmış olmasına rağmen göğsümü yaran iri gözlerle bana bakıyor.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Seni çıkarmaya geldik."

Kaşları çatılır. "Sen gerçek olamazsın. Sen ölmüştün."

Sözleri nefesimi kesiyor.

Başımı salladım. "Ölü değilim. Ben çok, çok gerçeğim, söz veriyorum. Ve fazla zamanımız yok, o yüzden-"

"Ölünün neye benzediğini gördüm," diyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. Köşede çok uzun süre çömeldiği için vücudu kambur kalsa da, kendini taşa dayayarak ve boyunu uzatarak çözülüyor. "Sen ölmüştün." Acı dolu bakışları yanından geçip giden parçalanmış insan kümesine kayıyor. Titreyen bir elini kapıya koyarak sendeleyerek kafesinden çıkıyor.

Garip.

Sözlerini bir kenara iterek, dikkatimi daha fazla insanı hücrelerinden çıkarmaya odaklıyorum, beslenme alanının kenarından, uyuyan canavarın yanından geçerken şaşkın ve kafası karışmış ifadeleri tam bir dehşete dönüşüyor.

Beklemeleri talimatını vererek perişan haldeki grubu tünelde bırakıyorum, sonra da kalan esirlere yardım etmeye gidiyorum.

Otuz üç kemikli, titreyen, iri gözlü erkek, kadın ve çocuktan sonra, sırtı bana dönük bir şekilde yatağına uzanmış kızıl saçlı bir kadının bulunduğu hücrenin önünde duruyorum. Kapıyı çekip açmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor.

Kolden'e dönüyorum, bir kadınla bir erkeği yanından geçiriyor; ikisi de bir deri bir kemik kalmış bedenlerini sıkıca tuttukları paçavralarla bağlı. Son iki mahkum

-Bu kadın, küçük kız ve beslenme alanındaki çocuk dışında.

Bazıları Kolden'e gidiyor, onu takip ediyor. Diğer tutsakları ölüme götüren adam tarafından servis edilse bile özgürlüğün tadı hala tatlı.

Elimi uzattım. "Lütfen anahtarı uzatır mısın?"

Duraklıyor, temkinli bir ifadeyle bana bakıyor, sonra diğerlerini devam etmeleri için teşvik ediyor - biri diğerine o kadar yaslanıyor ki devrilmemeleri şaşırtıcı.

Kolden arkamdan bir bakış atıp öne doğru adım atıyor. Ben geri çekiliyorum.

İç geçiriyor, bakışları koridorda hâlâ topallayarak yürüyen mahkûmlara kayıyor, sonra tekrar arkamdaki kadına dönüyor. "O değil," diyor sesini her zamankinden daha alçaltarak. "Onu kilitlememin bir sebebi var."

Ne oluyor lan?

"*Hiçbir şey* bırakmıyorum," diye homurdanıyorum ve gözleri yumuşuyor. "O çoktan gitti, Orlaith."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, sözleri ayakta durmamı engelliyor.

Diğerlerine yetişmek için koşarken elimi çekip ağırlığımı bir çubuğa asıyorum, ayağını sürükleyen kadının kolunu tutup boynuna doluyor ve ağırlığının çoğunu destekliyor.

Başımı çeviriyorum, bakışlarım parmaklıkların arasında geziniyor. Kadının kızıl saçları taşın üzerine dökülüyor ve farkındalık bir sonraki nefesimi boğuyor, içimdeki kubbe titriyor, *titriyor...* sanki altında bir şey hışırdıyor.

Küçük kızın kız kardeşi mi? Annesi

mi? Çocuk onun ölümünü izledi mi?

Koridorda ilerliyorum, her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Sanki içimde her saniye daha da büyüyen bir şey varmış gibi. Küçük kızın alanına yaklaşıyorum.

Hareket etmedi.

Hücre sine girerken, onu ürkütmemek için alçaktan çömeliyor ve adımlarımı yumuşatıyorum. Saçlarını yanağından geriye doğru çekiyorum, boş gözlerine rağmen teni sıcak. "Hikayen burada bitmiyor, tatlım..."

Cevap vermiyor. Göz kırpmıyor. İrkilmiyor.

Ciğerlerim sıkışıyor.

"Küçük tohumlar büyük, güçlü şeylere dönüşür," diye törpülüyorum, ellerimi bükülmüş bedeninin altından geçiriyorum. Onu kaldırıp göğsüme yaklaştırıyorum, böylece kalbimin atışını hissedebiliyor. "Ama köklerini toprağa salmaları için güneş ışığına ve sıcaklığa ihtiyaçları var."

Vücudu benimkine karşı gevşek duruyor... *Hiçbir şey* yok. Kalbinin yumuşak sesini *duymaktan* başka yaşadığına dair bir işaret yok.

Çok yavaş.

Çok sabit.

Ona bağırarak istiyorum. Bana bir şey göstermesi için yalvarmak.

Herhangi bir şey.

Bunun yerine, boğazımda bir yumru oluşmuş bir halde onu kafesten çıkarırken alnına fısıldıyorum. "O şeylerin ikisini de buraya sokamazsın."

Zayıf bir nefes onu titretiyor ve bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Tutuşumu sıkılaştırırken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor.

Bir şeyler.

CHAPTER 43

ORLAITH

I Çocuğu, kendi ağırlığını taşıyabilecek gibi görünen daha sağlıklı görünümlü kadınlardan birinin kollarına verin. Fırçalamak Çocuğun yüzündeki kıvrımları geri çekerek kadına sıkı bir gülümseme veriyorum. "Onu yakın tutun lütfen."

Başını sallıyor, şefkatli bakışlarını bırakıyor.

Dönerek, bir adamı ayağa kaldıran ve tünelden geri dönüş yolculuğumuz için hazırlık yapan Kolden'e doğru ilerliyorum. "Kelepçelerin anahtarı sende mi?" Calah'nın kolunun altına sıkıştırılmış çocuğu göstererek soruyorum.

Kolden bana temkinli bir bakış atıyor. "Bakıyorum. Ama-"

"Bu grubu tünelden geçirin; en zayıfları ortada, en güçlüleri önde ve arkada olsun. Sonra benimle arenada buluşun."

"*Orlaith-*"

"Onsuz gitmiyorum," diyorum, üzerimdeki tek silah kalçamda kınında duran hançer, hücumla geçiyorum. Diğerleri zaten gittiğim yerde işe yaramaz.

Arenaya daldım ve Unseelie'nin kolunun altına sıkışmış Aeshlian'ı görebilecek mesafeye gelene kadar kenarda ilerledim. Sağ bileğimde bir kelepçe var, pis zeminde yatan dalgalı zincir uzunluklarına bakılırsa muhtemelen solunda da var.

Geniş, yanardöner bakışları üzerimde sabitlendi.

Bir kez daha çocuğun göbeğine dolanmış iri, hantal kola bakıyorum, ağır bir anlayış göğsümde bir dağ gibi kök salıyor.

Kurtulmaya çalıştığı an, canavar uyanacak. Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor.

Çocuğun gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülüyor, sanki düşüncelerimin akışını görebiliyor. Bakışlarımdaki niyeti.

Git, diyor ağzından ve ben bu kelimenin kaburgalarımın arasına girip yapışkan bir şeye dönüştüğünü hissediyorum.

Kolden'in varlığını yaklaşan bir heyelan gibi hissederek başımı sallıyorum. "Onu uyandırmadan prangaları çözecek kadar yaklaşamayız," diye kulağıma homurdanıyor. "Bu şekilde kolunun altındayken onları çıkarmanın tek yolu içeri girip zinciri yakalamak, sonra da ipin ötesine sürüklemek, ama ölmedikleri sürece bunu yapmak istemezsin. Oyuncağını koparmaya çalışırsanız Calah heyecanlanır. Çoğu zaman cesetleri çıkarken parçalara ayırıyor. Sarhoş olup yavaş ve uykulu bir şekilde ölmek çok daha nazik bir ölüm şekli olurdu."

Kafatasımın tabanından ayak parmaklarımın ucuna kadar ürperiyorum. Bu seçeneği zaten düşünmüş ve benzer bir sonuca varmıştım, ama onun bunu bu şekilde dile getirdiğini duymak hayatımın geri kalanında aklımdan çıkmayacak.

"Çocuk orada sıkışıp kaldı," diye ekliyor Kolden, kelimeleri bir balta darbesi gibi indirerek. "Bunu biliyor. Bu yüzden sana gitmeni söyledi. Yüce Efendi uyanıp sizi avlamadan önce Parith'ten çıkarmamız gereken bir tünel dolusu insan var. *Gitmemiz* gerek."

Mantığı çok açık. Ama tıpkı benim kapalı duygularım gibi, onun sözleri de kristal kubbemin kudreti ve kararlılığımın taş gibi sertliği karşısında etkili olamıyor.

O çocuğun, onu burada ölüme terk edişimizi izlemesine izin vermeyi reddediyorum. Burada kendim çürümeyi tercih ederim.

Yere yığılmış, girdaplar halinde kıvrılmış zincirleri inceleyerek, insan ya da canavarın şu ya da bu yöne hareket etmesi durumunda izleyecekleri yörüngenin haritasını çıkarıyorum.

Gök gürültüsü eşliğinde çizginin üzerinden geri adım atarken bir ışık parıltısı gökyüzü deliğinden geçerek Kolden'in iri gözlerini ateşliyor. Yavaş ve geri adımlarla ölü bölgenin derinliklerine doğru ilerlerken yanaklarındaki tüm renk kayboluyor.

Canavara doğru.

Dönüyorum.

"Orlaith, *hayır*-"

"Calah'nın dikkatini dağıtacağım," diyorum Kolden'e omzumun üzerinden, "ama hareket ettiği anda harekete geçmeni istiyorum. Çocuğu serbest bırak. Eğer Calah beni yakalarsa, *git*. Kaç ve arkana bakma. Herkesi doğruca Cainon'un özel gemisine götür. Kaptan Gunthar, Ocruth'a yelken açmaya hazır bir mürettebatla birlikte orada."

Son kelime dudaklarımdan dökülürken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve bunun kalbimin tüm kırık parçalarının etrafında kıvrılan şefkatli bir rahatlama sarmaşığında geldiğini fark ediyorum... bir kenara atmayı düşünmediğim bir duygu.

Neden yapayım ki?

Öldürdüğüm adamla birlikte ruhum bir uçurumun kenarından yuvarlanmamış gibi davranıyordum, hala döndürebileceğim tüm bu çemberlerle meşguldüm ...

Gemileri emniyete alın.

Kaseyi tamamla. Bu

hayatları kurtarın.

Şimdi dairelerim birleşiyor, çamur çöküyor, *onsuz* bir hayatın boğazına bakıyorum ve kaburgalarımın altında öyle bir boşluk var ki, kaybolup gitmenin daha kolay olacağını hissediyorum.

Bu beni çocuktan daha çok gözden çıkarılabilir yapıyor.

Bir şimşek daha boşluğu tutuşturuyor ve ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Kılıcımı çekiyorum, bağlı elimi keskin ucuna doluyorum ve Rhordyn'i ölüme sürüklemek için kullandığım yarayı *kesip* açıyorum.

Canavar başını kaldırıyor, rüzgârı koklayan bir köpek gibi havayı uzun uzun koklarken burun delikleri açılıyor. Göğsünün derinliklerinde bir yerden alçak bir hırıltı yükseliyor ve yırtıcı bir çömelleme pozisyonunda öne doğru yuvarlanıyor, kirli, keçeleşmiş saçları dağılmış alnına dökülüyor.

Bakışları derimi yüzüyor. Kemiklerimi çatlatıyor. Sanki beni bir araya getirmek için kullanılan tüm parçaları tadıyormuş gibi iliğimi şapırdatıyor.

Mürekkep gözlerinde başka bir şeyin parıltısı var...

Rahatlama mı?

O kadar çabuk tutuşuyor ve ölüyor ki orada olduğundan bile şüphe ediyorum.

Görüşüm daralıyor, hislerim artıyor. Hareket etmeye devam ediyorum, önceden planlanmış her adımımı kanımın damlama, damlama, damlama sesleri takip ediyor ve onun dikkatini arenanın daha uzaklarına çekiyorum. Sonunda bacağını Aeshlian'ın gövdesi boyunca sürükleyerek yer değiştiriyor ve ondan tamamen uzaklaşıyor - bakışımı bir kez bile kesmiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Kolden çocuğa doğru sürünüyor, yüzü şiddetli bir kararlılıkla kazanmış. Aeshlian zincirlerini toplarken başka bir şimşek çakması için şükrediyorum.

solmuş bedenine yakın. Sürekli akan su, onun yavaş ve sendeleyerek zeminde ayaklarını sürüyerek ilerleyişinin, aradaki boşluğu kapatmaya çalışmasının ve dehşet dolu bakışlarını Calah'ın başının arkasına dikmesinin sesini bastırıyor.

Tüm bunlar olurken Calah bana doğru yaklaşıyor, derin ve yıpratıcı bir hırıltıyla dişlerini gösteriyor, kambur vücudu tüm gücüyle kabarıyor.

İçimdeki ses *kaçmam için* bağılıyor.

Kenara çekiliyorum.

Taklit ediyor, gözlerindeki ışıltı heyecanını haykırıyor.

Yine yan çiziyorum.

Hırlıyor, yumruklarını hücum hazırlanır gibi taşa vuruyor.

Kolden'in çocuğa ulaştığının hayal meyal farkındayım. Anahtarı ilk kelepçeye yavaşça sokuyor; uyuyan bir kedinin etrafında dolanan bir fare gibi yavaş ve sessiz.

Tam ilk kelepçe hassas bir şekilde yere indirilirken tekrar kenara çekiliyorum ve onlar da ikincisi üzerinde çalışmaya başlıyorlar.

Kolden anahtarla uğraşıyor, anahtar taşa öyle bir çarpıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Calah'ın tüm vücudu kilitleniyor, başı dönüyor.

Hayır.

Elimi bir fiske vurarak kanımı yüzünün yan tarafına sıçratıyorum.

Başını bana doğru çeviriyor, yükselen bir aydan daha yavaş. Sonunda gözlerini gördüğümde, içimi bir nefes kesiyor.

İnsanlığının son damlasına kadar akıp gitmiş, yüz hatları daha keskin, köpek dişleri daha *uzun*. Sanki tüm varlığı mükemmel bir yırtıcıya dönüşmüş gibi -tüm karanlık, kadim vahşilik.

İkinci kelepçenin yere düştüğünü duyuyorum, Kolden'in çocuğu kaldırdığını ve Calah saldırırken koştuğunu fark ediyorum, kükremesi içimde titreşiyor.

Dönüyorum, koşuyorum-

Bir kaya gibi çarpıyor, ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Saçlarımı acımasızca kavriyor, başımı geriye atıyor, boğazımı açıyor. Vuruyor, ciğerlerimden kopan çığlığı yakalıyor, kanımı sıcak bir fişkırmada halinde serbest bırakıyor.

Bir acı dalgası boğazıma çöküyor, kafatasımı dolduruyor, derimin altını kirpikliyor. Derin, güçlü, obur çekişlerle kaslarımı, sinirlerimi ve kemiklerimi parçalıyor, beni içten dışa doğru solduruyor.

Çekil, pençelenirken içimden çığlık atıyorum.

Kilden yapılmışım gibi eğildim.

Burnumdan ve kulaklarımdan sıcak, ıslak basınç fışkırıyor, daha fazla kan akıyor. Ben.

"Uzaklaş... uzaklaş..." Ayak bileğime uzandım, parmaklarımı Kolyem. "Lütfen."

Calah etime karşı fokurdayan bir nefes bırakıyor ve tenimdeki boşaltıcı çekiş azalıyor. Gevşeyen kavrayışından sıyrıldığımda dudaklarının kilidi açılıyor, halsiz bir yığın halinde taşın üzerine düşüyorum-gaz çıkarıyorum. Boynumdan akan kaygan şeyi güçsüzce pençeliyorum.

Batan bir salınımla bir o yana bir bu yana sallanıyor, tüm karanlık gözlerinden sızarken çenesinden kan damlıyor ve gözleri gördüğüm en parlak maviye dönüşüyor.

Doğruca bana bakıyor, nefesimi kesiyor, en saf, en lekesiz gülümsemesi kanlı dudaklarını sıyrıyor.

"Sonunda," diye mırıldanıyor, gözleri dümdüz ve cansız hale gelmeden önce belirgin bir rahatlamayla yumuşuyor - tüm ışık tükeniyor.

Zincirlerini şingirdatan ağır bir gümbürtüyle yere yığılıyor, gözlerini kırpmadan önüne bakıyor; göğsü kıpırdamıyor.

Gözlerini kırpmadan.

Öldü.

Hıçkırıyorum, bakışlarım tanıdık bir siyah pelerinin kıvrımlarında geziniyor, daha önce sadece bir kez gördüğüm bir adamın yanardöner gözlerine dalıyor. Kara Kale'nin sahilinde.

Bir sonraki nefesim tılandı.

Boynundaki yara izleri ateş ışığının altında kabarmış ve boğumlu bir hal almış, göğsü ritmi olmayan çılgınca bir vuruşla inip kalkıyor. Sanki her birine tırmanıyor, onları boyun eğdirmek için güreşiyor.

Baze'in gözleri Calah'a sabitlenmiş durumda ve ben onun baktığı yere bakıyorum - kalbinden çıkan bir Vruk pençesinin kavisli ucuna.

Bu görüntü bana bir şey yapıyor. İçimdeki kubbenin, altından bir şey onu *kazıyıp geçerken* büyük, gıcırtilı bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

Ağlama.

Bakışlarımı kırıyorum ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum. "Baze?" Cevap yok, gözünü bile kırpmadı.

Calah'ın etrafında sallantılı bir adım atıyorum, uzanıyorum, gözlerinin çalkantılı derinliklerinde savaşılan gölgeleri gördüğümde duraklıyorum.

Bir anlık *çatışma*.

Calah'ya bakıyorum, sonra Baze'e, sonra titreyen bir elimi kaldırıp yanağını okşuyorum. İrkiliyor, gözbebekleri bana baktıkça sıkılaşıyor.

En ufak bir kıvılcım... bir şey ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, bakışları boynuma iniyor, tekrar gözlerime çıkıyor. Elini saçlarımın arasından geçirip beni göğsüne bastırmadan önce derin bir gırtlak sesi çıkarıyor.

Kemerimi bağladım.

Mola.

Karanlık noktalarda yuvalanan ve kaburgalarımın arasında saklanan her duygu kırıntısı, beni parçalayan bir sarmaşığa dönüşüyor ve her zaman çürük ve hırpalanmış kalbimi gören adama dağınık içimi gösteriyor.

Kollarını sıkıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Ağlama, Laith ..."

Ona tutunarak daha çok hıçkırıyorum.

"Benden nefret etmelisin," diye boğulmayı başarıyorum sonunda. "BEN- BEN..."

Çok korkunç şeyler yaptım.

Alnıma bir öpücük kondurdu ve arkasına yaslanarak gözyaşlarımı sildi. elinin kenarıyla yanaklarımı okşuyor. "Bir parçam öyle," diye itiraf ediyor ve ben o darbenin iniş şeklinden zevk alıyorum.

Bunu hak ediyorum.

Çok daha fazlasını hak ediyorum.

Boynumdaki yaraya tekrar baktığında çenesi sertleşiyor. Pelerininin altından uzanıp gömleğinin kenarından bir şerit koparıyor, beni nazıkçe bağlarken konsantrasyondan kaşları çatılıyor. "Havayı temizlemek için biraz zamanımız olduğunda duyguların karşılıklı olacağından eminim, ama bunun üstesinden geleceğiz," diyor sargıyı bağlarken. Başparmağını yalıyor ve omzumdaki boyanın bir kısmını ovalamak için kullanıyor. "Aileler böyle yapar, Laith. Düğüm ne kadar dağınık olursa olsun, işlerimizi çözeriz."

Aile.

Şimdiye kadar bu kelimeyi duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sanki bana köklerine bağlı bir ağaç hediye etmiş ve onu bana neşe veren bir yere dikmemi söylemiş gibi, onu içime gömüyorum.

"Biz birbirimizden kaçmayız. Birbirimiz için *savaşırız*. Nokta. Ve eğer beni bir daha böyle bir sahilde mahsur bırakırsan, kışını buradan yıldızlara kadar tekmelerim. Anladın mı?"

Yanağımdan bir gözyaşı daha süzülüyor, başımı sallayıp elimi çıplak başının üzerinde gezdirirken gülümsemem neredeyse kayboluyor.

Aile.

Sonuçta uğruna savaşacak bir şeyim var.

"Kolden, "Bölmek istemezdim ama zamanımız kısıtlı," dedi.

İkiz köpek dişleri Baze'in üst çenesinden o kadar aşağıya iniyor ki alt dudağını çukurlaştırıyorlar. Kolden'le göğüs göğüse gelene kadar ileri atılarak bir hareket bulanıklığı içinde dönüp duruyor. "Kim bu sık kafalı?"

Kolden tehditkâr kas kulesine ve üzerine dökülen vahşi, ilkel güce bakarken yüz ifadesi hiç değişmiyor.

"Korumam. O, ahh-" Onlara doğru sendeleyerek yaklaşıyorum, kokluyorum, aralarına girmeye çalışıyorum ama güç bulamıyorum. "O benim hayatımı kurtardı."

"Benim durduğum yerden değil," diye ısırıldı Baze, sanki kelimeleri katletmiş, sonra da Kolden'in suratına tükürmüş gibi. "*Canlı yem* olarak kullanılan o değildi."

Tanrılar.

"Benim fikrim. Ve şimdi değil, gecenin erken saatlerinde. Neredeyse sıvı bane ile boğulup **ö l e c e k t i m** . "

Baze ürkütücü bir şekilde durgunlaşıyor, gözlerini saniyelik bir hareketle bana dikeyiyor. "Aferin ona. Ben de öyle. 6 yaşındayken bahçedeki çukura düştüğün zamanı da sayarsan, birden fazla kez."

Bunu unutmuştum.

"Çok etkileyici," diyorum, kendimi başarılı bir şekilde aralarına sıkıştırarak. Bir elimi ikisinin de göğsüne koyuyorum ve muhtemelen düşündüğüm kadar sert olmayan sert bir itiş veriyorum çünkü vücudum hala biraz gevşek hissediyor. Yine de ikisi de bir adım geri çekiliyor ki bunu takdir ediyorum. "Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor. Diğerleri şimdiye kadar tünelin yarısını geçmişlerdir."

Baze'in gözleri önce bana, sonra da çıkışın yanındaki duvara yaslanmış, iki büküm olmuş bacaklarının arasındaki boşluklardan onu izleyen Aeshlian'a kayıyor. Tekrar Kolden'e bakan Baze dişlerinin arasından hava emiyor, cebinden yüzüğünü çıkarıp parmağına takıyor, tenini ve kaşlarını renklendiriyor, kulaklarının keskin kenarlarını düzeltiyor ve tüm bu süre boyunca Kolden'in göz temasını koruyor.

"Birine söylersen ölürsün." Siyah kumaştan bir çalkantıyla dönüyor ve Calah'ın sırtındaki pençeyi ıslak bir çıtırtıyla koparıp atıyor.

Kolden boğazını temizler.

"Etrafı bir kolaçan edeceğim," diye mırıldanan Baze, sırtına bağıladığı kılıcıyla hücre koridoruna doğru hışımla ilerliyor. "Sen önden git."

Gözden kayboluyor ve ben de rahat bir nefes alarak elimi Kolden'in göğsünden indiriyorum. Boğazını temizliyor ve tünelden aşağıya iniyor.

Calah'a bakıyorum. Şişen kan gölüne ve boş boş ileriye bakan büyük, parlak mavi gözlerine.

O unutulmaz gülümsemesini düşünüyorum. Kanımı kokladığında bana nasıl baktığını, sanki birçok katmanımın altından derimin altındaki karanlığı görebildiğini.

Sanki onu bitirebileceğimi görmüş ve bunu *istemiş gibiydi*.

CHAPTER 44

ORLAITH

L Yolumuzu aydınlatmak için sadece birkaç meşale ile tünelde yavaş, sıkıcı bir yolculuk, Baze ve ben ihtiyacı olanlara destek sunuyoruz Sırtımı yaslayabileceğim biri. Köşelerden ıslık çalarak esen bir rüzgâr ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve karanlığı o kadar baskın hissettiriyor ki, bir göz kırpışta bizi ezebileceğinden eminim.

Omzumun üzerinden, her zaman üç adım geride kalarak peşimizden gelen sinsî karanlığa bir bakış atıyorum.

Törenden bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama çok fazla gibi geliyor. Sanki köşelerde ıslık çalan, fısıltılı bir uyarı gibi beni teşvik eden şey *zamanmış* gibi geliyor.

Mırıltılar sıranın aşağısından bana doğru geliyor ve kalabalığın devrilen bir su gibi bir tarafa sürüklendiğini görerek ileriye bakıyorum. Yaşlı Hattie topallayarak görüş alanıma girdiğinde nefesim kesiliyor, onu en son gördüğüm aynı bitkin kıyafetleri giymiş, bandajı hala kanla ve mutfak bıçağıyla duvarı keserken topladığı pislikle lekelenmiş.

Adımları dengesiz, vücudu öne doğru kıvrılmış, yavan gözlerini ileriye dikmiş, sanki bizim görmediğimiz bir şeyi görüyormuş gibi. Sanki bir oltaya takılmış, her seferinde bir adım ileri sürükleniyor.

Yüzünde içimde bir şeyleri tetikleyen kederli bir ıstırap ifadesi var. O büyük kubbenin gürültüsünü herkesin duyabileceğinden eminim ...

Bir elinde bir hançer taşıyor, diğeri göğsünü parçalıyor, parmakları pençeli ve tendonları gergin; sanki delip geçmeye çalışıyor ve

kendi kalbini sökmek.

"Hattie." O geçerken elimi uzattım. "Hattie... Hepsini yakaladık." Beni tanımıyor, trajik bakışları ileriye sabitlenmiş.

Öne doğru bir adım atıyorum, parmaklarım elinin üzerinde geziniyor. Duraklıyor, temas noktasına bakıyor, sonra gözlerime bakıyor, onunkiler bir tanıma kıvılcımıyla tutuşuyor. Bir sızlanma duyuyorum ve boştaki eliyle yanağımı kavrayıp alnını benimkine yaslıyor.

"Bizimle gel," diye fısıldıyorum ve bakışlarındaki şefkat nefesimi keserek uzaklaşıyor.

Başını sallıyor, geri çekiliyor ve sendeleyerek yoluna devam ediyor; gümüş rengi saçlarının karışık izi, çözülen bir hayalet gibi karanlığın içinde kaybolmadan önce onu son görüşüm oluyor.

Göğsüme kederli bir ağırlık çöküyor ve gözlerimin arkasını sızlatıyor. Çünkü onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum, tıpkı derimin altına sokulan sessiz bir fısıltı gibi, sakladığım diğer hayaletlerle birlikte kaburgalarımın altında yuva yapıyor.

T Süslü koridorlarda ilerlerken, mumları dengeleyen yaldızlı duvar apliklerinin yanından geçerken sarayda bir durgunluk var. Önceden planladığım sessiz bir rotayı izleyerek, çünkü bu saatte hizmetçilerden yoksundur.

Kimse ses çıkarmıyor. Başkalarının kollarına sarılmış ya da parmakları bir başkasının giysisinin eteğine dolanmış olan küçükler bile.

Ana katta bir koridora ulaşıyoruz, bir tarafı yağmurun kırbaçlarını alan pencerelerle kaplı, küçük *çınlamalar* sessiz hücumumuza unutulmaz bir melodi yaratıyor.

Uzaklarda bir yerde gök gürültüsünün önünü ışık şimşekleri kesiyor. Baze gömleğimi kapıp sırtıma bastırırken büyük bir küpün arkasındaki gölgeden bir şey kayıyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, bir başka flaşta küçük bir adam öne çıkıyor ve kapüşonunu geri itiyor, yüzünde çapkın bir gülümseme beliriyor.

Zane.

"Buraya nasıl girdin? Ve burada ne halt *ediyorsun*?" Tıslıyorum, Baze'in elinden kurtulup kollarımı Zane'e doluyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. "Bu tehlikeli..."

Geri çekildi. "Endişelendim. Amcam geç kalacağını söyledi. Ve notunda..." koridorda hâlâ ilerlemekte olan diğerlerine bir bakış attı, "*onlara*."

Çekiniyorum.

Notun yanlış ellere geçme ihtimaline karşı çok açık konuşmadım. Senka tohumunu istedim, Cainon'un gemisinin çalınmasını ayarladım ve Gun'dan Zali'ye beni çıkarma planını açıklayan ikinci bir not iletmesini istedim; riske atabileceğim tek şey buydu.

"Çıkarken buldum," diyorum ve onu öne doğru itmeden önce yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Şimdi seni buradan çıkaralım."

Zavallı Gunthar. Zane'in kaybolduğunu fark etmemiş olabilir, ama fark ettiyse de mutlu olmayacaktır.

Avluya açılan kapıda diğerlerine ulaşıyoruz; iki büklüm olmuş, titriyor ve endişeyle etraflarına bakıyorlar. Kalabalığın arasından sıyrılıp Kolden'i eli kapı kolunda ve yüzünde asık bir ifadeyle buluyorum. "Sorun nedir?"

"Gri Muhafızlardan oluşan büyük bir birlik var. Yüksek Septum hâlâ köprünün bu tarafında olmalı."

"Kaç tane?" Baze tam arkamdan soruyor, sanki kapıdan fırlayıp aptalca bir şey yapacağımı düşünüyormuş gibi üst kolumu kavlıyor.

Görünüşe göre güveni pencereden uçup gitmiş.

"Çok fazlalar," diye homurdanıyor Kolden, Baze'e gölgeli bir bakış fırlatarak. "Eğer biri onları uzaklaştırırsa, kapıyı açabilirim. Kapının diğer tarafında iki saray muhafızı olacak -Jahk ve Tier. İkisi de iyi ahlaklı iyi adamlar ve birinin çocuğu yolda. Onların yaşamasını istiyorum."

"İskeleye giden başka bir yol yok mu?" Baze soruyor, Kolden ve ben başımızı sallıyoruz, saniyeler benim kalp atışlarım gibi hızla geçiyor.

Kahretsin.

"Hepimiz Orlaith'in balkonundan aşağı inebilir miyiz? Ben öyle girdim." Baze, Kolden ve ben Zane'e ters ters bakıyoruz. "O kadar da zor değil," diye övünüyor, ceplerinden birinden bir erik çıkarıp pelerinine tutuyor ve yanından geçen bir çocuğa yan gözle bile bakmadan uzatıyor. "Orlaith bunu her zaman yapar. Onu kayalıklarda kalamar avladığım yerden gördüm."

Ağzımı açıp kapatıyorum, Baze ve Kolden şimdi *bana ters ters* bakıyor. "*Hepsi değil zaman ...*"

"Çoğu gece," diye açıklıyor Zane ve ben de onu kaburgalarından dürtüklüyorum.
Küçük ispiyoncu.

Kolden boğazını temizler. "Kılıçlar çarpıştığı anda saray muhafızları dört bir yandan saldıracak. Bektan bir gösteri olacak. Sarayı kilitleyip deniz kapısını kaldıracaklar ve biz de açık hedef olacağız."

Sessizlik yoğun ve iğrenç bir şekilde devam ediyor ve Baze'in düşüncelerinin ağırlığını, o düşüncelerini dile getirmeden çok önce hissedebiliyorum. "Ben yapacağım. Tapınaklarını ateşe verdiğimden beri o Gri Muhafızlar kanıma oldukça açlar. Sadece önlerinde dolaşıp sırtımdaki yanıkları göstermem yeterli olur, onlar da beni Sığ Denizlere kadar kovalarlar."

Kanım donuyor, bağırsaklarıma kramplar giriyor, Kolden ve Zane "O sen miydin?" diye fısıldarken gözlerim o kadar büyüyor ki kafamdan fırlayacaklarından eminim.

Baze, kendisine saygıyla bakan Zane'e göz kırpmıyor, sanki büyüdüğünde onun yerinde olmak istiyormuş gibi. Ki bu rahatsız edici. Birinin çabalaması gereken bir ahlaki yetenek örneği değil.

Baze'in omzuna yumruk atarak, "Bunu yapmayacaksın," diye ısıırıyorum.

"Ah," diyor yarı gülerek, temas ettiği noktayı ovuşturarak. "Bu gerçekten acıttı."

Güzel. Shulák'la dolu bir şehirde kim lanet bir tapınağı ateşe verir ki?

"Aile bir arada kalır," diye mırıldanıyorum, onun sözlerini tekrarlayarak. Onu arkamda bırakmak istemiyorum. Özellikle de burada bulunduğu kısa süre içinde pek çok güçlü düşman edindiğini bildiğim için.

İç geçiriyor, elini kaldırıp artık olmayan saçlarını karıştırıyor. Değişen tek şey bu değil.

O hala benim Baze'im ama aynı zamanda... değil.

Bunu hareketlerinde görüyorum, eskisi kadar akıcı değil. Sanki onu tutan deriyle daha az barışıkmiş gibi. Bunu gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlikte ve kimsenin izlemediğini düşündüğünde gözlerinin nasıl boşaldığında görüyorum.

"Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm," diye boğuluyorum.

"Burada sanki sonuma yürüyecekmişim gibi davranıyorsun," diye alay ediyor. "Bu çok saldırgan. Kumsalda canıma okuduğunu biliyorum ama olayları bir perspektif içinde ele alalım." Yanağımdan bir damla gözyaşı siliyor ve şu an için fazla hafif bir gülümseme yayıyor. "Onları sessizce öldürecek ya da saklayacak bir yer bulmadan önce onlar için küçük bir dans yapacağım, onları biraz terleteceğim

-tercihen birincisi- o zaman evde buluşuruz. Zaten önce listemden çıkarmam gereken birkaç şey var. Bu aslında bir kolaylık."

Bana neden böyle güzel bir resim çizdiğinden emin değilim. Tecrübelerime göre, en güzel resimler en ölümcül sırları anlatır.

Bundan nefret ediyorum. Bunu istemiyorum. Ama şakağındaki damarın yüzeye çıkmasından *onun da* bunu istediğini görebiliyorum - her zaman olduğu gibi, o ve ben tartışmak üzereyken adımlarında bir sıçrama oluyor.

Gözlerindeki o parıltı.

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Kelimeler öyle bir inançla çıkıyor ki, hırıltıyla kesiliyorlar.

Titreyerek nefes alıyorum ve yavaşça üflüyorum. "O zaman... evde görüşürüz?"

Home.

Bu kelimeyi iliklerime kadar hissediyorum. Geri dönme arzusunu.

Baze çok hızlı biten bir kucaklaşma için beni kendine çekiyor, sonra yanımdan geçip Zane'in ıslak saçlarını karıştırıyor ve Kolden'i omzundan iterek yoldan çekiyor, Kolden gırtlaktan bir homurtu çıkarıyor. Kapıyı kırıyor ve kalbim kapının sınırlarına karşı öfkelenirken içeri bakıyor...

Sanki uyanmak üzere olduğum bir rüyaymış gibi hissediyorum. Ve ben istemiyorum için.

Henüz değil.

"Baze?" Fısıltıyla bağıriyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşları kalkık, gözleri parlıyor. gözlerinde parlıyordu. "Seni seviyorum."

Yüz hatları o kadar yumuşuyor ki yanağındaki gamzenin büzüştüğünü görüyorum.

Bir an için beni yatağın altından çekip çıkaran ve ağlamamamı söyleyen Baze o oldu. İlk boya fırçamı yapan, adımı nasıl yazacağımı ve sırt çantamı nasıl öreceğimi öğreten kişi.

"Ben de seni seviyorum, Laithy."
Sonra da gitti.

Yaşlı adam botların ağır sesini duyana kadar kapıyı aralık tutuyor, ses kalbim sancılanırken sürtünen bir yankıya dönüşüyor. O kubbe

K İçimde bir şey serbest kalmaya çalışıyormuş gibi gıcırıyor ve inliyor.

Bana sertçe başını salladı ve kapıyı iterek açtı.

Baze'in veda sözlerini göğsümün içine gömüyorum, sessiz avluya dökülüp mavi taş sütunların ve altın vazoların yanından geçerek iç kenara doğru ilerliyoruz. Kolden saray kapısına giden kısa kemerden aşağı kayıyor ve kapının ağır ağır kalkışını, ardından sürtünme seslerini duyuyorum. Bariton bir homurtu.

Bir tane daha.

Birkaç dakika sonra kafasını köşeden çıkarıp bizi ileriye doğru yönlendirdi.

Herkesi tünelden aşağıya, duvara yaslanmış iki baygın muhafızın yanından geçiriyorum. Erkekler, kadınlar ve çocuklar teker teker tünelden geçerek ilerideki su birikintili alana ulaşıyor, alev alev yanan yağ kaseleri yolumuzu aydınlatmaya yetecek kadar ışık yayıyor.

Bir çocuk durdu, parmaklarına dolanan yağmur damlalarına uzanırken elleri havada, boğazıma şişen bir ağrıyla kramp girmesine neden oluyor ...

O kadar saf ve zengin bir *özgürlük* bakışı ki beni dizlerimin üzerine çöktürebilir.

Kolden bizi çimenlerin üzerinden ve bir çitin etrafından geçiriyor, ardından adanın etrafında yılan gibi kıvrılan taş basamaklarla birleşen gölgeli bir patika boyunca ilerletiyor. Dalgalı kayalardan oluşan dik bir duvar solumuzda uzanıyor ve sağımızdaki dik bir düşüş aşağıdaki dalgalı denizle buluşuyor. Gökyüzünde her şimşek çaktığında uzaktan görünen, direğinde tek bir yanan fenerin asılı olduğu gemiye ulaşana kadar son bir adım daha atıyoruz.

Binmek için güvenli olduğumuzu gösteren işaret.

Neredeyse bitti...

Zane ve ben arkadan gelirken, grubun geri kalanı hızlı adımlarla ilerlerken içimde sıcak bir şeyler kabarıyor. Sanki yaklaşan özgürlüklerinin tatlılığını yükselen rüzgârlarda tadabiliyorlarmış gibi.

Bir başka şimşek çıtırtısı gökyüzünü karalıyor, rahatsız edici derecede yakın, sanki bize doğru uzanıyor. Çocuklardan bazıları çığlık atıyor, rüzgâr bizi öyle bir dövüyor ki, okyanustan kopup gelen bir deniz suyu patlaması dudaklarımı tuzluyor.

"Körfezin dışına doğru zorlu bir yolculuk olacak!" Zane bağıyor, pelerini arkasından dalgalanıyor. "İyi ki amcam suları çok iyi biliyor yoksa hepimiz köpekbalığı yemi olacaktık!"

Başka bir şimşeğin ışığında, pelerinin boynundan kurtulup başımın üzerinde uçuşmasını izliyorum. Çarparak duruyor ve dönerek pelerinin peşinden koşuyor.

Kalbim sanki kaburgalarımın kurtulmaya ve onu kovalamaya çalışıyormuş gibi çarpıyor. "Zane!"

Sikeyim.

Tahta kılıcımı ve sırt çantamı önümüzdeki adamlardan birine veriyorum, sonra Zane'in peşinden koşuyorum, saçımdaki toka bir başka şiddetli rüzgârın kurbanı oluyor. "*Bırak onu,*" diye bağıyorum uğuldayan fırtınaya karşı, pelerinin havada yuvarlanışını izliyorum, ta ki kıyının yukarısındaki küçük, budaklı bir ağacın cılız dallarından sarkan cesedine takılana kadar. "Sana başka bir tane getireceğim. *Haydi!*"

Bankın dibinde durup benimle pelerinin arasına bakıyor, sonra da yağmurdan kayganlaşmış kayalara tırmanıp tırmanmaya başlıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, şimdi iskele boyunca uzanan grubumuza bakıyorum, bazıları sallantılı iskeleyle tırmanıyor.

Ağacın altında duruyorum, ıslak pelerinin rüzgârda dalgalanıyor. "Zane, lütfen. Zamanımız yok."

"Neredeyse yakaladım!" diye bağıyor, ağacı kavırıyor, öne doğru eğiliyor, pelerinin kurtarabilmek için dalı yeterince bükmeye çalışıyor. Sonunda onu kapmayı başarır-

Dal kırıldı.

Zane çılgın atarak yere düşer.

Düşüşünü tamponlamak için hamle yapıyorum ve bir arbede içinde yere çakılıyoruz, başım taşa çarpıyor, kafatasımı yaran acı zonklayarak can çekişiyor.

"*Sen ... iyi misin?*" Sızlanıyorum.

İnliyor, üzerimden kalkıyor. "Evet, pelerinimi aldım. Pelerinimi aldım, iyiyim. Peki ya sen-"

Uğuldayan rüzgârın üzerinde bir boru sesi *duyuluyor*, ardından kemiklerimi titreten bir *gümbürtü* geliyor. Tek bir parlak tohum, soğanlı bulutlara doğru fırlıyor ve öyle bir şiddetle patladığında onları kan kırmızısına çeviriyor ki tüm gökyüzü sarsılıyor gibi görünüyor.

Dehşet mideme bir kaya gibi düşüyor, doğuştan gelen bir sezgi alevleniyor.

Cainon uyandı.

İçinizdeki ses daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle bağıyor...

"Koş." Yana doğru yuvarlandım ve Zane'i ayağa kaldırarak peşinden koştum. "*Koş!*"

Harekete geçiyoruz, ayaklarımız ıslak taşa çarpıyor. Dik merdivenlerden aceleyle inip iskeleye çıkıyoruz ve bir şimşek daha çalkantılı dalgaları tutuşturarak kenarlara sıçratıyor, tahtaları köpüklü bir kalıntıyla ıslatıyor.

Rıhtım bizim dışımızda bomboş, gemi okyanusun ağır yükselişi ve alçalışıyla çalkalanıyor. Kolden güvertede, iskelenin yanında duruyor ve kükreyen rüzgârdan seçemediğim kelimelerle bağıyor. Ama zincir şakırtılarının derin titreşimi körfezde çınladığında, rüzgâr bile duraklıyor gibi görünüyor.

Dinlemek için.

Deniz kapısını

kaldırıyorlar. Hay sikeyim.

"Çekil!" Yüzüme çarpan buz gibi yağmur selinin içinden el sallayarak bağıyorum. "*Atlayacağız!*"

Kolden tereddüt eder gibi görünüyor ve sanırım iskele iskelesi kaldırılmadan önce bir kadın çılgılığı duyuyorum.

Gemi çatırdamaya başlarken gökyüzünde bir şimşek çakıyor. "*Daha hızlı, Zane!*"

Bir an için yağmur beyaz bir tabakaya dönüşüyor, iskeleye vuruyor ve her şeyi görmemi engelliyor. Ama yaklaştığımızı hissediyorum.

Neredeyse geldik.

"Atlamamız gerekecek, tamam mı?" Ona doğru uzandım. "Elimi tut, birlikte yapacağız!"

Cevap yok.

Yan tarafıma bakıyorum-

Yağmurdan, tahta direklerden ve iskeleyi tırmalayan çalkantılı denizden başka bir şey yok.

Dönüyorum, Zane'in zırhlı bir muhafızın botunun altında yere yapışmış, yanağı tahtaya dayalı, gözleri kocaman ve vahşi olduğunu görünce nabzım dağılıyor.

Korkuyorum.

CHAPTER 45

ORLAITH

M daha fazla Altın Muhafız, ezici bir kudret nehri gibi Zane'in etrafına doluşurken kubbe gıcırdıyor ve inliyor.

Beş-sekiz-on kişi. Tüm mücadele benden kanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes nefese kalıyorum, Zane'in bakışlarını altın tekmeliklerin kayan engeline tutuyorum. Bu umutsuz his omuzlarımı kavıyor ve beni o kadar sert aşağı itiyor ki iskelenin altımda parçalanacağından emin oluyorum.

Gevşeyen silahların *şakırtısı* var, altın uçlu mızraklar gökyüzünü yırtan tek tük ışık patlamalarında parlıyor. Yine o kadın çığlık atıyor, öncekinden daha uzakta; annemin baltayı salladığında çıkardığı sese benziyor.

Vuruldu.

Zane'in yüzü parçalanıyor ve o bakışın göğsümde, kaburgalarımda, ciğerlerimde kılcal yarıklar gibi içimde çatladığını *hissediyorum*.

Daha derine.

Kristal kubbemden bir çatlak geçerken zaman durma noktasına geliyor, ses o kadar keskin ve dehşet verici ki dünyanın parçalandığından emin oluyorum.

Mürekkepli bir pençe, gül dikenini tırnaklarının bilenmiş uçları arasından süzülen yapışkan bir maddeyle kaplanmış olarak yarıktan içeri giriyor ve yarığın bilenmiş kenarını kavıyor. İkinci bir pençe onu takip ederek diğer tarafı sıkıştırıyor.

Kafatasımı patlatmakla tehdit eden yarılma sesi artıyor ve boşluk genişliyor.

Genişler.

Yüzeyin altında bir şey çırpınıyor, tırmalıyor, bir top haline gelip çığlık atmak istememe neden oluyor.

Kazıyın

.

Kazıyın

.

Kazıyın

.

Kristal boyunca bir çatlak ağı örülürken daha fazla sürtünme sesi duyuluyor

-

Kubbe paramparça bir patlamayla infilak etti, parçaları vücuduma saplandı. organlarımı, kemiklerimi, kaslarımı ve etimi. İçimi kanlı lime lime bırakarak. Kemik, kristal ve parçalanmış et parçalarıyla çevrili ürkütücü kasvetin ortasında, o esnek, yapışkan maddeden daha fazlasıyla kaplanmış kemikli bir hayvan var:

Kanat yerine dalları, tüy yerine ölü yaprakları ve daha önce benzerlerini gördüğümünden emin olduğum siyah, dipsiz gözleri olması dışında bana bir krahı hatırlatıyor. Parçaları çürümüş, yüzünün üçte biri iğrenç çürümeye teslim olmuş, sıra sıra böğürtlen dişleri ve solmuş siyah sarmaşıklarla örtülü boğumlu leş cepleri ortaya çıkmış.

İnce kuyruğu kıvrılıyor, ucu yanmış yapraklardan bir tutam, yaratık başını eğip *ciyaklarken* bir o yana bir bu yana sallanıyor; tiz bir ses, kemiklerimi sızlatıyor, sesin şiddetinden parçalanmakla tehdit ediyor. Gözlerimde kalın yaşlar birikiyor ve yanaklarımdan aşağı süzöldüklerinde kan kokusu alıyorum.

Yaratık içimde kanat çırpıyor, kalbimi ve süngerimsi ciğerlerimi parçalayan, kemiklerimden etleri sıyıran kristal parçalarını çalkalıyor. Göğsümün içine doğru uçuyor, boğazıma yuva yapıyor ve kör, buz gibi öfke görüşümü kırmızıya boyarken gökyüzüne doğru çığlık atıyor.

Zane kıpırdanıyor ve çığlık atıyor, yanağına saplanan mızrak en soluk pembe çizgiyi çiziyor ve beni içten dışa sarsıyor, sanki az önce gökyüzünü tırmalayan bir şimşegın sivri ucu bana dokunmuş gibi.

Ayağa kalkıyorum ve kılıcı sırtımdaki kınından çekip çıkarıyorum. Bir gümbürtü avucuma çarpıyor, kolumu geriyor, sonra kanımda öyle karmaşık bir şarkının ritmi gibi dalgalanıyor ki, sanki varlığımın dokusunu yeniden yazıyormuş gibi hissediyorum.

Boğazımdan kan tadında bir çığlık yükseliyor ve hücum ediyorum; dişlerimi gösteriyorum, o yaratık içimde çırpınıyor, bir adamı kamçılıyıp bıçağımı şahdamarına saplarken fırtınaya çığlık atıyor. Sıcak kanı elime sıcıyor ve ritim daha yüksek sesle çalıyor.

Daha yüksek sesle.

Onu bir kenara fırlatıyorum, rüzgara, yağmura ve altın *zırhın* çılginca çalkalanışına hırlayarak, etrafta vızıldayan eşek arıları gibi, korumam gereken şeyi sokmakla tehdit ediyorum.

Benimkini.

Etrafım bulanıklaşıyor ve kulaklarımda bir uğultu haline gelene kadar o ölümcül şarkıyı kesiyorum, kaçıyorum, bıçaklıyorum. Kırmızı tüyler iskelele yayılıyor. Yüzüme ve kollarıma, saçlarıma ıslatıyor.

Yağmura karşı sağırım. Kılıcın beni ölümcül bir kitle imha dansına teşvik eden şarkısı dışında her şeye sağırım. Kesilen her atardamara saldırıyorum. Her kopmuş uzuv ve kafada.

Her ölüm çığlığı.

Ben ziyafet çeken bir canavarım ve kaç kez bıçakladığımı, kestiğimin, *öldürdüğümün* bir önemi yok,

Hala *açım*.

Birinin bacaklarının arkasındaki gergin bağları koparıyorum.

Öne doğru sendeliyor.

Ona doğru alçalarak saçlarını yumrukluyorum ve başını geriye atarak boğazını Rhordyn'in kılıcının bilenmiş ucuna doğru açıyorum. Kılıcı yanlamasına kesmeye başlıyorum ki kudurmuş öfkemden umutsuz bir hıçkırık geliyor.

Çoğunu parçaladığımı hatırlamadığım bir yığın parçalanmış cesedin yanından başımı kaldırıp bakıyorum. Bıçaklayarak.

Gutting ...

Bakışlarım Zane'e odaklanıyor; artık tahtaya dayanmış değil, pelerinini göğsüne bastırmış dizlerinin üzerinde duruyor. Cainon arkasında duruyor, gözleri kocaman, alev alev yanan suçlama topları. Zane'in saçlarını yumrukluyor, çok hassas olan boğazını altın bir bıçağa doğru açıyor.

O ürkütücü yaratık kıpırdamadan duruyor, sonra göğsümdeki yarığa doğru öyle hızlı koşuyor ki acelesinden kristal parçaları fırlatıyor.

Tüm savaş kemiklerimden eriyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvarıyorum. Kılıcı bırakarak muhafızın üzerinden atlادم ve ellerimi teslimiyetle başımın iki yanına savurdum; ellerimi kaplayan kan aşağıya doğru sızıyordu.

Cainon burnunun ucuyla bana bakıyor, Zane tuttuğu yerde kıvranırken yağmur acımasız yüz hatlarından damlıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, öne doğru sürünüyorum, çaresizliğin verdiği bir kızarıklık harap olmuş içimi yumuşatıyor. "Cainon, lütfen. Onun yerine benim canımı al. *Lütfen.*"

Bir başka şimşek sesi, şimdi daha yakın, Cainon'un gözlerinde kırık bir tabağın gümüş çatlakları gibi yansıyor.

Bıçağı Zane'in etinin derinliklerine itiyor.

Hareket etmeyi bıraktım. Nefes almayı bıraktım.

Gözünü bile kırpamayacak kadar korkmuş.

Cainon etrafımızdaki manzaraya bakıyor, hayatta kalan tek muhafızı şimdi inleyen bir yığın halinde bağlı, Rhordyn'in kılıcına uzanıyor. Cainon arkama bakıyor, geminin vahşi dalgalar arasında ilerlediğinden şüphe etmiyorum, umarım yükselen zinciri geçer. Üst dudağı geriye doğru sıyrılıyor, yüz hatları gerçekten korkunç bir şeye dönüşüyor.

Tekrar bana kilitlendiğinde duygusuz bakışlarında bir damla bile merhamet yok.

Zane titreyerek parmaklarını pelerininin kıvrımları arasına sıkışmış çok sayıdaki cepten birine sokuyor. Denizcilerden birinden çaldığı Bahari jetonunu çıkarırken bir altın parıltısı görüyorum.

"Bir t-token'ım var," diye yalvarıyor, onu Cainon'un görebileceği kadar yüksekte sallıyor ve kalbim parçalanmış bir kaburganın ucuna saplanıyor.

Hayatını satın almaya çalışıyor.

Cainon'un bakışları düşer. Simgeyi Zane'in elinden alır ve elinde tartar. Zane'in gözlerinde umut patlıyor - bulaşıcı, kırılğan bir umut.

Cainon bana bakıyor ve o mürekkep gözlerinde çok fazla şey görüyorum. Çok az şey.

Bu hikayenin nasıl geliştiğini görüyorum - zaten taşa kazınmış olan sonu yeniden yazmaya çalışmanın benim için ne kadar umutsuz olduğunu. Sırf onu sevdiğim için ölecek olan bu çocuğun kaderini değiştirmek. Çünkü ben parlak, iyi ve canlı olan her şeyi yutan bir kara deliğim.

Çünkü ben *varım*.

Cainon'un bakışlarını kırıp Zane'e bakıyorum. Tutunması için bir gülümseme zorluyorum; boğazına dayanan keskin gerçeği yumuşatmak için güzel bir yalan.

Sorun değil, diyorum, öyle olmasa bile. Gözleri yaşlarla dolarken tekrar tekrar söylüyorum.

Sorun yok. Sorun yok-

"Bunu sen yaptın," diyor Cainon, sesi iğrenç vaatlerle dolu ürpertici bir monotonlukta.

İçim burkuluyor çünkü haklı olduğunu biliyorum.

Sorun yok. Bir şey yok. Sorun yok-

Bıçak alçalır ...

Zane'in gözleri açılıyor ve ben Cainon'a bakarken öne doğru yığılıyor, kalbimde bir umut filizi yeşeriyor.

Yeniden düşünüyor mu?

Altın simge dizimin yanındaki kırmızı su birikintisine *güm diye* düşüyor. Kalbim durdu.

Cainon onu saçlarından tutarak yerden kaldırıp iskelenin kenarından aşağı sarkıtırken Zane'in kan donduran çığlığı beni ikiye böldü. "Sanırım bunu *köpekbalıklarının* yapmasına izin vereceğim."

"Hayır," diye hıçkırıyorum, sürünerek ilerliyorum, uzanıyorum. "*Hayır!*" "*Sen yaptın. Bunu.*"

Bırakıyor.

Zane çok hızlı ama acı verici bir şekilde yavaş düşüyor, beni her korkunç detayla tıka basa dolduruyor:

Buruşuk özellikler ...

Bir eli uzanırken, diğeri sanki kanatlanıp onu kurtaracakmış gibi pelerinine tutunuyor...

Gözlerindeki saf, su katılmamış korku ...

Kenara doğru tırmanıyorum ama Cainon kaburgalarımın bir tekme indiriyor ve kan ve su içinde iskeleye çarpıyorum. Zane'in aç okyanusa sıçrama sesi içime bir kazık saplıyor ve ben de onun etrafında dönüyorum. Yavaş ve sabit değil, o kadar hızlı ki tüm *varlığım karmakarışık*, dağınık bir yığın haline geliyor.

Göğsümün derinliklerindeki o uçurumdan yakıcı karanlığın kırbaç gibi uzanan boyları yukarı doğru kayıyor, sivrilen uçlarını bileyerek derimi içten dışa doğru kesiyor. *Öldürmem için tıslıyor.*

Öldür

ün.

ÖLD

ÜRÜ

N!

Artık rüzgârı, gök gürültüsünü ya da kendi kalp atışlarımın sesini duyamıyorum. *Çiğnemedi* önce düşünmeyen canavarlarla delik deşik olmuş, kabarıp çalkalanan azgın okyanusu artık duyamıyorum.

Ben sadece beyin patlatan bir baskı ve tıslayan bir intikamım.

Parmaklarım bileğimdeki zincirle birlikte bükülüyor, iskelenin tahtadan yapıldığının acımasızca farkındayım. Çirkin zincirimi koparmak beni de öldürecek.

Umursama isteğimi kaybettim.

I.

Yapt

ım.

Bu.

Cainon'un bakışlarını tutarken ve kolyemi koparıırken gözlerimden kan akıyor.

ÖLDÜRÜN!

Basınç hemen azalmıyor. Siyahlık derimin içinden geçip etrafımdaki her şeyi parçalamıyor.

Karanlığı teşvik ediyorum, *öldürmesi* için
çığlık atıyorum. *Öldürmesi için.*

Öldür...

Gözlerimdeki kan yüzünden zorlukla görebilene kadar basınç artıyor ve kafatasımın da kalbim kadar çok kırığı olduğundan eminim.

Bir sorun var.

Burnumdan fışkıran kan, çenemden aşağı sıcak bir yol oluşturuyor.

Ciğerlerim sönerken, omurgam geriye doğru yaylanırken çığlığım sessizliğe gömülüyor. Göğsüm gökyüzüne doğru yükseliyor ve gözlerimin basınçtan patlamak üzere olduğundan eminim.

Cainon sıırıslıklam saçlarımı yumruklayıp beni öne doğru çekerken içim dışıma çıkıyor, kollarım ve ellerim öyle sıcak çizgilerle karalanmış ki kemiklerim kesinlikle eriyor.

Çenemi çimdikliyor ve yukarı bakmaya zorlandığımda omzumda kaşıntılı patlamalar oluyor. Gökyüzü bir başka floresan parlaltısıyla tekrar parçalanıyor ve Cainon'un geniş gözlerini ateşliyor. Samur bakışlarının aynasında patlayan parlak yansımanı tutuşturuyor.

"Sen- Sen bir-"

Hırlayarak ellerimi pençelere dönüştürdüm ve göğsünü parçalamaya çalıştım. Aşağı baktı ve nefesi kesildi. Saçımı düşürdü.

Tökezleyerek geri döndü.

Gözlerimi kırptıştırıyorum, gözlerimdeki kanı temizlemeye çalışıyorum, uzattığım ellerimde, kollarımda, dirseklerime doğru daralan boz yarıkları görüyorum. Yüzeyin hemen altındaki cızırdayan karanlığı görüyorum - gelmeyecek bir ölüm için sessiz bir vaat.

Gelmeyecek.

Cainon'un yüzündeki tüm renk kaybolurken, baskı artmaya devam ediyor ve zayıf noktalarımı zorluyor. Zane'in iskelenin kenarından fırlatıldığı yere bakıyorum...

Benim hatam.

Bir bıçağın gevşeme sesi duyuyorum ve Cainon'un bir cesetten çaldığı uzun, altın kılıcı görüyorum, hançerini botuna saklıyor ve sonunda gerçekte nasıl bir canavar olduğumu görmüş gibi bana bakıyor.

Tek görebildiğim Zane'in o altın simgeyi tutup hayatı için yalvarması.

Tek hissedebildiğim Rhordyn'in alnıma kondurduğu sıcak öpücük.

Kılıcını geri savururken Cainon'a gülümsüyorum. Gülerek başımı eğiyorum ve temiz bir kesik umuduyla bağlı boğazımı açıyorum.

Çünkü ben bittim.

Verecek bir şeyim kalmadı.

Artık burada olmak istemiyorum.

Hava o kadar yüklü hale geliyor ki, sanki kendi nabzını tutuyormuş gibi tenime çarptığını hissediyorum. Siyah damarlı bir şimşek çatalı yukarıdan aşağı inip Cainon'un kılıcının ucunu öptüğünde atmosfer yarıyor ve pürüzlü bıçaklar halinde parlıyor. Tiz, tiz bir ses beynimi parçalıyor, ardından öyle bir *patlama geliyor ki* boğazımdan bir çığlık daha kopuyor.

Yer, cam kırılmasına benzer bir sesle altımdan kayıp gidiyor ve vücudumu pençeleyen ve bana *kükreyen*, çalkalanan, yuvarlanan buzlu bir su denizine düşüyorum.

Başım sert bir şeye çarpıyor.

Karanlık.

CHAPTER 46

BAZE

Honca yıl bir hücrede yaşadıktan sonra, tekrar bir hücreye tıklamak gerektiği gibi sarsmıyor. Bir panik patlaması yaşamadım. Kalbimdeki umut ve kaburgalarımın altında boğuşan vahşi bir özgürlük dürtüsüyle parmaklıklara tırmanmıyorum.

Bir anlamı yok.

Tek yaptığı nefes almak, göz kırpmak ve var olmamı sağlayan düzenli bedensel işlevlerimi yerine getirmek için ihtiyaç duyduğum enerjiyi dışarı atmak. Yıllar önce hücrem soğuk ve taştan bir kucağa dönüştüğünde bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek nedeni buydu. Ağladığım, kırıldığım, yaslandığım omzum.

Benim lanet *evrenim*.

Umudumu yitirdim ve kendimi zincirlerle büyüyen bir yaratığa dönüştürdüm. Onlarla *beslendim*. Önemli şeylerin çoğunu takas ettim ve Rhordyn beni özgürleştirdiğinde elimde bu parçalanmış halim kaldı.

Özgür olduğum için pek üzgün değilim. Çok mutlu da değilim.

Şu anda ben de böyle hissediyorum; umutsuzluk ve gençlik kokan bu küçük hücreye tıklmış olmaktan ve beslenme alanının mükemmel, rahatsız edici manzarasına sahip olmaktan pek de mutlu değilim.

Bu konuda da pek üzgün değilim.

Çünkü ben burada olmasaydım, *o* yalnız kalacaktı. Ya da bir okyanus canavarının bağırsaklarında.

Bakışlarımın parmaklıklar arasından koridorun karşı tarafındaki hücreye kaymasına izin verdim. Köşede, mavi kadife bir pelerinin altında büzüşmüş küçük insana.

Uyuyorum.

Kurtarmak için köpekbalıklarının istila ettiği sulara daldığım bir çocuk çünkü - kahretsin - çocuğu seviyorum. Orlaith çocuğu seviyor.

Hepimiz çocuğu seviyoruz.

Kendim için umudum yok ama *onun* için var.

Onun da benim gibi içinin ve dışının parçalanmaması için köpekbalıklarıyla dolu bir okyanusu yumruklayabilirim.

Bakışlarımı gökyüzündeki delikten süzülen sabah ışığının tozlu huzmesine çeviriyorum; fırtına birkaç saat önce geçmişti. Kabaran, huzursuz bir canavara dönüşen, gökyüzünü parçalayan, atmosferi statik şeritlere ayıran bir fırtına.

Zali ve ben Orlaith'in sprite'ını aldığımızdan beri, hatta gökten inen yıldırımını görmeden önce bile içimde taşıdığım yarayı yatıştırdı -Yükselen bir kılıcın ucundan sıçrayan ve iskeleyi cam gibi paramparça eden siyah bir damarla çevrili kör edici beyaz bir ışık karalaması. O kadar parlaktı ki, göz kapaklarımı sıkıldığında arkasındaki kalıntıları hâlâ görebiliyorum.

Yani yuvaya akan o güneş ışığı... Orlaith'in kızgın okyanustan kurtulduğunun kesin bir işareti. Çünkü eğer kurtulmasaydı? Lanet olası gökyüzü düşerdi. Ve beslenme alanının ortasında Calah'ın cansız bedenine sarılmış olan o adam ölmüş olurdu.

Muhtemelen hepimiz ölmüş olurduk.

Cainon ileri uzanarak, Calah'nın gevşek kucığında kıvrılmış, çentikli bilekleri solmuş formunun önünde çaprazlanmış yaşlı bir kadının uzun, gümüş saçlarını yüzünden geriye doğru süpürür.

Kendi kendine mi?

Çok fazla bakmıyorum. Çok fazla da düşünmüyorum. Yeterince uzun bakarsam aşağı yuvarlanabileceğim türden bir kara delik.

Bakışlarım Calah'ın geniş, görmeyen gözlerine kayıyor ve yarı yarıya göz kırpmasını bekliyorum. Gözlerini bana doğru çevirmesini. Ayağa kalkmasını ve hayal kırıklığı içinde bana doğru yürümesini.

Sen benim favorimdin, güzel

çocuk. Beni nasıl böyle

incitebildin? Senin de beni

sevdiğini santıyordum.

Göğsümü sıkıca saran bir şey nefes almamı zorlaştırıyor ve bakışlarımı tavana dikeyorum.

"Aralarındaki farklılıklara rağmen birbirlerini sevdiler," diye homurdanıyor Cainon, sesi duygu yüklü, kafamı duvara vurasım geliyor. "Onu yuvasına sürükledi, güzel koktuğunu düşündü, sonra tadına baktı ve onun bir evcil hayvandan çok *daha fazlası* olduğunu fark etti..."

Sadece bir evcil hayvan.

Sadece kafesteki bir hayvan.

"O, göğsüne yaslamayı öğrendiği prangaydı.

... *kusurlar*. Sonra *ben ortaya çıktım*," diyor Cainon, sözleri biraz boş olan yuvada yankılanarak. "Ben onun göremediği kusuruydum."

"Senin hayat hikayeni istemiyorum, sık kafalı. Bir eşeğin kışından sıçmış olsan bile umurumda değil. Uzun bir gün oldu ve bu bok çukurunda en rahat pozisyonu bulup biraz gözümü yummak için oldukça hevesliyim." Ayağımı sürüyerek kendimi duvara yaslıyorum, bu hareket kürek kemiklerimdeki yanıkların üstündeki et tabakasını kaydırınca yüzüm buruşuyor. "Yani, eğer nazıkçe siktirip gidersen," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "sana pek de ebedi olmayan minnettarlığımı sunacağım."

Botlarının gümbürtüsü koridorda yankılanırken ben dikkatimi tavandaki bir çatlağa veriyorum.

"Çok ukalasın." "Bayanlar bana

öyle diyor." "- Kafesteki biri

için."

İlkinden hiç ayrılmadım.

Hücremin yanına çömeliyor, asidik kokusuyla karışan kan kokusu kişisel alanıma yayılıyor - hoşuma gitmeyen bir şey.

Bende fazla yok.

"Biliyor musun, Jakar'ın rünlerinin taşıyıcısı olarak neden *Rhordyn'i* seçtiğini hâlâ merak ediyorum. İlahi gücünün büyük armağanının. Eminim o vahşi, Unseelie ırkının neredeyse tamamını bir anda yok edip sonra da kalanları köpekler gibi avladığında buna pişman olmuştur."

Kendi kendime gülüyorum, yüksek sesle ve çarpık. Ne kadar hatalı olduğu hakkında hiçbir fikri yok... Hayır. Lanet olsun. Fikir.

Jakar, Rhordyn'e dikenli zincirler dışında hiçbir şey hediye etmedi.

"Bazı insanların Jakar'ın *kendi* yarattıklarını katlettiğine inandırılmış olması Rhordyn'in ne kadar hak etmeyen bir korkak olduğunu gösteriyor. *Tanrı kutsasın*," diye mırıldanıyor Cainon, kelimeler tiksintiyle hırlıyor. "O hayvan mı? Gerçekten mi? Onun Shulák'ı desteklediğini gördüğüm tek zaman

İki kişiyi baloya davet etti, ancak bunun arkasında dine aykırı nedenler olduğundan eminim."

Biraz daha gülerim.

Çocuk, yarı ölümlü mirası sayesinde topal bir güç aletine sahip olmaktan hoşlanıyor. Irkınızdaki tüm dişilerin avlanıp öldürülmesini ve erkeklerin hayvan gibi çiftleştirilmesini izlemek gibi daha kötü şeyler de olabilir.

"Bu gerçekten kutsanmış," diye mırıldanıyorum, sağ bileğimdeki kelepçenin altındaki bir noktayı kaşımaya çalışıyorum ama tam olarak ulaşamıyorum. *Bu çok acı verici olacak.* "Her sabah uyanır ve neşeli varlığına yaptıkları büyük katkı için Tanrılara teşekkür ederdi."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki kendimi boğabilirim ve Cainon'un ses tonumdan etkilenmediğini hissediyorum. Muhtemelen onu kışkırtmamalıyım, ama bu sik bana kafesimden bok atma dürtüsü veriyor. Kelimelerin daha az kötü olduğunu düşündüm.

Rhordyn onu yıllar önce öldürmeliydi.

Bahse girerim şu anda vahşi bir düğümdür. Zavallı Laith. Cainon'dan kurtulmuş olabilir ama Rhordyn farklı bir hikâye. O adamın damarına bastıktan sonra *hayatta* kalamazsın. Onu bir fırtına gibi atlatırsın. Kapakları kapatır ve çatınızı söküp sizi paramparça etmemesi için dua edersiniz. Ve tekrar dışarı adım attığınızda, dünya eskisi gibi olmayacaktır çünkü o hafifçe yürüyen bir fırtına değildir.

Lanet araziye yeniden şekillendiriyor.

Ve onu sadece dürtmedi, kalbinden bıçakladı. Eğer dikkatli olmazsa onu kahvaltı niyetine yiyecek.

Cainon ayağa kalkıyor, kilide bir anahtar sokuyor ve kapıyı ardına kadar açıyor. Bir kasımı çekmeden kıcımı kaşımama zar zor izin veren bir zincirle yere zincirlenmemiş olsaydım biraz heyecanlanırdım.

Önümde çömeldiğinde kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve parmaklarımı birbirine doluyorum.

Cainon, "Biliyor musun, senin her zaman Rhordyn'in evcil hayvanı olduğunu düşünmüştüm," diyor ve *bu* benim lanet olası dikkatimi çekiyor. Ona bakacak kadar değil ama zihnimi kapatıp dinleyecek kadar. "Zevkini beğendiği için seni kanıyla beslediğini ve sana uzun ömür bahsettiğini."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bekliyorum... Cildimi ısırgan otuna batırılmış gibi yakan bu gevezeliğin bir nedeni olduğunu biliyorum.

Parmağının ucuyla yüzüğüme dokunuyor, damarlarımdaki lanet kanı donduruyor. "Oradaki, Orlaith'in taktığı kolyeye benzer bir mücevher." Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve kendime geldiğimden beri ilk kez ona bakıyorum, gözlerim açılıyor.

Hay sikeyim.

Sağ gözü mürekkepli bir küre, etrafını saran deride siyah kılcal damarlardan oluşan bir ağ var.

Ve *sol teki...* Camdan; tıpkı yanağı ve şakağı boyunca uzanan ve saç çizgisine kadar uzanan ince, camsı kırıkların karalaması gibi.

Et ve yarı saydam yarıkların korkunç bir karışımı, bazı bölgelerden yere damlayan kan iplikleri sızıyor.

Sanırım yan sıçrama yüzüne geldi. Şiirsel, her şey düşünüldü.

Rhordyn'inkine benzer şekilde çıplak gövdesine boyanmış gri yazının lekeli kalıntılarına dikkat ediyorum. Sanki elbise giydirme oyunu oynuyormuş gibi.

Dudaklarımdan sinsice bir gülümseme geçiyor.

"Bok gibi görünüyorsun." Yüzüğümü çıkardı.

Derim santim santim soyulurken, kırılğan, inci gibi etimin görünen her parçası açığa çıkana kadar nefesim sert ve öfkeli bir şekilde hızlı geliyor.

Her utanç lokması.

Cainon şaşırmış görünmüyor, sadece haklı olduğundan memnun. Tuzlu su hâlâ etrafa saçılırken içimde iğrenç bir his dönüp duruyor.

"Bu çok daha mantıklı," diyor, bakışlarını yara izlerimin üzerinde gezdirerek, boğazımın üst kısmındaki bir yara izinin üzerinde duruyor. Bakışları dalgınlaşıyor -sanırım. Artık söylemek zor. "Rhordyn'in dünyamızın küçük varlıklarına karşı hep bir zaafı olmuştur."

Parmağının ucunu boynumdaki bir ısırık izinin üzerinde gezdirirken kalbim omurgama çarpıyor - o kadar küçük ki, günlük istihkakımla birlikte bana her zaman fazladan bir kaşık rahatsız etti.

Bunu ya da diğer küçük olanları aldığımı hatırlamıyorum.

Ben de *istemiyorum*.

Beni üç çeşit yemek yiyormuşum gibi inceliyor ve bir kadeh ışıltılı kan içiyor. "Seni hatırlıyorum," diye mırıldanıyor, kelimeler ipek gibi, beni nefes almayı zorlaştıran yapışkan bir kozanın içine hapsediyor.

Bu batma hissi beni bağırsaklarımdan vuruyor.

Başını yana eğiyor. "Babam sen dopingliyken seninle beslenmeme izin verirdi. Senin kanının *en sevdiği* kan olduğunu söylerdi."

Safra akıyor ve beni boğuyor. Beni yutkunmaya zorluyor.

Kimse benim için senin gibi kanını akıtamaz.

Eski yaralar daha da derinleşiyor, boğazımın arkasında alçak bir hırıltı fokurduyor

...

Benim güzel oğlum. En sevdiğim.

Çenemi indirip kaşlarımın altından Cainon'a bakıyorum.

Kaşlarını çatıyor ve gözlerinin arasından aşağıya doğru bir kan ipliği daha süzülüyor. Burnundan eğilmiş dizime damlıyor. "Sanırım gizliden gizliye bunun içindeki duyarlı bir parçayı uyandırabileceğini düşünüyordu ama bunu hiç dile getirmedi."

Sözleri kulaklarımda bir vızıltıya dönüşüyor, yüzyıllardır bastırılmış ve serbest bırakılmayı bekleyen *öfkenin* derin uğultusunu zar zor kırıyor.

Ellerimi top haline getiriyorum. Boynuna dolandığımı hayal ediyorum.

"Tanrıların bana Orlaith'i verdiğini sanmıştım... Onun her şeyim olacağını

Annem babam içindi." Omuz silkiyor. "Şimdi anlıyorum ki bana özel muamelelerine ne kadar layık olduğumu kanıtlamam için bir şans verdiler. Jakar bugün ona vurmaya çalıştı ve *ıskaladı*." Bir elini berbat suratına doğru sallıyor. "Vurmayacağım."

Dişlerim o kadar hızlı aşağı kayıyor ki acısını hissetmiyorum bile.

"Rhordyn seni mahvedecek," diyorum, ölümcül bir sakinlikle. "Göğsüne yavaşça bir pençe saplayacak, tam şuraya." Kalbinin hemen üstündeki yara izini gösteriyorum. "Ama biraz daha aşağıda."

"İmkansız. Orlaith bundan emin oldu. Lanet bir *kukla* gibi, canavarı sonsuza dek yere serdi." Kanımı donduran bir ses çıkarıyor. "Bilmiyor muydun?"

Orlaith ona Rhordyn'i öldürdüğünü söylemiş.

"Onu ben oynadım, Baze. Ve o benim için dans etti. Oh, benim için nasıl dans etti. O güzel boynunu nasıl kamburlaştırdığını görmeliydin - ısırığımı için lanet bir *fahişe*."

Kemiklerim bile öfkeyle titriyor ve bakışlarımı kaçırıp parmaklıkların arasından karşı hücrenin köşesinde büzüşmüş çocuğa bakıyorum, onun beni *izlediğini* fark ettiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Pelerinin üstünden bakıyor, sarkık saçlarının arasından gözleri görünüyor.

Her şeyi içine çekiyor.

Sikeyim.

Keşke kulaklarını tıkasa. Gözlerini kapatsın.

Keşke o lanet gemiye ulaşabilseydi.

"Gölge'nin Eli, burnumun dibinde," diye düşünüyor Cainon, gülerek başını sallıyor.

Kalbim durdu.

Onun gerçek benliğini
gördü mü? Onun lanet
izini?

"Bunca zamandır ikiniz de onu saklıyordunuz."

Kelimeler beni ortadan ikiye ayırıyor. İçimi oyup çıkarıyorlar, sonra da buharlı bir yığın halinde yere atıyorlar.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Zincirlerime o kadar sert vuruyorum ki bileklerimdeki derinin bir kısmını soyduklarını hissediyorum ve kaşıntıyı hemen dindiriyorum.

O biliyor...

Ve ben burada lanet bir hücrede sıkışıp kaldım.

"Onu öldürmek için sabırsızlanıyorum. Onu bir mızrağa asacağım, böylece sen ve çocuk izlerken onu ateşe vermeden önce herkes Gölge'nin Eli'ni kanlı canlı görebilecek."

Gözlerim hızla açılıyor, hırıltılı bir ses dişlerimin arasını kesiyor.

Dinleme, evlat.

Zincirlerimi tekrar, tekrar, *tekrar* koparıyorum.

Cainon bana yılsı bir gülümseme veriyor ve üzerimde yükselerek ayağa kalkıyor. Kendini Tanrı sanarak bana tepeden bakıyor. "O zamana kadar Cam Saray'a gidiyorsun," diyor Zane'e bir bakış atarak ve hırlamam dişlerimi takırdatan derin, göğsümden gelen bir hırlamaya dönüşüyor.

Cainon bana sırtarak bakıyor. "İkiniz de."

CHAPTER 47

ORLAITH

I Kalbine bir yumruk yemiş gibi uyanırsın.

Gözlerim açılıyor ve nefes nefese kalıyorum, bakışlarım palmye yapraklarından oluşan bir ağı tarayarak ötesindeki toz mavisi gökyüzüne bakıyor. Pençeli parmaklarımla göğsümü yırtıyorum, hala ciğerlerimde ve solmuş kalbimde sıkışmış kristal kubbe parçalarının acımasızca farkındayım. Parçalanmış ve dağılmış kemiklerimden dışarı fırlıyor.

İçimde her karanlık, gölgeli köşeyi dolduran, budaklı, büyümüş bir dikenli duygu ormanı var. Dokunmaya korktuğum ham, acı verici duygular. Baş etmekten.

Nasıl olduğunu unutmuşum gibi.

Gümüş sarmaşıklar kemiklerimin ve organlarımla etrafını sarmış, kömür filamentleri taşıyan güzel kayrak renkli grimsi yapraklardan bir yuva filizlendirmiş - o kadar güzel ki var olduğunu hiç bilmediğim yerlerim ağrıyor.

O çiçekleri hak etmiyorum.

Onları hak etmiyorum-

İnleyerek yana yuvarlandım ve okyanusun şırıltılı sesine doğru baktım.

Turkuaz renkli bir su güneş ışığında parıldıyor. Küçük, köpüklü dalgalar tenime yapışan lacivert kumun ince bir kısmına vuruyor. Midem sıkışıyor ve öğürüyorum, tuzlu su ve safranın iğrenç bir karışımını öksürerek çıkarıyorum.

Fırtına beni sahile atmış olmalı.

Rhordyn'in gömleği omzumdan sarkıyor, yer yer yırtılmış ama kupkuru.

Sanki bir süredir buradaymışım gibi. Kalçamı sıvazlıyorum, kılıfımı boş buluyorum.

Boynumda tanıdık bir ağırlık var... Kolyemi

parmaklıyorum, kafam karışıyor.

Kopardıktan sonra nasıl sabitledim?

Sonra-

Bunu sen yaptın.

Cainon'un tıslayan suçlaması kalbime saplanan dikenli bir kırbaç gibi bana saldırıyor ve Zane'in düşerken gözlerindeki bakışı görüyorum. Bana doğru uzandığını görüyorum.

-Diğer eliyle pelerini kavırıyor.

Suya doğru sürünürken içimden gelen bir inilti hıçkırığa dönüşüyor.

Bunu sen yaptın.

Ayağa kalkıyorum, koşmadan önce adımlarımda tökezliyorum, sıçrayan dalgalara çarpıp dizlerimin üzerine düşüyorum. Ben göğsümü ve boğazımı sıkarken su belimin etrafında dönüyor. Kolumun arkasına uzanıp hiç olmadığı kadar sert bir şekilde *çimdik atarken*.

Bunu sen yaptın-

Titreyerek nefes alıyorum, acı dolu bir çığlık atıyorum.

Bu duygu ormanı kayıyor ve kıvranıyor, dikenli sarmaşıklar özgürlük için birbirleriyle savaşıyor ve onları yerinden oynatmayı imkansız hale getiriyor. Çığlığım beni parçalamakla tehdit eden derin, göğsümü parçalayan hıçkırıklara dönüşüyor.

Ağlama.

Sözleri bana buz gibi bir rüzgâr gibi geliyor ve tenimi çakıl taşlarına çeviriyor. Masmavi suya bakıyorum, Zane'e aldığım pelerini hatırlıyorum;

Onun için sarıldım, tüm sevgimi içine akıttım.

Onu öldürten pelerin. Tıpkı benim *kardeşimi* öldürttüğüm gibi.

Annem...

Rhordyn ...

Daha birçokları.

Bir zamanlar bir uçuşumun kenarından izlediğim denizanalarını düşünüyorum. Onların sadece *sürüklenme* özgürlüklerini ne kadar kıskanmıştım. Tüm vücudum bu fikre teslim oluyor, derinlere doğru yüzmek için ani bir dürtüyle ağrıyor.

Sadece sürüklen.

Suyun içinde ilerleyerek ayağa kalktım ve ileri atıldım: "*Dur!*"

Kalbim gırtlığıma fırlıyor, emredici bariton sesi arkadan gelen bir darbe gibi, dizlerime dolanan bir ip gibi, neredeyse bacaklarımı altımdan çekip çıkarıyor.

Yavaşça dönüyorum.

Kalbim durdu.

Önce gözlerini görüyorum; deniz lekeli buklelerinin dağınıklığını delip geçen, beni içten içe kamçılayan gümüş girdaplar. Her şeyi tüketen bakışları boğazımda bir hıçkırık patlamasına neden oluyor.

Kirli sakalları yontulmuş yüz hatlarını boyuyor, yüzü güzel bir barbarlık şaheseri. Gömleksiz, ormanın yoğun gölgeleri arasında duruyor, kollarını kavuşturmuş, bacaklarına vahşi sanat eserleri gibi yapışan yırtık pırtık siyah bir pantolon giyiyor. Gümüş rengi dövmeleleri göz kırptırıyor ve titriyor, güçlü fiziğini kucaklıyor, her şişkin kas tuğlasına boyun eğiyor - daha önce olduklarından çok daha büyükler ...

Daha önce.

Hayal gücüm bile Rhordyn'in gerçekte neye benzediğini unutuyor. Onu daha büyük, daha keskin çiziyor.

Daha şiddetli bir şekilde büyüleyici.

Onun canını aldığımdan beri içimde alev alev yanan acıyı daha da körüklüyor. Ya da belki de yanıliyorumdur? Belki de bu kıyıya hiç vurmam? Belki de *ikimiz de bir* şekilde Mala'ya ulaştık ve bu gerçekten oluyor; o gerçekten burada.

Belki ben de ölmüşümdür.

Ona doğru koşarken bu zengin huzur duygusu kalbimi sıcak ellerle sarıyor, acelele kumları tekmelerken derin hıçkırıklar boğazımı tırmalıyor. Kollarını indirip dikkatimi göğsünün sol tarafının yırtık pırtık haline çekmeden önce, bir rüzgar kırbacında onun soğuk misk kokusunu alabilecek kadar yaklaşıyorum...

Dövmeleri derisinden teker teker kesilmiş gibi görünüyor. Kalbinin hemen üstündeki kırmızı, kabarık yara izinin etrafından dağınık şeritler halinde koparılmış. Tam benim ...

Nerede...

Ayaklarım

hareketsiz.

Gözlerine bakıyorum ve çakmaktaşı gibi sert olduklarını görüyorum. Ondan yayılan, göğsüme çarpan ve nefes almamı zorlaştıran enerjiyi kaydedin.

"Sen. Bared. Senin. Boğazını."

Birkaç patlayıcı adımla aramızdaki mesafeyi kapatarak saldırıyor. Bir korku şimşegi içime saplanıyor.

Arkamı dönüp koşuyorum, kumda sendeleyerek ilerliyorum ve bir palmye ağacına çarpıyorum. Bana çarptı, beni ağacın gövdesine doğru ezdi.

Ciğerlerimi şişirmek için yeterli alan.

Yumruğu ağaca çarpıyor, yarılan tahtaların gıcirtısı vücudumdaki her kası geriyor. Başını boynumun yan tarafına doğru itiyor ve Baze'in beni bağladığı bandajın üzerine kesik kesik nefesler üflüyor. "Sen ... çıplak ...

senin
... boğaz ..."

Sesi rahatsız edici derecede
sakin. Nedense bu çok daha
kötü. "I ..."

Neler olduğunu anlamıyorum. Mala'nın zengin ve mutlu bir yer olduğunu sanıyordum. Renkli, parlak ve-

"Ölümün gözlerinin içine baktın ve parmağını yamulttun," diye homurdanıyor ve başımı yana doğru itiyor. Dudakları kulağımı sıyrıyor, eli göğsümün etrafında dolanıp kalbime bastırırken omurgamdan aşağı bir zap gönderiyor. Sanki kalbimin atışını kontrol ediyor.

Derime çarpan, ciğerlerime dolan felaket enerjisine rağmen yumuşak bir kalkan.

Dudakları daha da aşağıya, boğazımın etrafındaki bağın üzerine kayıyor, eli daha fazla baskı uygularken bir sonraki kelimeleri sesindeki çatırtıyla söylüyor. "*Teslim oldun, Orlaith.*"

"Sen öldün," diyorum, sesim boğuk bir hıçkırığa dönüşüyor. "I-"

Korkunç, affedilemez şeyler yaptı.

Daha da yaklaşıyor ve yaşam gücünün derin, yıkıcı vuruşunun sırtıma güzel, güçlü bir çekicin darbesi gibi çarptığını hissediyorum. "Belli ki değil."

Ruhum kıpırdanıyor, tüm varlığım tek bir vahşi düşünceye tutunuyor... Bir *umut ipliğine*.

O yaşıyor. Tam arkamda duruyor.

Dünya ayaklarımın altından öyle hızlı çekiliyor ki başım dönüyor, boğazımda çalınmış hissi veren rahatlamış bir ses yuvarlanıyor.

Benim değil.

Bu gerçekliği anlamıyorum. Bununla nasıl başa çıkacağımı ya da neden bana hediye edildiğini bilmiyorum.

Anlamıyorum.

Canlı...

Ama-

"Seni kalbinden vurdum..."

"Iskaladın."

"İmkansız." Nereye saldıracağımı biliyorum. Baze bana iyi öğretti. "İttiğini hissettim!"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyor, öyle kötü niyetle ısırılmış kelimeler ki söylemediklerini duyuyorum. Göğsüme saplandıklarını hissediyorum ve o dağınık, parçalanmış ormanın ortasında kayıyorum; o delici dikenlerin gönüllü kurbanı oluyorum.

İlk defa *duyuyorum* amına koyayım.

"I ..."

Yaptığım an pişman oldum.

Neredeyse seni o şelaleden geçerken takip ediyordum, bir kereden fazla.

"Evet, Milaje?"

Kelimeler çıkmıyor. Boğazımın o kadar derinine saplanmışlar ki, onları serbest bırakmanın tek yolunun kusmak olacağından eminim.

O burada.

Ölmemiş.

Püre haline gelmiş kalbimin etli karmaşasından bir rahatlama sarmaşığı filizleniyor, ucu her gece parmağımın ucuna batırmak için kullandığım iğne gibi mükemmel bir şekilde bilenmiş. Sersemletici organın etrafında dallanıp budaklanıyor, tüm kırık parçalardan iplik geçiriyor, sanki beni yeniden bütün olarak dikmeye çalışıyormuş gibi yırtık kenarları birbirine doğru çekiyor.

Elimi aramızdaki ezilmeden kurtarıp güçlü kolunun esneyen kudretinin izini sürerek hâlâ kalbimin üzerinde duran eline uzanırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

O kadar hızlı itiyor ki savruluyorum, dönüyorum. Bacaklarım beni bırakıyor ve yana doğru savruluyorum, sonra dengemi kaybedip kuma düşüyorum ve sertçe kıcımın üzerine iniyorum.

Rhordyn gökyüzünden kopup gelen bir fırtına gibi tepemde duruyor ve bir insana dönüşüyor.

Bir canavar.

Gözleri siyah, kulakları keskin, yüz hatları o kadar keskin ve zarif ki Tanrılar tarafından yontulduğuna ikna oldum. Onu evrenin en derin, en karanlık köşelerinden yontmuşlar.

Ona bakmak dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istememe neden oluyor.

O burada. Gerçekten burada.

Arkasına uzanıyor ve pantolonunun arkasına tıktırılmış olması gereken pençeyi yerinden söküyor. Kalbim kaburgalarımın çarparak yanımdaki kuma çarpıyor, o kavisli uzunluk güneş ışığında parlıyor.

Avına odaklanmış bir avcının dikkatiyle beni izliyor. "Al şunu."

Nefeslerim sendeliyor, beceriksiz şeyler oluyor...

Ses tonunda hiç duygu yok; soğukkanlılıkla meydan okuyor ve beni buz gibi yapıyor.

"H-hayır," diye mırıldanıyorum, kalbimden geriye kalanların onun sıkılı yumruğunun arasından geçtiğini hissediyorum.

"SEÇ. KALDIR. KALDIR!" diye kükrüyor ve ben hıçkırarak geri çekiliyorum. Onunla göz teması kurmaya devam ederken ayağa kalkmayı başardım.

Pençeyi geri alıyor ve kumda geriye doğru attığım her adımı takip ediyor, bakışları yılmaz bir kararlılık ve soğuk bir kınamanın vahşi bir karışımı.

Kafatasıma bir taş çarpmış gibi fark ediyorum ki, başından beri kendisiyle ilgili pek çok şeyi maskeliyor. Ben onun sonsuz gücü karşısında kuyruğundan sallanan bir fareden başka bir şey değilim. Üzerine atlayıp beni yutmasını bekliyorum.

Vahşi duygularım sıkışık içimin ortasında kayıyor, en hassas yerlerimi aşındırıyor.

Yer için
savaşıyorlar.

Hava için.

"Bir hataydı," diye mırıldanıyorum, düşen yaprakların ve hindistan cevizi kabuğu parçalarının üzerinden koşturarak. "Ben seni bir-"

"Canavar mı?

Öyleyim." "-

katil."

"Ayrıca doğru," diye ısırdı, sanki kelimeleri bir leşten koparıp bana tükürmüş gibiydi.

"*İnsanlardan* beslendiğini sanıyordum!"

Gözlerinde belli belirsiz bir yumuşama var. "Sadece bir tane. Şimdi ve sonsuza dek."

Neredeyse ayaklarımı altımdan kesecek bir kütüğe takılıyorum, onun itirafı içimi sıcaklık ve girdaplı bir hale getiriyor.

Hissetmeyi hak etmediğim güzel şeyler.

"Göğsümde gerçek bir ağrı olmasına rağmen," diye ekliyor ve bakışlarım göğüs kafesindeki kırmızı, kabarık yara izine düşüyor.

Yaptığım yara izi.

Başka bir sarmaşık kümesi içime doluşuyor, beni öyle bir sıkıştırıyor ki dikenlerin derimi delmesinden korktuğum için nefes almakta zorlanıyorum.

İçten dışa doğru ilerliyor.

Neredeyse tekrar tökezliyordum - şu anda göze alamayacağım bir şey. Yere yığılırsam beni akın eden bir sürü gibi ezeceğinden eminim.

"Cainon dedi ki-"

"Cainon'un ne dediği umurumda değil, Orlaith. Sen dinledin. *İnandın*," diye gürlüyor, sözleri doğrudan içime fırlatılmış taş dikenler gibi. "Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Kalbim asidik bir suçluluk çukuruna dalıyor ve bocalıyorum, kendimi sabitlemek için elimi bir gövdeye çarpmak zorunda kalıyorum. Yakalayıcısını kovalayan bir gölge gibi sinsice ilerleyişini yavaşlatmıyor.

Tekrar harekete geçiyorum, sızlanıyorum, nabzım kulaklarımda uğulduyor. "Bana terk edilmiş bir yuva gösterdi-"

"*Babasının* yuvası. Yıllar önce Baze'i çıkardığım yer."

Baze'in yaralarını hatırlayarak kendi naifliğimden başka bir şeye rastlamıyorum.

Calah onları yaptı.

Calah'ı göğsünden bıçakladıktan sonra Baze'in gözlerindeki çatışmayı hatırlayınca, her şey jilet gibi yerine oturuyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımı parçalıyor, yüzüm buruşuyor, gözlerim her adımımı takip eden güçlü gölgeye dikiliyor. "Bu kadar çok *sır* saklarsan böyle olur Rhordyn! İnsanlar bıçaklanır!"

Üst dudağı geriye doğru sıyrılıyor, sanki tüm ışık atmosferden çekilmiş gibi üzerimize bir karanlık çöküyor. Büyük, ağır yağmur damlaları gölgelikten düşmeye ve çalıların altına vurmaya başlıyor.

"Bana *sırlar* hakkında ders verme," diyor uzayan köpek dişlerinin arasından. "Sırlarla dolusun. O bandajdan kokularını alabiliyorum." Boğazımı işaret ederek yanaklarımın yanmasına neden oluyor ve utancımı bastırmak için bir elimi kaldırıyorum. "O *el*. Lanet olası *gözyaşların* bile onlardan kokuyor. Ama endişelenme." Pençesini bana doğru sallıyor. "Sırf *bu yüzden bunu* göğsüne saplayacak değilim."

Kalbe bir kesik daha, ben fiziksel olarak çırpınırken büyük bir hassasiyetle vuruldu.

Zihinsel olarak.

Duygusal olarak.

"Bana en kötü halini göstereceğini söylemiştin ve-" "Beni kalbimden bıçakladın."

"Kaçırdığımı söylemiştin!"

Devrilmiş bir ağacın üzerinden geriye doğru tırmanırken, "Sen yaptın," diye tersliyor. Çıplak yumruğuyla ezebileceği bir dalmış gibi üzerinden geçiyor.

"Nedir o zaman?" diye soruyorum, merakım artıyor, yağmur daha da şiddetleniyor ve saçlarımı yanaklarıma yapıştırıyor. "En kötüsü mü?"

"Benim en kötümle başa çıkamazsın. Beni kalbimden bıçakladın. *Yanlışlıkla.* Çünkü Cainon öyle yapmanı söyledi."

"Noir Kalesi'nin altında kendi yuvan olduğunu sanıyordum! Halkımı zincire ve kafese vurduğunu sanıyordum!"

Başını sallıyor; yana doğru tek bir dilim. "Bir kere bile. Yine de ölmeye çalışmaya devam edersen ahlakımı yeniden değerlendirebilirim."

İliği alınmış çıplaklığıma kadar irkildim.

Çok

görüldü.

"Dur."

Asla.

İnliyorum, neredeyse tekrar takılıyorum. "Ben... Ben seni..."

"Öldü mü?" diye ısıırıyor, kelime kaburgalarımın arasından kayarak yumuşak bir şeye saplanan bıçak gibi bir inanç. "Ölmüştüm."

Yüzüm parçalanıyor, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor ve yağmura karışıyor. Eğer bir şey varsa, bu sadece onun bana daha sert bakmasına neden oluyor.

Daha sert.

Beni ormanın derinliklerine doğru takip ederken başını yana eğiyor, beni omzumun üzerinden bakışlar atmaya zorluyor, her beceriksiz adımda daha fazla enkazdan kaçıyor. "Daha iyi hissetmeni sağladı mı, *Serren?* Senin için kanımı akıtmamı izlemek?"

Bir ürkme daha.

Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir başka dikenli, göğsümü sıkıştıran acı dalgası.

Sırtım sert ve soğuk bir şeye çarpıyor; Rhordyn'in bana güç verip ciğerlerimdeki nefesi tekrar keserkenki bedeni kadar acımasız olmayan büyük bir mavi taş levhaya. Elinin güçlü bir darbesiyle pençesini başımın hemen yanındaki taşla saplıyor.

Nefesim kesiliyor, vücudumdaki her hücre adrenaline titriyor.

Adımı hatırlıyor.

Sessiz hıçkırıklarımda derin, gırtlaktan gelen çirkin ve dağınık seslere dönüşüyor ve çenemi sıkarak başımı eğip beni abanoz gözlerine bakmaya zorlarken boğazımdan ve burnumdan yukarı doğru fokurduyor. Beni, geri seken dağınık ifademle yüzleşmeye zorluyor. "Yaptım. Yaptı. Yaptı."

Hissettirdi. Hissettirdi. Hissettirdi. Daha iyi?"

Ağzım açılıyor, kapanıyor.

Konuşmak istiyorum. Onsuz bir dünyada yaşamak istemediğimi söylemek için.

Hala bilmiyorum.

Ona sadece onu sevmediğimi söylemek istiyorum. Dört harfli tek bir kelimenin asla hissettiklerimi tanımlayamayacağını, onun yokluğunda ruhumun nasıl kanadığını, beni her zaman derime bir pislik tabakası gibi yapışacak şeyler yapmaya ittiğini açıklayamayacağını.

Ona kör olduğumu söylemek istiyorum. Acıyor.

Kendimden nefret etmemin sayfadan taşıp onu lekelediğini çünkü hasta olduğumu. Travma geçirmişt看. Nasıl yardım isteyeceğimi ya da ona iyi olmadığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Hala olmadığımı.

Göğsüm dokunmaya korktuğum dikenli şeylerle dolu. Ellemek için.

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemiyorum çünkü sevdiğim insanlar bir baltayla ya da kendi yakıcı gücümle yere seriliyor. Köpekbalıklarına yem oluyorlar.

Sevdiğim insanlar
ölüyor. "Cevap ver
bana, Milaje."

Sözcükler beni iliklerime kadar sarsan kör bir güç. Boğazımı yumrukluyor, gerçekleri kalbimden söküp çıkarıyorlar; sallanan kökleri ikimizin de üzerine kan damlatıyor. "Hayır. Hiç bu kadar dayanılmaz bir acı hissetmemiştim..."

Bakışlarında bir şey yumuşuyor ve ben bir nefes çekiyorum, boğazım sanki az önce ateş solumuşum gibi acıyor. Nefes alıyorum ama o hareket etmiyor. Çenemi sıkılmaktan ya da beni gözlerine bakmaya zorlamaktan vazgeçmiyor.

"O zaman iyi ki nişan almamışsın." Bir sonraki nefesi dudaklarıma çarpan buz gibi bir patlamaydı. "Şimdi beni dinlemeni istiyorum çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim."

Çenemi indiriyor ve o kadar yaklaşıyor ki kaya gibi sert vücudunun tüm şişkinliklerini hissedebiliyorum. Beni arzuladığının somut kanıtlarını hissedebiliyorum.

Boğazımdan bir inilti yükseliyor. Çaresiz, bencil, *muhtaç bir ses.*

Senin için değil.

Onu bir kenara attın.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve yüzümün yan tarafını kucaklıyor; içine eğilmeyi arzuladığım şefkatli bir hareket.

İçine düş.

Ağızından çıkan sert sözlerle tam bir tezat oluşturuyor.

"Bunu ilk ve son uyarın olarak kabul et," diyor, o kadar yakınımına eğiliyor ki dudakları buzdağını aşk tanrımın pruvasına sürükler gibi dudaklarımı sıyrıyor. "Bir daha boğazını böyle açarsan tüm dünya acı çeker." Bir santim geriye yaslanıp bana şimdiye kadar attığı her bakışı gölgede bırakan bir sertlikle bakarken kalbim küt küt atıyor. "Eğer senin ölümünü izlemek zorunda kalırsam, içimden kopan şeylerden sorumlu tutulamam."

Ona boğazımı Cainon'un kılıcına değil, ölümcül varlığımın ağırlığına dayadığımı nasıl söyleyebilirim?

Yüzüm

parçalanıyor.

Bakışları deriyi

yüzüyor.

"Anlaşıldı mı?"

Bir hıçkırığı yutuyorum ve başımı sallıyorum.

Siyahın daha derin bir tonu gözlerini kaplıyor ve bana *başka* bir şeyin ortasındaymışım gibi hissettiriyor. Sanki sadece o tarafından izlenmiyordum.

Dehşet verici bir şey tarafından.

"Kelimleri söyle," diye gürlüyor kalınlaştığından, uzadığından emin olduğum köpek dişlerinin arasından; göğsü ezici vaatlerle bana doğru kabarıyor. "Bana kristal kadar berrak olduğunu söylediğini duymam gerek."

"Anladım, Rhordyn."

Ayak parmaklarımın ucundan çakıllı meme uçlarıma kadar ürpermeme neden olan hayvani bir ses çıkarıyor, sonra geri adım atıyor. Öksüren, zonklayan bir yığın halinde kuma gömülüyorum, tüm vücudum beni çözme tehdidinde bulunan bir sıcaklıkla kızarıyor.

Pençesini taştan koparır ve uzaklaşır.

Nefesimi tutarak ıslak, tel tel saçlarının arasından onu izliyorum; ağaçların arasında ilerliyor, kılıcını alıp kınını gövdesine geçirirken yağmura bulanıyor; tehditkâr bir kudret kulesi gibi dalgalanıyor. Yerden başka bir şey kapıyor, sonra bana doğru hücum ediyor, içine düşmek istediğim bir doğal afet gibi bana bakıyor.

"İstediğin bir şey mi var?"

Benden birkaç adım önce durdu, kılıcı ait olduğu yere geri döndü, gözleri hala yıldızların arasındaki karanlık gibi siyah.

Nefes alıyor... kalbi atıyor...

İşte.

Yaşıyor.

Çok güzel canlı.

Belki de bu bir tür rüya, ama mükemmel bir rüya. Kızgın, vahşi, korkutucu... ama o burada.

İstediğim bir şey var mı?

Var.

"Hayır."

Boğazının arkasından gümbür gümbür bir ses yükseliyor ve beni kaldırıyor. "İnandırıcı bir şekilde yapamıyorsan bana yalan söyleme demiştim." Beni kaburgalarımın kavırıyor ve öne doğru çekiyor, kılıfıma bir şey sokarken göğüslerim gövdesine sürtünüyor.

Aşağıya bakıyorum ve hançerimin kabzasının artık tepeden çıktığını görüp kaşlarımı çatıyorum, sonra bakışlarımı yavaşça onun gözlerine kaldırıyorum.

Bunca zamandır bıçağım onda mıydı? Ama neden?

Gözlerinin derinliklerinde bir şey bıçaklardan oluşan bir kırbaç gibi kesiliyor. "Çünkü onunla uyanacağın konusunda sana güvenmedim Milaje. İyi bir sebepten dolayı."

Kalbim durdu.

O benim-

Bakışlarımı indiriyorum, sesinin ayaklarımı vurduğu ve hareketsiz bıraktığı anı hatırlıyorum.

Gitmemi engelledi... "Çocuk iyi, Orlaith."

Kaşlarımı çatarak onun obsidyen bakışlarına bakıyorum. "Ne?"

"Baze'in onu sudan çıkardığını gördüm," diyor, sesi öncekinden daha yumuşak. "O iyi."

Farkına varıyorum ve gözlerim açılıyor.

Rhordyn dönerek ormanda sinsice ilerlerken ağzım açık kalıyor, nabzım kulaklarımda uğulduyor. Ağaçlar benim devrilme algımla sallanıyor gibi görünürken.

Zane iyi.

Della bir çocuk daha kaybetmedi.

Dizlerimin bağı çözülüyor, elimi bir ağaca dayamak için uzattığımda az önce bana hediye ettiği kelimeleri göğsüme yaklaşıtıyorum. Kırık kalbimi kucaklamak için kullandığım bir kabuk haline getiriyorum.

Baze, Zane'i kurtardı.

Başımı sallıyorum, sızlanıyorum.

Rhordyn yaşıyor. Yuvada kafese kapatılan insanlar özgür ve umarım şu anda Ocruth'a doğru yola çıkmışlardır. Gemilerin geri kalanı *da* umarız Ocruth'a doğru yola çıkmıştır...

Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Bir inilti daha ve elimi ağzıma kapatıp rahatlama sesini yakalıyorum, çünkü bu gerçek olamayacak kadar iyi.

Kendimi bu duyguya kaptırırsam, duvarlarım yıkılır.

Gardım düşecek.

Hâlâ göğsümün içindeki uçurumda sarmalanmış *ölüm*, attığım her adımın peşinde.

Sevdiklerimi avlamak.

Rhordyn'in kalbini ıskalamış olabilirim ama o cızırdayan karanlık... Kendi etimi ve kanımı aldı.

Hayır.

Beni tekrar bütün olarak dikmekle tehdit eden rahatlama sarmaşığını çimdikliyorum ve her seferinde bir ilmek kopararak kalbimden kurtarıyorum - dağınık et toprakları yıkıcı artışlarla birbirinden uzaklaşıyor. Köklerinden söküyorum, neredeyse öğürmemeye neden olan keskin acıdan irkiliyorum, sonra göğsümün dibinde bir demet halinde sıkıştırıyorum.

Bir kubbe dövüyorum - sadece bir tane - dikkatimi göğsümün içinde sıkışmış duygu ormanına çevirmeden önce kanlı cesedin üzerine yerleştiriyorum. O kadar çok vahşi teminat var ki, daha büyük bir karmaşa yaratmadan hepsini çözmeye nereden başlayacağımı bilemiyorum. Rıhtımda yumurtadan çıkardığım o tuhaf, ürkütücü yarattığı, acı veren karmaşanın ortasında bir yerlerde saklandığını hissedebildiğim o yarattığı potansiyel olarak rahatsız etmeden.

Belki de sadece ... *geri çekilsem? Her şeyi görmezden gelsem?*

Son birkaç günün bulanıklığından kaçın. Bandajlar. Derimin altına sıkışmış yaralardan. Beni berbat bir örgü haline getirmeye çalışan iğrenç anılardan kaçının.

Evet.

Dokunmayın. Ona bakmayın. Onun hakkında düşünme.

Kaçın.

Parmak uçlarımda dışarı çıkıyorum, gözümü kırıpıştırarak şimdiye dönüyorum ve titreyen bir nefes bırakıyorum. "Devam et," diye bağılıyor Rhordyn önden. "Daha çok yolumuz var.

Eğer eve dönmek istiyorsak örtün."

Yüzümü ovalıyorum, biriken gözyaşlarımla birlikte en hafif gülümsemenin de serbest kalmasına izin veriyorum.

Home.

Onunla birlikte.

CHAPTER 48

ORLAITH

Rhordyn devrilmiş gövdelerin ve büyük mavi taş parçalarının üzerinde titiz bir adım atıyor, bazen sarmaşıklardan oluşan perdeleri eliyle kesiyor

kılıç, arazi sürekli yükselip alçalıyor. Bazen neredeyse dikey uçurumlara tırmanmak zorunda kalıyoruz, bazen de kayalık çukurların omurgasından aşağı iniyoruz, ayak bileği derinliğinde akan suda seyahat ediyoruz, çıtır çıtır akan derelerden karnımızı doyurmak için periyodik olarak duruyoruz.

Sessizlik, ciğerlerimi tıkayan ve tenime yapışan sıcak, yapışkan hava gibi aramızda dolaşıyor, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, kalın, mumlu yaprakların yanından geçerken, gölgelik o kadar yoğun ki, bu nemli cehennemden neredeyse hiç nem kaçmıyor gibi görünüyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona dokunma dürtüsüne direnmeye devam ediyorum. Gerçekten burada olduğundan ve zihnimin bana oyun oynamadığından, beni solmuş kalp tellerimden tutup ormanda sürüklediğinden emin olmak için.

Şu anda kendisine dokunulmasını istemiyor gibi görünüyor; omuzları gergin, hareketleri sert. Arada sırada ellerini yumruk yapıp öyle sıkıyor ki bir şeyi boğduğunu hayal ediyorum.

Ya da birini.

Nefes nefese arkasından ilerliyorum, baldırlarım ve uyluklarım her geçen saniye daha da titriyor. Başım hafif ve havadar hissediyorum -belki de yüksek irtifadan dolayı. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum ...

Ama yapamıyorum. Bu sabah o sahilde uyandığımdan beri, bir rüyanın içinde yürüyorum - son birkaç gün büyük, dağınık, acı veren bir bulanıklık.

düşünmek için. Ya da konuşmak.

Hiç.

Zane ve Baze iyi. Rhordyn yaşıyor, ama yaşıyor. O burada.

Benimle birlikte.

Bunu bir daha asla hafife almayacağım.

Bakışlarımı Rhordyn'in başının arkasına sabitleyerek kupamı çekiştiriyorum ve bugün bilmem kaçınıcı kez ezilmiş elimin üzerinden geçirmeye çalışıyorum. Başarısız bir şekilde.

Bakmak zorunda kalmamak için çıkarmak istiyorum. Bahari topraklarına adım attığımdan beri verdiğim her şeyi sürekli hatırlatan bir şey takmak, göğsümün içine sıkışmış dikenli duyguların dağınık ormanından *kaçmama* yardımcı olmuyor.

Tam tersini yapıyor.

Bir başka acı verici çekişten sonra iç çekiyorum. Böyle devam edersem kanayacak ve Rhordyn yüzüme bakıp yaramı inceleyecek. Sonra da neden sadece klipsi açmadığımı soracak.

Kaçın.

Dolu mesanem aceleyle attığım her adımı bir öncekinden daha rahatsız edici hale getiriyor. İnleyerek kıpır kıpır duruyorum, parmaklarımı terden kayganlaşmış saçlarımın arasından geçirip yüzümden geriye itiyorum.

Rhordyn duraksıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Zor nefes almıyor bile. Pantolonundaki yırtıklar ya da yontulmuş camlarındaki ter damlaları olmasa, neredeyse sabah yürüyüşüne çıkmış gibi görünecekti.

Kaşlarını

kaldırıyor.

"*Gitmem* gerek."

Kaşlarını çatarak, etrafına bir göz atmadan önce bakışları benim ayak sürüyüşüme takılıyor. Birkaç metre ötedeki devrilmiş bir kütüğü işaret ediyor. "Orada mükemmel bir yer var. Sana arkamı vereyim de biraz mahremiyetin olsun."

Göz kırpıyorum, ona dönüyorum. Bu *kütük*, denizcilerin gemide kullandıkları kovanın tüm mahremiyetine sahip.

"Yok olmayı tercih ederim."

Bana öyle bir bakıyor ki, kemiklerime kadar işlediğini hissediyorum. İrkildim.

Önceki konuşmamızdan sonra yanlış kelime seçimi.

İç çekerek guruldayan karnıma masaj yapıyorum, ama bu sadece daha fazla işeme isteği uyandırıyor. "Hemen döneceğim. Sadece... burada bekle," diyorum.

Kalın çalılar, ben görüş alanından çıkana kadar onun buz gibi bakışlarının beni takip ettiğini hissediyorum.

Titreyerek nefes alıyorum ve hafif bir tepeden aşağı iniyorum, dengemi kaybedip yuvarlanma tehlikesi olmadan çömelebileceğim bir kayanın arkasına sıkışmış korunaklı bir yer buluyorum. Tam kılıfımı uyluğuma yeniden sabitlemiş, tekrar yukarı çıkmak üzereydim ki yumuşak bir ses yanıma geldi:

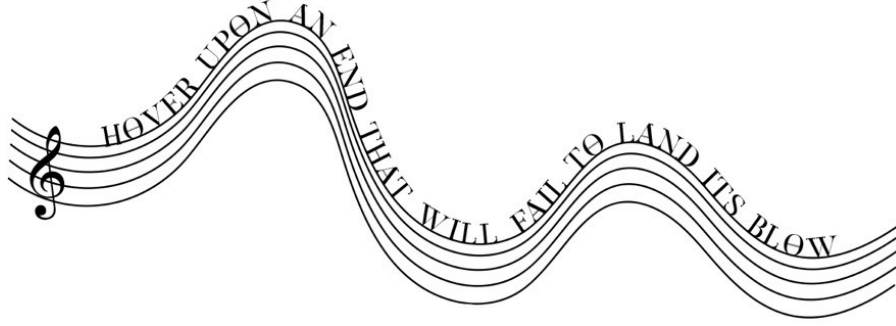
Kelimeler rüzgârda kıpırdayan, kaburgalarımın takılan ve omurgamın etrafında dolanan sarmaşıklar gibi hissediyorum. Beni küçük çekiştirmeler yapıyorlar.

Bir tür transın pençesine düşen ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, beni dik yokuştan aşağıya indiriyor - yer yer koşarak, kırımın üstüne düşerek ve diğer yerlerde kayarak, nemli karanlıkta hızlı inişimi takip eden bir kir ve moloz yığını.

Bu şarkının parçalarını daha önce duymuştum... *bir yerlerde*. Sıkılmış bir yumruğun boşluklarından kayıp duran bir rüyanın damlaları gibi.

Daha fazlasını istiyorum, geri kalanını. Dönen her şarkı sözünü toplamak ve göğsüme yaklaştırmak istiyorum. Sırlarını tenime fısıldamalarına izin vermek istiyorum.

Melodi azalıyor ve birdenbire tanıdık bir senfoninin, ağustosböceklerinin şarkı söylediği bir denizin farkına varıyorum. Sağa doğru kısıtılmış çelimsiz bir vadinin dibinde ormandan sıyrılıyorum, sanki kudretli bir el gökten inmiş, dağı kavramış ve parçalamaya başlamış gibi -Sonra durakladı. Bu yarığın içinde, tepesi sivrilen ve parlak gri bir ışık püskürten kavernöz bir yarık var.

Sanki her iki taraftaki ağaçlar el ele tutuşmuş gibi, yukarıdaki bağlayıcı gölgelikten güneş ışığı süzülüyor. Büyük bir Irilak sürüsü, mağaranın ağzındaki yoğun gölgede toplanmış, püsküren ışığın hemen uzağında, bir tür dalgalanma transına yakalanmış ince buhar eğimleri gibi.

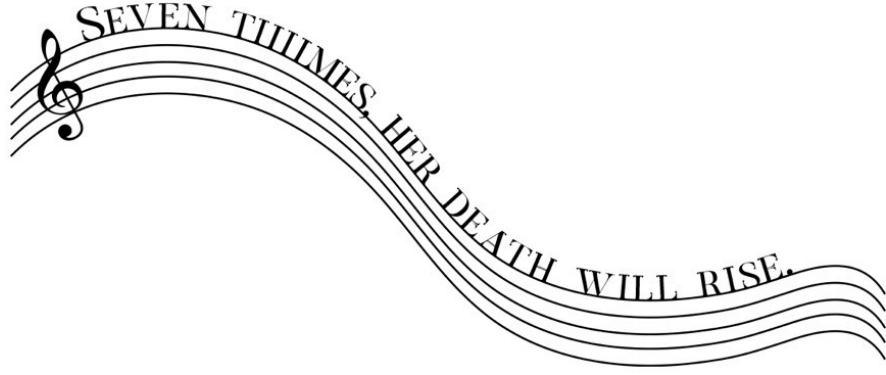
O deliği, Shay'in ben onları Güvenlik Hattı'nın üzerinden atmadan önce farelerimi izlediği gibi izliyorlar...

Mağaradan derin bir gümbürtü yükseliyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Irilak'lar sanki saldırmaya hazırlanıyorlarmış gibi hep birlikte yer değiştiriyorlar ve ben de tehdit altındaki bir kedi gibi sinsice yaklaşan gölgelere bir an için pençe attığımı görüyorum.

Farkına vardım.

Vruk.

O şarkı söyleyen sestem biraz daha:

Melodi benim şiddetli çözülüşüme ipeksi bir serenat gibi geliyor - boğazım sıkılıyor, nefesim bir türlü geçip ağrıyan ciğerlerimi dolduramıyor. Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, Irilak'ın yuva yaptığı garip araziye fark ediyorum: susuz kalmış kürk yığınları, pençeler, geniş açık ağızlar ve gevşek, kabarık kuyruklar.

Bir mezarlık.

Burası lanet bir mezarlık.

Köşeye sıkışmış canavar yine hırlıyor, sesi göğsüme bir bıçak darbesi gibi saplanıyor. Dönüyorum, sert ve soğuk bir şeye çarpıyorum.

Rhordyn'in kolları etrafımı sarıyor ve tüm bedenim *onun* kucaklayışının gücü karşısında titriyor, ciğerlerime kösele gibi, toprak gibi bir nefes doluyor. Elleri saçlarımın arasına girip başımın arkasını kavlıyor ve ben de göğsüne sokuluyorum; artık buz gibi değil, *sıcacık*.

Neden sıcak?

İşte.

O burada.

Tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Sorun yok." Sesi gırtlaktan gelen bir gümbürtüye benziyor, normalde olduğundan çok daha kalın. İçime bir şey yerleşiyor, yeni dikilmiş bir gül ağacının köklerini keşfedilmemiş topraklara salması gibi.

Beni bir ağacın arkasına sıkıştırıp alnını alnıma bastırıyor. "Hemen döneceğim." Ben ne dediğini anlamaya fırsat bulamadan arkasını dönüp gri postlardan oluşan ürkütücü arazide koşmaya başlıyor.

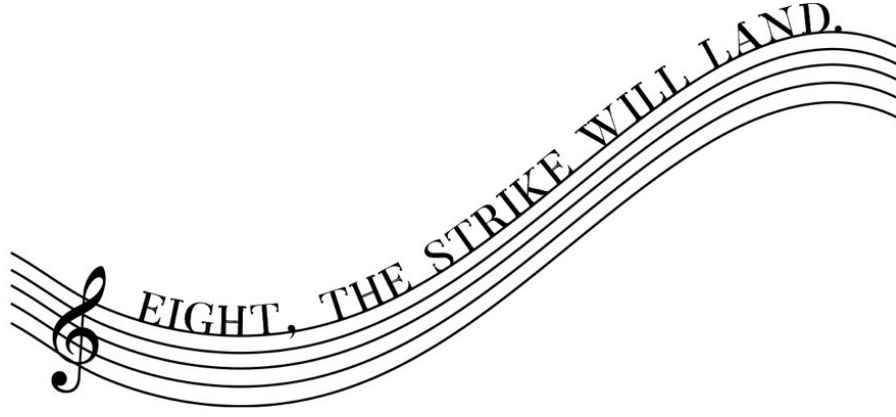
Irilak, sert, kabarık tümsekten sert, kabarık tümseğe, lanet olası tek *zayıflığına* doğru ilerlerken, yarılan su gibi kenara çekiliyor.

"Rhordyn!"

"Orada kal!"

Kalbim duracak gibi oluyor.

Eğer bir pençe bu sefer kalbine saplanırsa, o-

O uçurumun kenarında durduğu, dudaklarından kan fışkırdığı, göğsüne bir pençe saplandığı görüntüler gözünün önünden geçiyor.

Yuvarlandığını, gözlerinin dümdüz, cansız olduğunu.

Korku ve öfkenin ölümcül birleşimi boğazımı keserek ciğerlerimi doldurmamı zorlaştırıyor.

Ellerime bakıyorum, kanla kaplı olduklarından eminim. Kuruyor, çatlıyor. Aynı çatlaklar göğsümde de var.

Ağlama.

Bu yaratık karanlık uçurumumdan dışarı fırlıyor, iç ormanıma dalıyor, kuyruğunu bir tırpan gibi savururken, dikenli sarmaşıklarımı keserken ve gül dikenli pençeleriyle onları koparıırken bile ürkmüyor.

Yer açmak.

Dal gibi kanatlarını açıyor, geriyor, sonra çırpıyor, çırpıyor, çırpıyor - kristal döküntüleri ve vahşi duygu parçalarını *yığıyor*. Başını eğiyor, ağzını açıyor ve *çığlık atıyor*.

Ses beni ortadan ikiye böldü.

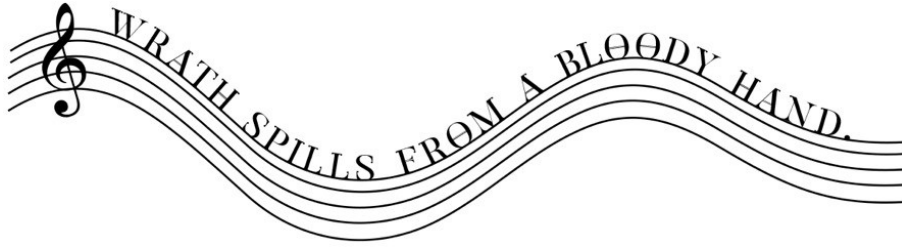
Her korku sarmaşığı soluyor, gevrekleşip kararıyor ve yaratığının kanat çırpışları için daha fazla yer açıyor. Hançerimi kınından çıkarıp hücumla geçiyorum, çıplak ve çevik ayaklarımın altındaki pütürlü araziye zar zor hissederek bir ürkütücü tümsekten diğerine atlıyorum.

Rhordyn'in çoktan açtığı patikadan, hep birlikte dönüyor gibi görünen Irilak sürüsünün arasından geçiyorum, yağlı bakışları tenimi çiziyor.

Mağara bir başka gürültülü geçirti çıkarırken, havadaki yoğun kükürt kokusuyla buruşmuş leşlerden çıkan sivri pençelerden kaçınmaya dikkat ediyorum. Vruk artık mağaranın ağzında değil, kurtulmak için çırpınıyor. Boğazı kesilmiş halde yere yığılmış, boz yarasından siyah kan sızıyor.

Rhordyn hiçbir yerde görünmüyor.

Diş etlerim o kadar ağrıyor ki dişlerimi birbirine geçiriyorum, yıkık dökük yarığa ulaşıyorum, canavarın etrafından dolaşıp içeri giriyorum.

Yaratışım unutulmaz serenada sesleniyor - kanat çırpıyor, kanat çırpıyor, kanat
çırpıyor.

İçimi çalkalayan bir karmaşa.

Keskin taş parçalarının üzerinde yürürken, ayaklarımı ısırdıklarını zar zor hissederken, küçük, yanmış hançerimin etrafındaki yumruğumu sıkarken, mağaranın bağırsaklarından fişkıran her kükreyen gümbürtüyle kalın, kokuşmuş hava cildimde titreşiyor.

Ağlama.

Rhordyn sivri bir köşeden güç alıyor, kolları, göğsü ve yüzü iğrenç siyah şeylerle kaplı, gözleri abanoz ayları gibi, genişliyor. Bana doğru daralıyor, karanlığı etrafındaki deriye kanıyor.

Uzun, inci gibi dişlerini göstererek hırlıyor. Aramızdaki mesafeyi birkaç güçlü adımda kapatırken ben de ona karşılık veriyorum.

"Ne cüretle beni bir ağacın arkasına tıcarsın, sonra da olası bir ölüme balıklama atlarsın!"

"Ne yapıyorsun lan sen? Sana kalmanı söyledim-"

"Bir köpek gibi!"

Bana çarpıyor, beni omzunun üzerinden fırlatıp ciğerlerimdeki tüm nefesi keserken ikimizin de laflarını kesiyor. Yine de başımı kaldırmayı başardım.

Çelimsiz Vruk'lardan oluşan bir izdiham, mağaranın aydınlık boğazından aşağı, sarsak adımlarla dörtlü hücüm ediyor. Duvarlara çarparak.

Birbirimize.

Çeneleri açık, dişlerinden salyalar akıyor, kaburgaları ve kalçaları o kadar keskin ki neredeyse donuk, yırtık pırtık postlarını delip geçecekler. Bazılarında kanlı kesik yaraları var, sanki o kadar uzun süredir oradaymışlar, Irilak'tan saklanıyorlarmış, kendi aralarında savaşıyorlarmış gibi. Belki de açlıktan ölmek için zayıf ve yaralıları topluyorlardır.

Rhordyn girişten geçip gölgeli vadiye dalıyor, Vruk'lardan biri umutsuz bir atlayışla peşimizden fırlıyor -pençelerini uzatmış, pençelerini açmış, kuyruğunu sivriltilmiş. Mağaranın ışıklı kucağının hemen dışında yere çarpıyor.

Irilak bir çekirge sürüsü gibi kabarıyor, onu boğuyor, kara bir buhar yığınının dönüşüyor.

Rhordyn ağaçların arasından fırlayıp etrafımı bulanıklaştıracak kadar hızlı bir şekilde kıyıya hücum ederken ürperiyorum ve beslenme çılgınlığını gözden geçiriyorum. Yaratığım kanatlarını çırpıyor ve yarattığı karmaşanın içinden koşarak geçiyor, yapraklı kuyruğunu sallayarak uçuşumuma geri dönüyor - katliamdan fırlayan duygu parçaları içimi tekrar dolduruyor.

Tepeyi aşıyoruz ve Rhordyn beni omzundan atıyor. Geriye doğru tökezliyorum, kendimi bir ağaca yaslayıp yukarı bakıyorum. Yüz hatları karanlık bir öfke ve vahşi bir kınamadan oluşuyor ama içimi parçalayan korku ve kesici öfke karşısında hiçbir şey ifade etmiyor.

Ölebilirdi.

Yapabilirdi-

Kaşları çarpışıyor ve yumuşayan bakışlarıyla katmanlarımı soyuyor.

Dönüyorum, ona sırtımı veriyorum ve ellerimi saçlarımın arasına sokarak bir düğüm atıyorum, bir yumruğun boğazıma sarılıp sıkıldığından emin oluyorum.

O iyi.

Nefes al...

Yüzümü ovuyorum, boynuma dolanmış, hava akışımı kısıtlayan, ciğerlerimin nefes almak için çırpınmasına neden olan yılanı gevşetmeye çalışıyorum.

Gel.

Nefes al!

"Orlaith, aç gözlerini. Bana bak." *O iyi, o iyi, o iyi.*

"Sesimi dinle. Ben buradayım. *Nefes al.*"

Başım dönüyor, gözlerim geri kayıyor.

Ağırlıksız.

Vahşi paniğimin pençelerine yenik düşmeden önce bedenimin onun gürleyen göğsüne yaslandığının belli belirsiz farkına varıyorum.

CHAPTER 49

ORLAITH

I Bir sisin içinde uyanıyorum, zihnim etrafımı saran battaniyeler ve başımın altına sıkıştırılmış yastık gibi kabarık. Büyük bir pencereden sızan akşam güneşinin ılık fırçası yanağımı öpüyor, Havada dönen bir toz akarı anaforunu ateşliyor.

Neredeyim ben?

Ağrıyan boğazımı ovmak için uzanıyorum, elim bandaja değip altındaki yaraları bozduğunda irkiliyorum. İmgeler yanıp sönüyor, sert ve acımasızca hızlı:

Vanth'ın etleri kemiklerinden erirken o da cayır cayır yanıyordu.

Kase'nin dibine batmak, işe yaramayan bir bedene hapsolmek.

Kurtulmak için çabalarken Cainon'un ağırlığı üzerimdeydi, zehir boğazımdan aşağı akıyordu.

Calah boynumu kırıyor. Zane düşüyor.

Ulaşmak.

Her bir anı göğsüme bir ok gibi saplanıyor; o kadar sert ve hızlı ki bir diğeri saplanmadan nefes alamıyorum.

Rhordyn ... canlı. Beni bir ağaca doğru itti. Beni çıplak bırakan duygular.

Baze ve Zane'in iyi olduğunu söylüyorsun.

Sonuncusu kaburgalarımın bir çekiç gibi iniyor ve onları eziyor. Gerçek olamayacak kadar iyi.

Hepsi bir rüya mıydı? Sadece hayal gücümün bana oynadığı bir oyun muydu?

Çamurlu zihnimi karıştırıp ciğerlerime hava çekmeye çabalarken panik beni ortadan ikiye bölüyor. Kolumun arkasına uzanıp tam çimdiklemek üzereyken burnumdan kesik kesik bir nefes çekiyorum - o.

Çok fazla o.

Doğruluyorum, yattığım çift kişilik yatak küçük ahşap bir kulübenin köşesine sıkışmış, Rhordyn'in kılıcı tek çıkışın yanındaki duvara yaslanmış. Yatağın yanında bir fıçı yuva yapmış, içinde bir kase dolgun kırmızı böğürtlen, bir bardak su ve bir kat parşömen var.

Boğazıma dolanan ipi gevşeten, güzelce karalanmış iki kelime içeren bir not:

I'm here.

Onu tutuyorum, göğsüme yaklaştırıyorum, kılıcına bakıyorum, burnumdan nefes *alıyorum*, ağızımdan veriyorum ...

Nefes al...

O burada.

Bu bir rüya değildi.

Notu kalbimin üzerine bastırılmış bir bandaj gibi tutarken, nefeslerimi yüksek dozda *onunla* sabitlemeye devam ediyorum, bakışlarım sıkışık sınırlarımı sıyrıyor.

Büyük pencere, ötesindeki ormana bakıyor, ağaçlar o kadar uzakta ki buranın bir açıklıkta inşa edilmiş olması gerektiğini düşünüyorum. Tüm duvar boyunca uzanan bir çalışma tezgahı, ortada bir lavabo var - pencerenin hemen altında - alanın geri kalanı aletler, silahlar ve çanak çömlekle birlikte cam parçaları, kırık fenerler ve meyve ve konserve kavanozlarıyla dolu.

Arka duvara yaslanmış küçük bir yemek masasının yanı sıra çatısında bacası delinmiş ayaklı bir soba ve daha iyi günler görmüş, kahverengi kumaşı yer yer yamanmış yumuşak bir koltuk var. Kuruyan otlar tavana dizilmiş, havayı bana Stony Stem'i hatırlatan botanik kokularla renklendiriyor.

Bu düşünce kalbimi acıtıyor.

Burası birilerinin hayatıyla dolu olsa da, içinde bir boşluk var. Uzun zamandır içinde yaşanmadığını düşündüren boş bir aura.

Rhordyn beni buraya bayıldıktan sonra getirmiş olmalı-

Kaçın.

Ben

iyiyim.

Ben

iyiyim.

Boğazımı temizleyerek bardağı dudaklarıma götürüyorum ve içiyorum; berrak, nektarlı su doğrudan Tanrılardan gelen bir hediyeye gibi boğazımdan aşağı kayıyor.

Yemin ederim, Rhordyn'in sihirli bir dokunuşu var.

Havayı lekeleyen dumanın ipucunu yakaladığım anda keskin yarılma seslerinden oluşan acımasız bir kalp atışı bana geliyor. Kaşlarımı çatarak boş bardağımı ve notu yere bırakıp yataktan kalkıyorum. Ayaklarımın altındaki ahşap döşeme tahtaları pürüzlü ve pürüzsüzün garip bir karışımı gibi, sanki sert bir şekilde öğütülmüşler ama birçok adımın aşınmasını görmüşler, keskin kısımları tamponlanmış.

Çilek kasesini göğsüme yaklaştırarak bir tanesini ağzıma atıyorum ve odada ilerlerken tat alma tomurcuklarımı şerefliendiren en tatlı, en şehvetli lezzet patlamasıyla inliyorum. Pencerenin önünde durmuş, batan güneşin tozlu ışınlarının ötesine, uzun yabancı ot tutamları ve serpilmiş yıldızlara benzeyen küçük beyaz çiçeklerle yumuşatılmış açıklığa bakıyorum.

Kömürleşmiş taşlardan oluşan bir halkanın içinde küçük bir kamp ateşi yanıyor, birkaç odun kütüğü rustik koltuklar gibi etrafa saçılmış. Metal bir destek ateşin üzerine oturmuş, siyah bir tencereyi destekliyor, içindeki her neyse buhar saçıyor.

Derisi yüzülmüş iki tavşan bir doğrama tahtasının üzerine serilmiş, postları bir kenara yığılmış. Arkasında, Rhordyn ...

Gömleksiz.

Güneş

öpücüğü.

Ter ve is içinde kalmış.

Kara kaslardan oluşan bir kule, gözlerimin her kurban edişinde beni vahşice sakatlıyor. O suyu tükettiğim gibi onu da tüketiyorum, açgözlülükle yutuyorum.

Bencilce.

Bir kucak dolusu odunu bir yığının üzerine atıyor, sonra duraklıyor, rüzgârda fısıldanan bir sırrı dinliyormuş gibi yana bakıyor.

Alnındaki teri silip bir kütüğe saplanmış baltaya doğru yürürken pencereye yaklaşp ruhumu eriten bir başka meyveyi ısıyorum. Onu yerinden söküyor.

Kalbim durdu.

Onu yukarı doğru savururken güneş ışığında parlıyor, tüm vücudu dalgalanan bir kas gücüne dönüşüyor ve ardından kütüğün parçalanma sesi duyuluyor.

Kaçın.

Olay yerinden uzaklaşıyorum, göğsümdeki gerginliği ovuyorum, bir kase çilek unutuluyor.

Dikkatimi dağıtmak için silah yığnına doğru yürüyorum ve parmaklarımı birkaç kısa mızrak, bir hançer ve düz, ince bir kılıç boyunca gezdiriyorum. Hepsi kolumdan daha kısa ve çentikler ve eziklerle dolu, ama bağısız kabzayı kavrayıp kılıcı önümde tuttuğumda, elimde dengeli olduğunu hissediyorum.

"Fena değil," diye mırıldandım.

Tezgâhta biraz daha ilerliyorum, pencereden Rhordyn'e bir kez daha bakıyorum, yarısı yarılmış bir tahta parçasını alıp çıplak elleriyle parçalara ayırırken güçlü bedeninin hareket edişinin tadını çıkarıyorum - o kadar güzel bir barbarlık ki. Lezzetli bir ürperti omurgamdan aşağı inip bacaklarımın arasına yerleşiyor ve yanaklarıma bir sıcaklık gönderen yerlerimin ağrmasına neden oluyor.

Elim bir şeyin kaba kılları arasında geziniyor ve bakışlarımı sapı Bahari mavisi bir saç bandıyla bağlanmış bir fırçaya çeviriyorum. Cainon'un saçlarımdaki ellerini, kafa derimi acıtan sıkı örgüler halinde evcilleştirdiğini düşündükçe kanım donuyor.

Kaçın.

Başımı keskin, sarsıntılı hareketlerle sallayarak düşünceleri tünedikleri yerden uzaklaştırmaya çalışıyorum ve kupama nefret dolu bir bakış daha fırlatıyorum. Küçük, oyuk kütüklerin içine sokulmuş alet koleksiyonunu tararken onu tekrar serbest bırakmaya çalışıyorum.

Gözlerim bir keski ve çekice takıldı.

Belki de onu gevşetebilirim?

Kaplardan birinde yağlı bir bez bulup keskinin sapına sarıyorum, keskin ucunu cupla'nın zincirine dayıyorum ve parmaklarımı bir pençe gibi kıvrarak keskiyi yerinde tutuyorum. Çekiçe nişan alıp Rhordyn'e hızlı bir bakış attıktan sonra onunla aynı anda sallıyorum.

Keski üzerindeki zayıf tutuşum kayıyor, keskin uç yere çarpmadan önce bileğimde bir yarık açıyor.

"Kahretsin."

Yüzümü buruşturarak kanı durdurmak için bezi kullanıyorum, Cainon'un kupası hâlâ bileğime sıkıca kenetlenmiş durumda.

Bu zaman kaybıydı.

"Ne yapıyorsun?"

Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, çekici bir şangırtıyla yere düşürdüm. Kapı aralığında Rhordyn'le yüzleşmek için döndüğümde yanaklarım yanıyor, ellerimi arkamda birleştiriyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Mükemmel bir şekilde tasarlanmış şişkin kasları, göbek deliğinden *aşağıya doğru bir çizgi* oluşturan siyah saçlarının arasından akan ter ...

"Orlaith."

Gözlerim yukarı fırlıyor, onun dipsiz siyah havuzlarına dalıyorum.

Gümüşi tekrar görmeyi arzuluyorum. Benden neden sakladığını bilmiyorum. "Hiçbir şey," diye geveliyorum, kumaşı sıkıca kavriyorum.

"Neredeyiz biz?"

Yavaşça ilerliyor. Yırtıcı bir şekilde.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Terk edilmiş kulübe. Sen uyurken temizledim."

Kelimeler ezilmiş kadife gibi, bu kadar sessiz sunulamayacak kadar derin ve karanlık. Ve bana doğru sinsice ilerleyişiyle birleştiğinde, omurgamın kırılmak üzere olduğundan yarı yarıya eminim.

Göğüs göğüse durana kadar göz temasını sürdürüyor, her nefes aramızdaki boşluğu siliyor. Yavaşça elini kaldırıyor ve arkama doğru uzanıyor.

Yüzümü pürüzsüz tutmama rağmen kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Vurdumduymaz.

İri, nasırlı elinin ezici gücüyle kırılğan bileğimi kavrarken gölgeli bakışlarını tutuyorum ama beni hiç de ezmiyor. Tutuşu neredeyse... şefkatli. Çizim yaparken kömürü kucakladığını hayal ettiğim gibi.

Nedense gözlerimin arkasını yakıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ama bakışlarını tutmaya devam ediyorum, o mürekkep gibi derinliklerde bir şey *ona güvenmem için haykırıyor*.

Sorun şu ki, kendime güvenmiyorum.

Şimdi güvenmiyorum. Hiçbir zaman güvenmeyeceğim.

"Sonsuza dek bekleyeceğim, Milaje."

Kelimeler tereyağı yumuşaklığında. Yarama tuz bastı. Cümleleri böyle özenle kullanmayı ne zaman öğrendi? Neden şimdi?

Sonsuza kadar bekleyeceğim.

İşin kötü tarafı, ona inanıyorum. Ve bu gerilime *sonsuza kadar değil*, bir dakika daha dayanamam.

Yavaşça ve nabzım kulaklarımı tırmalayıp bezi bırakıyorum ve kolumu serbest bırakıyorum, bileğimde bir çizgi halinde kan sızan yarayı ortaya çıkararak aramıza çekmesine izin veriyorum.

Dam

la.

Dam

la.

Dam

la.

Gözlerindeki karanlık, onları çevreleyen deriye akıyor, köpek dişleri o kadar hızlı aşağı kayıyor ki, birinin boğazını ne kadar çabuk parçalayabileceğini ürpertici bir şekilde görüyorum. O kadar derin bir ses çıkarıyor ki kemiklerimi titrettiğini hissediyorum.

Bana öyle bir bakıyor ki beni küçük parçalara ayırıyor. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Nefesim kesiliyor, kalbim gümbür gümbür atıyor. Sözlerindeki tüm yumuşaklık kayboldu; şimdi elindeki balta gibi keskin ve sert.

"Ne? Hayır! Hayır! I-"

Başparmağı bileğimin yan tarafını okşuyor, orada elimi kurtarmaya çalıştığım onca zamandan kalma bir çürük oluşmuş.

Kaşlarını çattı. "Milaje, sen sadece klipsi aç."

Sikeyim.

Kupayı yavaşça çevirirken kaşları daha da çatılıyor. Tokaya dokunuyor, sonra parmağını geri çekerek yanmış bir et damgasını ortaya çıkarıyor.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyor, enerjisi odayı öyle bir dolduruyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Ben- ben onsuz yakalandım ve Cainon-"

Gözlerindeki o derin karanlığı bir kez daha yakaladığımda kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Bana izlendiğimi hissettiren.

Avlandım.

Sanki şu ana kadar bir şekilde fark etmediğim yavaş, sinsi adımlarla çember içine alınıyorum.

Elini bileğime doluyor ve cupla'mı çakıl taşları gibi yere düşen

parçalara a y ı r ı y o r .

Nefesim kesiliyor ve bir adım geri çekiliyorum, elimi göğsüme bastırıp çıplak bileğimi ovalarken yere saçılmış mavi ve altın parçalarına bakıyorum.

Çok güzel *çıplak*.

Ağlayabilirdim, başımı kaldırıp Rhordyn'in derin ve sert nefes aldığını, geniş omuzlarının şiştiğini gördüğümde bu his hızla şaşkınlığa dönüşüyor.

Ve gözleri...

İçine düşebileceğimden emin olduğum kara delikler.

"Bana cevap ver, Milaje." Boynunu kırıyor, ellerini yumruk yapıp uzatıyor. "İnsan neden kendini bileğine lehimlemiş biriyle kendi isteğiyle bir çiftleşme törenine girer ki?"

Ona bakarken gözlerim açılıyor, dilimin ucunda kelimeler düğümleniyor.

Törene geldiğimi nereden biliyor ki?

"Onun kanı kokuyorsun," diye kestirip atıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Avucun, Orlaith. Bahari'de kültürlerinin bir parçası da sapkın çiftleşme törenleri sırasında kanı karıştırmaktır."

Kalbim duracak gibi oluyor, bakışlarım elime sarılı ipek şeride kayıyor. Gözlerimin parladığını, törenin sersemletici parçacıklarının yüzeye çıktığını hissediyorum:

Cainon elimi tutmadan önce avucumdaki keskin kesik, ıslak ve sıcak bir şeyle kayganlaşmıştı.

"Konuş benimle,
Milaje." Ona göz
kırpıyorum.

Ne söylememi istiyor? O törene planımın işe yarayıp yaramayacağından emin olmadan gittiğimi mi? Doping sisi, çiftleşmeyi gerçekleştirebilmem için sistemime zamanında işlememiş olsaydı neler olabileceğini düşünüp durduğumu mu? Cainon'u zehirli bir öpücüğe ikna edecek ve onun-

Hayır.

Belki de ona sıvı bane ile neredeyse nasıl boğulup öldüğümü anlatmamı istiyordur? Tek düşünebildiğim başarısız bir şekilde öleceğim miydi? Hücredeki küçük kızın kalbinde sönmemiş bir umutla öleceğini, belki de Cainon'a onu özgür bırakmam için bana ikinci bir şans kazandırması için söylediğim iğrenç, aşağılık sözlere inanacağını mı?

Belki de ona Calah'ın beslenme alanına rahatlama gözyaşları dökerek girdiğimi çünkü onun var olmadığı bir dünyada yaşamaya devam etmek istemediğimi söylememi istiyordur?

Ya da belki de o iskelede kolyemi nasıl kopardığımı ve Cainon'u öldürmeye çalıştığımı anlatmamı istiyordur? O sapkın, bencil adamı bitirmeyi ne kadar fevkalade bir şekilde başaramadığımdan çünkü kırıldığımdan.

Lanetli.

Çünkü dünyadaki tüm iyilikleri süzüyorum ama çirkin kalıntıları bırakıyorum.

Ona ölüme baktığımı ve *güldüğümü* çünkü o anda Cainon'un kendisi kadar ölüme layık bir canavarı öldürmek üzere olduğuna gerçekten inandığımı söylememi mi istiyor?

Kaçın.

Dönüyorum, lavaboya doğru ilerliyorum, musluğu çeviriyorum, borular birkaç dakika boyunca inliyor ve sonunda su damlıyor. "Söyleyecek bir şeyim yok," diye mırıldanıyorum, avuçlarımın içini doldurarak. Yüzüme su sıçratıyorum, sonra bileğimi damlayan suyun altında gezdirip kanımın süzülüşünü izliyorum. "Bunu bir kaba koymamı ister misin, yoksa artık lekeli mi?"

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda kendimden nefret ediyorum ama saldırmak savunmaktan daha kolay.

"Saptırma," diye homurdanıyor ve omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. Kollarını kavuşturmuş, odanın diğer ucundan bana bakıyor. "Seni boğan şeyler var ve sen onlara izin veriyorsun."

Bakışmamızı kesiyorum ve elimdeki bağı koparıp lavaboya atıyorum, sonra da kesiği öyle bir ovuyorum ki kanıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, elimi bir kalıp sabunla köpürtüyorum.

"Ne zaman bir şeyler tıktırırsan, o ilmiği sıkıyorsun," diye homurdanıyor ve ben daha derine iniyorum... daha *derine*. Kanalizasyondan daha fazla kan akmasını izliyorum. "Ya da belki de istediğin *tam olarak budur?*"

Kaçın.

Titreyen ellerimi tekrar yanaklarıma sıçrattığım su damlasının altında birleştiriyorum. "Yanılıyorsun." Lavabonun yanındaki bezi alıp yüzüme bastırıyorum ve sertçe ovalıyorum. "Ben gayet iyiyim."

Ses tonum sert.

Reddedici.

Tam bir *durak*.

Vücudu omurgamla aynı hizaya geliyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Örtüyü indirirken, ellerinin lavaboyu iki yanımdan kavradığını ve beni içine hapsettiğini görüyorum.

Dudakları bir kış rüzgârı gibi kulağımı yalayıp geçiyor ve Rhordyn'in büyük boy gömleğinin açık yakasından boynuma ve çıplak omzuma doğru bir ürperti yayılırken doğru düşünme yeteneğimi alıyor. Gözlerini üzerimde hissederek başımı kaldırıp yansımamızdaki bakışlarıyla buluşuyorum; güneş artık gölgeliklerin altına gömülmüş, pencere camını mükemmel bir yansıtıcı yüzeye dönüştürmüştü.

"Bana bir daha yalan söyle," diye mırıldanıyor, tehdidini öylesine dengeli bir hassasiyetle dile getiriyor ki buzlu bir bıçak gibi omurgamdan aşağı kaydığını hissediyorum. "Sana meydan okuyorum."

Bu çok fazla. Çok ağır.

Çok yoğun.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi kesiyorum, vücudumda ona doğru eğilmem için çılgılık atan her hücreyi görmezden geliyorum. Elimi boynunun arkasına dolamam ve dudaklarımız ateş ve buzun çarpışmasına dönüşene kadar onu aşağı çekmem için.

Benim *değil*. Şansımızı mahvettim. Onu mahvedeceğim. Tekrar.

Kaçın.

Soğuk elleri kollarımın üst kısmına yerleşiyor, sesi çok yumuşak, "Hasarının ağırlığından kurtulmanın bir yolunu bulmalısın Orlaith. Yoksa seni dibe çekecek."

Sonra da gider.

Kapı kapanır kapanmaz bükülüyorum, kollarımı yukarı kaldırıp bankın kenarına yapışıyorum ve sıkılaştıran boğazımdan yavaş, sabit nefesler alıyorum. Burnumdan giriyor, ağzımdan çıkıyorum...

Ben çoktan battım.

I Kapıyı açıyorum, kulübeden çıktığım anda bakışları tenimi sıyrıyor. Gözlerinden kaçarak çimlerin arasından bir yol açtım. Ateş ışığının çemberinde durmuş, yıldızları öpmek için yükselen duman bulutuna bakıyorum.

Kalbim bir kafese kapatılmış vahşi, huzursuz bir peri...

Hasarınızın ağırlığından kurtulmanın bir yolunu bulmalısınız.

Buz gibi bakışlarının kolumdan aşağıya, elimde asılı duran makaslara doğru indiğini hissedince bakışlarımı k a ç ı r ı y o r u m .

Kütüklerden birinin üzerine oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini kavuşturmuş, kalın, koyu, sarmal saçlarının altından beni izliyor -Hepsi kabaca yontulmuş mükemmellik.

Hiç şu anda olduğu kadar gerçek ve ulaşılabilir görünmemişti. Ve ben kendimi hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

"Bir konuda yardıma ihtiyacım var." Başını sallıyor.

Alt dudağımı çiğniyorum. "Muhtemelen bunun aptalca olduğunu düşüneceksin..."

"Dene beni," diyor, sesi kalın. Sözcükler pekmezin içinden söylenmiş gibi.

"Can you ..." Boğazımın arkasında yutkunmakta zorlandığım bir yumru oluşurken bakışlarını kırıp elimdeki makasa bakıyorum. "Saçımı kesebilir misin?"

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, sanki iplerin ucunda asılı duruyorlar. Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda -yanaklarım o kadar sıcak ki, çatırdayan korlardan daha kırmızı olduklarından eminim- botlarının uçlarının ayak parmaklarımı öptüğünü görüyorum.

Ayağa kalktığını bile fark etmemiştim.

Aşağı uzanıp makası sıkı kavrayışından kurtarıyor.

Boğazımı temizleyerek etraftan dolaştım, az önce oturduğu kütüğün üzerine çöktüm ve saçlarımı omuzlarımdan geriye doğru ittim. Saçlarımı içeriye doğru taradım, altın ipekten bir tabaka haline gelene kadar tüm düğümleri çözdüm, sonra lavaboya kustum, Cainon'un geçmiş sözleri nefesimi kesene kadar bayılacakmışım gibi hissettim.

Bunu asla kesmeyeceksin, anlıyor musun?

Rhordyn'in haklı olduğunu fark ettim.

Eskiden olduğum kişi değilim. Daha önce olmayan yerlerimde yeni yaralar ve çatlaklar var. Ayaklarımın tabanı, buraya gelmek için koştuğum devedikeni tarlasından dolayı parçalanmış durumda.

Artık parmaklarımı ağır uzunluklarda örmekten zevk almıyorum ya da etrafımda bir kalkan gibi asılı durmasından güvenlik ve memnuniyet duymuyorum. Bunun yerine, bana tüylerimi diken diken eden çirkin şeyleri hatırlatıyor. Kendimi güçsüz ve kapana kısılmış hissettirdi. Sanki sesim kesilmiş gibi.

Sanki bedenim artık *benim değilmiş* gibi.

Nefret ediyorum.

Gitmesini istiyorum.

Rhordyn önümde çömelıyor ve ben yanağımdan bir damla gözyaşını silerek bakışlarımı yere indiriyorum.

"Ne kadar kısa?"

"Umurumda değil."

Öne doğru uzanıyor, parmağını kalın bir saç teline doluyor ve omzumun üzerinden çekerek aramızda bir ip gibi sarkıtıyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum, yanağımdan aşağı süzölmeyi bırakmayan sinir bozucu bir böcekmiş gibi bir gözyaşını daha siliyorum.

Olumlu.

"Emin görünmüyorsun, Milaje."

"Yap şunu," diye mırıldanıyorum ve gözlerine bakma riskini göze alıyorum. Gümüş rengi.

Nefes kesici gümüş.

Bu tek bak yağmalar benim ruh ve alır benim nefes Uzakta. Onu tutmam için bana meydan okuyor.

Makası kaldırıyor ve kesiyor.

Yumuşak bir rahatlama dalgası üzerime sıcıyor ve iki metrelik bir saç ipi elinde gevşekçe sallanırken ürpererek bir iç çekiyorum.

"Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum, daha kısa olan parçayı sıkıştırmak için uzanıyorum, başparmağımı kopmuş uçlar üzerinde ileri geri sürtüyorum...

Bu mükemmel.

"Devam et."

Gevşek uzunluğu yere bırakıyor ve başka bir parçayı öne doğru çekerek tekrar kesiyor, beni sessiz kesiklerle serbest bırakıyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ama kaşları kısılmış, bakışları konsantre olmuş.

Göğsünden bir pençeyle hayata geri dönebilen bu iri yarı, heybetli, güçlü adam... saçımı kesiyor, o kadar odaklanmış ki gökyüzü düşse farkına bile varmaz diye düşünüyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor, yanağımdan bir damla yaş daha süzölüyor.

Bakışları değişiyor, önce ağzıma, sonra gözlerime yöneliyor, derinliklerinde bir şeyler yanıp sönüyor. "İşte orada," diye fısıldıyor; kelimeler o kadar sessiz ki yüksek sesle söylemek isteyip istemediğini merak ediyorum.

Tabii yaptığının farkına varırsa.

Ayağa kalkıp arkamda dolanırken göğsümün içinde serin bir rahatlama dolaşıyor, tüm çiğ ve harap parçaları bir merhem gibi yatıştırıyor.

Kör metal kenar, başka bir parçayı yakalamak için makası her açtığında omurgamı gıdıklıyor, keserken... keserken... saçımdan sağlıklı ısırıklar alırken cildimi tüylerim diken diken oluyor. Çimenlere altın rengi kıvrımlar bırakıyor.

Onların yerine dikenli kendinden nefret sarmallarının solduğunu hayal ediyorum; koparılan her bir tel koparılmış bir dokunuş.

Gevşemiş bir
gülümseme.

Arındırılmış bir
yalan.

Yuvarlanan her düğüm, yüklü ruhumdan bir ağırlık kaldırıyor, kaburgalarımın, kalbimden pişmanlık otlarını çekiyor.

Bir başka ağır sarmaşığı koparıyor ve bir başka dikenli sarmaşık göğsümün içinde solup ciğerlerimi gevşetirken sırtımdan aşağı yuvarlandığını hissediyorum.

Nefesim.

"Bu işte pek iyi değilim."

Tekrar gülümsedim. "Eminim sorun yoktur."

Etrafımda dolaşıyor ve o görmeden önce gülümsememi gizliyorum. Çömelip ensem arkasına uzanırken kaşlarını çatıyor, sonra saçlarımdan geriye kalanları öne doğru çekiyor ve hareketlerinden nazik olmaya çalıştığını anlayabiliyorum, tıpkı bir fareyi kucaklayan bir dev gibi, kazara ezmemeye dikkat ediyor.

"Sağ taraf çok daha kısa," diye mırıldanıyor. "Eğer beğenmezsen, eşitleyebilirim..."

Söylenmemiş sözleri gözlerinde görüyorum. Saç tellerini gururlu bir sevgiyle düzeltişinde.

Hoşuna gitti.

Sadece bu bile bu şekilde kalmasını istememe neden oluyor.

"Hayır, bayıldım." Parmaklarımı yanlardan geçiriyorum, sol taraf hala koltuk altıma ulaşacak kadar uzun. "Hiçbir şeyi değiştirmiyorum," diye fısıldıyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallayıp makası yere bırakıyor ve yahniyi karıştırmak için tencerenin yanına çömeliyor. Göğsümün etrafındaki zincirlerden birini gevşettiği gerçeğinden bihaber.

Ona daha da çok aşık olduğum gerçeğinden habersizdim.

Karanlıkta iki canavara dönuştük, acı veren sırlar çift uçlu sivri uçlar gibi aramıza saplandı. Ona zarar vermeden daha fazla yaklaşmam ve yaklaşmayacağım da.

Yine mi?

CHAPTER 50

RHORDYN

T Güveç fokurduyor ve buharlaşıyor, alevler tencerenin altını yalıyor. Ateşe bir parça daha odun atıyorum, kıvılcımlar patlıyor.

Bir kütüğün üzerine oturmuş, dirseklerimi dizlerime dayamış, bakışlarım *ona* kayıyor - alevleri izliyor, bir parça otlı oynuyor.

Kalbim boğazımda güm güm atıyor.

Onları aşağı çeken ağırlık azaldıkça, bu gevşek dalgalar yüzünü, *ona* kesici, egzotik bir hava veren bu vahşi şekilde çerçeveleyiyor.

Onu bir savaşı gibi gösteriyor.

Ona bir tarafını kısalttığımı söylemedim çünkü omzundaki o izden çiçekli hayaletler gibi büyüyen kristal gülleri çerçeveleyeceğini düşündüm, son gördüğümünden beri mutasyona uğramıştı. Yer yer yükselmiş. Göğsünde ve boynunun yan tarafında daha da uzamıştı. Kolyesini tekrar sabitlemeden önce sahildeki çiçekleri saydığımı *ona* kesinlikle söylemedim - on iki tane. Çoğu pipo büyüklüğünde, kiraz kadar ve ikisi de mandalina büyüklüğündeydi.

Nefes kesici. Ve çok rahatsız edici.

Yeteneklerinin farkında olduğundan şüpheliyim. Eter Dağı'ndan dökülen ve o zamandan beri avlanan ırkının büyükleri gibi kendi ışığını kullanma gücüne sahip olduğunu.

Öldürüldü.

Farkında olsun ya da olmasın, ışığı korku zamanlarında çatlaklardan sızıyordu - tıpkı

Yıllar önce kendini Vruk'lardan saklamıştı.

O çiçekler bana çok şey anlatıyor.

Çok az.

Bana ısırdığı kelimeleri söylüyorlar. Nefesini boğmaya devam edenleri. Kolunun arkasındaki dört kesik çıkıntı ve çürükler bana geri dönmeye çalışabileceği ya da çalışamayacağı zararlı eğilimleri olduğunu söylüyor.

Anahtar kelime

denemek. Çok

fazla.

Çok az.

Bakışları yukarı kayıyor, benimkini yakalıyor, yanaklarına süzülen bir kızarıklık, çizilmiş tenine çok ihtiyaç duyduğu rengi getiriyor. Saçının kısa kenarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sanki kalkanlarının arkasını göreceğimden korkuyormuş gibi uzaklara bakıyor.

Çok az şey biliyor, ben zaten onların altındayım.

"Daha önce bulduğum yer neydi?" diye soruyor, kesilmiş saçlarını toplayıp oturduğu kütüğün arkasına yığarken.

Boğazımı temizliyorum, yahniyi karıştırmak için ileri uzanıyorum, umarım iyi kokuyordur. O kapıdan çıkıp gittiği anda, tencereye doldurduğum tüm otlar etkisini yitirdi. Umarım dünyanın gerçekte ne kadar yavan olduğunu asla öğrenemez.

Eğer yaparsa, onu yine hayal kırıklığına uğratmış olurum.

"Büyük Arınma kıtanın büyük bir bölümünü cama çevirdi, ancak patlamanın o zamandan beri patlayan ve bu mağarayı oluşturan bir gaz cebini serbest bırakıp bırakmadığını merak etmeye başlıyorum. Tabanında Eter Dağı'ndaki çanaktaki suyla aynı görünen ve kokan ıslıklı bir su kuyusu vardı. Bir Vruk'un sanki yeni doğmuş gibi havuzdan çıktığını gördüm."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Yani o mağara-"

"Sürekli Vruk üretiyor, evet."

Küçük bir duraksama geçiyor. "Ve aşağıda kimse yoktu..." alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve kemirdi, "şarkı mı söylüyordu?"

"Mağarada mı?" Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden olsun ki?"

"Beni görmezden gel," diye ağzından kaçırıyor, gözleri temkinli düşüncelerle çalkalanıyor. "Geri dönüp onu yok etmeliyiz," dediğinde bu konuda ona baskı yapmak üzereydim.

Daha dik oturuyor, sanki şu anda sıçrayıp oraya atlamak istiyormuş gibi. Kafasının içine daha fazla girip tam olarak ne yapabileceğimizi düşündüğünü görmek isterdim. O şeyi kütüklerle mi dolduracağız? Vruklar onları göz açıp kapayıncaya kadar keser.

"Bir anlamı yok," diye g rl yorum, daha çok *başka yerlerde* daha fazla açıklık olabileceği gerçeğinden endişe duyuyorum - *belki de* akışı durduracak nem emici gölgelerin olmadığı yerlerde. "G r n  e göre Irilak'ın yuvasından hiçbir şey geçemiyor."

"Doğru değil. Parith duvarlarının dışında bir Vruk gördüm." Kaşlarımı kaldırdım. " imdi mi gördün?"

Başını sallıyor. "Beni kovaladı. Ya oradan geldiye?"

Başımı yana eğerek, "Yetersiz beslenmiş görünüyor muydu?" diye sordum.

"Kesinlikle *açtı*," diyor ve titrerken gözlerinin üzerinden bir gölge geçiyor, sonra ba ını sallıyor. "Ama hayır, yetersiz beslenmiş değildi. Güçlü görünüyordu. En verimli çağında bir canavar. Bu kadar b y yebildiklerini bilmiyordum."

Pek çok şeyi bilmiyor.

"Mağaradaki tüm Vruklar, köpeklerin köpekleri yediği bir dünyaya doğuyor. Yaklaşan kıyamet çukurundan kaçacak kadar çaresiz olanlar, hızla yok edildikleri kasvetin içine atılıyorlar. Oradan geldiğinden   pheliyim. Eğer bir şey varsa, o mağara, aksi takdirde daha az elverişli şeyleri avlayacak olan büyük bir Irilak sürüsünü meşgul ediyor. İnsanlar gibi."

 rkilerek bana sert bir bakış fırlatıyor ve içimdeki belli bir parçayı guruldayan, a  bir kıpırdanmaya iten o koruyucu içgüdüleriyle övünüyor. "Hepsi  yle değil..."

Evet,  yle.

Onu zorlamıyorum. Bırak k  k gölge arkadaşı hakkında en iyisini d   ns n. Ona zarar vermeyecek ve kaledeki herkes onun benim koku hattımı geçemeyeceğini biliyor. Taktığı yüzük yüzünden Baze'e zarar vermeyecek - buna inandığından ya da teoriyi test etmeye istekli olduğundan değil.

Orlaith bu şeyi besliyor ve bunu ona söylemeye hiç cesaret edemedim, ancak yakındaki köy halkını avlamakla ilgilenmemesi için onu dolduruyorum. Bir Irilak birkaç günde bir tek bir fareyle hayatta kalamaz, yine de onun aksini düşünmesini sevimli buluyorum.

Güveci tekrar karı tırıyorum, etin bir kısmını kaldırıp parçalanmaya ba ladığını görüyorum.

"G  s ne ne oldu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Yanakları kızardı. "Eskiden dövmelerinin olduğu yerdeki izler. "D vmelerin ..."

Ben derime kazınmış yaralara bakarken sözünü kesiyor, sanki biri kenarları soyulup tırnak gibi serbest kalana kadar rünlerle uğraşmış gibi. Ortaya çıktıklarında da biraz öyle hissettim, ama çok daha büyük, daha acı verici bir ölçekte.

"Bir şey kırdım," diyorum ve dikkatimi tekrar yahniye veriyorum.

Şimdi sadece geri kalanını kırmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Acı verici

görünüyor."

Omuz

silkiyorum.

Acı, onun tohumunun göz kırpışını izlemek, acı verici sürüklenmelerle ruhumdan sökülmeye çalıştığını hissetmektir. Acı, her saniye onu kaybetmeye bir saniye daha yaklaşıyormuşum gibi hissetmektir.

Acı, kaybolmak umurunda değilmiş gibi hissetmektir. İzler böcek ısırtığı gibi kalır.

"Yara izi kalacak gibi görünüyor."

Başımı kaldırıp bakışlarını yakalıyorum, alevler leylak rengi derinliklerden yansıyor. "Belki de yaralarımı saklamaktan bıkmışımdır?"

Dikkatini tekrar ateşe verene kadar bir saniyeden fazla dayanamıyor. Beni tekrar kalbimden bıçaklayabilirdi ve bu kadar acıtmazdı.

Tencereyi karıştırıyorum, onun sıcak, dikenli bakışlarının küçük aralıklarla göğsüme değdiğini hissediyorum, sanki bir şeyler çalışıyormuş gibi. "Bunun için... bir merhem yapabilir miyim?"

Yukarı bakıyorum.

Gözlerinde bir şey var, en ufak bir ışık zerresi beni neredeyse parçalıyor. Hayata patlayan bir yıldız gibi.

İz bırakmayacak. Yaptığı işaretin aksine, yaralar iyileşecek. Eninde sonunda. Ama bana o parıltılardan bir tane daha kazandıracaksa, beni püre haline getirilmiş otlarla boyamasına izin vereceğim.

Aceleyle devam ederken yanakları yeniden kızarıyor. "Kulübede bazı otlar var. Sanırım kapının yanında biraz Prunella Vulgaris gördüm. Pek çok şeye iyi gelir. Bu şeylerle pek ilgilenmediğini biliyorum ama düşündüm de... şey..."

İlgilenmediğimden değil. Rai'nin de benzer ilgileri vardı. Sadece bakmamak daha kolay.

"Elbette, Milaje. Keyfine bak."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ve öyle hızlı ayağa fırladı ki kışının y a n d ı ğ ı n ı düşünbilirdiniz. "Aklınızın uçmasına hazır olun. Ben

şimdiye kadar kullandığın en iyi merhemi yapacağım."

Daha önce hiç kullanmadığım için bunu başarmak zor değil.

Gömleğim kalçalarından sarkarken ve hafif omzundan dökülürken, kapıya doğru koşarken hafif bir gülümsemenin serbest kalmasına izin veriyorum. Gözden kayboluyor, kokusu sert bir esintiyle uçup gidiyor ve ben anında güvecin koca memeli aromasına vuruluyorum - iç açıcı ve ağzımı sulandıran botanik kokularla dolu.

Karnının guruldadığını duydum. Benimki de aynı sesleri çıkarıyor. En son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum.

Bir süre sonra, göğsüne dayadığı tahta bir kâseyle kapıdan içeri daldı. "Güveci karıştırmayı bırakman gerekecek," diye anons ederek önümde diz çöküyor.

Kalın kirpiklerinin altından bana bakarken beklentiyle kaldırdığı parmaklarını sürüklediği kahverengi çamur bulamacına kaşlarımı çatıyorum.

Boğazımı temizleyerek kaşığı çıkarıp kapağı tencerenin üstüne koyuyorum, arkama yaslanıyorum ve kalçalarımın arasında ona yer açıyorum. Bir fırçayı tenimde gezdirir gibi yaralarımı boyamaya başlıyor, konsantrasyon içinde alt dudağını dişliyor.

Başka tarafa bakıyorum; ateşe odaklanıyorum. Kendimi bir buz banyosunda hayal ediyorum ve onu gördüğümde yanmaya hazır değilmişim gibi davranıyorum.

Onun kokusu.

Bana *dokunduğunu* hissetmek.

Sahip olduğu güç hakkında hiçbir fikri yok. Sırf onun gülümsemesini görmek için dünyaları yıkabilirim.

"İskandinavya'ya doğru ilerlememiz gerekmiyor mu? Bir mavnaya otostop mu çekelim?" diye soruyor, parmaklarını tekrar yapışkanın içinde gezdiriyor ve köprücük kemiğimi boyuyor.

"Çok fazla trafik var. Bu yönde ilerlemeye devam edersek, sonunda Quoth Point yakınlarında ortaya çıkacağız."

"Sonunda," diye yineliyor, kaşlarının altından bana bakmak için duraklıyor.

Omuz silkiyorum. "Eğer kolay bir yol olsaydı, herkes o yolu seçerdi."

Ve kesinlikle yapmayız.

Yumuşak bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve yaralarımı yavaş, şefkatli vuruşlarla boyamaya devam ediyor, parmaklarını çimlere silmeden önce el işini incelemek için geri çekiliyor. "Hepsi bitti."

Çenem göğsüme düşüyor. "İyi görünüyor."

O kadar ışıl ışıl parlıyor ki neredeyse bir sonraki eylemimi yeniden düşünmeme neden oluyor.

Neredeyse.

Öne doğru uzanıyorum, tam ayağa kalkmak üzereyken boğazındaki bandajın düğümünü sıkıyorum. Elini kaldırıp bileğime doluyor, geniş gözleri bir ateş patlamasıyla parlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Yaralarını iyileştiriyorum."

"*Yaralarımın sarılmasını kabul etmedim,*" diye tükürüyor, bileğimi çekiştiriyor, dişlerini öyle bir birbirine vuruyor ki köpek dişlerinin kırıldığını hayal ediyorum.

Benim yumruğum o kadar hızlı iniyor ki yanaklarından renk akıyor.

"Ve enfeksiyondan ölmeni istemiyorum," diyorum, yavaşça. Sabit. Derimin alt tarafını kesen vahşilikten hiçbirine ihanet etmeden. "Elini bırak. Şimdi."

Dizlerinin üzerinde yükselirken üst dudağını geriye doğru *sıyırıyor*, yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve *hırlayarak* kalbimi yerinden oynatıyor.

Elimi saçlarının arasından geçirip hafifçe çekerek başını eğdiğimde nabzım sıcak ve ağır bir şekilde atıyor, vücudumdaki her hücre tutuşuyor. "Sana o ateş hakkında söylediklerimi unutma Milaje." Bakışlarım dudaklarına kayıyor. "Bu ağız, arkasında durmaya niyetli olduğundan şüphe duyduğum sözler veriyor."

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi kaşlarını çatıyor. Muhtemelen iyi bir şey.

"El. Şimdi."

İçini çekiyor ve elini gevşetiyor. Dönüp alevlere bakarken elimi saçlarından çekiyorum, sonra da kıç üstü yere, açık kalçalarımın arasına yığılıyor. Ormanı ateşe verecek kadar öfke saçarak başını eğiyor ve bana kirli bandaja ulaşmamı teklif ediyor.

Homurdanıyorum, saçlarını yana tarıyorum ve bağını çözmeye başlıyorum, havayı onun kanının kokusuyla baharatlandırıyorum. Onu tatmamın üzerinden bir günden fazla zaman geçmesine rağmen, havada acısının kokusu bu kadar yoğunken bir parçam bile onu yudumlamak için can atmıyor. Omzundaki o kopuk yumruların hayalleri peşimi bırakmıyor.

Şişelenmiş bir gülümsemeyi tercih ederim.

Bağın bir başka çözölüşü ve iç organlarımın etrafına sert çubuklar yerleştiriyorum. Bu, boğazının yan tarafındaki hasarın boyutunu ortaya çıkardığım anda serbest kalmaya çalışmasını engellemiyor.

Kanım donuyor. Ateş püskürüyor, Orlaith'in bir sonraki nefesi bir duman gibi dışarı üfleniyor.

Birden fazla kez yırtıldı - ikisi de ömür boyu iz bırakacak kadar derin. Birinde et parçası o kadar gevşek sarkıyor ki ağır kesici olmadan nasıl idare ettiğinden emin değilim.

Biraz daha derine inse boğazı parçalanacaktı.

İçimdeki o *şey kesik kesik atıyor*, damarlarım elektrik şoklarıyla tutuşuyor ve hâlâ bedenimi saran bağlara çarpıyor. Derimin altında hapsolmuş bir fırtına bulutu gibi kaynıyor.

Şişme.

"Bunlar farklı ağızlar tarafından yapıldı," diye mırıldanıyorum, sesim soğuk, kanlı vaatlerle dolu.

"Daha derindeki Calah adında bir *adamdı*," diye mırıldanıyor ve kalbim küt küt atıyor. "O-"

"Öldü. Onu yıllar önce indirdim."

Başını sallıyor ve aceleyle devam ederken sesinde bir titreme var, "*Şimdi* öyle. Baze onu körfezdeki bir adanın altında keşfettiğim yuvasında öldürdü. Tutsaklarını kurtardık. O iskeleye bu şekilde geldim. Diğerleri zamanında gemiye bindi."

Gözlerim parlıyor.

Bir başka başarısızlığım ve bu seferki neredeyse boğazını parçalıyordu.

Gökyüzüne bir ağırlık çöküyor, yağmur damlaları yukarıdan aşağıya sıcıyor, içeriden getirdiğim kaselere çarpıyor.

Zaman tasfiye eder.

Yüzümün iki yanına sıcaklık yerleşiyor. "Rhordyn..."

Sesi beni çekiyor ve artık kalçalarımın arasında oturmadığını, önümde durduğunu fark etmem bir anımı alıyor, şimdi yağın yağmurda sırlıslık olmuştur, elleri yanaklarımda.

Titriyorum.

Ateş sönmüş. Gökyüzünü tek tük karalayan şimşeklerin dışında onu aydınlatacak hiçbir ışık kalmadı. Ama onu görmek için ışığa ihtiyacım yok.

İçimde bir yıldız gibi parlıyor.

"Nereye gittin?" diye soruyor ve ben yutkunuyorum.

"Ben buradayım Milaje." Etrafindan dolanıp tencerenin kancasını çıkarıyorum, sonra elinden tutup kulübeye doğru götürüyorum.

Her zaman.

CHAPTER 51

ORLAITH

H Kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyor, beni kabine doğru çekerken aceleyle attığı her adımın altından su damlıyor ve Elini. Şimşek çakıyor, pencere camını şingirdatıyor, tencereyi yemek masasının üzerine koyarken, dolabı açarken, soğuk iliklerime kadar işlerken dolabın içini karıştırırken görüntülerini aydınlatıyor.

Fırtına o kadar hızlı bastırdı ve tüm ısıyı o kadar hızlı emdi ki kendimi Puddles'tan doğruca bir buz kutusuna atlamış gibi hissettim.

"Başka bir merhem yapabilir misin?" Rhordyn yerdeki bir sandığı karıştırıp bir mum ve biraz gazlı bez çıkararak sorar.

"Elbette," diye kekeliyorum, bakışlarımı tavandan sarkan bitki demetleri arasında gezdirirken dişlerim takırdıyor.

Mumu yakar ve gazlı bezle birlikte tezgâhın üzerine koyar, ardından yanındaki sepetten aldığı birkaç dal ve kabukla sobayı istiflelemeye devam eder.

Fırtınanın yanıp sönen ışıkları ve mumun titrek aleviyle ihtiyacım olan bitkileri toplarken, yanlışlıkla yakıcı bir şey almamış olmak için dua ediyorum. Buralarda bir yerde zehirli sarmaşık görmüştüm; kim neden onu saklamak ister ki?

İhtiyacım olan son şey ısı.

Rhordyn ateşle ilgilenirken ben de dallardaki yaprakları ayıklayıp mavi taş bir kâseye koyuyorum ve üzerine biraz su döküp daha önce bulduğum havan tokmağıyla ezerek bulamaç haline getiriyorum. Tam ezmeyi bitirmiştim ki Rhordyn

Arkamdan kayan bir dağ gibi yaklaşıyor, bir havluyu silkeleyip omuzlarıma örterken nefesimi kesiyor.

Bir şimşek daha çakarken ona geriye doğru bir bakış fırlatıyorum, cesur siyah gözlerindeki dehşet verici bakış beni etkiliyor. Çok vahşi ve dengesiz.

Daha önce hiç bu kadar perili, bu kadar *unutulmuş* görünmemişti; sanki yanmasına sadece birkaç kalp atışı kalmış gibi.

O güzel, korkunç bir muamma ve kafasının içine bakmak için her şeyi *yaparım*. Gözlerinin ardındaki karanlığı anlamak için.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Bir tabure çıkarıp oturuyor, beni kalçalarının arasına öyle buyurgan, gözünü budaktan sakınmayan bir duruşla çekiyor ki ciğerlerim sıkışıyor, oda onunla o kadar dolu ki bakışlarından kaçmak anlamsız geliyor.

Her yerde o var.

Etrafımda, derin, soğuk misk patlamaları halinde ciğerlerime akıyor. Kalbimin damarlarımda hızlı atımlarla pompalandığı tek unsur o.

Merhem kabını kaldırarak parmaklarını çamurun içine daldırıyor, başımı yana eğiyor ve boynumdaki yaraları sakın, soğukkanlı bir şekilde boyamaya başlıyor; bu, ondan yayılan enerjiyle bir tezat oluşturuyor. Tüylerim diken diken oluyor, boynumdan omzuma doğru yayılıyor, onun kudretli varlığı göğsümde öyle bir baskı yaratıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Kendimi sabitlemek için pencereden dışarı bakıyorum.

Gazlı bezi boğazıma doluyor, bağlıyor, sonra elimi kaldırıp yeniden iltihaplanan yaraları inceliyor.

Bir şimşek daha çakıyor, çıkan *patlama* o kadar yüksek ki pencere camı neredeyse sınırlarından kurtuluyor. Bu ürpertiye ta içime kadar hissediyorum. Bakışlarım Rhordyn'in dövmelerine kayıyor ve içlerinde dalgalanan parlak nabzın ...

Düzensiz.

Kaşlarımı çatarak, o avucumu merhemle boyarken diğer elimi kaldırıyorum ve parmaklarımın uçlarını sanki kendim yazıyormuşum gibi güzel kelimelerin üzerinde gezdiriyorum.

Teni dokunuşumun altında çakıl taşları gibi.

"Kızgınlar," diye fısıldıyorum, tekrar pencereden dışarı bakıyorum, çalkantılı danslarının dışarıdaki fırtınanın vahşi ritmiyle senkronize olduğunu fark ediyorum.

"Evet."

Fırtına onu çok mu etkiliyor? Onu heyecanlandırıyor ve gerginleştiriyor mu?

Boynunun yan tarafındaki yazıları izlemeye devam ediyorum, en üstteki yazı şahdamarının hemen altında bitiyor. Parmağımı tekrar aşağı doğru sürüklüyorum, göğüs ucunun etrafından dolanan bir çizginin ipucunu takip ediyorum.

"Ben olsam bunu yapmazdım, Milaje." Sesi boğuk bir gümbürtüye dönüştü.

"Neden olmasın?" Fısıldıyorum, göğüs kafesinden aşağı bir çizgi çiziyorum, parmağımın bir boya fırçasının ucu olduğunu hayal ediyorum. O, üzerinde sırlar döndürdüğüm bir kaya.

"Çünkü içimde senin iyi olduğunu görmek isteyen çok büyük bir parça var," diye ısıırıyor, sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi. "Ve eğer bana böyle dokunmaya devam edersen, kontrolümü kaybedeceğim."

Yukarı bakıyorum.

Beni bir avcı gibi izliyor, gözleri *heyecan verici olduğu kadar tedirgin edici de olan* o derin karanlığa dalmış.

Büyük bir *parçam devam etmek* istiyor. Ne demek istediğini öğrenmek için. Meraklı, aptal ve tamamen bencil bir yanım.

O benim olamaz.

Göğsündeki yara izine bakıyorum -parçalanmış dövmelerinin vahşi kalıntıları arasında yuva yapıyor- sonra elimi çekip arkama sokuyorum.

Hayır

.
Beni
mkini
.

Göğsünden derin bir gümbürtü yankılanıyor ve bakışlarını yaralı elime indiriyor, beni üst kollarımdan tutup nazıkçe yana kaydırmadan ve ayağa kalkmadan önce onu yeniden bağlamak için başka bir gazlı bez rulosu kullanıyor.

"Arkada bir odunluk var," diyor duvardaki kancadan bir pelerin çıkarırken. "Yakında döneceğim, umarım biraz daha kuru odunla."

Kapıyı açıp gidiyor, arkasından kapatıyor ve ben buraya daldığımızdan beri ilk tam nefesimi çekiyorum. Kendimi kontrol etmemi gerektiren tüm sebepleri hatırladığımda serbestçe titriyor. Duvarlarımı yıkıp aramızdaki boşluğu bir doğa gücü gibi sıkıştıran bu manyetizmaya teslim olamamamın tüm nedenleri.

Biri diğlerlerinden daha yüksek sesle bağııyor ...

Görünüşe göre Rhordyn'i öldürebilecek tek şey kalbine saplanan bir pençe, ama onun testereyle haşlanmış parçalara ayrıldıktan sonra geri döneceğini sanmıyorum.

Annemi severdim. Sevdigimi biliyorum.

Karanlığım hala onu parçalara ayırıyor.

Rhordyn'in gömleğini başımın üzerinden çekip yere atıyorum ve ellerimi yumruk yapıp serbest bırakıyorum. "*Benim değil,*" diye hırlıyorum, havluyu etrafıma sarıp göğüslerimin arasına sabitlemeden önce pantolonumdan sıyrılıyorum.

İç çekerek giysileri lavaboda yıkıyorum ve sobanın yanındaki rafın üzerine seriyorum.

Fırtına dinmiyor. Aksine, Rhordyn'in gittiği her dakika daha da huzursuzlaşıyor -çatıya çarpıyor, pencere camlarını kırbaçlıyor, duvarları titretiyor, sanki bana her açıdan uluyor.

Lavabonun üzerine eğilip saçımdaki fazla suyu sıkıyorum, bir şimşek çakması ağaçların arasında dolaşan kocaman, siyah bir gölgeyi tutuştururken pencereden dışarı bakıyorum.

Kalbim boğazıma sıçradı, nabzım dağıldı. Geriye doğru tökezliyorum, ağır bir *gümbürtüyle* kırımın üzerine düşüyorum.

Avuç içimi göğsüme bastırıyorum ve kendimi burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye zorluyorum; deri ve buzdan derin, rahatlatıcı yudumlar çekiyorum.

Nefes al...

"Sadece hayal gücüm," diye mırıldanıyorum, ellerimle yüzümü ovuyorum.

Soğukla hiçbir ilgisi olmayan tüm vücut titremesini üzerimden atıp ayağa kalkıyorum, tekrar pencereye doğru ilerleyip dışarı bakıyorum. Bir şimşek daha çakıyor ve tek gördüğüm soğanlı bulutlara doğru uzanan ağaçlar.

Belki de deliriyorum.

Dikkatimi Rhordyn'in masanın üzerine koyduğu tencereye veriyorum. Kapağı kaldırıyorum ve doyurucu, bitkisel kokuyu içime çekiyorum, midem uyuyan bir deviyandıracak kadar gürültülü bir şekilde gurulduyor.

Bu benim bir *süredir* ilk yemeğim olacağı için şaşırtıcı değil.

Bir dolabı karıştırıyorum ve iki kase, kaşık, bardak ve bir kepçe buluyorum; onları çalkalıyorum, bir sürahi su ve arkaya sıkıştırılmış küçük bir cam tavşanla birlikte masanın üzerine koyuyorum. Gümbür gümbür ayaklarının üzerine tünemiş, bir yonca yaprağını kemiriyor, kafasından dibine kadar açılmış bir delik, büküp çıkardığım kullanılmış bir mumun kalıntılarını tutuyor.

Tavşanı masaya bırakıp daha önce hiç görmediğim bir tutam mor çiçeğe uzanıyorum, devedikenini dikenleri parmaklarıma battığında bir nefes tıslıyorum. Küçük kırmızı noktaları emerken dikenli sapsarı taçlandıran çiçeklere kaşlarımı çatıyorum, sonra bir kahkaha atıyorum.

Aslında, oldukça uygun.

Tabureyi sürükleyerek yukarı tırmanıyorum, buketi tavana bağlayan bağı çözüyorum, sonra aşağı atlıyorum ve saplardan kaçınarak kurutulmuş çiçekleri tavşan vazosuna koyuyorum, dudaklarımı bir gülümseme süslüyor.

Şirinmiş.

Masanın bir tarafına bir kase, kaşık ve fincan koyuyorum, sonra durup diğer kaseye bakıyorum, hevesimi gölgeleyen bir şüphe girdabı. Onun için her zaman bir sofr kurulurdu... ama o hiç yemek yemezdi.

Bu sefer neden farklı olsun ki?

Kaseyi elime alıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Homurdanan midem benim yerime karar veriyor ve omuz silkiyorum. O da aç olmalı ve eğer değilse...

Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

Onun takımını benimkinin karşısına yerleştiriyorum, kepçeyi tencerenin yanına koyuyorum, sonra geri çekiliyorum, huzursuz enerji ve söylenmemiş sözlerle dolu bu küçük odaya getirilen küçük aydınlık dokunuşuna gülümsüyorum. Derin bir nefes alıp veriyorum ve kapıya bakan koltuğa çöküp çenemi kenetlediğim ellerime dayayarak bekliyorum.

Ve bekle.

Karnım gurulduyor, fırtına duvarlara öyle sert vuruyor ki hayal gücüm kapının hemen dışında her türden canavarı resmediyor. Pencerenin diğer tarafında, içeri bakıyor.

Ya o sadece benim hayal gücümün bir ürünüyse ve ben burada oturmuş geri gelmeyecek bir hayaletle yemek yemeyi bekliyorsam?

Göğsüm sıkışıyor, bakışlarım başucumdaki fiçinin üzerindeki nota yöneliyor, onun güzelce karalanmış kelimelerini eskiden içkimi yudumladığım gibi yudumluyorum.

I'm here.

Ya sen?

Deliriyor muyum?

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, sonra açıyorum. Tekrar yapıyorum.

Tekrar.

Beyaz arşıflara bürünmüş altın rengi bir odada, göğsüme kıymık gibi saplanmış yerine getirilmemiş sözlerle bir cupla içinde zincirlenmiş olarak uyanmıyorum. Hâlâ buradayım, hâlâ *onun* kokusunu soluyorum.

Hâlâ bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna inanıyorum.

Kapı ittirilerek açılıyor ve Rhordyn bir fırtına bulutu gibi odaya doluşup her şeyi cüceleştirirken, tüm havayı kapıp rehin alırken nefesim kesiliyor.

Ama buna ihtiyacım yok. Şimdi değil.

Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar ciğerlerimdeki nefes yerine onun burada ve canlı görüntüsünü seçerdim.

Göğsümdeki gerginlik hafifliyor ve dikkatimi bakımsız kabartma kubbemdeki bir çatlağa çekiyor. Dalgalanarak kıvrılan tek bir sarmaşık, güneşe uzanır gibi kalbime doğru uzanıyor.

Deliğe geri sokuyorum ve boşluğu kapatıyorum.

Rhordyn kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, kollarında ıslak pelerine büyük, yumrulu bir koli gibi sarılmış odun olduğunu tahmin ettiğim bir yığın var. Saçlarından su damlıyor, giysileri sıırılsıklam, çizmelerini silkeleyip odaya doğru ilerliyor.

Bana bakıyor, gözleri alçalırken ifadesi okunamıyor, sonra yemek masasına doğru kaymadan önce tekrar yükseliyor, bakışları ayarları gözden geçiriyor. Tüm dünya durmuş gibi görünürken kalbim içten içe çarpıyor.

Fırtına bile durmuş gibi görünüyor.

Yavaşça odanın içinde ilerliyor ve hareketlerinde tam olarak anlamlandıramadığım bir şey var, her zamanki gibi yumuşak ve zarif değil, sanki her adımı kazanılmış bir savaş gibi. Bana bir kez daha bakarak odunları sobanın yanındaki yere yerleştiriyor.

Mide bulantısı içime doluyor ve iştahımı tamamen kesmekle tehdit ediyor.

Nefret ediyor.

Beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmanın bir yolunu düşünüyor, mesela güveçten nefret ettiğini söylüyor. Çok aç görüdüğüm için bu kadar yaptığını.

Rhordyn'in yapacağı bir şey gibi görünüyor.

Belki de o bir hayalettir ve yemek bile yiyemiyordur...

Belki de bu odada tek başımayım.

Sobanın önünde çömeliyor, kapağı açıyor ve alevleri birkaç odun parçasıyla besliyor, ateş ışığı güzel heykel gibi yüzünü okşuyor. Sobanın kapağını açık bırakarak ayağa kalkıyor ve bana bakıyor.

Arkasında kükreyen ateşin çerçevelediği yüksek bedenini görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Onunla oturmaktan başka bir şey istemiyorum. Sıcaklığın, çatıdaki yağmur sesinin ve özenle hazırlanmış yahninin tadını çıkarmak.

Ama ya hayır derse?

Kendine gel, Orlaith. Oyollardan geçtim.

Hikayeyi anlatmak için yaşadım.

Aşırı büyümüş içimde bulabildiğim tüm cesaret fidanlarını bir araya getiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve "Benimle yemeğini paylaşır mısın?" diye soruyorum.

"Her zaman," diye gürlüyor, bu kelime beni neredeyse koltuğumdan kaldıracak. "Eğer bana hizmet etmekten mutluluk duyuyorsan?"

Ona hizmet etmek mi?

Bunca zamandır onu benimle aynı yemeği paylaşmaya ikna etmek için tek yapmam gereken ... yemeğini *servis etmek miydi?*

Karnımda bir sıcaklık patlıyor ve neredeyse güleceğim, uzun bir sessizlik içinde bocalarken, sayıklamalarımı bir cevap haline getirmeye çalışıyorum, titreyen kubbemin üzerine daha fazla ışık katmanı köpürtüyorum. "Çok isterim. Önce ıslak kıyafetlerini çıkarmak ister misin?"

Yutkunur ve başını sallar, sonra odaya doğru ilerler, duvardaki raftan bir havlu daha alır ve pantolonunu indirerek çözmeye başlar-

Soğuk bir şeyin yüzüme değdiğini hissederek pencereye bakıyorum ve bakışlarımız çarpışıyor.

Yansımadan beni izliyor. Benim onu izlememi izliyor.

Soyun.

Nefesimi tutup başka tarafa bakıyorum, devedikenlerine ve sivri uçlarına odaklandığımda yanaklarım yanıyor.

Ayak sesleri döşeme tahtalarını dövüyor, aramızda bir saç telinden fazla mesafe olmadığından emin olduğum kadar yakınımdan geçerken ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Onun için hazırladığım koltuğa yerleşiyor, ortasına mavi bir havlu bağlı.

Bakışlarımı tekrar devedikenlerine dikiyorum.

O.

Hayır

.

Beni

mkini

.

Tencerenin kapağını kaldırarak, odayı zengin ve doyurucu kokuyla dolduran bir buhar salıyorum.

"İlginç bir vazo seçimi," diye mırıldanıyor ve kasesine uzanırken tavşana bakıyorum.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin şey. Ve çok gerçekçi! Bunu kim yaptıysa çok yetenekli."

Boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve ben de kepçenin yarısını yahniye daldırırken duraklıyorum.

"İyi misin?"

Başını sallıyor ve yumruğunu göğsüne sertçe vuruyor. "Ben iyiyim. Lütfen devam edin."

"İlk yemeğimizi paylaşmadan önce boğulup ölme." "O yollardan geçtim." Bana hafifçe gülümsedi. Sıcak. *Şakacı*.

"Hikayeyi anlatmak için yaşadı."

Yanaklarım kızarıyor ve kirpiklerimi indiriyorum.

Kasesine biraz güveç koyuyorum, bakışlarının hareketi izlediğini hissediyorum. "Bu yeterli mi?"

Başını sallıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Aç mısın?" "Her zaman."

Sözcük öylesine zengin, gürleyen bir tempoyla hırlıyor ki, vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasına hücum ediyor ve *o bölgem öylesine* derinden zonkluyor ki, hareketsiz durmak neredeyse çok rahatsız edici. Rhordyn'in arzumun kokusunu alabilmekle ilgili söylediklerini hatırlayarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve onun yahninin kokusundan başka bir şeyi fark edemeyecek kadar aç olması için dua ediyorum.

Ona bir kepçe daha koyuyorum, neredeyse kaseyi ağzına kadar dolduruyorum. Kaşığa uzandığında kendime servis yapmak üzereydim. "Alabilir miyim?"

"Bana

hizmet eder misin?"

Başını sallıyor.

Görünüşe göre tüm hayallerim gerçek oluyor, sanki bu benim hayal gücümün süslü boya fırçalarıyla yarattığı büyük, güzel bir resimmiş gibi.

Boğazımı temizleyerek kepçeyi almasına ve kâsemi doldurmasına izin veriyorum. Önüme koydu, ne çok fazla ne de çok az. Tam olarak kendime servis edeceğim miktarda.

Belki de ben servis *ettim*?

Kendimi içten içe tokatlıyorum.

Kes şunu, Orlaith.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, o da başını sallıyor, kaşığını alıp dumanı tüten yemeğinin yüzeyinde gezdiriyor. Dudaklarına götürüp üflüyor, sonra bakışlarımı yakalıyor ve lokmayı ağzına götürüyor.

İçimi bir ürperti tutuşturuyor ve ürpererek nefes alıyorum, onun asla yapabileceğine inanmadığım şefkatli bir coşkuyla çiğnemesini izliyorum. Yutkunurken boğazı çalışıyor.

Bakışlarımı tutuyor.

Bu bakışı sivri meme uçlarımda hissediyorum. Karnımda ve bacaklarımda arasında beni çözme tehdidinde bulunan sıcak zonklamada.

"Ye, Orlaith."

Ye. Evet. Yapmam gereken şey bu. Yemeğime odaklanmalıyım. Sanki bu yediği ilk yemekmiş gibi göğsünden gelen derin memnuniyet sesine değil.

Sarsılarak harekete geçiyorum, kendi lokmamı dudaklarımda arasından geçiriyorum, daha kaşığı çekmeden inliyorum. Et dilimin üzerinde parçalanıyor, zengin, güçlü sos adaçayı, biberiye, kekik ve hatta biraz sarımsakla mükemmel bir şekilde baharatlanıyor. Çiğnedikçe tat tomurcukları karıncalanıyor ve daha fazla karmaşıklık ortaya çıkıyor.

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum, içime doğru kayarak karnımı ısıtmasının tadını çıkarıyorum. "Bu şimdiye kadar tattığım en iyi güveç," diyorum, kelimeler yarı gülerek yarı boğuk bir şekilde. Bu tek lokmalık güveç için neden ağlamak istediğimi bilmiyorum ama işte buradayız.

Kafamı kaldırıp baktığımda, ağzına bir yığın daha atıp çiğnerken hâlâ beni izlediğini görüyorum.

Yutma.

Çok basit şeyler ama kendimi dünyanın en zengin kadını gibi hissettiriyor. Bu benim en sevdiğim an olabilir.

Kendi kâsesini benimkinden önce bitiriyor ve kibarca biraz daha istiyor, ben de kabul ediyorum. Bana bir bardak taze, berrak su dolduruyor, ben de ağzımı kolumun tersiyle silerek geri içiyorum.

Kasesini temizlemek için bakışlarımı kırıyor, son etli lokmanın etrafında gurulduyor ve tekrar gülümsediğimi fark ediyorum. Bu anın beni birçok yönden doldurmasına izin veriyorum, tıpkı bir hırsızın hak etmediğim şeyleri çalması gibi.

Ödeyemeyeceğim şeyler.

İçime baktığımda, o sinir bozucu rahatlama sarmaşığının kubbemden kurtulmak için başka bir zayıf nokta bulduğunu ve şimdi kalbime doğru düz bir atışla omurgamdan yukarı doğru döndüğünü görüyorum. Sarmaşığı köklerinden söküyorum, vidalıyorum ve çatlağın içine tikiyorum.

Bir kubbe daha dövüyorum ve onu diğerinin üzerine koyuyorum, yanlarıma o kadar bastırıyorum ki başka hiçbir şeyin kaçmayacağından eminim.

Boğazımı temizleyerek boş kâselerimizi üst üste koyuyorum ve ayağa kalkıyorum, onları lavaboya taşıırken Rhordyn'in odağının çıplak kürek kemiklerimin arasına girdiğini hissediyorum. Musluğu çeviriyorum, bulaşıkları temizleyebilmek için boruların inleyerek harekete geçmesini bekliyorum.

Yanıma yaklaşıyor ve tam su damlarken beni iterek yolumdan çekiyor. "Ben temizlerim. Sen yatağa gir."

Yavaşça içimi çekerek dönüyorum ve sobanın sıcak ışığıyla aydınlanan odayı tarıyorum.

"Sadece bir yatak var." *İki*

kişiyiz.

Rhordyn bulaşıkları yıkamaya başlar. "Tamamen farkındayım, Orlaith."

Panik boğazıma yuva yapıyor, ciğerlerime girip çıkan nefesi kesmekle tehdit ediyor.

Bu adamla aynı yatağı paylaşmak istemeyen tek bir parçam bile yok... vicdanım hariç.

"Ben koltuğu alacağım," diyorum, koltuğa doğru ilerleyerek. "Ben daha küçüğüm. Şöminenin hemen yanında, böylece rahat ve güzel olurum."

"Uyumayı planlamıyorum. Yatağı sen alacaksın."

Kelimeler odayı öyle bir harçla dolduruyor ki kıpırdayacak yer bırakmıyor.

Sanırım yatağı ben alıyorum.

Alt dudağımı çiğneyerek, onun için çok küçük görünen topaklı koltuğa bakıyorum ...

Kapatmaya niyeti olmadığına inanmakta zorlanıyorum - büyük bir gündü. Ama yatağı paylaşmamız için ısrar edecek değilim. Ben uyurken onun atmosferine girmeyeceğime güvenmediğim sürece olmaz. Onu sahilde canlı, iyi ve bütün olarak gördüğümünden beri yapmak istediğim şeyi yapmak için.

Sarıl ona.

Onu seviyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, yatağa doğru ilerliyorum ve tırmanıyorum, havlumu çıkarıp yere atmadan önce yorganın altına giriyorum. Yastıklarımı yeniden düzenleyerek, bakışlarımı tavana diktiğim rahat bir yer buluyorum.

Rhordyn temizliğini bitirir, yağmur hâlâ pencere camlarını dövmektedir, ancak şimşek sakinleşmiş gibi görünmektedir. Hareket ediyor

Ateşi körüklemek ve karnını bir parça taze odunla doldurmak için odayı dolaşıyor, sonra ağırlığının altında yayları gıcırdayan sandalyeye yerleşiyor.

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum, uyanıp her şeyin bir rüya olduğunu fark etmekten korktuğum için gözlerimi kapatmaya korkuyorum. Hâlâ Parith'teymişim, kalbim başka bir adama aitmiş gibi davranıyormuşum. Ya da o sahilde uyandığımı ama Rhordyn'in burada olmadığını.

Sadece ben varım, şeytanlarım ve kırık kalbime musallat olan bir hayaletle baş başa.

Başımı yana eğip, yanılısamayı çözüp çözemeyeceğime bakıyorum...

Sandalye için *kesinlikle* çok büyük, onu tamamen dolduruyor, pencereden dışarı bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuş, belki de yağmurun camlara çarpmasını izliyor.

Gerçek gibi görünüyor,
gerçekten daha iyi. Bu gerçek
olmaktan daha iyi *hissettiriyor*.

Belki de bu yüzden güvenmiyorum. Sanki patlamaya meyilli bir balonun içine sıkışmışsınız gibi.

Gözlerim tekrar tavana kayıyor ve sıkılaştan göğsümü ovuyorum, parmaklarım mücevherime değişiyor. Onu kaldırıp dipsiz karanlığa bakıyorum - Baze'in yüzüğündeki taşlarla aynı mürekkep tonunda.

Gunthar'ın yerine taktığı mandalı parmaklarımın arasında ovuşturarak sıkıştırıyorum ve yanan bir ağacın altında, kızarmış et parçalarıyla çevrili, yırtık pırtık giysiler içinde uyandığım o korkunç günü hatırlıyorum.

Öldürdüğüm insanlar tarafından.

Zane'in annesi odaya girdiğinde bana nasıl baktığını hatırlıyorum, sanki bir hayaletin gözlerine bakıyormuş gibi. Acı dolu bir hıçkırık saldıığında damarlarıma sızan ürpertiye hatırlıyorum.

"Biri benim... sahte derimi tanıdı," diye fısıldıyorum, tavana asılı iplerden sarkan bir demet kurumuş papatyaya odaklanarak.

Küçük ölü güneşler bana bakıyor.

Hava sıkışıyor, sanki oda ne görebildiğim ne de anlayabildiğim bir şeyle doluymuş gibi.

"Yüzüme bir kez baktı ve onun kızı olduğuma inandı."

Göğsümde bir soru kabarıyor, o kadar büyüyor ve huzursuzlaşıyor ki sanki dikişlerim ayrılıyor.

Bacağımı battaniyeden kurtarıyorum, serin bakışlarının çıplak uyluğum boyunca kalçama kadar sürüklendiğini ve tekrar aşağı indiğini, parmağımın ucuyla dokunduğum doğum lekesine yerleştiğini hissediyorum.

Benim aptal merakım onun kırılğan boğazını uzatıyor. *Isırılmak* için yalvarıyor.

"Yıllar önce çocuğunu toprağa veren bir anne bacağımda bu doğum lekesi olduğunu nereden biliyordu?"

Sessizlik.

Gözlerine bakmaya cesaret ediyorum, beni vücudumdaki tüm kasları tepkisinin psikolojik etkisine karşı hazırlayan bir sertlikle incelerken bakışlarını yakalıyorum. Bana yalan mı söyleyecek? Anlamayacağımı mı söyleyecek? Belki de benim için bir bilmece örmeyi düşünüyor, böylece tüm yapışkan iplere yapışıp kaldım, kendimi çözmeye mi çalışıyorum?

Büyük bir parçam tam olarak bunu yapacağını umuyor. Bana yalan söylemesini.

Beni daha uzağa it.

Derin bir nefes alıp kirli çenesini ovuşturduktan sonra kolyemi işaret ediyor. "Bu mücevher Kvath'ın kanıyla sulanmıştır."

Ciğerlerim sıkışıyor.

Ölüm Tanrısı...

Sersemlemiş zihnim *Te Bruk o' Avalanste*'ye geri dönüyor ve Kai'nin sözlerini sanki burada benimle konuşuyormuş gibi duyuyorum:

Kvath. Ölüm Tanrısı. Ölülerin birçok şekline bürünebilir ve gölgesinden bir parça ile Irilak'ı yaratmıştır.

Zihnim çalkalanıyor, bağılıyor, boğuluyor. Ağzımı açıyorum, kapatıyorum, bakışlarımı kurumuş buketler üzerinde gezdiriyorum. "Tanrıların var olmadığına inandığını sanıyordum. O güzelim kitabı bir çöpmüş gibi alevlere atmadan hemen önce bunu ima etmiştin."

"Bazıları var *olmamalı*," diyor soğuk ve acımasız bir hassasiyetle.

Yutkunuyorum, sözlerini bir parça kıkırdak gibi çiğniyorum.

Merak bir ayağını daha kaldırır, ağırlığını öne doğru verir, biraz daha yaklaştırır.

"Peki onun kanını nasıl aldın?"

"Bana o verdi."

En ufak bir nefes çekiyorum, başım yana savruluyor. Bana öyle bir niyetle bakıyor ki, bakışlarını iki saniyeden fazla tutamıyorum, sonra kırılıyorum ve kendi bakışlarımı tekrar tavana saplıyorum.

Shay'in bana çekilmesinin sebebi bu mu? O Irilak sürüsünün, onlara düşmüş perilerle ziyafet çekmemelerini söylediğimde itaat etmelerinin sebebi bu mu? Yaratıcılarının kanını boğazımda taşıdığım ve ölü bir kızın derisine büründüğüm için mi?

Bana verdi.

Bu ağır ve karışık ifade, göğsüme yerleştirilmiş bir kurşun yığını gibi beni ağırlaştırıyor.

Kemiklerimden, zihnimden ve kalbimden bir yorgunluk sızıyor, sanki biri derimin altına girmiş ve beni uyanık tutan tüm mum alevlerini söndürmüş gibi.

Yan dönüp yüzümü duvara dönüyorum ve ona sırtımı veriyorum. Merakımı aynı çirkin ritimde azarlıyorum.

Bunca zamandır ölü bir kızın yüzünü takıyordum. Zane'in kız *kardeşinin*.

Ona bu kadar çekilmeme şaşmamalı.

Ve neredeyse onu da kaybediyordum. Tıpkı kardeşimi kaybettiğim gibi.

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı onlara sıkıca sarıyorum.

Sormamalıydım.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Sözleri odanın içinde gürliyor. Kendime daha sıkı sarılıyorum.

"Evet," diyorum duvara.

"Tüm sorularınız nereye gitti?"

Neredeyse onunla birlikte öldüklerini söyleyecektim. Yanlış bir dönüş yaptığımı ve şimdi yolun karanlık ve yalnız olduğunu, gölgeleri süsleyen canavarlardan başka bir şey olmadığını.

Ben de onlardan biriyim.

Neredeyse ona uyumaktan korktuğumu, uyandığımda burada olmayacağından korktuğumu söyleyecektim...

Ama benim yok.

"Yorgunum, Rhordyn."

O kadar uzun süre sessizlik oluyor ki uyuyup uyumadığını merak etmeye başlıyorum, ama sonra neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir sesle, "İyi geceler Orlaith," diyor.

CHAPTER 52

RHORDYN

S Yumuşak ve yavaş nefes alıyor, hâlâ saatler önce uyuduğu pozisyonda. Bir kez bile hareket etmedi.

Ben de öyle.

Fırtına dışarıda çalkalanmaya devam ediyor. Parçalanmış düşüncelerimle senkronize bir şekilde beni içten içe parçalamaya devam ediyor. Vazo olarak kullandığı cam tavşanı düşünüyorum; bir zamanlar yumuşak ve canlıydı.

Şimdi sert ve ölü.

Odadaki en karanlık gölgenin kendisi olduğunu sanıyor ama benden daha karanlığı yok. Benim yaptığım pisliğin eline su dökecek bir canavar yok.

Kendi içine kapandı ve sanki her şey geçecekmiş gibi zararına sırtını döndü. Bunun nasıl sonuçlandığını gördüm. Orlaith'in duvarlarını yıkmamak için kız kardeşimin ölümünü defalarca izledim.

Özür dilemeden.

Oraya yaklaşıp örtüyü çekip çıkarmak, onu yatağından sökmek, sonra da duvara yaslamak geliyor içimden. Ona takip etmeyeceğim hiçbir yerde saklanamayacağını söyle.

Benim *göremeyeceğim* kadar karanlık bir deliğe giremez.

Ama o yorganın altında çıplak, o yüzden yapmıyorum. İkimizin de damarlarında dolaşan kanda öfke ile vahşi sikiş arasında ince bir çizgi var ve bu kabin ona atmam gereken şeyi kaldıramaz.

Duvarlar çok zayıf.

Feryat ediyor ve tüm vücudu sarsılıyor, yüzü buruşmuş bir şekilde sırt üstü yatarken kolları sallanıyor.

Gözler hala kapalı.

Göremediğim bir şeye uzanıp havayı tırmalarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Hıçkırıyor, sesi o kadar kaba ve gırtlaktan geliyor ki içimi tırtıklı bir bıçak gibi kesip geçtiğini hissediyorum.

"Ağlama." Boğuluyor. "*Ağlama. Ağlama. Sakın-*"

Sandalyeden kalkıp yatağa doğru koşuyorum. Battaniyeyi yırtıp yanına tırmanırken ve onu kendime doğru çekerken şimşekler çakıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Nefes nefese uyanıyor, gözleri kocaman ve vahşi, yanakları gözyaşlarıyla lekeli, nefesleri kısa ve keskin.

Boğulmuş.

Kıpırdanıyor, böylece vücutlarımız yumuşak ve sert bir karışım halinde birbirine giriyor. Bana pençe atıyor, bacaklarını benimkilerin arasından geçiriyor, korkuluğunun siyah taşına bağlanmış salkım sarmaşığı gibi bizi birbirimize doluyor.

Ellerini yanaklarıma götürürken bir şimşek daha tutuşturuyor buruşuk yüzünü. "Bu bir rüya olmasın..."

"Ben buradayım. Bu gerçek. Hiçbir yere gitmiyorum."

Vücudu sarsılırken içinden çarpık bir ses çıkıyor, gözleri o kadar donuk ki gerçekten uyanık mı yoksa arada bir yerde mi kaldı merak ediyorum. "İyi değilim," diye fısıldıyor sığ nefeslerinin arasından ve sadece bu kelimeler bile kalbimi sonsuza dek durdurabilir.

"Biliyorum..."

Ben de değilim.

Elimi başının arkasından geçirerek, onu gökyüzüyle birlikte titreyen göğsümün içine sokuyorum ve kırılğan kemiklerinin kaldırabileceğinden daha fazla sıkma dürtüsüne direniyorum.

Onu incitmek istemiyorum. Onu *iyileştirmek* istiyorum.

Ben onun ihtiyacı olan nazik adam değilim. Hak ettiği türden. Ama onun hayatında pasif bir rol oynamaktan bıktım. O yolun nerede bittiğini biliyorum. Bunu Maars'ın ağzından duydum.

Onunla birlikte toprağa.

Harcanabilir olduğuna inanıyor. Ona hiçbir zaman aynı özgürlükleri göstermemiş olsa da dünyaya borçlu olduğunu düşünüyor.

Yürütmem gereken bir savaş daha. Ve *kazanmam* gereken.

"Gitmeme izin verme," diye fısıldıyor tenime karşı.

Çizdiği yara izine karşı.

"Asla."

Elimi kaburgalarına doluyorum, böylece kalbinin atışını hissedebiliyorum, onu boynumun o kadar derinine itiyorum ki, beni onunla birlikte derinlere çeken uzun, uykulu çekişler haline gelene kadar her sıkı nefesin ritmini ölçebiliyorum.

Benim tekim. Benim tekim.

Milaje.

CHAPTER 53

ORLAITH

I Öyle sessiz ve durgun bir uykudan çekiliyorum ki uyanmak istemiyorum. Sarıldığım bu sıcak taş levhadan kaymak istemiyorum. Yükseliyor ve gerçek, çalışan ciğerleri varmış gibi altıma düşüyor, bana çarpan yavaş, çamurlu ritim tarafından uyuşturuluyor.

Thud-ump ...

Thud-ump ...

Thud-ump ...

Kendimi soğuk bir sabahın kokusuyla ısırılmış derimsi miskle doldurarak içeri giriyorum. Göğsümün her tarafını boyayan, beni dolduran bir koku-

Rhordyn.

Gözlerim şak diye açıldı.

Önce pencereye odaklanıyorum, pencerenin ardındaki dünya sabahın tozlu parlaklığıyla dolup taşıyor ve kabinin içine loş bir ışık yayıyor. Rhordyn'in ben uyurken oturduğu sandalyeye bakıyorum ve gerçekten de boş olduğunu teyit ediyorum.

Çıplaklığımı fark ettiğimde nabzım kulaklarımda uğulduyor.

Yere yığılmış battaniyeler.

Çıplak sırtımdaki ağırlık.

İki ağır, *sıcak* kol beni sardı. Adama ait kollar altımda -bacaklarım yukarı kıvrılmış ve gövdesine sarılmış, başım bastırılmış

atan kalbine sıkıca sarılıyorum. Ellerim koltuk altlarında, kaslı sırtında kıvrılıyor, parmak uçlarım kürek kemiklerini öpüyor ...

Siktir- siktir- siktir-

Gece yarısı anıları beni darmadağın ediyor: beni kaya gibi sert göğsüyle aynı hizaya sürüklemesi; benim onu pençelemem, birbirimize dolanmamız; kalbinin bana karşı güvenle çarpma sesiyle tekrar uykuya dalmam.

Bu bir rüya değildi. Gerçektir.

O burada, benimle yatakta. Bana sarılıyor. Onu bir yatak gibi kullanmama izin veriyor.

Kubbem tam ortasından büyük bir yarık taşıyor, içinden dökülen her şeyin altında zar zor görülebiliyor - yüzeyin altına sıkıştırdığım ve doldurduğum ham, yumuşak rahatlama sarmaşıkları artık sarmaşık değil, bir *orman*.

Omurgamı bir merdiven gibi kullanarak kaburgalarımın etrafını öyle sıkı ördüler ki görünürde kemik kalmadı, sonra kalbimi beni çok güzel bir şekilde bütün hissettiren düzenli bir yumru haline getirdiler. Görünürdeki diğer tüm duyguları boğdular, kafalarını yarmak ve çiçek açmak üzereymiş gibi görünen binlerce küçük tomurcuğu filizlendirdiler.

Acıyan gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bir damla gözyaşı bırakıyorum.

Evimin bir uçurumun kenarında oturmuş, kıyıyı ısıran bir canavar gibi şekillenmiş bir koya bakan bir kale olduğunu sanıyordum. Evimin bulutları delip geçen bir kule olduğunu sanırdım, kayalarım, boyalarım ve bitkilerimle birlikte. Ama burada sonsuza kadar mutlu bir şekilde yaşar ve bir daha asla memleket hasreti çekmezdim. Bu, buruşuk gözlerimden daha fazla yaş akmasına neden olan bir farkındalık.

Çünkü bu an -bu güzel, mükemmel an- çalındı.

Benim değil.

Sıcaklığı o kadar hızlı soğuğa dönüyor ki, yarı uykulu halimde onu sıcak mı hayal ettiğimi merak ederek nefes nefese kalıyorum.

Bu olmalı.

Yavaş ve sabit nefeslerini dinliyorum.

Ayağa kalkmam lazım. Onu uyanırken öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kıpırdarak elinden kurtulmalıyım. Geri uzanıp elini tutmak, omurgamdan aşağıya doğru itmek gibi-

Kalk, Orlaith.

Gözlerimi açıyorum, başımı hafifçe kaldırıyorum, doğrudan onun gümüş gözlerine bakıyorum ve donup kalıyorum.

Kalbim karnıma çarpıyor, o felç edici bakışı tutarken küçük, boğuk bir ses serbestçe kayıyor.

Saçları uykudan dağılmış, kaşları çatık, ağzı ciddi, aramızda öyle bir gerginlik var ki, cam kırıkları gibi paramparça olacağından eminim.

Dünya şu anda yanabilirdi ve ben fark etmezdim.

Boğazı çalışıyor ve eli yanağımdaki gözyaşlarını fırçalamak için geldiğinde inliyorum. Dokunuşuna eğilmemek için o anın sarhoşu oluyorum. Gözlerimi kapatıp eline sokuluyorum, huzurdan bir yudum çalışıyorum çünkü açgözlüyüm.

Mutluyum.

Üzgün.

Çünkü onu bırakıp rüzgâra geri savurmak üzereyim.

Yutkunuyorum, gözlerimi açmak için kendimi zorluyorum. Oturmamı, üzerinden kalkmamı engellemiyor. Ayaklarım döşeme tahtalarını öpene kadar kılını bile kıpırdatmıyor.

Eli bileğime yapışıyor ve birkaç hızlı hareketle yatağın kenarına oturuyor, ben de kucağına oturuyorum; başım alnıma değiyor, sıcak ve ağır nefes alıyorum, parmakları yüzümün etrafında vahşi, asi dalgalar halinde dağılmış saçlarımı karıştırıyor.

Erkekliğinin sert ve ağır bir şekilde aramızda, karnıma yaslandığını hissedebiliyorum.

Ellerimi sakallarının arasından geçiriyorum, böylece aramızda bir bariyer oluşturuyorum... kısmen. Ama aynı zamanda ona dokunmak istediğim için.

Hisset onu.

Onu seviyorum.

Bir kelebeğin kanat çırpışından daha yumuşak olan dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde vücudu tamamen hareketsizleşiyor. Çünkü ben bir hırsızım, küçük ıvır zıvırlar çalışıyorum, ziyafet kıtlığa dönüştüğünde kullanmak üzere onları göğsümde saklıyorum. Böylesine küçük bir alana *ondan* çok fazla doldurulmadığımız ve nefes alacak yerimiz olmadığı zamanlar için.

Düşünmek için.

Özdenetimimi beslemek için.

Midemdeki fırtına çalkalanıyor.

"Yapamam," diye fısıldıyorum acıyarak, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülürken o gürleyen bir ses çıkarıyor, sonra dudaklarını çenemin kenarında gezdiriyor.

"*Konuş* benimle." Kelimeler çakıllı tenime çarpıyor ve dişleri içeri giriyor - soğukkanlılığımın iplerini gevşeten nazik bir kıştırma. Bir inilti

kesiyor

Başım geriye düşerken, omurgam kamburlaşırken, ağrıyan göğüslerim o kadar ileri itiliyor ki meme uçlarım onun göğsüne değiyor, dudaklarını sağ köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken saçlarımın küt uçları kürek kemiklerimin arasını gıdıklıyor.

Bir öpücük konduruyor ve neredeyse çiçeklerimden birinin taç yapraklarına değdiğini *hissedebiliyorum*. Bir diğeri de onun yanına bastırıyor, sanki ağzıyla bir takımyıldızın haritasını çıkarıyor ve omzuma bir sonraki öpücüğü konduruyor.

Yanında daha küçük, daha yumuşak bir tane.

Zevk damarlarımdan süzülen bal gibi içimde dalgalanıyor ve inleyerek tekrar yapması için mırıldanarak yalvarıyorum.

Ve tekrar.

Bunu sonsuza dek yapması için.

Dudakları boynumun alt kısmında geziniyor.

Dürtüyor.

Başımı yana eğiyorum ve buz gibi nefesini gerilmiş çukura üflüyor, tenimi bir ürperti kaplıyor.

Sütlü yapraklarını açan bir senka çiçeği hayal ediyorum.

Elini saçlarımdan omurgama doğru sürüklüyor, kürek kemiklerimin arasındaki soğuk fırça sinirlerimi alevlendiriyor.

Benim *isteğim*.

Sırtımı sarsılmaz gücüyle destekliyor ve köprücük kemiğime daha fazla öpücük kondururken bana üzerine çıkabileceğim bir tünec veriyor.

Her birini sayıyorum, ezberliyorum.

Onları saklıyorum.

On...

Onbir...

"Lütfen."

O kelimeyi bildiğini sanmıyordum.

Kalbimin ağır yuvarlanmasıyla birlikte bir öpücük daha konduruyor.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye fısıldıyorum ve o derin, acılı bir ses çıkarıyor, eli başımın arkasını kucaklamak için saçlarıma uzanıyor. Alnımızı birbirine bastırıyor, ben de gözyaşı lekeli kirpiklerinin altından onun gümüş gözlerine bakıyorum.

"O zaman *dövüş* benimle," diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Siktiğimin

Gerekirse beni *kullanın*."

Gözlerinde kalbimi parçalayan bir kırılma var, aramızda kendi aç nabzını büyütüyor gibi görünen bir bekleme sessizliği var.

Orman perisi inindeki adamı kullandım. Sevdığım adamı *kullanmayacağım*. Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçirerek dudaklarına bir nefes üflüyorum, keşke öne doğru eğilebilseydim.

Bir tat daha çal.

"Bundan daha iyisini hak ediyorsun..." *Benden* daha iyi.

Çünkü ben kırıldım.

Parçalar halinde.

Onu boğarak öldürecek karışık siyah bir sarmaşık.

Bakışları yüzümü felaket bir şekilde tarıyor ve kararıyor. "Hak etmiyorum. Pek çok şeyi hak ediyorum ama senin saygın bunlardan biri değil."

"Anlamıyorsun," diye sızlanıyorum, sesim yumuşak ve kırılgan. Zayıf - tıpkı ağzımı onunkine yaklaştıran, dudaklarının bir fırçasını daha çalan yerçekimiyle savaşıma yeteneğim gibi. Kalbime yakın bir yere sakladığım başka bir biblo. "Aşkım seni parçalara *ayıracak*."

Elini başımın arkasındaki saçlara daldırıyor. "O zaman mutlu bir adam olarak öleceğim," diye hırlıyor ve dudaklarımızı umutsuz, vahşi bir terk edişin çarpışmasıyla birbirine çarpıyor.

Derin, ağırlı bir vuruş, bıçağın üzerine düşüyorum.

İsteyerek.

Ağzının içine doğru inliyorum, başını yana yatırıp öpüşmeye devam ederken saçlarını çekiyorum. Tadına bakıyorum.

Onu *yyip bitiriyor*.

Ciğerlerimi zar zor şişirene ve vücudum yumuşayan tereyağı gibi gevşeyene kadar daha fazla şefkatli rahatlama sarmaşığı tüm köşelerime ve çatlaklarıma sıkışıyor.

Açlık ve dinlenmenin mükemmel bir birleşimi olarak birbirimize yaklaşıyoruz, ruhlarımız dillerimizin kazması ve dudaklarımızın çekmesiyle kayıyor gibi görünüyor. Neredeyse bir mırıltı gibi içime doğru gürlüyor ve karnımın alt kısmında sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Açgözlü oluyorum... *açgözlü*. Kalçalarımı salla.

Sadece bir kere.

O hassas sinir demeti onun sert uzunluğuna sürtündüğünde, göğsümdeki ağrıyan organa bir elektrik şoku gibi, bana tüm yanmış, pürüzlü kenarlarımı hatırlatan bir zevk zıplaması içimden geçiyor.

Öpüşmemizi kesiyorum, başımı omzuna yaslıyorum, nefeslerim sert ve ağır.

Kalp çarpıntısı.

Nefes al...

Kolları etrafımda dolaşıyor, dudakları şakağımı sıyrıyor, buz gibi bir öpücük konduruyor ve tenim tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerimi açıyorum, göğsündeki geniş, kabarık yara izini görüyorum...

Damarlarımda bir ürperti dolaşıyor, bacaklarımın arasındaki zonklamayı bastırıyor.

Onun kanının ellerimde bıraktığı hissi hatırlıyorum; kuruyup çatladığında verdiği hissi.

Kaybolmadan hemen önce beni başımdan nasıl öptüğünü hatırlıyorum.

Ona yaptığım her şeye rağmen çok şey veren ve çok az şey alan son sözlerini hatırlıyorum.

Ağlama.

Suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Çirkin, bencil suçluluk duygusu havayı doyuruyor, nefes almayı zorlaştırıyor.

İçimdeki bu şeyi kontrol edemiyorum.

Kendi annemi parçalara ayırdım.

Ona hiç sahip olmamak... onu tekrar kaybetmekten çok daha değerli.

Bir elimi yarasına, diğerini çenesine koyarak, kızarmış yanaklarımı, gözyaşı lekeli kirpiklerimi ve dağınık saçlarımı yansıtan gümüş gözlere bakıyorum.

"Milaje-"

"Bu bir hataydı."

Gözleri kapanıyor, boğazının arkasında çiğ, öfkeli bir ses kaynıyor.

"Bu bir daha olamaz."

Birbirimize karışmış kokularımızın baş döndürücü miskiyle sırlıslıkla olmuş bir halde kucağından iniyor ve kalmasını isteyerek giysi rafına doğru geri geri adımlar atıyorum.

Bunu olduğundan daha zor hale getirmeyin.

Köpek dişleri uzuyor. Kulakları keskinleşir. Gözleri kararır.

Lütfen-

Ayağa kalktı, beni hem cüssesi hem de varlığıyla gölgede bırakarak ilerledi
-Kocaman. Çıplak.

Canavar gibi.

Çok yaklaştığında parıltısını tenimde hissediyorum, duruyor, çenemi kavriyor ve başımı eğiyor, sözleri dudaklarımdan süzülüyor, "Kimseye boyun eğmem ama Tanrıların önünde diz çöküp bunu seçmen için sana yalvaracağım. Yaşamak için."

Alnıma bir öpücük konduruyor ve yine onu bir uçurumdan aşağıya, köpüklü derinliklere doğru düşerken hayal ediyorum.

Öldü.

"Giyin," diye mırıldanıyor bana karşı, sonra raftan pantolonunu alıp içine giriyor ve yukarı çekiyor. "Seni eve götürüyorum." Kılıcını kaptığı gibi kapıya yöneliyor ve arkasından kapıya vurarak kapatıyor.

Sıkışan boğazımı pençeliyorum, onu parçalara ayrılmış, yanmış ölüm kokarken hayal ettiğimde nefeslerim kısa ve keskin oluyor ...

Katil.

Tomurcuklanan ve umut veren sarmaşıklar sararıyor, kahverengileşiyor, sonra da *siyahlaşıyor*; içimi tıkayan toz ve mürekkepli tohumlara dönüşüyor.

O değerli, umut dolu tohumları dikkatlice topluyorum, kubbemdeki yarıktan geçiriyorum, sonra parıltı tanelerini koparıyorum, yere çöküp ağlarken pürüzlü yarığı şefkatle dolduruyorum.

CHAPTER 54

ORLAITH

M Şakaklarıma vurarak, vıcık vıcık çalılardan arasından patikalar örmüş yaprakların ve yağlı, kadifemsi sarmaşıkların üzerinden geçiyorum.

Beynimin tüm kıvrımları arasında hafif, ısrarlı bir gagalama olarak başladı, alıştıklarımdan farklı bir baş ağrısı. Şimdi sanki bir çekiç gagası kışlık yiyeceklerini saklamak için kafatasımda küçük delikler açıyor.

Bulutlar tepede çatırdıyor, yağmur damlaları gölgelikten süzülüp yemek tabağı kadar yuvarlak yaprakların üzerinde patırdıyor. Yüzlerini gökyüzüne dönmüşler, bunaltıcı yaprakların arasından süzülen en ufak bir ışık kırıntısını bile arıyorlar.

Yağmurun damlayan senfonisi, aramızda ağır bir şekilde oturan sessizlikten hoş bir soluklanma.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Rhordyn'i dört adım arkamda görüyorum; elinde kılıç, vücudu dalgalanan bir kas kulesi.

İsli bakışlar bana çivilenmiş.

Başımı geriye doğru savuruyorum, yanaklarım ısınıyor, zihnimin onun ağzının tenimdeki görüntülerine doğru yuvarlanmasına engel olamıyorum. Beni hem aydınlatan hem de kararmış ruhumu yakan şefkatli bir sevgi izi bırakıyordu.

Boğazımı temizleyerek, devrilmiş bir kütüğün üzerinden geçerken bir sarmaşığı kenara fırçalıyorum.

Bu sabah bir kayaya takıldım ve şimdi Rhordyn önden gitmeyi reddediyor - neredeyse sessiz adımlarla takip ediyor, tek tük sert talimatlar dışında konuşmuyor.

Ardıma takılmış bir gölge.

Belki de sessizliği memnuniyetle karşılamalıydım, ama onun soğuk bakışları sürekli kürek kemiklerimin arasında sabitlenmişken ve ruhlarımız birbirine sürtünürken ağzının benimkinin üzerindeki anısıyla, yağmurun şiddetli pırtırtısı daha fazla rahatlatıcı olamazdı.

Sarmaşıklardan oluşan bir duvara ulaşıyoruz ve elini omzuma koyarak birkaç güçlü vuruşla dallı budaklı örtülerin arasından bir yol açıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, kesik yarıktan geçip ormanın bir başka gür, nemli, sıkışık bölümüne adım atarken.

Harika.

Göğsümde bağlı olan kılıfı yeniden ayarlıyorum, omurgamdaki kılıfın içine kulübeden aldığım kılıcı dolduruyorum. Omuzlarımı geriıyorum, sonra boynumu.

Şakaklarıma masaj yapmaya geri dön.

Ayağım bir taşa takılıyor ve öne doğru sendeliyorum. Rhordyn'in eli ortama o kadar hızlı dolanıyor ki, sert göğsüne doğru çekilene kadar ne olduğunu fark etmiyorum; nefesim kesiliyor, kalbim çarpıyor. Kafam büyüklüğünde bir güve sürüsü, çevredeki ağaç gövdelerinden mavi tonlarda bir salınımla fırlıyor ve yüksek ağaçların arasına yerleşmek için ormanın gölgeliklerine doğru akın ediyor.

"Brakenmoth," diye gürlüyor Rhordyn kulağıma o kadar yakın ki, soğuk dudaklarının sinirlerimi harap eden fırçasını hissediyorum.

Yutkunuyorum, kalçamdaki hançeri kavrayışımı gevşetiyorum.

"Güzel." "Tehdit edildiklerinde, başparmağınızdan daha uzun bir iğne doğururlar.

Bir çocuğu öldürecek kadar güçlü bir zehir."

Kanım dondu. "Ben... söylediklerimi geri alıyorum."

"Karanlıkta yaşayan ve Irilak'tan saklanmayı öğrenmiş yaratıklar var," diye mırıldanıyor ölüm güveleri kanatlarını yeni dinlenme noktalarına doğru sallayıp, ağaçlarla bir olup gözlerimin önünde kaybolana kadar renklerini azıcık değiştirirken. "Kamuflaj ve kokularını maskeleyen konusunda ustalar." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ormanın sağı solu belli olmaz ve adımların her geçen saniye daha da kayganlaşıyor. Tekrar düşersen seni taşıyım."

Bu baş ağrısı pençelerini kafatasıma o kadar geçirmiş ki, taşınma düşüncesi aslında hoşuma gidiyor, ama bunu ona asla itiraf etmeyeceğim. Bu sık ormanda aramızdaki felç edici gerilimden kaçmak için yeterli alan yok.

"Mesaj alındı," diye mırıldanıyorum, kolundan kurtulmaya çalışarak.

Kavrayışını sıkılaştırıyor ve başımın üzerindeki yapraklardan birini tutmak için uzanıyor. Göz hizama gelene kadar aşağı indiriyor ve derin çukurunda duran yağmur birikintisini görüyorum.

"İç."

"Susamadım."

Aslında boğazım biraz ağrıyor ve Rhordyn'in birkaç saat önce ağaca tırmandığı muz, tattığım en iyi muz olmasına rağmen içimde pek iyi durmuyor - ananas ve kavun notalarıyla süslenmiş şekerleme gibi tatlı.

"Bütün gün burada durabilirim," diyor kayıtsızca ve ben inleyerek ellerimi onunkileri kavrayacak şekilde kaldırıyorum, böylece yaprağa ne kadar bahşiş verdiğini ölçebiliyorum.

İsteksizliğime rağmen, beni içten dışa serinleten berrak, tatlı yağmur suyunu memnuniyetle karşılıyorum ve doyduğumda ellerini dürtüyorum.

"Mutlu musun?" Ağzımı silerek soruyorum.

Homurdanarak yaprağı daracık alanımızdaki yerine geri götürüyor.

Elinden kurtularak ilerlemeye devam ediyorum, ağaçların ve altın damarlarla işlenmiş büyük, mavi kayaların etrafından dolanıyorum. Yeşilliklerin arasındaki bir boşluktan görünen siyah bir taş parçası gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyorum, göğsümde bir umut balonu şişiyor, ağaçların arasından hızla geçerken gözlerimin arkası yanıyor.

Neredeyse sınıra geldik mi?

Mavi taş, nemli sıcaklık ve arduvaz yapraklar, kabarık çimen, siyah kaya ve yaprakları zümrüt renginde olan eski, budaklı ağaçlara dönüşmek üzere mi?

Büyük karanlık levhayı geçip Stony Stem'deki odamın dört katı büyüklüğünde kutsanmış bir açıklığa daldım. Dairesel çevreyi delip geçen on iki yassı taş kule sayıyorum, bazıları başlarını huzursuz gökyüzüne doğru uzatan gümüş renkli sarmaşıklarla kaplı. Çemberin ortasında, birbirine yaslanmış kütüklerden oluşan küçük, basit bir konut var, onları yerinde tutan bir sarmaşık bağıyla ortada buluşuyor - yağmurdan bir gece barınak sağlayacak kadar büyük ama başka bir şey değil.

Ve yağmur... Altında döndüğüm, kollarımı açtığım, yüzümü gökyüzüne çevirdiğim bir hazine. Hafif ve berrak havayı içime çekiyorum.

Bu sabah yola çıktığımızdan beri ilk kez *nefes* alabiliyorum.

Rhordyn yanımdan geçip kafasını kulübenin içine sokarken duruyorum, çömeliyorum ve parmaklarımı kalın, kabarık çimlere geçiriyorum.

"Sınıra ne kadar yakınız?" Parmaklarımı daha derine sokarak ıslak toprağı koklayarak soruyorum.

"Hızımızı arttırırsak iki gün."

Çimlere doğru inliyorum.

Bu baş ağrısı geçene kadar olmaz.

Başımı kaldırıp kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Bu gece burada uyuyabilir miyiz?"

"Güneşin batmasına daha bir saat var ve bugün çok fazla yol kat etmedik. " Bakışlarını açıklıkta gezdiriyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor, kılıcını kınına sokarken ağzı ince bir çizgi halinde ve başını sallıyor.

Tanrılara şükürler olsun.

Dikkatim onun yanından taşlardan oluşan halkanın hemen ötesindeki devasa, antik görünümlü trompet ağacına kayıyor. Tam çiçek açmış -küçük mavi çan şeklindeki çiçekler uzayıp giden budaklı dalları kaplıyor. Yerden yaklaşık on iki metre yükseklikteki budaklı dalların birinden uzun, soluk mantarlar fışkırıyor.

Mantarları *çok iyi* bilirim.

Köpek otu genellikle bokun üzerinde yetişir, ama bu nemli ortamda gelişiyor olmalı ve şu anda, beynimi gagalayan, şakaklarımı ağrıtan tüm sorunlarımın cevabı.

Yukarı tırmanıp Rhordyn'in yanından koşarak geçiyorum, kılıcımı çözüp kalın, ıslak gövdenin tabanına yaslarken taşların arasından sıyrılıyorum. Bir düğümü kavriyorum, bir ayağımı sağlam yüzeye koyuyorum ve daldan dala geçerek kendimi yukarı çekiyorum.

Cam gibi damarlarla kaplı bir noktaya ulaştığımda kaşlarımı çatıyor, parmağımı pürüzsüz çizgilerin üzerinde gezdiriyor, sivrilene kadar izlerini sürüyorum...

İlginç.

"Bir dakika önce gece için durmak istiyorsun ve sonra bir ağaca mı tırmanıyorsun?"

Rhordyn'in baritonu beni neredeyse şok ediyor.

"Şurada bir köpek toprağı var," diyorum, ağacın dibinde ona bir göz atarken. "Orada durma, üzerine düşebilirim."

Kollarını göğsünde kavuşturarak sağlam duruyor.

Bazen neden zahmet ettiğimi bilmiyorum.

"Eğer düşersem-"

"Bunu konuşmuştuk," diye gürlüyor ve ben durup ona bir bakış daha atıyorum.

Adımlarını ben belirlemeyeceğim, Milaje. Tökezlemene bile izin veririm. Ama düşmene izin vermeyi reddediyorum.

Yanaklarım ısınıyor ve dikkatimi tekrar ağaca veriyorum. Gövdede bir yarığa ulaşarak kendimi köpekotu parçasını filizlendiren dalın tepesine çekiyorum. Ayağa kalkmak için itiyorum ve dal altımda sallanıyor, mavi çiçeklerden bazılarını sallayıp Rhordyn'in kafasına döküyorum.

Gülümsüyorum.

Kaşlarının arasındaki çizgi yumuşar.

Dal boyunca ilerliyorum, çiçek tutamlarını geçiyorum, mantarlara yaklaştıkça karnımın üzerine düşüyorum; daha büyük, daha kalın bir dal, bir kapı çerçevesi gibi üstümde yükseliyor.

Kolumu uzatıyorum ve yüksek saplardan birini koparıyorum, kök yumağını serbest bırakıyorum ve kaşlarım neredeyse yüzümden fırlayacak şekilde kokluyorum. Bir fiske vurup uzaklaştırıyorum ve etli kabı bir yağmur damlasının altında tutuyorum. "Bu daha mantıklı," diye mırıldanıyorum, mantarın tepesini ağzıma tıktırıp çiğniyorum ve anında gelen rahatlamayla inliyorum. Sanki az önce kafatasımın içine uzanmış ve acının şişkinliğinin üzerine serin, uyuşturan bir battaniye koymuşum gibi.

Tatlı, tatlı merhamet.

Dikkatimi kalan sifona veriyorum. Yukarıdan aşağıya damlamış gibi görünen yapışkan siyah şey, bir katran çizgisi gibi dalı sarıyor.

"Mantıklı olan ne?"

Bir kapak daha koparıyorum, çalkalıyorum ve ağzıma atıp yoğun, topraksı eti çiğniyorum. "Bu şey genelde bokun üzerinde yetişir," diyorum yutkunarak. "Nemden dolayı burada yumurtladığını sanıyordum ama hayır. Aslında bir bok parçasından filizleniyor."

Bir büyük fincan daha kaparak Rhordyn'i yüksekteki tüneğimden izliyor, çatık kaşlı hedefime bakıyorum. "Yakala."

Yüzüne isabet edeceğinden emin bir şekilde bırakıyorum ama eli bir anda havaya kalkıyor ve gözüne isabet etmeden birkaç saniye önce yakalıyor. Dudakları dimdik, yüzüne boktan mantarları fırlatmamı ne kadar az takdir ettiğini gösteren taş gibi bir bakış atıyor bana.

"Anladım," diyerek ısırıldı ve bana doğru salladı. "Şimdi yere yat."

"Benden on iki metre aşağıda olan biri için çok otoriter davranıyorsun."

Kümeye dönüp bir sonraki hedefime bakıyorum. Sonrası için cebimde sağlıklı bir stok bulundurmaktan zarar gelmez. Birkaç dakika önce kafatasım bir çekiç gagasının kafesi gibi hissediyordu ve bu bunaltıcı cehennemde ilerlerken tekrar böyle hissetmeye hiç niyetim yok.

"Orlaith, aşağı gelmeni istiyorum. Hemen."

Bir başka kalın sapı kavrayıp koparıyorum. "Senin ihtiyacın olanla *benim* ihtiyacım olan tamamen farklı şeyler," diyorum, cephanemi başının üzerinde sallandırıp hırlayan hedefime nişan alıyorum.

Mantarı bırakıyorum, o yana çekilince kaşlarımı çatıyorum. Yanımdan geçip giderken, bir centilmen gibi boklu mantarımı yakalamak yerine yere düşmesine izin veriyor.

Cık cık. "Bu hiç hoş değil. Tekrar deneyelim."

Başka bir sap koparıyordum ki bir rüzgâr dalı salladı ve kendimi sabitlemek için üstümdeki kemere uzandım.

Elimin altında *hareket* ediyor.

Tiz bir tıslama sinirlerimi ateşleyince geri çekiliyorum. Duruyorum, derim karıncalanıyor, bakışlarım kalın, pürüzsüz dalın üzerinde kayıyor.

Ama bu bir dal değil.

Devasa bir yılan titriyor, kahverengi ve mavi pulları gölgeli uçurumumda kıvrılan karanlık kadar siyah bir deriye dönüşüyor. Bir kırbaç darbesinden daha hızlı bir şekilde, büyük, kutu gibi kafası etrafında dönüyor, kırmızı gözleri kırpışarak açılıyor, yarık göz bebekleri bana daralıyor.

Yılanın uzun çatalı dili dışarı çıkıp havanın tadına bakarken kalbim küt küt atıyor, keskin bir nefes çekiyorum.

Cildim.

Ağzı genişleyerek sinirli bir mağarayı ortaya çıkarır, üst çenesinden iki büyük, delici kılıç aşağı doğru bükülür.

Elim kılıcımın kabzasını kavırıyor.

Bir ıslık sesi geliyor ve yılanın kafası kıpırdayan vücudundan kayıyor, yüzüme bir kan sıcıyor. Gövdesinin kalın, etli uzunluğu yanımdan geçip, kıvranan bir yığın halinde orman zeminine düşerken ağaca sarılıyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kalbim dağınık atışların arasında bocalıyor.

Rhordyn arkamdaki dala vahşi, kudretli bir kedi gibi tünemiş durumda - dişleri kınk, kulakları keskin, gözleri mürekkep gibi

çevreleyen deri. Kana bulanmış sade gümüş kılıcımı kullanıyor, güzel barbar vücudu kırmızının tonlarına bürünmüş.

"Onlar fesleğen *sürüsü*," diye hırlayarak kılıcı elime vurdu. "Ve çok bölgecidirler. Yuvaları bir kez bozuldu mu, lanet bir veba gibi üşüşürler." Sıçırıyor, yere öyle sert iniyor ki titreşimler ağaca kadar yayılıyor.

Kemiklerime kadar.

Kılıcını kınından çekip çıkarıyor. "*Orada kal*," diye hırlıyor, vahşi gözlerle bana bakıyor. Çimen kadar kalın ve yeşil bir şey, yakındaki çalılardan sürünerek çıkıyor, derisi titreyerek karanlığın içinde kıvranıyor. Yılan, Rhordyn'in sırtına doğru kamburlaşarak, ağzını açarak ve dişlerini göstererek kamçılanıyor.

Hayalet eller yukarıdan aşağıya uzanıyor ve dönerken boğazımı bir mengenenin içine alıyor gibi görünüyor, kılıcını basilisk'in etli boynuna öyle hızlı saplıyor ki tüm hareket siyah, gümüş ve zengin bronzlaşmış deriden oluşan bir bulanıklık.

Tıslayan, hırlayan bir güç.

İpeksi kan tüyleri çimlerin üzerine dökülüyor.

Tüm orman salınıyor gibi görünüyor ve etrafım gözlerimin önünde renk değiştiren, maviler, kahverengiler ve çelik tonlarından mürekkep gibi ölümcül Rhordyn'e dönüşen, kaynayan, sürünen bir yılan sürüsüne dönüşüyor.

Ona saldırıyor.

Boğazım sıkışıyor...

Sıkılaştırır.

Rhordyn takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket ediyor; kesiyor, bıçaklıyor. Öldürme.

O bir kudret kulesi, kılıcının her siklonik darbesiyle tıslayan kafaları koparıyor, ama karanlık ona doğru kıvrılmaya devam ediyor. Etrafında yığılıyor.

Onu boğmak.

Kıvranan bedenlerden oluşan sarmal bir düğümün içinde kayboluyor ve boynumdaki görünmez el o kadar sıkılıyor ki ısıklık çalan bir nefesi zar zor yakalayabiliyorum.

Birdenbire, yılanları hiç görmemeye başladım.

Karanlığımın derimdeki yarıklardan patladığını, sevdiğim adama saldırdığını görüyorum. Onu parça parça yere serilmiş, yanmış etinde ağlayan çibanlar, görmeyen kocaman gözleri ile görüyorum.

Öldü.

Ellerimi boyayan gölgelerle onun üzerinde durduğumu görüyorum. Göğsümü tırmalarken, kaburgalarımnda bir delik açmaya ve acıyı söküp atmaya çalışırken yüzüm ıstırapla çarpılıyor.

Zaman yavaşlar.

O ürkütücü ölüm yaratığı içimdeki uçurumun kenarından sürünerek geçiyor ve dallı kanatları açıyor, bacakları bükülüyor ve kuyruğu sallanıyor, içimi öylesine kuduzca karıştırıyor ki her asma ve kristal parçası ve solmuş kalıntı zerresi bir öfke fırtınasına dönüşüyor.

Başını eğiyor ve *çığlık atıyor*.

Ağaca tutunmayı bırakıyorum ve gırtlak kanatan bir kükremeyeyle bir basilisk'in kafasına doğru düşüyorum, kılıcımı kafatasının tepesine, tam gözlerinin arasına saplıyorum. Keskin ucu, yumuşak bir şeye yol vermeden önce deri ve kemik katmanlarını geçmeye zorluyorum.

Gevşek yaratık yere düşüyor ve silahımı ıslak bir gıcırtyla bırakıyor.

Kılıcım kolumun bir uzantısı haline gelirken, kemerli bir canavarın boğazını kesip tıslamasını kesiyorum - içimde çürüyen kavurucu ölümün başka bir mürekkepli sarmaşığını hayal ediyorum.

Ölüyorum.

Kolumu hırıltılı bir şekilde bir kez daha kırbaçladım ve bir yaratığın kafasını tam ortasından keserek yüzünü ikiye ayırdım.

Kıvrılan siyah beden yığınınna dönüyorum, iç uçurumumun derinliklerinde olduğumdan eminim, öldürmekten başka bir şey yapmayan o cızırtılı karanlığa doğru ilerliyorum.

Öldürün.

Öldürün.

Kollarımı kaldırıp kılıcı yere indiriyorum ve zaten parçalanmış olan kalıntıları tüm vücuduma yayılan vahşi darbelerle parçalıyorum.

Rhordyn ölümden kalkan kanlı bir hortlak gibi yığından kurtuluyor, omuzları kabarıyor, elleri pençeliyor, kara ve kan yuvasında bir yol açıyor, ayaklarını sağlam zemine basana kadar leş parçalarını yolundan çekiyor.

Yine de kesiyorum, kesiyorum, kesiyorum - her çılgınca vuruşta bağırsakları ve kanları *parçalıyorum*, yüzümü, kollarımı ve vücudumu kırmızı bir cilaya boyuyorum.

Ama kırmızı, o cızırtılı siyah ölümden daha iyidir.

Kırmızı daha

iyi. Kırmızı

daha iyi.

Kırmızı-

Omzuma bir ağırlık çöküyor.

Hırlayarak dönüyorum, elimdeki silah Rhordyn'in kılıcıyla çarpışıyor ve metaller birbirine çarpıyor, çarpışma o kadar şiddetli ki darbenin kemiklerimi çınlattığını hissediyorum, bıçaklarımızdan sıçrayan kan Rhordyn'in sert yüz hatlarına bulaşıyor.

Geniş, mürekkepli gözlere, yüzeylerinden yansıyan yansımaya bakıyorum ve tek gördüğüm bana bakan bir canavarın yüzü.

Gittiği her yerde ölüm onu takip eder.

Dokunduğu her şey küle dönüşüyor.

Birden Rhordyn'in kılıcını tuttuğunu görmüyorum...

Kendimi görüyorum.

O yaratık kanat çırpmaya devam ederken üst dudağım geriye doğru sıyrılıyor. Boğazımda çığlık atmaya devam ediyor, beni içten dışa doğru parçalayan duygu parçalarını öğütüyor.

Başımı sallıyorum ve kahkaha atıyorum - karmakarışık deliliğimin tellerine diz çöktüren vahşi, bağırsız bir ses. "Senden nefret ediyorum," diye hırlıyorum.

Bir şimşek çakması kasveti tutuşturur, o mor bakışları yararak
-Karanlık uçuşuma karşı çok sade.

"Dokunduğun her şeyi yok etmekten başka bir şey yapmıyorsun," diye bağıriyorum bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, gözyaşlarımı kırıpıştırarak. "*Sevdiğin her şeyi. Ortadan kaybolsan dünya çok daha güzel olurdu.*"

"Orlaith-"

Evet.

Onunla.

Dişlerimi gösterip *hamle* yapıyorum.

CHAPTER 55

RHORDYN

I Vahşi darbesini engelledi, metalin metalle çarpışma sesi ormanda bir savaş çanının sesi gibi yankılandı. "Sen bir *canavarsın*," diye hırlıyor, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzündeki ve saçlarındaki kanı duruluyor, yüz hatları az önce bana savurduğu saf, su katılmamış *nefretle yırtılıyor*.

"*Sevgiler*, Orlaith."

Bir savuruş daha ve neredeyse beni parçalıyor, kılıcının ucu göbeğimin yanından geçiyor - o kadar yakın ki nefesim tıslayarak içime doluyor.

Sikeyim.

Doğrudan boğazıma yönelen bir sonraki darbesini engelliyorum, göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor. "Bu çok yakındı, Milaje."

"Onu sen öldürdün," diye inliyor ve nefesim kesilerek engellediğim bir atışla bana saldırıyor.

Kalbim durdu.

"Kimi, Orlaith? Kimi öldürdüm?"

"O!" diye bağılıyor, sesi acı dolu bir kırbaç gibi.

Karnıma bir kesik daha, bu seferki kalçamı sıyrıyor, kanamayacak kadar ince bir sıyrık.

Sadece.

Ama onun bilenmiş darbelerini boşalana kadar alacağım ve sonra sıfırdan başlayacağız. Nefretinin yönünü bana çeviren her neyse onu çözmeye çalışacağım. Eğer bu sonsuza dek sürecek bitmeyen bir döngüyse, öyle olsun.

Dönüyor, dönüyor, bacaklarıma saldırıyor. Geri sıçırıyorum, kendimi *ona o kadar kaptırmışım ki* arkamdaki basilisk leşini fark etmiyorum, ta ki tökezleyip omurgam bir ağaca çarpana kadar. Bıçağı boğazıma saplanıyor ve hırılıyor, sıcak nefesi yüzüme saldırıyor.

Kılıcımı yan tarafa bıraktım.

Göğsü kabarmış, ayak parmaklarının üzerinde bana doğru eğiliyor, ıslak saçlarından kenarlarına kanlı kalıntılar damlıyor.

Kaşlarım çatılıyor, ametist gözlerine bakıyorum.

Bıçağı öyle bir bastırıyor ki derimin yarılma tehlikesi geçirdiğini hissediyorum, gözleri parlıyor, güçlü öfkesi havayı boyuyor. "Ve sen de *onu* öldüreceksin." Yüzü parçalanıyor ve kalbimin bu hareketi taklit ettiğini hissediyorum. "Onu benden tekrar almaya çalışacaksın, değil mi?"

"Ama sana izin vermeyeceğim."

Düşünceleri, göğsümden üflenen karanlık bir duman gibi bana geliyor ve kaşlarım derinleşiyor.

O...

"Senden nefret ediyorum," diye tekrarlıyor, sıkılmış dişlerinin arasından kelimeleri tıslıyor ve farkındalık bir balyoz gibi çarpıyor.

Nefret dolu iğnelemeleri, donuk gözleri...

Kendi kendine konuşuyor.

Kaburgalarım anlayışın ağır darbesi etrafında çatırıyor.

Ortadan kaybolsan dünya çok daha güzel olurdu...

Silahımın yere düşmesine izin veriyorum ve onun kılıcının kabzasına kenetlenmiş yumruğunu kavıyorum. Diğer elimle kılıcının bilenmiş ucunu tutuyorum.

Bakışları yana kayıyor, genişliyor, üst dudağı titriyor, öfke güzel yüzünü bir düğüme dönüştürüyor. Avucumun içindeki keskin dilimi hissederek bastırıyorum, havayı kanımın kokusuyla zenginleştiriyorum. Kalın.

Güçlü.

Onun.

Burun delikleri açılıyor, kaşları çatılıyor. Yutkunuyor, gözlerindeki parıltıyı kırıştırıyor ve gözleri açılıyor, kalkıyor.

Bana doğru bakıyor.

Dehşet o mor değerli taşların üzerinde parlıyor ve beni derinden sarsıyor.

Geriye doğru tökezliyor, kanlı kılıcı yere çarpıyor, titreyen ellerine bakıyor, onları geriyor, toparlıyor. Ağaca yaslanıp derin ve sert nefes alarak onun batışını izliyorum.

derinliklere, gittikçe daha uzağa. Trajik bir parıltı ve ölüm aleviyle gökyüzünden düşen bir yıldız gibi.

Bu senin için değil, Milaje.

"Pençeyi göğsüme saplamadan önce bana anneni öldürdüğünü söylemiştin."

Başı yukarı kalkıyor, tohumunun kökleri göğsümde sanki bir sopayla dürtmüşüm gibi kıvranıyor.

Gözleri çakmaktaşı gibi sertleşiyor, çenesi kalkıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme," diye fısıldadım.

Bakışları cam kırıkları gibi kırılıyor, belli belirsiz bir inilti kopuyor.

Gözleri bakmamam için yalvarıyor.

Benimki, ruhuma işlemiş suçluluğu kaldırmaya asla *yetmeyecek* bir özrün ağırlığını taşıyor.

"Onu sen öldürmedin."

Kalbinin teklediğini duyuyorum, bakışlarında takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şey yanıp sönüyor. "Ne demek istiyorsun?"

Boynunda asılı duran mücevhere bakıyorum, yüzüne dönüyorum, göğsümün içindeki mezarı çıplak ve kanlı ellerimle parçalıyorum. Muhtemelen onu söylemek üzere olduğum şeyden asla geri çekemeyeceğimi biliyorum. Çok uzun zamandır göğsümde tuttuğum korkunç bir gerçek.

Beni asla affetmeyecek, ama sorun değil. Kendini affettiği sürece.

"Eskiden annenden kan satın alırdım. Bunun gibi obsidyen whelver için kullandığım kan," diyorum elimi taşlara vurarak.

Bakışları bir ona, bir bana kayıyor.

"Yerler için insanlar için bulmak teselli gelen ve
canavarlar rahatsız edici kıta."

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Ben-"

"Onu *güvenli* olduğunu düşündüğüm bir eve yerleştirdim. Ama yanılmışım." *Çok yanlış.*

Gözlerini kırpmadan beni izlerken gözyaşları birikiyor. Nefes almadan.

"Onu o gece bir Vruk yarasıyla buldum."

Kurtar onu, Rhordyn. Lütfen.

Deniyorum.

"Anlamıyorum-"

"Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu *güvende* tutmayı başaramadım. Sonra kılıcımı kalbine sapladım."

Orlaith'in dudaklarından bir ses kayıyor; morarmış ve çiğ. Gözlerini kırıştırıyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüp gömleğini titreyen bedenine yapıştıran yağmurla karışıyor.

"Anneni ben öldürdüm, Orlaith. *Ben öldürdüm.*"

CHAPTER 56

ORLAITH

I kederin ezici ağırlığını bilirsiniz. O kadar dümdüz olursunuz ki kendinize benzemekte zorlanırsınız. Zar zor işlev görürsünüz ama yine de var olmaya lanetlenmişsinizdir. Ayağa kalkıp yansımanıza bakmak zorunda kalmadığınız sürece insanların sizi ezip geçmesinden mutlu olursunuz. gözlerini.

Ama keder ezici bir şeyse, bu *tam tersidir*.

Bu bir panzehir.

Annemi ben öldürmedim.

Yüzüm çöküyor, gözlerim kapanıyor, göğsüm sessiz hıçkırıklarımın şiddetiyle titriyor. İçime ulaşıp kubbemi kaldırırken, o tutsak nefesin içimi yıpratmasına, göğsümün amansız sarsıntısıyla savrulmasına izin veriyorum.

Yana yatır.

Altına sakladığım rahatlama tohumlarının kök salmasını, sonra filizlenmesini, kaburgalarımın etrafında kıvrılmasını, omurlarıma tırmanmasını sessiz bir merakla izleyin. Küçük tomurcuklar şişiyor, kabukları dörde bölünüyor, tereyağı sarısı yaprak kümelerini serbest bırakıyor - içimi güneş ışığının rengiyle dolduruyor. Rahatlatıcı bir *sıcaklık* ve çırpınan bir sevgi esintisiyle.

Anlamaktan.

Ürkek bir nefes vererek gözlerimi açıyorum, üzerime yapışan morarmış gümüş bakışlar beni yaralıyor. Bana ceza için yalvarır gibi bakıyor.

Kalbim parçalandı.

Suçluluk duygusu...

Savaşta yıpranana, yaşamla ölüm arasında sallanana kadar görmezden geldiğiniz iltihaplı yara. Kendinizi yerden kaldırmaya ve yeniden yaşamak için bir neden bulmaya çalışıyorsunuz.

Ama o savaş alanına ait değil. O gece yaşananlardan kendini sorumlu tutamaz.

Ben de o savaş alanına ait değilim.

Karanlığım onu öldürmedi... Her şeyi tüketen, kontrol edilemez bir canavar değildi. Yani umut var, güzel, bağlanmamış bir *umut*.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve Rhordyn'in kaşları  atılıyor.

Anneme acı çekmemesi için ölümünde merhamet gösterdiğin için...

Beni bu suçluluk  ıpasından kurtardiğin için...

"Ben sandığım gibi bir canavar değilim, sen de değilsin." Ben kendi niyetimle ona doğru ilerlerken gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı beliriyor.

Serbest bırakıldı.

Parmak uçlarıma basarak ellerimi göğsünden geçirip boynuna doluyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken parmaklarım başının arkasındaki saçlara dolanıyor.

Sıcak.

Mutluluk verici derecede sıcak.

Yine de vücudu bir heykel gibi, kolları iki yanında kaskatı. Göğsü bile hareketsiz, sanki nefes alamıyormuş gibi.

Parmaklarımı sakalının arasından geçiriyorum, başımı eğiyorum ve dudaklarını ayırmaya zorluyorum.

Enerjisi değişiyor.

Paramparça.

Kolları vücuduma dolanıyor, dilinin her darbesiyle daha da sıkılaşıyor ve acı dolu bir iniltiyi boğazımdan göğsüme döküyor. Ellerini saçlarımdan geçiriyor, başımı kavırıyor ve bizi birbirimizden ayırıyor, beni *ondan* gelmediği için son derece yetersiz olan havayı çekmeye zorluyor.

Kaşları çatılmış bir halde, ıvır zıvır istifimi karıştırıyormuş gibi gözlerimi arıyor, sonra acı dolu bir ses çıkartıyor. Derin ve yavaş bir öpücükle nefesimi çalıyor. Ruhumun derinliklerine iniyor ve her çürüğün tadına bakıyor. Her acıyı.

Acının her dilimi.

Zevk dalgaları içimde titreşiyor.

Açgözlülükle, güçlü formunu pençeliyorum, sırtının enfes genişliğini izliyorum, ellerimi aşağı doğru takip ediyorum, parmaklarım dar pantolonunun bel bandını geçiyor.

Beni almasını istiyorum.

Yut beni.

Ruhumu yemesini ve ondan başka hiç kimse tarafından asla bir araya getirilemeyecek bir yığın halinde tükürmesini istiyorum.

Bir acı inilti daha ve yanaklarımı kavlıyor, alnıma bir öpücük kondurmak için başımı geriye yatırıyor. "Dur..."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor.

"Neden?" Hırpalanmış nefesler alıyorum, göğsü aynı doymak bilmez hızla yükselip alçalıyor.

"Çünkü seni öyle hızlı parçalayacağım ki, benim nerede bittiğimi ve senin nerede var olduğunu bilemeyeceksin."

Sızlanıyorum, aç bir sıcaklık kalçalarımın arasına çarparken dizlerim neredeyse çöküyor. "Ya bunu *istersem*?" Fısıldamaya cesaret ediyorum.

Yıldızlara gerçeğimi söylüyorum, fısıldayacaklar mı diye merak ediyorum.

Bir an için, *hiçbir şey*. Tek bir bakışla yaralarımızı karşılaştırırken ondan ve benden başka hiçbir şey.

"Hâlâ bilmediğin çok şey var, Orlaith."

"Umurumda değil," diyorum ciddiyetle.

Hiçbir şey hissettiklerimi değiştiremez.

Onun için.

Gözleri alevleniyor ve düşüncelerimin ruhumun dokusunda nasıl örüldüğünü görüp görmediğini merak etmeme neden oluyor.

Bir adım geri atıyorum, gevşeyen kavrayışından

sıyrılıyorum. Bir tane daha.

Aramızda bir gerginlik var, sanki bundan kaçacağımı düşünüyor.

Bizden.

Kalçalarımı hafifçe sallayarak geriye doğru bir adım daha atarken kalbim sıkışıyor.

Gözleri güzel, yıkıcı bir unutkanlık tonuna dönüşmeden önce farkına varır. Derin bir gümbürtü havayı sarsıyor ama omuzları şişmiş, kasları genişlemiş gibi görünürken göğsünün içinde sıkışıp kalıyor.

Pantolonundaki şişkinliğe bir bakışım beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor ve anladığını fark ediyorum.

Gördüğünü.

Ondan kaçmıyorum... Onun için kaçıyorum.

"Milaje," diyor, sesi beni hem dolu hem de *acı verici* bir şekilde boş hissettiren alacakaranlık bir yuvarlanma.

Yutkunuyorum.

Bir geri adım daha.

"Rhordyn ..."

"Oynadığınız oyunun farkında değilsiniz."

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Bana kuralları öğretir misin?"

Göğsünü nefesle doldurup sonra yavaşça üflerken boynundaki tendonlar geriliyor. "Sen kaçarsan, ben kovalarım."

Sanki ellerinin kaçan formumu yakaladığını hayal ediyormuş gibi yumrukları sıkılaşıyor ve damarlarımda bir heyecan şimşeği çıkıyor.

"Seni

yakalayacağım."

Titreyen bir nefes.

"Seni alacağım."

İstekli bir inilti.

"Ve geri dönüş olmayacak." Bir çalıntı
adım daha.

Bir tane daha.

Üst dudağı geriye doğru sıyrılıyor. "Artık
pervasızca *sikişmek* yok." Kelimeler ruhumu
sarsıyor. Bir soru.

Bir onay arayışı. Kalın bir
şekilde yutkunuyorum.

Yanaklarım kızarıyor, geriye doğru bir adım daha atıyorum.

Keskin hırıltısı tenime çakıl taşları gibi batıyor, köpek dişleri o kadar hızlı aşağı kayıyor ki nefesim kesiliyor.

"Artık yok," diye fısıldıyorum, dişlerinin gıcırdadığını duyuyorum.

Güçlü göğsü şişiyor. Burnundan salarak boynunu bir o yana bir bu yana kırıyor. "*Acını* gizlemek için daha fazla yalan yok," diye homurdanıyor, kelimeler bir öncekinden daha kalın.

Bakışlarını tutuyorum.

Bir geri adım daha.

Sanki tüm gücünü omurgasını ağaca sabitlemek için harcıyormuş gibi tüm vücudu kilitleniyor.

Bir başka heyecan dalgası damarlarımda çatırdıyor, çekirdeğimin derinliklerinde gümbürdüyor ve dudaklarımdan neredeyse bir inilti dökülüyor, kalbim o kadar sert çarpıyor ki boğazımın dibinde hissediyorum.

"Kaçarsan, benimsin," diyor, o kadar ölümcül bir yumuşaklıkla ki, pıtır pıtır yağın yağmurun altında zar zor yakalayabiliyorum.

Başımı yana eğiyorum. "Peki ya yapmazsam?"

Sessizlik. Fırtına bile gürleyen senfonisini durdurmuş gibi görünürken, gözlerinin derinliklerinde bir şey uğraşüyor, mükemmel yontulmuş vücudundan aşağıya su perçemleri iniyor. O kadar barbarca güzel ki, bir yanım *açlık* çekerken diğer yanım göğsümü ağrıtıyor.

Başını ağaca yaslamış, kısık kirpiklerinin altından bana bakıyor. "O zaman sana başka bir gerçeği söyleyeceğim, böylece benden nefret etmeye devam edebilirsin."

Nefret ...

Bu adama duyduğum sevgi, bu dört harfli kelimenin temelinde büyüdü. Benim birçok çirkin yanımı gördü.

Onunkilerden çok gördüm.

İkimiz de buraya gelmek için verdiğimiz mücadeleden dolayı yara bere içindeyiz ama çukur toprağa bağlanacak kadar derin kazılmamışsa uzun ağaçlar rüzgâr fırtınalarında kökünden sökülür.

Onu bugün sev, yarın nefret et. Hiçbir yere gitmiyorum. Ona bir gülümseme fırlatıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve *koşuyorum*.

CHAPTER 57

ORLAITH

T Sessizliğin peşinden ormanın sık sınırlarına doğru koşarken yağmur durdu. Ama karıncalanan derim ve yıpranan sinirlerim beni

Kovaladığının içten içe farkında.

Avcılık.

Ciğerlerim ağrıyor, kalbim ayaklarımla ritim tutarak çarpıyor, aceleyle attığım her adım bacaklarımla arasındaki o çiğ, hassas ağrıyı tıngırdatıyor, ta ki ileriye doğru her hareket zar zor kazanılmış bir zafer olana kadar.

Yarısı ürkütücü bir sonsuzluk içinde donmuş, diğer yarısı ölmüş, ağarmış ya da ufalanmış, kısmen camlaşmış ağaçların etrafından dolanıyorum. Yarı saydam yaprakların arasından sızan güneş ışınları kasvetin içinde parlak, ışıltılı cepler oluşturuyor. Bir yanım durup etrafımdaki değişen dünyaya hayret etmek istiyor ama kalbim çok hızlı çarpıyor. Çekirdeğimdeki zonklama beni sakat bırakıyor.

Canavarım peşimde.

Bir tepenin kenarına oyulmuş bir mağaranın girişine benzeyen bir yerden geçerken arkama bakma riskini göze alıyorum, onu göremiyorum ama buz gibi bakışlarının ürpertici bir başlangıç gibi yüzümde gezindiğini hissediyorum. Karnımın altından ve göğsümün üstünden nabız atışını andıran bir *heyecan* daha fişkırıyor, dudaklarımdan *onun* tadıyla lekelenmiş bir inilti dökülüyor.

Mükemmel, güzel bir şekilde *o*.

Kalbim boğazımda, dönüp dolaşıyorum, sonra yarısı yosun tutmuş devasa bir kütüğün arkasına atlıyorum, kendimi bir düğümün içine sokuyorum, titreyerek

nefes alıyor. Bakışlarım bir sağa bir sola, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor ve elimi pantolonumun kemerinin altına sokma dürtüsüyle savaşıyorum. Parmaklarımı aç acının üzerine bastırmak için.

Sessizlik.

Yukarıdan aşağıya doğru yavaşça akan su sesi yok. Gök gürültüsünün çıttırtısı yok. Rüzgâr bile durdu, etrafımdaki dünya o kadar gürültüsüz ki nefeslerim kesildi, dört nala atan kalp atışlarım sert toprakta takırdayan toynak seslerine benzedi.

Ben duyabiliyorsam, o da duyabilir.

Yavaş yavaş nefeslerim sakinleşmeye başlıyor. Yine de sessizlik hüküm sürüyor, solu, sağ, yukarıyı, aşağıyı aramaya devam ederken tenim beklenti ile karıncalanıyor, nabzım boğazımın dibine sıkışmış bir kelebek gibi.

Nerede o?

Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve dizlerimin üzerinde yükseliyorum. Kütüğün üzerinden bakma cesaretini göstererek, parçalanmış ormanda herhangi bir-

Arkamdan gelen ağır bir gümbürtü kemiklerimi titretiyor ve nefes nefese kalıyorum, arkamı dönüyorum, *onu* görüyorum; kas yığını ve vahşi, muhteşem bir güzellik. Tüm damarları yüzeye çıkmış; dövmeleri o kadar ürkütücü bir şekilde durgun ki, gümüş karalamaların arasından hiçbir ışık titremiyor.

Gözleri şimdiye kadar gördüğüm en felaket siyah tonunda.

Dengesiz bir hareket telaşıyla kütüğün üzerinden tırmanıyorum, diğer tarafa ulaştığım anda dizlerim parçalanıyor.

Zahmetsizce üzerinden geçiyor, ben geri geri kaçarken peşimden sinsice yaklaşıyor. Karnımda dayanılmaz hale gelen bir sıcaklığı körüklüyor, sinirlerim onun felç edici bakışlarının her hareketine maruz kalıyor.

Yukarıda beliriyor, beni lezzetli bir gölge yığına dönüştürüyor. Kaslarım gücünü kaybediyor ve yere doğru yumuşuyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, ileri uzanıp yavaş ve sabit hareketlerle kılıfımı çözüp bir kenara koyarken bakışlarımı tutuyor. Pantolonumun düğmelerini kopararak inatçı deri bariyeri aşağı indiriyor. İç çamaşırım onun kesik ellerine kağıt mendilden farksızmış gibi teslim oluyor ve bacaklarım ayrılmaya başlıyor.

Ham, cinsel bir davet.

Kısık bir ses çıkarıyor, kalçalarımı kavırıyor ve onları öyle açıyor ki saklanabileceğim hiçbir yer kalmıyor.

Bared.

Savunmasız.

Tam orada, doğrudan bana bakıyor. Ona olan çılgınca ihtiyacımın kızarmış, şişmiş kanıtını görüyor.

Hiç kıpırdamadan oturuyor, bakışları açlık çekerken her derin nefes verişinde o gürleyen sesi çıkarıyor. Çekirdeğim onun parmağıyla dolmak için can atarken.

Dilini.

Bir şeyler.

"Rhordyn. Sana *ihtiyacım var...*"

Çiğerlerimde havaya ihtiyacım olduğundan daha fazla.

Bakışları benimkilere kayıyor ve yine o sesi çıkarıyor, neredeyse mırıldanıyor. Çok hayvansı, söylemediği kelimelere ihanet ediyor.

Soğukkanlılığımı zedeliyor, beni o kadar yıpranmış bırakıyor ki zar zor bir arada durabiliyorum.

Kalçalarımı sallıyorum. "*Rhor-*"

Başını kalçalarımın arasına indiriyor ve ağzını üzerime yerleştiriyor, dili açgözlü, ziyafet çeken bir canavar gibi kıvrımlarımın arasından geçerken kolları bacaklarımın etrafında dolanıyor. Kas eriten bir zevk girdabı kıpırdanıyor, merkezime ve uyluklarımın iç kısmına doğru dallanıyor, ben yüzüne karşı sallanırken, karnım sıkılmış, kabaran göğsümün üzerinden bakıyor. Bu büyük, barbar adamın yemeğini gürleyerek yerken kalçalarımı pençelemesini, sırt kaslarının şişkinleşmesini, pençeli parmaklarının tenimi çukurlaştırmasını izliyorum.

Beni yiyip bitirmesinde nazık olan hiçbir şey yok, dilinin her sıcak kıvrımı tüm vücudum bu karışık sıcaklıkla alevlenene kadar beni düğümlüyor.

Kalçalarımın sallanması güçleniyor ve bir elini rahmimin üzerine koyuyor. Sessiz bir emirle beni sabitliyor.

Başparmağını o hassas çıkıntının üzerinde gezdiriyor, beni ateşliyor, bir parmağını içeri sokuyor. Pompalıyor.

Pompalar.

İnliyorum, yuvarlanıyorum, onun altında eriyorum. Tırnaklarım acınası bir çabayla toprağa saplanıyor.

Hâlâ o çiğ, açıkta duran sinir demetini tıngırdatırken, parmağının yerine dilini geçiriyor ve derinlere iniyor.

Bağırıyorum, kalçalarım titrerken o içimi açıyor ve daha fazla yerimi onun yıkıcı ilgisine maruz bırakıyor. O yoğun guruldama sesleri içime doluyor, dili yıkıcı bir ritimle salınırken ısı toplanıyor.

Yayılıyor.

Zirveler.

Ben *patlarken* kaslarım kasılıyor, omurgam kıvrılıyor, elini karnımın altından kaldırıp beni serbest bırakırken parmaklarım saçlarına dolanıyor.

Mürekkepli ipleri çekiştiriyorum, vahşi ve serbest bırakılmış zevkin şiddetli şimşekleri arasında feryat ediyorum. Yüzüne doğru itiyorum, kaslarım eriyip tereyağı ihtişamına dönüşene kadar kalçalarımın her yuvarlanışında yumuşuyorum.

Dilini bana karşı düzleştiriyor, alıştırıyor, orgazmımın son çırpınan kalp atışını, ben yontulmuş sonu geçene kadar sıkıyor. Kalçamın iç kısmına bir öpücük konduruyor, göz kapaklarının ağır düşüşünün altından beni izliyor, çözülüyor, nefesi bir hırıltıyla dışarı üfleniyor.

Dudaklarını yalayarak ayağa kalktı. Bacaklarım hala önünde yayılıyor. Bal gibi sıcak ve gevşek. Başka bir şey için yalvarıyorum. *Daha fazlası için.*

Elleri pantolonuna gidiyor, düğmelerini açıyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor. Titreyen bir nefes alıyorum, pantolonunu çıkarıp sert erkekliğini serbest bıraktığında gözlerim açılıyor - çok kalın ve vücudundakiler kadar pompalanmış damarlarla kabartılmış.

Ucundan inci gibi bir boncuk sızar.

İnliyorum, onu görünce açlık duyuyorum, tadının nasıl olacağını merak ediyorum. Bu düşünceyle elim vücudumda geziniyor, parmaklarım kaygan kıvrımlarımda kayıyor, o sinir demetinin etrafında dönüyor. Arzuluyorum.

İhtiyacım var.

Her girdabı, her daldırma hareketini izlerken, o çiğ, şehvetli sesi çıkarıyor. Aramızdaki gerilim daha da artıyor.

Daha sıkı.

Hareket ediyor, beni kaldırıyor. Beni zahmetsizce çeviriyor, sırtım onun kabarık göğsüyle aynı hizada.

Ellerimi saçlarının arasına daldırıyorum.

Koluyla beni bağlıyor, başımı yana itiyor ve eli bacaklarımın arasına girip beni kavrarken kulağımın altındaki hassas deriyi okşuyor.

Beni tutuyorsun.

Sonra parmakları giriş yerimde geziniyor. Beni yayıyor. İçime -İtme.

Esname hareketleri.

Yavaş ve sabit pompalarla beni zenginleştiriyor.

Tüm vücudum bu hareketle dalgalanıyor ve o kulağıma öpücükler kondururken ben ona doğru sallanıyorum, elini gömleğimin altına sokuyor ve meme uçlarımın hassas tepelerini okşuyor.

Şehvetli inlemelerim atmosferi çürütüyor.

Bir parmağını daha sokmaya çalışırken gürlüyor, zaten şarkı söyleyen coşkumun tellerini tıngırdatıyor. "Benim için hazır değilsin Milaje..."

Ahh-

Ani bir tepkiyle kendimi onun elinden kurtarmayı başarıyorum. Parmaklarının beni mahveden zevk itişlerinden.

Onun testere hırıltısı eşliğinde tırmanıp dönüyorum.

Onu bıraktığım yerde yere çömelmiş, kusursuzca yontulmuş bir kas heykeli gibi duruyor; gözlerinde dönen gölgeler sakatlayıcı bir odaklanmayla beni izliyor.

"Bırakın da buna ben karar vereyim," diyorum, çalılıkların arasından geriye doğru yürürken göz kapaklarımın altından onu izliyorum.

Kalın aletini yavaşça pompalayarak gürlüyor, bu görüntü o kadar çiğ ve erotik ki dizlerimin bağı çözülüyor. "Ben sıradan bir adam değilim Milaje. Bedenim kırılmak için yaratılmadı. *Kırılmak* için yaratılmış."

Saçlarımın ağır kısımlarını keserken, bir fareyi kucaklayan bir dev gibi saçlarımı nasıl tuttuğunu hatırlıyorum.

O heyecan kıvılcımı beni bir kibrit gibi çarpıyor ve geriye doğru bir adım daha atıyorum ...

"Sen *kırıl*gansın. Seni incitmek istemiyorum."

"Neyle *baş*a çıkıp çıkamayacağıma ben karar veririm." Gömleğimin eteklerine uzanıyorum ve başımın üzerinden çekerek yere düşmesine izin veriyorum.

Göğsü şişiyor, derin, yıpratıcı bir ses çıkararak beni bakışlarıyla yutuyor. Uzun, beyaz boğumlu vuruşlarla kendini çalıştırmaya devam ediyor ve ben ellerimi kaldırıp parmaklarımı saçlarımın nemli düğümlerinden geçiriyorum. "Seni bedenimin içinde istiyorum."

Köpek dişleri tekrar aşağı kayıyor, görüntü beni bir zevk dalgasıyla kırbaçlıyor.

Saklanmak istemiyorum, onunla değil. Burada olduğumu ve onu almaya hazır olduğumu görmesini istiyorum.

Ona sahip

ol. *Benim*

gibi.

Onu bir başkasının katmanıyla kaplı olmayan bir tene karşı hissetmek istiyorum.

Benim derim.

El değmemiş, başka erkeklerin elleri ve *dokunuşlarıyla* kirlenmemiş bir ten.

Boynumdaki zincire uzanıp kopçayı açtığımda, kolyenin, mücevherin ve deniz kabuğunun takırdayarak yere düşmesine izin verdiğimde uyarıcı bir hırıltı çıkarıyor. Derim soyuluyor, aramızdaki son katman da çözülüyor. *Gerçek* benliğimi ortaya çıkarıyorum.

İşaretimle.

Omuzlarımdan aşağıya inen çiçeklerin seli.

Çok fazla ...

Gözlerinde öyle ölümcül bir şey parlıyor ki, saç kesimimi bu kadar nazıkçe halledişine tanık olmasaydım muhtemelen göğsümde bir korku kıvılcımı çakacaktı. Bunun yerine, saf elektrik *heyecanının* başka bir vahşi alevini besliyor.

Ateşle oynuyorum, biliyorum ama *yanana* kadar gitmeyeceğim.

Çenemi kaldırıyorum, şiddetli, ilkel bir güvenle dolup taşıyorum. "*Benim* bedenim, Rhordyn."

Benim.

Vücut.

Hiç olmadığı kadar büyük görünüyor. Sanki bu dünya, soyulmuş soğukkanlılığının çatlaklarından fışkıran kudretli özünü boğamayacak kadar küçük. Çok güzel, cesurca çıplak, canavarca mükemmelliğe oyulmuş.

Bu manzara karşısında inleyerek onu bir geri adım daha atmaya ikna ediyorum.

Kıyafetlerimizi, kılıfımı topluyor, ilerlerken onları avucunun içinde eziyor. Yavaşça.

Yırtıcı.

Onunla adım adım karşılaşırken bakışlarımda bir meydan okuma var. "Tamam," diyor *dikkatlice-çok dikkatlice*.

Bir adım daha ileri.

Bir tane daha atıyorum, çömelip kolyemi yumruğunun ezici gücüyle süpürmesini izliyorum. "Ama *biri* seni bu kolye olmadan görürse," diyor, ayağa kalkarak, "onları yere sermeden önce iki kez düşünmem."

Kalbim güm güm atarak duracak gibi oluyor, bu ifade öylesine acımasız bir duruşla söylenmiş ki kelimelerin bir bıçak gibi derimin üzerinde kaydığını hissediyorum.

"Peki, ne öneriyorsun Milaje?" Başını yana eğiyor. "Çünkü o güzel çiçekler s o l d u ve benim ipim de her geçen gün yıpranıyor."

ikinci."

Kalbim boğazıma kaçıyor, yanaklarım ısınıyor.

Onlara güzel diyordu.

Derin sesi kelimeyi o kadar güzel bir şekilde kucakladı ki, bibloyu sonsuza dek sevebileceğim kaburgalarımın altına sıkıştırdım.

Kısa bir koşu mesafesindeki mağarayı düşünüyorum - ormandaki koşum sırasında geçtiğim mağara.

"O zaman sanırım birlikte saklanacak bir yer buluruz," diye fısıldıyorum, gözlerindeki abanoz alevi görünce ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor.

Dönüyorum ve koşuyorum, *her* zamankinden daha *hızlı*. O kadar hızlı ki, ben kaçarken, eğilirken ve sıçrarken yarı camlı ağaçlar çevremde lekeleniyor.

Arkamda artık sessizlik yok.

Gök gürültüsü gibi.

CHAPTER 58

ORLAITH

I Topuklarımın dibinde, ensemden aşağı nefes aldığımı hissediyorum. Yere vuran ayak seslerini duyabiliyorum.

Çılgın kalbim neredeyse kaburgalarımın kurtulacak.

Bu cam gibi harikalar diyarını kendilerine ait kılan sarmaşıklarla boğulmuş küçük tepeyi yuvarlayarak, büyük, cam damarlı bir kayanın arkasına sıkışmış korunaklı mağarayı buluyorum.

Stony Stem'deki odamdan daha büyük olmayan, yıllar boyunca esmiş olması gereken kurumuş yapraklardan oluşan gevrek bir tabakayla kaplı, biraz gölgeli iç mekâna daldım. Tavan boyunca uzanan bir avuç ince, yarı saydam dikişi kesen pürüzlü güneş ışığı bıçakları yere ışık saçıyor.

Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum, karanlık girişi doldururken dönüyorum, güneşi gölgeleyen geniş bir gölge gibi.

Ay.

Başka *her şeye* bakışımı gölgeliyor.

Mağara onun güçlü kokusuyla dolup taşıyor, neredeyse beni dizlerimin üzerine çökertiyor, keskin gölgeli gözlerindeki açlık kalbimin daha sert çarpmasına neden oluyor.

Muhtaç uyarılmışlığım kalçalarımın arasında ıslak bir leke, hala *kovalamacanın* heyecanıyla yüksek. Çekirdeğimin boş ağrısına rağmen damarlarımda zonklayan huzursuz enerjiden besleniyorum.

Çömelip kolyemi, giysilerimizi ve kılıfımı yere bırakıyor. Bakışlarımı tutarak ayağa kalkmaya çalışıyor.

Sessiz bir şekilde kaşlarımı kaldırdım, *nasıl yaptım?*

Yavaş ve sinsi adımlarla etrafımda dönmeye başladı. "Mükemmel, Milaje."

Gurur göğsümü dolduruyor ama hareket etmiyorum. Göz temasını korumak için dönmüyorum. Bunun yerine, bakışlarının çıplak bedenimin her santimetrekaresinde gezinip kemiklerimi eritmesinden *zevk alıyorum*.

"Ama etrafınızda dolaşan canavarlara sırtınızı vermeniz konusunda konuşmamız gerekiyor."

"Ama sen *benim* canavarımsın." Önümden geçerken gülümsüyorum ve nefesinin kesildiğine yemin edebilirim. "Sen sayılmazsın."

Yine arkamda, dikkati sırtımın alt kısmında geziniyor ve bir ürperti omurgama tırmanıyor. "Kafamın içini görebilseydin böyle düşünmezdin."

Bence şaşırdı.

Bana bir daha boğazımı açarsam dünyayı parçalayacağını söyledi, ama ben gözümü kırpmadan *ona* açardım. Ondan dalgalar halinde yayılan tüm o statik enerjinin tek faydalanıcısı olmak için yalvarırdım.

Çünkü yakalanmak

istiyorum. Açlıktan ölmek.

Öyle bir yutulmak istiyorum ki sonsuza dek birbirimize dolanalım.

Ben de aynısını ona yapmak istiyorum.

Alçak sesle gürlüyor, daha sıkı dönüyor.

Daha sıkı.

"Çok sesli düşünüyorsun, Milaje..."

Tenim karıncalanıyor, baritonu mağarayı tamamen dolduruyor, tıpkı onun beni doldurmasını istediğim gibi.

Görüş alanıma giriyor, neredeyse uzanıp dokunacak kadar yakın, bakışlarımız ateş ve buzun çarpışması gibi çarpışıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman neden aramızda hala boşluk var?"

Fırlatıyor, vuruyor. Bizi dudakların, iniltilerin, kırbaçlanan dillerin ve sıcak, ateşli etlerin arasında sıkıştırıyor.

Umutsuz, istekli bir *ihitiyaç*.

Kollarını etrafıma doluyor ve beni kaldırıp pürüzsüz duvara yaslıyor, bacaklarım onun etrafında kıvrılmış, elleri zahmetsiz bir güçle kalçalarımı destekliyor, göbeğim şişmiş ve açıkta.

Boş.

Çok boş.

Öpüşmemizi kesiyor, alnını benimkine dayıyor. Yutkunduğunu duyuyorum, girişimi dürtüyor ve ben bu kadar *açıkken* bile -Endişesini anlıyorum.

O çok büyük.

Çekirdeğim kasılıyor, bekliyor.

İstiyorum.

Arabayı sürmesini ve ağrıyan boşluğu doldurmasını bekliyordum.

Kalçalarımı sallıyorum, kendimi onun kalın, ipeksi ucunda ileri geri sürüklüyorum. Sürtünmeden besleniyor, bir ihtiyaç dalgasıyla titriyorum.

"Bana bak, Milaje." Bakıyorum, kalbim göğsümde isyan ediyor.

"Durmamı istiyorsan söyle."

Bunu neden isteyeyim ki?

"Tabii ki."

Derin, gırtlaktan gelen gürültüsü mağarayı dolduruyor. Beni batan güneşten daha yavaş bırakıyor ve ıslak, zonklayan girişimi geçerken nefes nefese kalıyorum.

"Gördün mü," diyorum, kalçalarımı oynatmaya çalışarak etrafında huzursuzca dönüyorum. "Sana başarabileceğimi söylemiştim."

"Daha gidecek çok yolum var," diye tıslıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Oh...

"Daha fazla, *lütfen*," diye törpülüyorum, ellerimi gergin kollarında ve omuzlarında, boynundaki gergin tendonlarda ve sık sakalında gezdiriyorum.

Göğsü genişliyor, sonra serbest kalıyor ve beni yavaşça indiriyor, mükemmel, gerici artışlarla beni üzerine kaydırıyor. Her obur inç beni düğümlüyor ve çözüyor, alnımda, göğüslerimin arasında ter toplanıyor.

"Neredeyse bitti," diye gürlüyor ve ben taşana kadar beni aşağı indiriyor.

Kalın, seğiren boyu beni tamamen doldururken üst diş etlerim zonklıyor, dikiş yerlerinden zorlanıyorum. Bu ilkel tatmin duygusu göğsümde dönerek kalbimi ısıtıyor.

Ruhum.

"İyi misin?" diye soruyor, dudaklarını kulağımın hemen altındaki hassas deriye değdirerek.

İyiden çok daha iyi.

İnleyerek başımı sallıyorum ve onu kendime çekip derin, aç bir öpücükle tadına bakıyorum. Kalçalarımı oynatarak onu hareket etmeye teşvik ediyorum.

Beni hafifçe kaldırıyor, sonra nazikçe indiriyor ve tüm vücudum tutuşuyor. Aç ağzına doğru inliyorum, onu bir başka yavaşça

omurgamın kıvrılması.

Beni tekrar kaldırıyor, bu sefer daha yükseğe. Beni yavaşça aşağı indiriyor.

Onun etrafında eriyorum, yavaş yavaş. Nefes nefes. Kalplerimiz hızlı bir uyum içinde çarpmaya devam ederken yavaş yavaş, ağırlı bir değişim.

"Mükemmelsin," diye fısıldıyorum, sözcükleri alt dudağına sürüyorum.

"Tamamen senin."

Sözlerine göğsünde kaynayan ve içimi titreten alçak, gürleyen bir hırıltı eşlik ediyor. Sinirlerimi ateşleme şekliyle yüzümde bir gülümseme beliriyor. Beni *yakıyor*.

Yanağına bir öpücük konduruyorum. Şakağına.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye kulağına yakın nefes alıyorum. Gergin omuzlarındaki gerginlik azalıyor, sanki kuduz bir canavarı evcilleştireyormuşum gibi.

O sesi tekrar çıkarıyor, beni daha yukarı kaldırıyor, ucu sıkışık göbeğimden kurtulmadan hemen önce duraklıyor... kalçalarını derin, şehvetli bir şekilde yuvarlayarak beni tekrar aşağı kaydırıyor.

Gırtlaktan gelen bir inilti boğazımı tırmalıyor ve başımı arkaya atıyorum, başka bir dalma hamlesi neredeyse öz kontrolümün iplerini koparıyor.

O çekilirken ağır göz kapaklarının altından ona bakıyorum, sonra göğüslerimi zıplatacak kadar sert giriyor, alevi körüklüyor. Gözlerini kırpmadan beni izliyor, sanki bir hayat kuyusundan su içiyormuş gibi.

Bu bakışta içimdeki bir şeyi serbest bırakan bir kenar var. Evcilleştirmek istemediğim bir vahşilik.

Diş etlerimde can çekişen bu *zonklama*, köpek dişlerimi deliyor, kökleri damağımın kavisi boyunca uzanıyor. Salyalarım akararak yutkunuyorum, öne doğru eğilip başımı boynuna yaslıyorum, o ittikçe dudaklarımın altındaki tendonların esnediğini hissediyorum.

İtişler.

İtişler.

Bu *sızı* keskin bir acıya dönüşüyor ve beni haykırmaya itiyor, boynunun gergin kısmını hafifçe ısırarak sesi bastırıyorum.

Bir şey diş etlerimi delip geçiyor-

Birden boşaldım, ayaklarım yerde, eliyle duvara bastırılmışım. Geri itiyor ve çıtır çıtır yaprakların arasına yığılıyorum - diş etlerim hâlâ zonkluyor, ikiz dişler şimdi alt dudağımı çukurlaştırıyor.

Nefes nefese başımı kaldırıp Rhordyn'i mağaranın diğer tarafında görüyorum, başı eğik, yumrukları sıkılı, ağır adımlarla bir ileri bir geri yürüyor. Vücudundaki her kas pompalanıyor.

Canavar gibi.

Gökyüzü dışarıdaki dünyayı parçalıyor, su tabakaları karanlık mağaramızın kemerinden görülebiliyor.

Bir saniye önce çok sakindi, dokunuşlarımın altında çok uysaldı. Şimdi ise vahşi.

Serbest bırakıldı.

"Sorun nedir?"

"Kaldır onları," diye hırlıyor, hâlâ volta atıyor, dövmeleeri sessizliği bölen patlamalarla senkronize olarak düzensiz bir nabızla yanıyor.

"Şimdi."

"Neyi kaldırayım?"

"Köpek dişlerin," diye havlıyor. "Gitmelerini istiyorum." Kaşlarımı çattım.

Bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?

Elimi kaldırıyorum, hâlâ *ısıрма* ihtiyacıyla zonklayan garip, keskin dişleri parmaklıyorum. Üzerlerine bastırmak bile beni inleten bir zevkle dolduruyor.

Yine hırlıyor, başını sarsak hareketlerle sallıyor, bana bakmayı reddediyor. Sanki kendi gölgesiyle savaşıyormuş gibi.

Onları bir kez daha sertçe itiyorum, ama bu beni neredeyse en şehvetli şekilde patlatan daha keskin bir zevk mızrağıyla ayırıyor.

"Yapamam," diye itiraf ediyorum, kelimeler pıhtılaşan duygularımla karışıyor.

Benim

kafa karışıklığı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bu ilk kez

oluyor-" "Beni ısıramazsın Orlaith. *Isıramazsın.*"

Ona zarar vereceğimden mi endişeleniyor? Niyetim bu değildi. Onu *tatmak* istiyordum; sıcaklığının dilimin üzerinden fişkırıp boğazımdan aşağı kaydığını hissetmek istiyordum.

Hala da öyle.

"Sadece- *Doğru* hissettim," diyorum, kalın bir şekilde yutkunuyorum, gerginliğin bir kısmını hafifletmek için yabancı *şeylere* tekrar bastırıyorum - doğrudan merkezime başka bir coşku zıplaması vuruyor.

Beni heyecanlandırıyor.

Bana bakmasını dileyerek inliyorum. Bana yaklaşmasını.

Dokun bana.

"Biliyorum," diyor elleriyle yüzünü ovalayarak. "Bu senin hatan değil Milaje. Ama bunu yapamayız. Durmak zorundayız."

Her seferinde sinsi adımlarla uzaklaştığını fark ediyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ayağa kalktım, ilerliyorum.

Keskin hırıltısı bir bıçağın savrulduğu gibi boşlukta şaklıyor ve duvara o kadar yaklaşıyor ki neredeyse duvarı omuzluyor - hâlâ ileri geri volta atıyor.

Bir ileri bir geri.

Bakışlar yere çivilenmiş.

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve beni bir umut tohumuyla dolduruyor.

Duraklıyorum.

"Ya yüzüm sana dönük değilse?" Dizlerimin üzerine çökerek öneriyorum.

Bakışları bir o yana bir bu yana savruluyor, o karanlık incelemesiyle beni felç ediyor. Yine bana bakan o derin varlığı görüyorum ve iliklerime kadar ürperiyorum.

Ellerimi yeşilliklerin arasından geçirip alttaki taşla buluşana kadar ileri itiyorum.

Kendimi *gösteriyorum*.

Hırlıyor ve ben de kolumun altından havayı koklayışını izliyorum.

Avının etrafında dönen büyük bir canavar gibi etrafımda

dolaşıyor. "Orlaith."

"Rhordyn."

"Seni herhangi birinden önce bu pozisyonda görürsem, onları öldürürüm," diyor, kelimeler bu kadar acımasızca bilenmiş olmak için çok yumuşak - sıcak, zonklayan çekirdeğime saldıran ürpertici bir tehdit.

"Onların bağırsaklarını yiyeceğim. Anladın mı?"

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. "Anlıyorum."

Giysi yığınınızın içinde hışırdamaya başladı. Sanırım yanıma çömelmeden önce bıçağımın gevşeme sesini duydum. "Otur."

Kaşlarımı çatarak, katlanmış bacaklarımın üzerine tünüyorum.

"Fikrimi beğenmedin mi?" "Beğendim, ama yüzünü izlemek ziyafetin yarısından fazlası."

Oh...

"Bunu ben de istiyorum," diye fısıldıyorum, sabırlı olmam gerektiğinin farkına varıyorum. Dişlerim geriye kayana kadar bekle.

Elime bir şey sıkıştırıyor.

Doğum günümde bana hediye ettiği boş deri kılıfa bakıyorum.
-Şimdi avucumun içine koydu. "Senden bir şey yapmanı isteyeceğim Milaje."

Başımı eğiyorum.

"Bu ne için?" Karmakarışık, yanardöner dalgaların ötesinden onun anlamsız gözlerine bakarak soruyorum.

"Ağzın," diyor şefkatle ve kalbim küt küt atıyor. Sert.

Ağzım ...

"Eğer devam edeceksek, *beni ısırma*ya kalkışmaman için kılıfı ısırmanı istiyorum."

Sözlerine ağzım sulanarak bakıyorum, bakışlarım kalın, kordonlu boynunu parlatıyor, köpek dişlerim derin, baş döndürücü bir *istekle* zonkluyor, anlayışım doğuyor.

Yutkunarak dikkatimi tekrar gözlerine yöneltiyorum. "Tamam," diye fısıldadım ve ona uzattım.

"Tamam mı?"

Başımı sallayıp ağzımı açıyorum.

Bir gümbürtü çıkararak kılıfı dudaklarıma götürüyor, dişlerimin arasından geçirmeden önce alttakine sürüyor. "İşte bu," diye mırıldanıyor. "Şimdi ısır."

Göz temasını koruyarak, köpek dişlerimi *onun* kokusu ve tadıyla lekelenmiş deriye batırıyorum - bir rahatlama dalgası bacaklarımın arasından geçip vücudumu yağa çevirdiğinde boğuk bir inilti çıkarıyorum.

Göz kapaklarım titriyor,
omurgam kamburlaşıyor.

"Daha iyi misin?"

Başımı sallıyorum, sonra o kadar derin çiğniyorum ki, sert malzeme köpek dişlerimi her açıdan yastıklıyor, deriyi aşan başka bir parçalanmış inilti.

Çok daha iyi...

Yoğun bir hırıltı çıkarıyor ve başıma bir öpücük konduruyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp beni kaldırıyor. Bacaklarım onun arkasına dolanıyor, o da yayılmış eliyle kemerli omurgamı destekliyor. "Ayaklarını yere koy ve kendini yukarı it."

Öyle yapıyorum, kabaran göğüslerimin ötesine, göbeğimin eğimine bakıyorum, erkekliğinin şişmiş ucunu tatlı girdaplardan oluşan bir trans halinde girişime sürmesini izliyorum.

Kalçalarım titriyor ve nefes nefese ona karşı sallanıyorum. İstiyorum.

İhtiyacım var.

Çok açık, açık, hassas.

"Siktir," diye tıslıyor ve kendimi hiç bu kadar *güçlü* hissetmemiştim. *Seksi*.

Ben.

Yavaşça bir kez daha dönüyor ve tekrar girişime nişan alıp yutkunuyor. "Beni alırken daha sert ısır," diye emrediyor, sesi çiğ.

Kılıfı sıkıyorum, neredeyse rahatlayarak feryat ediyorum, dizlerimin bükülmesine teslim oluyorum, onu her seferinde kayan bir inç içime sokuyorum. Her şeyi izliyorum, gerginliğin tadını çıkarıyorum, kabzasına kadar oturana kadar yıkıcı artışlarla içime dalma şeklini açlıkla izliyorum - kaslar kalın uzunluğunun etrafında sıkılaşıyor.

Kirpiklerim havalanıyor ve beni tüketen bir yoğunlukla izlediğini görüyorum, göğsü kabarıyor, şakaklarında ter birikiyor, alnına mürekkepli bukleler sıvıyor.

Bakışları çiçeklerimi öpüyor. Saçlarımın düğümlerini izliyor. Kulaklarımın dikenlerine tırmanıyor.

Yine gözlerime yerleşiyor.

"Çok güzel," diye hışırdıyor, sesi hızla çaldığım taş parçalarını eziyor.

Uzaklaş.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Elini omurgama koyup beni daha da yaklaştırırken, sağ kalçamı sıkıca kavrayıp dudaklarını alnıma bastırırken sözleri düşüncelerimi taklit ediyor. "*Hiçbir* fikrim yok."

Ellerimi boynuna doladım. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyorum. Kalbimin patlamak üzere olduğundan eminim.

Hareket ettikçe kalçalarım yanıyor, yumuşak ve yavaş, sonra daha hızlı.

Daha sert.

Onun yanında kil gibiyim. Şekillendirilebilir.

Onun.

Her bir coşkulu itme ve çekmeyi emerek, deri kılıfın etrafında çiğ, boğuk sesler çıkarıyorum. Kayış ikimize de çarpıyor, bedenlerimiz senkronize bir hareket dalgası oluşturuyor.

Birlikte hareket ediyoruz.

Birlikte *çalışın*.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, kalçalarımı eğiyorum, o hassas sinir demetini lezzetli sürtünmemize maruz bırakıyorum, zevkimi kükreyen bir aleve dönüştürüyorum.

Rhordyn dizlerinin üzerinde yükseliyor ve bir elini arkamda yere koyuyor, kalçamı kavrayıp hafifçe kaldırmadan önce beni çıtır çıtır yapraklardan oluşan yemyeşil yatağın arasına sürüklüyor.

Doğanın kokusuna bulanmış bedenlerimizi öyle bir açıyla birbirine sürtüyor ki, her itiş vücudumun derinliklerindeki sinir paletini harekete geçiriyor. Varlığından bile haberdar olmadığım yerlerime sıcak zevk kıvılcımları ekiyor.

Kalçalarım titremeye başlıyor ve dirseklerimin üzerinde sürünerek miyavlıyorum. Terden benek benek olmuş zeytin teninin görüntüsünü yutuyorum. Koyu renk kirpiklerinin altından bana bakarken başını eğmiş, güçlü, iyi tanımlanmış kasları kayıyor ve şişiyor.

Bacaklarım onun sivriltilmiş beline sarılmış, kalın, kadifemsi şaftı içime dalıyor, dışarı sürükleniyor.

Geri

dönüyoruz.

Tekrar dışarı.

Görüntü o kadar çiğ ve şehvet dolu ki boğuk homurtular benden kaçıyor ve deriyi çiğneyerek bir zevk fişkırması yaratıyorum, içim onun kabaran gücüne karşı çırpınıyor.

Artık aramızdaki çizginin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. O artık içimde olmadığında kendimi bir daha bütün hissedip hissetmeyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Bakışlarının yüzümde parladığını hissederek başımı kaldırıyorum.

Dudaklarına bir gülümseme dokunuyor ve kalbim kaburgalarımda bir delik açmakla tehdit ederken neredeyse yanıyorum.

Gülümsemeyi çalıyorum. Onu saklıyorum.

Benimkini.

"Senin, Milaje."

Kalçamı kavrayan eli karnımın alt kısmına yayılıyor ve her bir hamleyi kör edici bir coşku seviyesine çıkaran nazik bir baskı uyguluyor. Başparmağının ucuyla bacaklarımın arasındaki o hassas çıkıntıyı titretiyor ve tüm vücudum tek bir açıta kalan sinir haline geliyor -sıkıca yaralanmış ve mükemmel bir şekilde düğümlenmiş.

Çözölmek için çaresiz.

Alevli.

Çevresi içimde şişiyor gibi görünüyor -inanılmaz derecede sert ve ağır hale geliyor- ve kırılmak üzere olduğumu bilerek inliyorum, omurgam kamburlaşıyor.

Benden *ayrılmasını* istiyordum.

Kollarım bükölüyor ve o ileri atılıp derinlere inerken ben yaprakların

arasına düşüyorum. Alnını benimkine dayadı. Elini yukarı kaldırıyor

Saçlarımı okşuyor, yüzüme değerli nefesler döküyor - bakışlarındaki yoğunluk kalbimin her bir telini topluyor ve *çekıştırıyor*.

"Benim için ısır, Milaje." Bakışları daha da derine iniyor, ta ki kalçalarının iddialı yuvarlanışlarıyla bedenimi yerle bir ederken ruhumu kucakladığından emin olana dek. "Isırabildiğin kadar sert ısır."

Derinin tadı ve *onun* kokusuyla tıka basa doyuyorum, damağımda bir coşku şimşegi çakıyor.

Başımı eğiyor, kulağıma sokuluyor ve tek bir sarsıcı kelimeyle gürleyerek derinlere dalıyor...

"Gel."

Vücudum kilitleniyor, çökmekte olan zevk dalgaları içimde dalgalanıyor, omurgamdan aşağı iniyor ve erimiş çekirdeğime güç veriyor. Gergin uzuvlar ve kenetlenmiş kaslardan oluşan dağınık bir arapsaçına dönüşene kadar sinirlerimi teker teker yıpratıyor.

Hücum gücünün bir düğümüyle üzerime bağlanan Rhordyn, gök gürültülü bir kükreme salıyor - kalın uzunluğu nabız atıyor, bana sert ve hızlı bir şekilde vururken rahmimi sıcak fışkırmalarla boyuyor.

Kör oldum ve içim dışıma çıktı, ayak parmaklarım kıvrıldı, nefesim boğazımda düğümlendi. Sistemimde dolaşan volkanik coşku darbelerinden asla kurtulamayacağıma yarı yarıya ikna olmuş durumdayım.

Ona pençe atıyorum, hücresel düzeyde parçalanıyorum. Etrafında yeniden kristalleşiyorum.

Tekrar nefes alabilene kadar titreyen bedenimdeki her bir coşku zerresine vuruyor.

Tekrar *hareket et*.

İtişler yavaşlıyor, başı boynuma düşüyor ve bandajımın üzerine nazik, dürtülü bir öpücük kondurarak omzumda tüylerimi diken diken ediyor.

Kaslarım eriyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor, boğazımdan derinden gelen bir zevk sesi yükseliyor. Köpek dişlerim ağırlı bir çekişle diş etlerime geri batıyor ve kılıfı çıkarıp kenara fırlatıyorum.

Yüzünü kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırıyorum, sivrilen kabarıklığını içime çekiyorum.

Beni de yanına alarak sırt üstü sallanıyor ve kurumuş, buruşmuş yaprakların arasında gümbür gümbür ilerliyoruz. Göğsüne sokuluyorum, saçlarımı kenara itip dikenli kulağımın ucuna bir öpücük kondururken onu hâlâ bedenimin içinde tutuyorum. Bir tane de daha aşağıya.

Bir tane daha.

Gözlerim kapanıyor, onun gürleyen nefesleri ve boynumun kenarından aşağıya doğru süzülen hassas karıncalanmalarla uyuşuyorum...

Sonsuza dek böyle olmak istiyorum; saçlarımda yapraklarla, doğayla iç içe, *onunla* dolu. İkimiz gibi kokmak. Mükemmel bir şekilde birleşmiş.

Çok *doğru*.

Kollarında kendimi sıcak, güvende ve bütün hissediyorum, boğazım derin bir *aidiyet* duygusuyla kalınlaşıyor. Sanki ruhlarımız bir ışık patlaması ve yıldızların arasındaki karanlıkta çarpışmış ve biz de *kendi* gökyüzümüzü inşa etmişiz gibi.

Karnımda, göbeğimde büyüyen tereyağlı rahatlama çiçeklerine yaltaklanıyorum, sürükleniyorum-

İçimde seğiriyor, ağır erkekliği sertleşiyor. Tüm enerjisizliğime rağmen kalçalarımı sallayan huzursuz bir alevle *tutuşturuyor* beni.

Gırtlaktan gelen, eğlence dolu bir kahkaha atıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Hırsız ellerim tarafından hızla çalındı ve güvenli bir yere saklandı.

Parlak boncuklarımdan bazılarını ezip kaburgalarımın altına kristal bir sandık inşa ediyorum, sonra da gülüşünü diğer değerli biblolarımla birlikte o oyuğa sıkıştırıyorum.

Çiçeklerimden birine sıcak bir nefes üflüyor, yaprakların girdabını karıştırıyor, sonra boynuma sokuluyor. "Bu şekilde uyuyamayız Milaje. Dinlenmene izin veremem."

Tomurcuklanan gülümsememe bir öpücük konduruyor ve ben de uyuklayarak başımı sallıyorum, sonra güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayıp ham, hassas çekirdeğimden çekince hoşnutsuzluğumla inliyorum. Ani boşluktan nefret ediyorum.

Ama sonra vücuduma öyle bir manevra yaptırıyor ki başım kalbinin üzerine dikiliyor ve kalbinin kulağıma çarpan sert gümbürtüsü içimi aynı şekilde dolduruyor.

Bacaklarımı onun iki yanında birleştiriyorum ve ellerimi koltuk altlarından geçiriyorum, parmaklarım fıçı gibi omuzlarının etrafında kıvrılıyor. Ben ılık bir uykuya dalarken, parmaklarının uçları çiçek açmış yüzümün üzerinde sırlar çiziyor...

Home.

CHAPTER 59

RHORDYN

T Güneş battı, sonra yükseldi ve şimdi dışarıda gökyüzünün yarısında -Kalın çizgiler halinde aşağıya doğru süzülen ışık bıçakları, sonsuza dek içinde kalmaktan mutluluk duyacağım ışıklı bir kafes gibi.

Orlaith memnun bir iç çekiş çıkarıyor, bütün gece ve günün yarısında olduğu gibi bana yapışıyor, bana krahların uyuma şeklini hatırlatıyor; ama baş aşağı ve kuyruklarından asılı.

Gerçekten *dinlenmenin nasıl bir his olduğunu* unutmuştum. Ama son iki gecedir, bana Rai düşmeden önce hiç olmadığı kadar kesintisiz uyku verdi. İşte tam burada, her kıllanmış hücreyi evcilleştiriyor. Her yarayı yumuşatıyor.

Her çılgılığı bastırır.

Saçından bir yaprak koparıyorum ve elimi, onu uyurken izlerken saydığım ve sonra tekrar saydığım parlak çillerden oluşan bir takımyıldızıyla tozlanmış kızarmış yanağında gezdiriyorum.

Gülümsüyorum.

Benim sert, kaba karanlığıma karşı o her şeyiyle aydınlık, parlak ve güzel; fildişi teni benimkinin tonuyla tam bir tezat oluşturuyor.

Yanardöner bir dalganın küt ucunu gözlerinden uzaklaştırarak başparmağımın ucunu dikenlerinin sivri uçlarında gezdiriyorum.

Titriyor. Dişlerinin takırdamaya başlaması dışında, dokunuşumdan bunu anlayabilirdim.

Alnındaki ince ter tabakasını ve solgun üst dudağının üstündeki deriyi fark ediyorum.

Kanım donuyor.

Elimi omurgasına koyuyorum -doğal olmayan bir sıcaklıkla- ve onu nazikçe sarsıyorum. "Orlaith?"

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve yüzünü göğsüme daha da gömüp tekrar titriyor.

Kaburgalarımın altına hapsolmuş *şeyin* kafesini sallıyorum.

"*Orlaith*," diye homurdanıyorum, elimi saçlarının arasından geçirip sertçe çekiyorum, başını geriye doğru çekiyorum, ağzı hafifçe açılıyor. "Gözlerini aç. *Şimdi*."

"Bağırmayı kes," diye mırıldanıyor, kelimeleri bozuk bir bulamaç gibi. "Aynı mesajı sesini yükseltmeden de verebilirsin."

"O zaman aç şu lanet gözlerini."

İnleyerek onları açıyor ve kırmızı bir patlamayla vurulmuş beyazları ortaya çıkarıyor.

Kalbim durdu.

Sabahtan beri sırtını oyan güneş bıçaklarına rağmen ışığın bir kısmı kristal gözbebeklerinden süzölmüş.

"İyi değilsin."

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıyor ve tekrar bana sokulmaya çalışıyor. Saçlarını kavrayışım gevşemiyor ve başını öne doğru çekmeye çalışırken sinirli bir homurtu çıkarıyor. "Uyumam gereken bir baş ağrım var. O yüzden eğer-"

"Öğlen oldu. Bütün gece ve günün yarısında uyudun." Gözlerini açıyor, gözbebekleri üzerime dikiliyor. "Ateşin var. Hastasın."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, bakışları sağ eline kayıyor. Gözleri bana dönmeden önce hafifçe genişliyor.

"Ben iyiyim," diye

ağzından kaçırıyor.

Hem de çok çabuk.

Bunu aştığımızı sanıyordum.

Oturur pozisyona geçiyorum, sağ kolumla etrafına uzanıyorum, elimi bileğine dolayıp çekiştirirken onun geniş ve vahşi bakışlarını tutuyorum. Parmaklarının ucunu omzuma batırıyor ve gözlerim parlıyor.

"Bu oyunu benimle oynamak istemezsin." Dışarıda gökyüzü kararıyor, mağaranın içine süzölen güneş ışığı parçalarını köreltiliyor. "Şimdi olmaz."

Yüzünde acı dolu bir kararlılık ifadesi belirirken nefesinin altından bir küfür mırıldanıyor ve omzumdaki tutuşunu gevşeterek

kolunu serbest bıraktım. Biraz geriye yaslanıyor ve elini aramıza sokuyorum, gözlerim parmak eklemine oluşan kırmızı yaraya kayıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, yakından inceliyorum. "Seni bir şey mi ısırıldı?"

"Muhtemelen," diye mırıldanıyor ama sesinde bir tereddüt var. dikkati yaraya kilitlendi.

Çenesinden tutup yüzünü kaldırıyorum ve bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Ben sadece mutlak değerlerle uğraşıyorum. Evet ya da hayır."

Bir an dudağını çiğniyor, sonra başını sallıyor. Tam olarak anlamlandıramadığım bir şey beni rahatsız ediyor... ama sonra gözeneklerinden sızan acı, ısıricı kokuya odaklanıyorum.

Suçluluk duygusu.

Bir düşünce zihnimi kesip kanlı bir yara açarken kanım donuyor. Yanakları solgun, sanki sorunun lanet bir Blight çıbanı gibi kaynadığını görebiliyor.

"Duvara tırmandın mı, Orlaith?"

Sessizlik. Bir nefes bile yok.

Göğsümü havayla doldurup yavaşça üflüyorum ama bağırsaklarımı parçalayan keskin kesikleri yumuşatmıyor.

Kemiklerimi parçalıyor.

"Sana üzerinden geçmemeni söylediğim. Duvara mı tırmandın?"

Yüzünü buruşturuyor, içine kapanıp saklanmak ister gibi görünüyor.

Yavaşça başını sallıyor.

Köpek dişlerim aşağı kayıyor, derim yarılma tehlikesi geçirirken vücudumdaki her kas geriliyor. Gökyüzü yırtılıyor, mağaranın dar girişinde kükreyen bir yağmur seli dökülüyor, derimdeki gümüş yazı lanet sivri uçlarını kazıyor.

Eminim yıldızlar dün gece ben onunla uyurken gülmüşlerdir, taşları aşarak onunla birlikte olmanın bir yolunu bulduğumdan emindim. Bin yıldan fazla bir süredir ilk kez gerçek mutluluğu hissediyorum.

Eminim tohumların çoktan ekildiğini bildikleri için *çok gülmüşlerdir*.

-Çoktan harekete geçmişlerdi.

"Belki de bir şey tarafından ısırıldım?" diye ağzından geçiriyor bedenimi kaydırırken. "*Belki-*"

Onu duvara yaslıyorum, sonra kolyesini alıp eline tutuşturuyorum. "O kabuğun içine konuş Milaje. Kai'yi çağır. Belki o yardım edebilir."

Eğer bacağındaki bir yarayı iyileştirebiliyorsa, lanet olası hastalığını da dıştan içe iyileştirebilir.

Ya da en azından dene.

"Hemen döneceğim." Pantolonumu kaptığım gibi çıkışa doğru ilerliyorum; adımı seslendiğinde yarı yoldayım. Duruyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum; kolları bacaklarına dolanmış, gözyaşları alt göz kapaklarında birikmiş, dudaklarının rengi solmuş. Çıbanı kaşıyor, patlatıyor.

Göğsümdeki bu sersemletici ağrı ölümden daha kötü hissettiriyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldıyor, kokusu söylemediği kelimeleri haykırıyor.

Korkuyor.

Benden mi, fırtınadan mı, yoksa elindeki yaradan mı, bilmiyorum. Ama şu anda önemli olan tek bir şey var.

Bu trajedinin gidişatını değiştirmenin bir yolunu bulalım.

"Kılıçlarımızı almak için. Kai'ye Lotton Koyu'ndaki uçurumda buluşacağımızı söyle. Gün batımına kadar orada olmazsa derisini canlı canlı yüzeceğimi söyledim." Topuklarımın üzerinde dönüp giderken gözleri açılıyor.

CHAPTER 60

ORLAITH

Rhordyn ormanda o kadar hızlı ilerliyor ki dünya mide bulandırıcı bir lekeye dönüşüyor, beni yüzümü titreyen dövmelerine yaslamaya zorluyor ve

Gözlerimi sıkarak kapattım, yağmur damlaları ateşli tenime buzlu cıvatalar gibi sıçradı. Damarlarımdaki ateşe bir rahatlama.

Bilinç katmanları arasında kayıyorum.

Düşüyorum...

... Geliyorum.

Ormanın renkleri maviler, kahverengiler ve çelik tonlarından çok daha koyu bir lekeye dönüştü.

Güneş batmaya mı başlıyor? Yaklaşıyor muyuz?

En iyi arkadaşımı bir aydan uzun süredir ilk kez göreceğim düşüncesi göğsümde sinir baloncukları patlatıyor; suçluluk, utanç, kafa karışıklığı ve korku kaburgalarımaya yaylım ateşi gibi iniyor.

Beni böyle görmesini istemiyorum.

Sadece saklanmak istiyorum. Kıvrılıp uyumak. Rhordyn beni mağaraya geri götürmeli, orada dünyadan uzakta bir köşeye çekilip haftayı birlikte geçirebiliriz.

Sahip olduğumuz zamanın tadını çıkarın.

Her zaman çalınmış gibi hissettim. Bir rüya gibi. Göğsümde paslanmaya mahkum değerli bir biblo.

Şimdi nedenini anlıyorum.

Sürekli sarsıntı mesaneme zarar veriyor ve Rhordyn'in göğsüne doğru inlememe neden oluyor. "Dur, lütfen..."

Ayakları o kadar hızlı durdu ki neredeyse kendiliğinden kusacaktım ve isli gözlerine baktım. "Bir çalı molasına ihtiyacım var."

Bu bir kasma molasına dönüşebilir.

Nefes bile almadan beni yere yatırıyor, bacaklarım tutmayınca belimden yakalıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece... yer değiştiriyorum." Yine de yerin neden eğildiğini merak ediyorum. Şişkin, sanki hangi şekilde olmak istediğini bilmiyor.

Kanımın lav olmasına rağmen dişlerim gıcırıyor, sahte derim her zamankinden daha sıkı hissediyor.

Parmaklarım kolyeme dolanıyor, hafifçe çekiyorum. "Kolyemi çıkarabilir miyim? -"

"Kesinlikle hayır."

Biraz kaba. Bunu düşünmek için zaman bile ayırmadı.

İçimi çekiyorum, acaba *farklı* bir kıyafet giymeme karşı çıkar mı?

"Kıyafetlerin üzerinde kalsın."

Bunu yüksek sesle söylediğimi bile fark etmemiştim.

"Gittikten sonra onları çıkaramaz mıyım? Yemin ederim Kai'nin diline ulaşmadan önce onları geri takacağım..."

Bir kahkaha umuyorum. En azından bir *gülümseme*.

Tutunabileceğim mutlu bir biblo.

Ama tek elde ettiğim sessizlik - sadece onun da elimden kayıp gittiğini hissettirmeyi başaran sessizlik.

Başımı yana eğiyorum, saçlarımın ıslanmış uzunlukları arasından ona bakıyorum, dudaklarının dudaklarımdaki hissini özlüyorum. Nefesinin ciğerlerime doluşunu.

Beni doyuruyor.

"Sessiz öfkenizin ağırlığı altında ezilerek ölmek istemiyorum..."

Gözleri daha da kararıyor. "Ölmüyorsun," diye hırlıyor, kalın, vahşi kelimeler beni yumrukluyor.

Beni ağırlştırıyor.

İnkâr hakkında her şeyi biliyorum; zehirli kuyusundan sayılamayacak kadar çok kez içtim. Ama tartışmak istemiyorum. Şimdi olmaz.

Yine mi?

"Tamam." Ona gözlerini sertleştiren yumuşak bir gülümseme sunuyorum, sanki yüzüme sürdüğüm yalanı görebiliyormuş gibi. Ama üzüntüden daha iyi hissettiriyor. Pişmanlıktan.

Korku.

"Tuvalete gidiyorum," diye mırıldanıyorum, kolunu hâlâ belimde bağlı olduğu yerden kurtararak. "Seyretme."

"Fazla uzağa gitme," diye gürlüyor, ben de el sallıyorum, sallantılı arazide dolanıyorum. Elimin arkasını kaşıyorum, derimin altında bir şey olduğundan eminim.

Ağaçlar kararmaya devam ediyor, mürekkepli kollar gibi uzanıyor. Bana doğru uzanıyor.

Güzel, rahat bir çalı bulup çömelıyorum, işimi yapıyorum, pantolonumun düğmelerini yeniden ilikliyorum ve sonra geri dönmeye başlıyorum.

Uzaktan gelen bir tını kulaklarımı titretiyor.

Rhordyn'i görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum; üzerime doğru gelen bir karaltı. Yere öyle sert ve hızlı çakılıyorum ki nefesim ciğerlerimden sökülüp atılıyor.

İki adım ötedeki ağaca bir şey saplanırken bir gümbürtü duyuyorum ve kalbim boğazımda, başımı kaldırıp bakıyorum.

Gri yivli bir ok, gövdede hareketsiz bir yere doğru sallanıyor. Kalbimin bir saniye önce olması gereken yerle tam aynı hizada.

"Az önce biri bana *ateş mi* etti?"

Rhordyn hırlıyor, geri çekiliyor ve beni göğsüne bastırıyor. Ormanın içinde zikzaklı bir yol çizerek hızla ilerlerken, kalbim küt küt atarken görünmez bir tehditten kaçarken beni kaldırıp kucaklıyor.

Her şey yağmur ve kararan yeşilliklerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor ve hassas kafatasıma saplanan ve beni parçalamakla tehdit eden gümbür gümbür, yer çatırtılı sesler. Sürekli yön değiştirmek bağırsaklarımın devrilmesine, takla atmasına ve kıvranmasına neden oluyor.

Boğazıma kadar gelen öğürme isteğini yutuyorum, yanaklarım karıncalanıyor, o gümbür gümbür seslerden daha fazlasını duyuyorum.

Çok

yakın.

Çok fazla.

Arkamıza bakmak için başımı arkaya eğmeye çalışıyorum ama Rhordyn'in şiddetli, havayı yaran hırıltısı beni tekrar düşünmeye itiyor.

Bir açıklığa yaklaşıyoruz ve ağaçların arasından gri çadırları, kanatlarından dökülen ve birbirlerine bağiran zırhlı askerleri görüyorum.

Sürü halinde.

Kullandıkları mızraklar ve kılıçlar donuk gümüş renginde; Cainon'un kişisel cephaneliğinde dövüldüğünü gördüğüm demir silahlar.

"Siktir," diye tıslıyor Rhordyn, hücumu geçiyor. Havayı yaran daha fazla okun ısılığı duyuluyor. Ağaçlara çarpan okların sesi. Tüm göğsü sarsılıyor ve yumuşak, hırıltılı sesi bana *haykırıyor*.

O vuruldu ...

Mürekkep gibi gözlerine, onları çevreleyen deriye bulaşmış karanlığa bakıyorum, vahşi bir panik ilmiğini boğazıma geçiriyor.

"Rhor-"

Bir başka gümbürtü nefesimi kesiyor... Bir *başkası*... Ayakları toprağı dövmeye devam etse de her korkunç, delici darbeye yüzü seğiriyor. Bir sonraki gümbürtü sanki vücudunun daha aşağısına iniyor ve bir adım tökezliyor.

Hırlıyor, dişlerini sıkarak soğukkanlılığını geri kazanıyor ve devam ederken kalbim ve içim parçalanıyor.

Boğazım düğümleniyor.

İçimdeki uçurumun kenarından bir baş çıkıyor, mürekkep gözleri kırışıyor. O *yaratık* dışarı fırlıyor, kuyruğunu sallayarak peşinden gidiyor. Kanatlarını geriye katlamış, omurgamı bir merdiven gibi kullanıyor, *derimin* iç kısımlarını örten ve serbest bırakmak için *kese*n karanlığın o sürünen sürünge ni tarafından takip ediliyor - *kese*n jilet bıçaklarına dönüşen konik uçlar.

Hack.

Hack.

Ormanın saçaklarını yarıp ağlayan gökyüzünün altında uzanan çimenli bir platoya geldiğimizde kafatasımın yarılacağından emin olduğum kadar büyük bir basınçla doluyor başım, sonra uzaklaşıyor, çarpan dalgaların uzak sesiyle karışıyor.

Bir uçurum.

Rhordyn koşmayı bırakmıyor, ancak adımları artık daha yavaş, her nefesi zorlanıyor.

Bir başka etli gümbürtü, bu sefer daha yüksek. Öne doğru yuvarlanırken, neredeyse tökezleyerek beni kaybederken, omzundan keskin bir şey sokulup nefes alma yeteneğimi kaparken bu sesi göğsümde hissediyorum.

Büyük, çatallı bir ok ucu.

O yaratık pençelerini kaburgalarım a doluyor, baş aşağı dönüyor, dal gibi kanatlarını geriyor ve kanat *çırpmaya* başlıyor - kristal döküntüleri ve sarmaşıkları öğütüyor, o tereyağlı çiçekleri parçalıyor. Boynunu uzatıyor, ağzını açıyor,

Damarlarımda bir vahşet dolaşırken, dikenli bir kelime göğsümün içinde dikenli bir top gibi zıplarken *çığlıklar atıyorum.*

Koruyu

n.

Koruyu

n.

Koru.

"Beni yere bırak."

Ayağa kalkıyor, nefesi kesiliyor, sanki beni duymamış gibi bizi bir kez daha dengesiz adımlarla ilerlemeye zorluyor. Uzamış köpek dişlerinin arasından hırlıyor, yüzü öfke ve acının kuduz bir kıvrımı.

"Rhordyn, *beni yere bırak*

dedim!" Yanıt yok.

Kollarında gevşeme yok.

Omzunun üzerinden ormanın dik duvarının çimenli platoyla buluştuğu yere bakarken, gri zırhlı muhafızlar ağaçların arasındaki boşluklardan dökülürken, o karanlık beynimi dövmeye devam ediyor.

Gri Muhafızlar.

Başka bir ısıklık sesi kalbimi boğazıma düğümlüyor; havayı bir yıldırım hızıyla yaran uzun, kalın bir ok. Okun Rhordyn'in sırtına saplandığı anı hissediyorum, sanki biri elini boğazıma sokmuş ve kalbimi sıkılı yumruğuyla ezmiş gibi.

Yalpalıyor, zaman uzuyor.

Yer bize çok hızlı geliyor. Çok

yavaş.

Öne doğru savrulup sert toprak zemine çarpıyorum ve ciğerlerim felç geçiriyor. Ağzım açık, hareket etmeye çalışıyorum.

Nefes al.

Bedenimden aşağı, Rhordyn'in çömelmiş hırladığı yere bakıyorum. Ön kolundaki dövme gözlerimi acıtan bir ışıkla titreşiyor ve elini geriye atıp yumruk yapıyor, sonra yere yumruk atıyor; toprakta dünyayı sarsan bir krater açıyor.

Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor, hava bir şokla yanıyor. .. bir şey.

Daha önce hissettiğim bir şey.

İskelede.

Kulakları sağır eden bir *gümbürtü*, kör edici bir ışık parlaması ve gökyüzünden bir yıldırım yumruğu iner; gümüşten çatallı bir mızrak

Siyahın kırılması. Altımızdaki her şey sallanıyor ve kulaklarımdaki çınlamayla savaşılan dehşet verici bir *çatırtıyla sarsılıyorum*.

Bakışlarım yerde zikzaklar çizerek ilerleyen sivri cam yarığına, adımlarının ortasında duraklayan iki askere takıldı.

Yaylarını kaldırmışlar, çentikli oklarını bize doğrultmuşlar. Her iki cam heykelin de bir parmağı burada, bir burnu ve yanağı orada, kalan et parçalarından *damlayan* kan çizgileri.

Dam

la.

Dam

la.

O ... onları *öldürdü*.

Onları cama çevirdi.

Rhordyn'e bakarken göğsümdeki yaratık ciyaklamaya, kanat çırpmaya ve çığlık atmaya devam ediyor ve nefesim kesiliyor.

Kalp fotoğrafları.

Bacaklarımın üzerine eğilmiş, başı aşağıda, dudaklarından kan fışkırıyor. Kolları bükülerek onu aşağıya indiriyor ve hem kısa hem de uzun, ince ve kalın oklarla dolu olduğunu görüyorum. Her bir kanlı yaradan parlak kırmızı çizgiler sızıyor, damlıyor.

Yaratığım dikenli pençeleriyle kaburgalarımı parçalıyor, öyle sert kesiyor ki kırılabileceğini düşünüyorum, karanlık kafatasımı yarmakla tehdit ediyor.

Ormandan daha fazla muhafız dökülüyor, diğerleri kenara çekiliyor, emirleri haykırıyor, silahlı uzun yayları kaldırıp gökyüzüne doğrulturken uyum içinde hareket eden bir hat oluşturuyorlar. "Yaylım ateşi!" diye bağırıyor biri fırtınanın gürültüsü arasında.

Rhordyn inliyor, öne doğru sürünüyor. Beni koruyor.

Tamamen.

Başını kaldırıyor ve bir ok bulutu gürleyen gökyüzünü karartırken gözlerini benimkilerle kilitliyor. Göğsümdeki ağrıyan kaslar sıkışıyor, omzumdaki kaşıntılar artıyor.

Boynumun yan

tarafına. "*Hayır!*"

Acı dolu çığlığım aramıza giriyor ve oklar üzerine yağarken bakışlarımı tutuyor.

Yüz kaslarının seğirmesinde her bir delici iğneyi görüyorum. Her acımasız kazığı yanaklarımdaki kısa, pürüzlü nefes puflarında hissediyorum. Her bir mide bulandırıcı gümbürtünün et, kas ve kemiği delip geçtiğini duyuyorum.

Benim için.

Bağırsaklarım bükülüyor, kalp tellerim kopuyor, kanı yağmur gibi yağarken gözyaşlarım serbest kalıyor. Gözleri parlıyor ve fokurdayan bir soluk çekerek başı şişkin omuzlarının arasına düşüyor.

Sağ kolu hafifçe bükülür.

Bir şey kolumun üst kısmına öyle bir saplanıyor ki, diğer tarafını da delip geçtiğini hissediyorum. Kolumu göğsüme doğru kıvrırarak haykırıyorum.

Rhordyn başını kaldırıyor ve burun delikleri bir kez... iki kez... bakışları kolumdan çıkan oka kayarken, iliklerime kadar ürperten bir şekilde bana bakıyor. Güzel, güçlü, *kırık* vücudu sarsılıyor ve göğsü çatırdayan, çatırdayan, patlayan kemiklerin melodisiyle şişiyor.

"Ne..." *Ne oluyor?*

Kınlarımızı göğsüne bağlı oldukları yerden çözüyor. Her iki kılıç da yere düşüyor, sonra arkasına uzanıp birkaç ok atıyor ve onları sinir bozucu dallar gibi bir kenara fırlatıyor. Alnını benimkine dayayıp gözlerini kapatıyor.

Üzerime döktüğü nefes *şarjlı*.

"Sana zarar vermeyecek..." diye yalvarıyor, sesi çakıllı. Anlaşılmaz derecede sağlam ve...

Tanıdık değil.

"Ne demek istiyorsun?" Sağlam elimi yanağına götürüyorum, çenesi dokunuşumun altında yerinden fırlayınca irkiliyorum.

Gözlerini açtığında nefesim kesiliyor, elim göğsüme düşüyor ama bunlar onun gözleri değil. Bu dünyadan olmayan bir yerden yontulmuş gibi görünen karanlığın bir tonuyla zenginleştirilmiş korkunç küreler. Bu kadar yakından bakınca, kasvetli sınırlara sıkışmış uzak galaksileri görüyorum, kendi önemsizliğimin ezici gücünün altında sıkışıp kaldığımdan, dipsiz eterde yuvarlandığımdan eminim.

Bu kadar yakından, ne kadar küçük olduğumu fark ediyorum. Ne kadar kırılgan. Tek bir ışık zerresi.

Yine de bana yörüngesinde döndüğü güneşmişim gibi bakıyor.

Rhordyn'in dudakları çarpık bir ulumayla aralanıyor, yüzündeki deri parçalanarak keskin, gıcırdayan dişlerle dolu genişleyen ağız için yer açıyor, köpek dişleri ön kolumdan daha uzun hale geliyor.

Ben izlerken zaman durmuş, yağmur ip şeridi g i b i etrafımızda asılı kalmış. Dehşet içinde.

Hipnotize oldum.

Yüzü şekil değiştirir. Kalınlaşan boynunu yoğun, muhteşem bir yeyle yumuşatan, şişkin omuzlarını ve kabaran sırtını giydiren siyah kürkten bir post filizlenerek büyük ve kutu gibi bir hal alıyor. Pantolonunun yırtılma sesi duyulur, siyah kumaş parçaları dönen rüzgarda dalgalanır.

Korku, pençe uçlu darbelerle beni yırtıyor, bedenimi hareketsiz kılıyor. Zihnimi.

Vücudu muazzam boyutlara ulaşıyor ve artık üzerime bir kalkan gibi sarılmış bir adam değil, beni felaket varlığıyla *cüceleştiren bir canavar haline geliyor*. Devasa, siyah bir Vruk, tıpkı Parith'in dışında gördüğüm gibi.

Yaktığım adamları yiyen. Rhordyn'in-
O-

Vahşi, asi duygular etimi kemiriyor, kemiklerimi çiğniyor, zihnim kendi kendine çelme takıyor. Ayaklarımı tekrar yere basmaya çalışıyorum.

Yine yolculuk.

Tanıdığınız canavar, tanımadığınız canavardan daha güvenlidir...

Nefesim kesiliyor ve canavar yaklaşıp siyah ve ıslak, geniş, köpeğe benzer burnuyla beni koklarken kendimi çimlere yaslamaya çalışıyorum. Güdük ağzını boynumun kıvrımına dayıyor ve tüm bedenim titriyor, buz gibi korku ciğerlerimi felç ediyor.

Omurgam.

Birkaç kısa ıslık sesi çıkarıyor, sonra başını kaldırıyor ve derin bir hırıltı büyük, tüylü göğsünden benimkine doğru titreşiyor. Vücudunu sallıyor, kalan oklar bir köpekten sıçrayan su gibi etrafında uçuşuyor, sonra başı dönüyor, dikkati birbirlerine çarparak tökezleyen Gri Muhafızlarda.

İşaret ediyorum.

Canavar dönüyor, kabarık kuyruğunu yüzüme çarpıyor ve *kükriyor*.

Gri Muhafızlar artık ateş etmiyor. *Kaçıyorlar. Çığlık atıyorlar.*

Canavar pençelerini yumruklayarak saldırıyor. Uzun, yeri sarsan adımlarla ağaçlara doğru ilerliyor ve gözden kayboluyor.

Karanlığım tekrar uçuşuma doğru kayıyor ve yaratığının artık çığlık atmadığını fark ediyorum; kanatları bağlı, kuyruğu kaburgalarımın birine dolanmış.

Ben ayağa kalkmaya çabalarırken, yüzü kabarık tüylerinin arasında asılı duruyor.

Yarım nefesler alarak hıçkıra hıçkıra ağlarken, bir dizi geri adım atarak tökezliyorum, arkamdaki okyanusun çarpma seslerine doğru ilerliyorum, bakışlarımı ağaç çizgisinden ayırmak istemiyorum. Yaralı kolumu göğsüme bastırarak Rhordyn'in yerde açtığı deliğe bakıyorum. Sonsuza dek koşan iki askere doğru çatallanan cam damara.

Bana hala bilmediğim şeyler olduğunu söyledi, ama bu ...

Bunu beklemiyordum.

Ateş, damarlarımda sıcak pompalar halinde dolaşmaya devam ediyor; çarpan dalgaların gümbürtüsüne doğru ilerlerken kalbim, başım ve bedenim bambaşka savaşlar veriyor. Delici çığlıklar ve acı dolu haykırıışlar bir rüzgar kırbaıyla bana ulaşıyor, sonra hızla kesiliyorlar ve o ürpertici, gök gürültülü kükreme fırtınanın uğultusuyla savaşıyor. Kalbimi sarsıyor.

O dışarıda... onları öldürüyor.

Onları parçalara ayırıyor.

Gücümün parçaladığı adamları nasıl yediğini, aç bir canavar gibi onları nasıl parçaladığını hatırlıyorum ve bir ürperti daha kemiklerimi titretiyor.

Topuğum uçuşumun keskin düşüşünü aşılıyor ve kalbim boğazıma kaçıyor. İleriye doğru yalpalıyorum - uçuşumun kenarından uzaklaşıyorum - dizlerim parçalanıyor. İki elimi sıkıca yere koyduğumda kolumu bölen acıdan irkiliyorum, kan damlıyor.

Oku çekip çıkarmaya çalışıyorum, çekiş yarayı kızgın bir demir gibi yaktığında çığlık atıyorum.

Kanlı, titreyen elimi bırakarak omzumun üzerinden, mavi taşlı dik uçuşuma çarpan dalgaların çalkantılı seline bakıyorum; su donuk ve gri, beyaz, köpüklü girdapları engelliyor.

Artık fırtınalı sisi yırtan tiz çığlıklar yok. Artık sadistçe, yeri titreten kükremeler yok.

Sadece ben, yağmur, çatırdayan gökyüzü ve kulaklarımdaki ağır ses.

Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor ve periferimde siyah bir leke ormandan sıyrılıyor. Yavaş, sinsî adımlarla bana doğru ilerleyen, kalçalarının üzerine çökmüş, çenesindeki kaygan kürkten kan damlayan canavarı görünce boğazımdan boğuk bir hıçkırık yükseliyor. Derimsi, donmuş kokusu bana geliyor, öldürdüğü kurbanlarının bakırımsı tınısıyla birleşiyor.

"Daha fazla yaklaşma," diyorum, iterek ayağa kalkıyorum ve içimde dalgalanan homurtulu bir ses çıkarırken dudakları geri çekiliyor.

Pençeleri kanla kaplı pençelerinden geri çekiliyor ve yere o kadar yaklaşıyor ki karnı çimenlere değiyor, sinir bozucu gözleri buzdan bıçaklar gibi üzerimde geziniyor.

Bir kol mesafesine kadar geliyor, her seferinde sürünerek hareket ediyor, vücudunun her hareketi etli kaslarının dalgalanmasına ve şişmesine neden oluyor.

Çok fazla güç. Çok fazla kudret.

Çok fazla ölüm var.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sağlam elimi aramızda kaldırarak, beni anlayabildiğinden bile emin değilim. "Lütfen dur..."

Canavar sızlanıyor, çenesini yere indiriyor, sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi. Daha az korkutucu.

Samur gözleri beni titreyen bir hamur haline getirirken imkansız.

Tiz bir *çatırtı* duyuyorum ve gözlerim açılıyor, kalbim sıkışıyor.

Çatlaklar o cam gibi kraterden bana doğru tırmanıyor, uçurumun dev bir yarım ay parçasını oyarak beni mükemmel bir şekilde yakalıyor.

Korkunç bir şekilde.

Canavarın gözlerindeki çiğ, ilkel ıstırabın parıltısını almak için bir saniyem var, altımdaki zemin onun ağırlı ağıtının melodisine düşmeden önce, pençeleri ince havayı kapmak için dışarı fırlıyor. Rüzgâr bedenimi yırtıyor.

Sert ve hızlı bir şekilde dalıyorum, okyanus altımda gürlerken zihnim kendi mürekkep boşluğuna dalıyor ve beni korkunç ağzında yutuyor.

CHAPTER 61

ORLAITH

C yanan tenime saçılan su damlaları beni dumanlı uykumdan çekip çıkarıyor. Boğuk bir nefes alıyorum, suyun tuzlu kokusu Okyanus ciğerlerimi dolduruyor.

İnce dokunuşlar, küçük hava üflemleri gibi bana doğru pufluyor... Tanıdık.

İmkansız.

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum, beyaz saçlar ve derin bronzlaşmış ten lekesi görüyorum. Yumuşacık beynimi acıtan delici ışık parçalarını sektiren ışıltılı şey yığınları görüyorum.

Bulanık çevremi tararken, görüşümü keskinleştirmeye çalışırken, panik ciğerlerimi tırmalarken boğazımdan bir inilti yükseliyor. Onları parçalıyor.

Boğazıma bir ilmik geçiriyor. "Nerede-"

"

"Sorun yok, Treasure. Sorun yok..."

Kai ...

Hıçkırarak gözlerimi kapattım.

"Seni tuttum. Güvendesin."

Ben değilim.

"Cıvatayı çıkarmalıyım, Hazine. Önce kırmam, sonra da çekip çıkarmam gerek."

Zonklayan derin bir acı duyularıma nüfuz ediyor ve puslu bakışlarımı koluma kaydırıyorum, zihnim *onun* oklarla eyerlenmiş görüntülerine geri dönüyor.

Üzerime çökmüştü, kanıyordu.

Bocalıyordu.

Korumak.

Gözlerimi sımsıkı kapatırken bir dizi gözyaşı bırakarak inliyorum.

"Hazır mısın?"

Hayır.

"Evet," diye fısıldadım ve başımı salladım.

Kolumu tutuyor ve nazikçe göğsümün üzerine koyuyor, içimi yakan ateşli bir acı saplanıyor. Bir çatırtı sesi, yıkıcı bir sekme ve şaft serbest kalıp çürük ve hassas kemiği sıyrarak geçtiğinde bir çığlık boğazımı parçalıyor.

Uykulu bir karanlığa doğru yuvarlanırken bedenim kasları parçalayan bir acıyla sarsılıyor... bunun bir kabus olmasını umuyorum. *Onun* etrafına sarılmış bir mağarada, *kokumuz*, hissimiz ve acımızla uyanacağımı umuyorum.

Bizi sevmek.

Umarım...

B Gözlerimi açtığımda, lekeli yüzümün nemli ve tuzlu kokusunu içime çekiyorum. çevre, vuruldu aracılığıyla ile a soğuk cıvata .

Hayal kırıklığı.

Bu bir kabus değildi.

Sevdiğim adamın etrafında kıvrılmış, tereyağlı rahatlama çiçeklerine ve patlayan bir kalbe bakan ktır yapraklardan oluşan bir yuvada uyanmadım. Bunun yerine, tüm vücudum büyük bir *acı içinde*. Göz kapaklarımı hareket ettirmek bile o kadar acıtıyor ki ağlamak istiyorum.

Damarlarımda acı verici bir lav püskürüyor, kolum göğsümde kırılıyor, sanki kurtçuklar derimin altını kemirip et parçalarını koparıyormuş gibi ateşli bir kaşıntıyla *yanıyor*. Ciğerlerimde de aynı oburluğu hissediyorum, sanki et lokmalar halinde tüketiliyormuş gibi.

Kan ve ekşi sütün ekşimsi tadını alarak öksürüyor ve kekeliyorum, vücudumdaki her kasın yoğrulduğuna, gerildiğine ya da koptuğuna eminim.

Yorgunluk parmaklarını gözlerimin içine sokuyor ve onları patlatmakla tehdit ediyor. Ağır yemler göz kapaklarımı çekiştiriyor ve bir başka gargara nefeste boğuluyorum.

sonun başlangıcı gibi hissettiriyor...

Başım yana düşüyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Daha ağır.

Görüşümdeki bulanıklığın içinden, ışıltılı bir yığının arkasından çıkan beyaz saçlı, bronzlaşmış bir adam görüyorum.

Kai'ye benziyor.

O Kai olamaz.

"Hazine, uyanıksın..."

Göz kapaklarımı çekiştiren yemler savaşı kazanıyor ve beni siyah, kösele kanatlarıyla saran mürekkepli bir uykuya geri dönüyorum.

Bu gerçek. Ölüyorum - ayaklarımın altındaki son, ağzını açıp beni çiğnemeyi bekliyor. Kalbimdeki ağır pişmanlığı tartmak ve sonra beni toz olarak tükürmek için.

Ve tek istediğim o.

T AP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP.

Göğsümü şiddetle sarsan bir inilti çıkarıyorum.

öksürüyor, panik ellerini kaburgalarımın etrafında eziyor - içten dışa doğru boğulduğumdan eminim. Derin, ıslak kesikler ciğerlerimi parçalıyor ve başımı yana eğip her vıcık vıcık kabarmayla birlikte kabaran kanı kusuyorum.

"İşte bu, Hazine. Kaldır onu..."

Gözeneklerimden ateş sızıyor. Bu azgın cehennemi söndürmek için hiçbir şey yapmayan dereler halinde üzerimden damlıyor.

Kasılma azalıyor, başım dönerken panik gevşiyor. Çıngıraklı bir nefes alıyorum ve bir çift zümrüt göze gözlerimi kısarak bakıyorum.

Kai ...

"Çok üzgünüm," diye mırıldanıyorum, pişmanlığımın ağırlığını bilmeden ölmek istemiyorum, çiğnenmiş lav kurtlarını bacağımdan temizlemeye çalışırken bir kez daha göğsümü parçalayan öksürükler çıkarıyorum.

Kolum.

"Hayır, Hazine... Üzülme." Yanağımı sıcak bir eliyle okşuyor, sonra acıdan feryat ediyorum, sanki derim kemiğimden kayıyormuş gibi hissediyorum. *"Siktir."*

Feryadım ıslak, ekşimiş bir öksürüğe dönüşüyor ve acı veren bir yuvarlanmayla yana doğru eğilerek, çürümüş iç organlarımın parçalara ayrılması gibi tadı olan pıhtılaşmış, pütürlü bir şey kusuyorum.

*"Başından beri seni hayal
kırıklığına uğrattım." Ne
demek istediğini anlamadım.
Ama artık bir önemi yok.*

Zar zor seçebildiğim bir kâseye pütürlü bir lokma daha kusarken, bu düşünce beni kederlendiriyor. Erken bir ölüm her zaman yakın hissettirmiştir, sanki etrafımda sürünen bir gölge gibi. Beni izliyor.

Günlerimi sayıyorum.

Ama dünya altımda parçalanırken Vruk'un iri, mürekkepli gözlerindeki bakış beni sonuna kadar unutmayacak. Sanki yumruğumu göğsüne indirip kalbini sökmüşüm ve düşerken kanlı ellerimle tutuyormuşum gibi.

Kai beni geriye yatırıyor ve başımı yana eğiyor. Kaygan, soğuk ve ıslak bir şey yanağımın yarısını kaplıyormuş gibi hissettiren yakıcı acının üzerine serilmeden önce bir çalkalanma sesi geliyor.

Elimi uzatıp çıkarmaya çalışıyorum ama Kai elimi nazikçe geri çekiyor. "Yardımlı olacak, Hazine. Üzerinde bırakmalısın."

Keşke onun yerine parmaklarını acının üzerinde gezdirseydi. İçimi kemiren şeyleri söküp atmasını.

TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP.

Ses kafatasımı yarıyor ve inliyorum.

"Shh-shh-shh ... Sorun yok, Treasure. Çok iyi gidiyorsun. Bunu atlatmanı sağlayacağız. Sadece biraz daha dayanmanı istiyorum, tamam mı? Güçlü olmaya devam et," diyerek yaramı okşuyor, cızırdayan kökleri kafatasımın içine doğru kıpırdanıyor.

Çenem.

Elimdeki açlık yarası gibi. Ayağımdaki.

Her şey acıyor ve dünya bu *tıkırtının* ritmiyle sarsılıyor - mağara, çınlayan ısıltılı şeylerden yapılmış değerli kıyıya vuran su.

Kai'nin hazinesinde olmalıyım.

Keşke doğru düzgün görebilseydim. Kıymetini bilin. Ona ne kadar güzel olduğunu söyleyin ve tüm güzel, değerli hatıralarına yaltaklanın.

Gözlerimi kapattım, görüşüm zaten işe yaramıyordu, her birinde bir kurtçuk kornealarımı kemiriyor, dişlerini göz bebeklerimin etrafında gıcırdatıyordu.

Olayları çarpıtıyorsun.

TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP.
TAP. TAP. TAP. TAP.

"Bu *ses*," diye homurdanıyorum, her aralıksız *sesle* kafatasımı gagaladığını hissediyorum.

dokunun.

Mürekkepli pençeler bilincimi kavrayıp sıkılaştan yumruklarında ezerken Kai hırlıyor.

CHAPTER 62

KAI

T Gözlerini açtığında, boğazını yırtarcasına bir çığlık atarak tavana doğru uzanır, menekşe rengi irisleri yutulur üflenen öğrenciler tarafından.

"*Kai? Sen-*" Kısa, fokurdayan nefesler alarak etrafımdaki boşluğu araştırıyor. Gözlerinin düzensiz sallanışından görme yetisini kaybettiğini anlayabiliyorum.

'Bırakın. Bırakın. Bırakın.'

Zyke'in çığlık çığlığa yakarışlarını duymazdan gelip Orlaith'in yosun tutmuş elini kavıyorum. Bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurarak onu bağlamak için elimden geleni yapıyorum - tam da hızlı nabzının beni zorladığı yere. Çok hızlı.

Çok şiddetli.

Zyke göğsümde çılgınca, çırpınan bir girdaba dönüşüyor, kesik kuyruğuyla kaburgalarımı kırbaçlıyor.

"Hazine..."

Dudakları titriyor, yüzü parçalanıyor. Diğer elini kaldırıyor ve körlemesine göğsüme vuruyor. "Buradasın..."

Kalbim çatlıyor.

Orada olmalıydım.

Ve şimdi-

Bize ilk geldiğinde keşfettiğim yaraları hatırlayarak savaştan zarar görmüş bedenini tarıyorum:

Avuçlarında derin kesikler var.

Koluna bir ok saplanmış.
Boynunda ısırık yaraları...
Hepsi iyileşti, sonra yerini çıban üstüne çıban aldı.
Tükürük ve deniz suyu bulamacından bir şerit yosun çıkarıyorum ve
Zyke sızlanan bir ağıt yakarken başka bir yarayı sarıyorum. "Buradayım
Hazine."

Sonunda geldim.

TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP.

Alnındaki boncuk boncuk terleri süpürüyorum, tavana bir bakış
atıyorum ve o lanet *musluk* benim hazneme kadar sekmeye devam ediyor.

Cesur. Acımasız.

Saatlerdir durmadı.

Günlerdir.

Artık emin bile değilim.

Tek bildiğim bunu ona *onun* yaptığı.

Rhordyn.

O bir kara canavarı. Onu *koruması* gerekirdi.

Eğer kız ölürse, onu öldüreceğim. Zykanth onu çiğneyip kan, bağırsak
ve kana bulasın, sonra da kalıntıları beş denize tükürsün ki hücreleri bir
daha asla birbirine bağlanmasın.

Bu hayatta değil. Belki dünya patlarsa, sonra bir başkası şeklinde
yeniden alevlenirse.

Pürüzsüz, siyah taşlı duvardaki yarıktan bir damla taze su toplamak için
bir istiridye kabuğu kullanıyorum, sonra başını kaldırması için ikna ederek
çatlamış dudaklarına götürüyorum. İçiyor ve ben de bir rahatlama
hissediyorum, ta ki yana doğru eğilip kana bulanmış suyu tekrar kusana
kadar.

"Sorun yok, Hazine." O kasılırken sırtını ovuyorum. "İyisin..." Kendimi
asla affetmeyeceğim iğrenç bir yalan. O iyi değil.

Hiç de değil.

Çelimsiz, hastalıklı vücudu öğürme sesine uyarak bükülüyor ve
göğsümün üzerine bir ağırlık çöküyor.

TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP. TAP.
TAP. TAP.

Zykanth kaburgalarımaya öyle sert vuruyor ki tıslayarak nefes alıyorum.
'Zykanth'ı serbest bırak. Vahşi adamı ye ve sopayı çal. Öfkeli adam değerli
birine zarar vermenin bedelini ödesin.'

Orlaith nemli deniz yosunlarına yaslanıyor, inlerken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Bu ses-"

"Biliyorum, Treasure."

Biliyorum amına koyayım.

Eğer ondan kurtulmak isterse, Zykanth'ı serbest bırakacağım. Bırak oraya yüzün ve Rhordyn'i sonsuza dek sustursun.

Orlaith ağlamaklı, çıbanlarla dolu derisini kaşımaya çalışıyor, sonra ellerinin işe yaramadığını fark edince inliyor ve yüzünü buruşturuyor - yassı ot ipleriyle sarılmış. Derisini yırtmaya devam ederek daha fazla yaranın çıkmasını teşvik etti.

Onu kaldırıyorum, göğsüme yaklaştırıyorum, hafifçe sallıyorum. Ona sus sesleri veriyorum.

Sanırım uçurumdan Zykanth'ın açık ağzının içine düşeli beş günden fazla oldu ve daha da kötüleşti.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

İnliyor, tıkırtılar bir şekilde daha da arttığında tekrar gökyüzüne uzanıyor.

Daha ani.

"Rhordyn ..."

Zykanth o kadar yüksek sesle homurdanıyor ki, değerli sahilimize vuran su dalgalanıyor, ses dalgaları kavisli tavandan sekiyor. Hatta birkaç bozuk para, bozuk para tepeciğimizin yamacında çınlıyor.

Bir tutam saçını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Hayır, Treasure. Bu Kai-"

"Ona ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ve bana bakmaya çalışırken elini yüzüme koyuyor. "*İhtiyacım var*-"

Vücudu bir başka öksürük ve çırpınmayla kasılıyor ve üst dudağı titriyor.

Tavana bir bakış atıyorum. Elinde sopa olan o kabuk kafaya doğru. Ama sonra dikkatimi tekrar Orlaith'e veriyorum ve o görmeyen gözlerde, kötücül olanımın yokluğunda göğsümde hissettiğim acıyı taklit eden bir bakış görüyorum ...

Zykanth sürünerek hareket etmeyi bırakıp Orlaith'in kenarlarına dokunur. *'Hazinelî biri kızgın bir adam mı istiyor? Hazinenin hasta bir cildi olduğu gibi hasta bir kalbi de olmalı.*

Gözleri geriye doğru yuvarlanırken, vücudu gevşerken yüksek sesle "Bunun o olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

Cansız.

Kalbinin sessiz tıkırtısı olmasaydı, neredeyse inanacaktım... Kalın bir şekilde yutkunarak, onu yavaşça postun üzerine indiriyorum ve üzerine bir öpücük konduruyorum

yanan alnım. Onu kurtaramadığım için kendimden nefret ediyordum.

Zyke uzun bir ağıt daha yakar.

Son nefesimi verirken tam olarak nerede olmak istediğimi bilerek tekrar lanet tavana bakarken kalbim ağırlaşıyor, yanaklarım ıslanıyor...

Vicious ile.

'Kötü fikir. Zykanth kötü fikri kabul etmiyor.'

"Onu almasına izin vereceğiz," diyorum Zyke'a, ses tonum da kararlılığım kadar sert.

Bırak onunla birlikte ölsün.

Bırak ne yaptığını görsün. Onu da ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını.

Zykanth durur, dinler ...

"O gittikten sonra, onu öldürebilirsin.

CHAPTER 63

RHORDYN

T arduvaz denizi uğuldayan rüzgâr ve şiddetli yağmurun altında kuduruyor, öğle güneşi ben saldırırken siklonik bulutların ardına gizleniyor

metal direği taşlara tekrar tekrar vurdu.

Onun tohumu püsküren bir yıldız, kökleri kaburgalarım ve ruhumun çukuruna tutunduğu yerden çekiştiriyor - her acı verici çekişte tehdit eden şiddetli bir altüst oluş. Kadim bir ağacın yıkıcı adımlarla topraktan söküldüğünü, pençelerimin değerli kargonun derinliklerine saplandığını hayal ediyorum. Başarısız bir çapa.

O ölüyor.

Taşlara vuruyorum, tekrar, tekrar, *tekrar*- rüzgara ve lanet yağmura karşı *kükreyerek*.

Gökyüzüne ve denize kükrüyor.

Kendim.

Canavarım içimi parçalayan huzursuz bir gölge. Derimi yırtıp doğru olanı yapmak için çaresiz.

Tıpkı Rai'nin düştüğü gibi düştü ve ben bunu görmeden duramıyorum.

Yeniden yaşıyorum.

Okyanus öfkeli baloncukların patlamasıyla kabarıyor ve ben gırtlaktan bir nefes alıyorum. Sopayı fırlatıp siyah tırtıklı kayaların üzerine dizlerimin üzerine çöktüğümde o görünmez nabız bana şiddetli darbelerle *çarptırıyor*.

Su, ayrılan perdeler gibi kenara fişkırıyor ve gümüş pullarla kaplı, bir geminin yarısı büyüklüğünde devasa, bloklu bir kafa ortaya çıkıyor. Büyük yeşil yılan gibi gözler

yosun rengi parçalardan oluşan bir rafın altından göz kırparak açıldı ve bana doğru yaklaştı.

Alevlenen burun deliklerinden buhar bulutları fışkırıyor ve canavar gıcırdayan bir gemiyi andıran derin, iniltili bir ses çıkartıyor. Su salınıyor, uzun, sürünen kütlesi dalgaların altında çalkalanıyor, yüzgeçleri ve fırırları parlıyor.

"*Onu bana ver!*" Yalvarış boğazımı düğüm düğüm ediyor. "*Lütfen!*"

Hiç yalvarmadım. Bir kere bile. Ama o alevin söndüğünü hissedene kadar dizlerimin üzerinde kalacağım.

Sonra...

Dünyayı paramparça edeceğim.

Kollarım yanlarımda gevşekçe sallanırken bir başka unutulmaz gümbürtü suyu çalkalıyor. Acınası ve işe yaramaz.

Çok işe yaramaz.

Hayvanım bir kaburgayı kesiyor, *kaydırıyor*.

Kemiklerim ağrıyor, çatırdamak için yalvarıyor, derim yarılmakla tehdit ederken çenem yerinden fırlıyor.

O yeşil gözler ölümcül bir vaatle sertleşiyor ve kayalara birkaç adım daha yaklaşıyor, ağzını açarak sıra sıra tırtıklı dişlerini ortaya çıkarıyor. Dolgun dilinin ortasında kıvrılmış, yıpranmış kumaş şeritleri ve deniz yosunu bağları...

Onu.

Kalbim küt küt atıyor.

Cildi çığ, ağlamaklı kraterler ve şişkin pembe çibanlarla dolu, bazılarının soluk başları patlamak üzere gibi görünüyor. Kanatlı omuzları zayıflığının etrafında kamburlaşmış, kalça kemikleri sivrilmiş, sivriltilmiş tepeler. Sanki hastalık onu içten dışa doğru yemiş gibi.

Ondan bir yemek yaptım.

"Isırırsan içini cam yaparım," diye homurdanıyorum ve inci kılıçların üzerinden atlayıp balık bağırsağı kokan pembe, kıvrımlı mağaraya girerek etli dilinin üzerine iniyorum. "Buradayım Milaje," diye fısıldıyorum Orlaith'in şakağına, onu kollarıma alırken. Vücudu gevşek ve soğuk.

Çok soğuk.

Drake'in ağzından fırlayıp *uğuldayan* rüzgârın içine atlıyorum, kaburgalarımı kırmaya devam ederken ayaklarımı kesen keskin kayaların üzerinden koşuyorum.

Kesik.

Körfezin etrafından güçle dolaniyorum, kükreyen dalgalar sanki bana ulaşıyormuş gibi kıyıya doğru uzanıyor. Siyah uçurumun yüzüne oyulmuş dik, düzensiz merdivenleri hızla çıkıyorum, yarısına gelene kadar arkama bakmıyorum - en hızlı bakış.

Hâlâ orada, yeşil gözlerini bana dikmiş, kocaman, yılan gibi vücudu yüzeyin altında çalkalanıyor.

Nedenini bilmiyormuş gibi
davranmıyorum. Nedenini
biliyorum.

Hayatının sona ermek üzere olduğunu düşündüğü için beni çiğneyip tükürmek istediği tüm yolları düşünüyor.

Bir bakıma haklı.

Merdivenlerin tepesine vardığımda, kapıyı açık tutan, gözleri kocaman açılmış, yanaklarındaki tüm renk kaybolmuş, gevşek yüzlü bir Mersi görüyorum. Yağmur kıvılcaklarını yüzüne yapıştırıyor, önlüğü rüzgârda şangırdıyor.

Kumral bakışları Orlaith'in bedenini sıyırırken elini ağzına götürüyor.
Yüzünü.

"Ah, kızım..."

"*Geri çekil*," diye kükredim ve yolumdan çekildi.

Hücum ederek geçiyorum ve Mersi'nin telaşlı, karışık ayak sesleri, kapı gümürdeyerek kapanıp fırtınanın uğultusunu keserken benim gürleyen adımlarımı takip ediyor. Kollarıma sarılan Orlaith'in yavaş, tıkırtılı nefesleri öfkemi körüklüyor.

Kendimden iğreniyorum.

"Bunun üstesinden hala kendi başına gelebilir Rhordyn..."

Mersi'nin sözleri acı veren bir yakarıştan başka bir şey değil ama ben köşeyi öyle hızlı dönüyorum ki duvar lambasının alevleri titriyor. "Bu şans her geçen saat azalıyor. Onun hayatıyla *kumar* oynamayacağım."

"Hastalık beşinci günde zirve yapar. Hala hayatta kalabilir-"

Mersi'yi dört adım geride durmaya zorlayarak dönüyorum, bakışları Orlaith'in kollarımda bir ceset gibi yatan hastalıktan harap olmuş bedeninde geziniyor. "*Yaşayacak gibi görünüyor mu?*"

Sözlerim, yakındaki bir pencereyi sarsacak kadar yakına düşen bir şimşekle birlikte patlıyor.

Mersi'nin yüz hatları iç çekerken yumuşuyor, gözlerinde derin bir hüznün var. "Biliyor musun, sana aşık olduğumu gördüm."

Sözleri zaten çiğ ve kanayan bir parçamı deşiyor.

Yutkunarak topuklarımda üzerinde dönüyorum ve koridorda tekrar ilerliyorum, ayak sesleri beni takip ediyor.

"Bir yıl kadar önce bahçedeydi, gül fidanlarından birini dikerken ben de diğerlerini malçlamasına yardım ediyordum. Hatırlıyor musun?"

Hırlıyorum, köşeyi dönerken içimdeki canavarın öfkesinin bir kısmını arkamdan savrulan testere sesine bırakmasına izin veriyorum. Merdivenlerden aşağıya.

Evet.

"Elleri hala toprağın içindeyken hışımla yanına geldiniz ve ona küçük bir şenlik düzenlediğinizi söylediniz. Güvenlik Hattı'nın arkasına saklanarak neler kaçırdığını anlaması için dünyanın neler sunduğunu görmesi gerektiğini söyledin."

Bir köşeyi dönüyorum. Kısa bir merdivenden daha iniyorum. "Ne demek istiyorsun, Mersi?"

"Beklendiği gibi ifadeden kaçtı. Hiçbir şey söylememişsin gibi davrandı. Gül fidanını sevip sevmediğini sordu. Ve sen de ona-"

"Ektiğin *her şeyi seviyorum*," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, gözlerinde parlayan ışığı hatırlayarak. Görmezden geldiğim ışığı.

Kendimi bunun için azarladım.

"Onun içine bir kıvılcım ektin, sonra karşılıksız aşktan öylesine hasta olana kadar kaynamaya bıraktın ki başka bir erkeğin kupasını kabul etti. O kız için *yoksunluktan başka bir şey* olmadın Rhordyn. Ve şimdi ona karşı *dürüst* olsaydın önleyebileceğin bir hastalıktan ölüyor."

Sözleri ok gibi; derimi ve kaslarımı yakıp geçen ve dizlerimi güçsüz bırakan demir gibi.

Haklı tabii ki. Hayatımın sonuna kadar taşıyacağım bir utanç.

Bu durumdan kaçınmak için o kadar çok çalıştım ki, onu var ettim. "Ve bunu söylemek kalbime acı verse de... söylemeliyim. Eğer *bunu* yapıyorsan

Bırak *dinlensin* Rhordyn."

Kalbim ayaklarımla uyum içinde duruyor, yanımdaki aplik sallanıyor.

Yavaşça dönüyorum.

Mersi birkaç adım ötede durur, dışarıda parlayan fırtına gözyaşlarıyla lekelenmiş çarpık yüzünü tutuşturur.

"Eğer onu *sevmiyorsan*," diye yalvarıyor, kelimeler boğuk bir hıçkırık gibi, "o zaman *bırak dinlensin*."

Kanım o kadar hızlı donuyor ki aplikteki dört mum da sönüyor, hayvanım içimde bir heykele dönüşüyor.

İzliyordum.

"İlk hatan dört harfli bir kelimenin ona karşı hissettiklerimi özetleyebileceğini düşünmek oldu," diyorum başımı yana eğip Mersi'yi iliklerine kadar hissetmesini umduğum bir bakışla keserek. "İkincisi, onun gitmesine izin vereceğimi varsaymaktı. Üçüncüyü yap ve işimiz bitsin."

Bir anlık gergin bir durgunluk var.

Mersi'nin yanakları şişiyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor ve gözlerine ulaşıyor. Kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak önlüğünün iplerini gevşetmesini izliyorum.

Çıkıyorum.

Elleriyle toparlıyor ve yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor. "O zaman artık bana ihtiyacı yok," diyor, cam gibi gözlerle bana bakıyor, Orlaith'e baktığında biraz azalsa da taze bir gülümseme yayılıyor. "Ona benim için bir öpücük ver. Ona karşı hissettiklerimi dört harfli bir kelimeyle ifade edemeyeceğimi ve iyileştiğinde çay içmeye geleceğimi söyle."

Kaşlarım çatıldı.

Bana yaklaşıyor ve ben de ona sırtımı veriyorum, o geçerken kaskatı duruyorum - aralarında temas riskini almak istemiyorum, yine de elini kürek kemiklerimin arasına koyuyor ve fısıldıyor, "Eğer kızımı bir daha incitirsen, yahnine sinameki katmanın bir yolunu bulurum."

I Kapıyı tekmeleyerek açtım, odama daldım ve Orlaith'i yatağa yatırdım, vücudu yatağa doğru tehditkâr bir şekilde sallanıyordu. derimi parçaladı.

Onu serbest

bırak. "Milaje..."

Elimi ter damlalarıyla kaplı alnında gezdiriyorum.

Göğsümü parçalayan bir ses çıkıyor, sonra gözlerini açıyor, gözbebekleri o kadar şişmiş ki menekşeden geriye hiçbir şey kalmamış. Bakışları sanki arıyormuş gibi etrafta dönüyor, nefesleri kesilmeye başlıyor. Daha hızlı.

Daha hızlı.

"*Rhordyn?*" diye mırıldanıyor, uzanarak-

Yosun bağlamış elini tutup yanağıma yerleştiriyorum. "Ben buradayım Milaje. Güvendesin."

Kaşları çatılır, gözleri kapanır.

Ellerimle yüzünü destekliyorum -yaralarını tahrik etmeden beni orada hissedebileceğini umduğum kadar yumuşak- ve beni görebildiğini hayal ediyorum. Yatağında bütün, sağlıklı, gülümseyen ve kırılmamış olduğunu.

"Bu bir rüya mı?"

"Hayır," diyorum kalınlaşan boğazımı geçerek.

Bu bir kabus.

Çiçek açan rahatlamasının kokusunu alıyorum ve ıslak bir nefes daha alarak hıçkırıyor, elime sokuluyor. Bu lanet dünyayı avucumun içinde ezmek istememe neden olan keskin bir acı ııııı atıyor.

"Özür dilerim..."

Ben de öyle.

Diğer elini kaldırıyor, yüzü acıdan iki büklüm olmuş bir halde körü körüne göğsüme uzanıyor ve avucunu kalbimin üzerine koyuyor.

Yüz hatları hafifçe yumuşar.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor, ses tonu *kararlılıkla yükseliyor*. "Sonsuza kadar burada kalmak istediğimi bilmeni istiyorum. Seninle birlikte."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Nedense daha çok ağlıyor. Vücudu sarsılıyor ve öksürüyor - bağlarımı çiğneten derin, ıslak havlamalar.

Yorgun, hırıltılı nefesler alıyor. "Ama *acıyor...*" Bu sözler yarılan kalbimi çatırdatıyor.

Yağlı gözyaşları yanaklarından süzülürken canavar kaburgalarım vuruyor. "Ben... Ben bu acının bitmesini istiyorum, Rhordyn. *Lütfen.*"

Lütfen?

"Ben... son nefesimi seni öperek geçirmek istiyorum." Kalbim durdu.

Sanki göğsüne bir kılıç saplayıp acısına son vereceğimi düşünüyormuş gibi bana veda notları uzatıyor.

Farkına vardığı bu şey, sönmekte olan tohumunun yanında duran obsidyen kasaya dişlerini geçiriyor. Düşünmesi bile acı veren, asla iyileşmeyecek yaralarla dolu bir sandık.

Bu an biter bitmez, bunu da oraya koyacağım.

"Tamam, Milaje." Kendinden nefretle titreyen başına bir öpücük fısıldıyorum. "Acıyı durduracağım, tamam mı?"

Onun rahatlamış hıçkırıkları beni parçalıyor.

"Özür dilerim," diyorum gözlerimi sıkarak.

Gelişme şansı bulamadığı için çok üzgünüm. Kendimden ziyade ondan nefret ettiğime inanmasına izin verdiğim için. Muhtemelen annesinin kaderini mühürleyen itleri görmeden bana asla bakamayacak.

Kabuslarının yüzüne bağlanmak üzere olduğunu.

Hepsinden önemlisi, ona hak ettiği seçimi neden yapamadığımı yapamayacağımı asla *anlayamayacağı* için üzgünüm. Eğer bundan kaçınabilirsem. Düşmüş türünün ağırlığını ona özgürce sunabileceğim bir gerçeklik yok. Tüm *dünyanın*. O bıçağın üzerine düşmesine izin vermeyeceği bir gerçeklik yok.

Yok.

Dudaklarına rahatlamış bir gülümseme değerken, çenesi sallanırken, göz kapakları kapanırken, daha fazla gözyaşı süzülürken arkama yaslanıyorum. "Bahçende bir çiçek olacağım."

Asla.

Uzayan köpek dişlerimin arasından hırlıyorum, sonra dişlerimi alt dudağıma batırıyorum, yüzünü hafifçe kavramadan önce ağızımdan bir kan fışkırıyor.

Dudaklarımı onunkilere bastır.

Dilimi derinlere sokup ona binlerce özür dilerken içimde inliyor. Bağışlanmak için binlerce yalvarış.

Asla yeterli olmayacak.

Elimi boğazına götürüp yaralı cildine nazikçe masaj yapıyorum, yutkunmadan önceki saniyeleri sayıyorum ve bunların özgürlüğünün son anları olduğunu biliyorum. Bugünden itibaren bana *güvenmeden* bir gün bile geçiremeyecek; bu onun en büyük, en ölümcül zayıflığı.

Hassas bir kırılganlık, sürekli azalıyor.

Bize anlar satın alıyorum, kaderden kaçıyorum, sadece onu hayatımızın geri kalanı boyunca her ileri adımda bizi kırıp geçireceği topuklarımıza bağlamak için. Ama aç bir hırsız gibi, o çalıntı anları alıp çalacak bir şey kalmayana kadar her birini yiyip bitireceğim.

Titreyerek bir nefes alıyor ve sonra bir orman yangını gücüyle öpüşmeyi derinleştiriyor, yüzümü daha yakına çekiyor. Yutkunuyor.

Nefes alıyorum.

Omurgasını kamburlaştırarak, kanım onun sistemini bulandırıp tek başına varoluşunu ortadan kaldırırken, aramızdaki bağda nabız gibi attığını hissettiğim saf, bozulmamış coşkunun yıkamasıyla inliyor. Göğsünün derinliklerine kötü huylu, parazit bir tohum ekiyorum.

Tıpkı bir odaya girdiğinde onun sıcak, çiçek açmış varlığını ya da aramızdaki mesafe ne olursa olsun bakışlarını hissedebildiğim gibi hissedebildiğim bir tohum.

Taptığım bir tohum; ona güç ve yaşam fışkırtmamı sağlayan doğrudan bir bağlantı.

Bizi her yönden yakınlaştıran bir tohum ama gerçekten önemli olan bir tohum

...

Beni kabul etmesi.

Bizi.

Vücudu gevşiyor ve ben geri çekiliyorum, boğuk nefesler alıyorum, pençeliyorum göğsümde. Uykulu nefesler alırken dudaklarının kanıma bulaştığını görüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum tekrar, şakağına bir öpücük daha konduruyorum - tam da kalbimi çalkalayan, küçülen bir yaranın yanına.

Çünkü *işe* yarıyor.

Onu içten dışa yeniden inşa ediyor, çarpan kalbinin her atışıyla onu bir araya getiriyor.

Daha da geriye yaslanıyorum, yüzümü ovalıyorum, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve sıkıca kavriyorum. Omuzlarım kıvrılıyor, kararımın ağırlığı daha da artıyor...

Uyandığında benden her *zamankinden* daha fazla nefret etme ihtimali çok yüksek.

Ve bu beni mahvedebilir.

CHAPTER 64

ORLAITH

*Hücredeki çelimsiz çocuğun gözleri morarmış ve yanardöner saçlarının
dipleri kararmaya başlamış.*

Işığı soluyor.

Derisi kırılmış.

Altını ıslatmış.

Rab dediği biri için ağlıyor...

Hepsini tekrar öldürmek isterdim.

D r i f t . . .

*Portrenin üzerine bir battaniye örtüyorum ve kaybettiğim her şeye bakmak
zorunda kalmayacağım bir odaya saklıyorum.*

Bir daha asla renkli resim yapmayacağım.

D r i f t . . .

*Bana bakarken geniş gözlerinde korku var, az önce savurduğu bıçağın
bıraktığı izi arıyor. Kaburgalarımın altındaki tohum, göğsümün tam
üzerindeki elini onaylarcasına gümbürdüyor.*

*Yuvarlanıyorum. Bir şeyler hissediyorum. Kader gözlerini ona dikmeden önce onlarla
savaşıyorum.*

Nefesini kesiyor.

Onu alamazlar.

D r i f t . . .

Soğuk bir odadayım, sadece çok yukarıdan aşağıya vuran ve camdan yapılmış bir kadın ve erkek heykelini yıkayan bir ışık parçası tarafından aydınlatılıyorum.

*Sonsuza dek kalmamayı seçtim.
Buraya neden geldiğimi
bilmiyorum... Her zaman acıtıyor.*

D r i f t . . .

*Gurur duyuyorum. Kederli.
Taşlaşmış.*

Onun renkleri ve kokusuyla çevrili bir halde, bir geminin uzaklaşmasını izliyorum; onun kanının, korkusunun ve kalp acısının kokusu hâlâ boğazımda düğümleniyor.

*Benden kaçmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu, çünkü ben konuşmadım. Tekrar.
Her zaman.*

*O kapıyı neden kilitledim? Söylenmemiş sözlerim onun boğazını kesebilirdi. Onu kazıkta yakabilirdim. Kulaklarını kesebilirdim.
Sadece kendimi suçlayacağım.*

D r i f t . . .

*Eli etrafımda, beni çalıştırıyor.
Açgözlüyüm, onun cinsel ilgisine kapılıyorum, bir hayvan gibi artıklarını mideye indiriyorum.*

*Bunun için kendimden nefret ediyorum.
Asıl istediğim onun kalbi.*

D r i f t . . .

*Göğsümde bir delik var ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum. Çünkü öyle.
Onun acısını taşımayı hak ediyorum.*

*Onun nefreti.
Ama hayatımda ilk kez söyleyecek o kadar çok sözüm var ki... ve şimdi
onları söylemek için nefesim yetmiyor.*

D r i f t . . .

*Beyaz yastıklardan oluşan bir yatağın üzerinde diz çökmüş, dudakları
kırmızının koyu bir tonunda.
Başka bir adam onu yere yatırır ve o da ona izin
verir. "Öp beni."
Altın tozlu gözlerindeki yalanı görebiliyorum.
Elleri onun üzerinde. Şimdi de dudakları.
Ben katilim.
Güçsüz.
Bu ağız benim sözlerimi*

haykırmayacak- D r i f t . . .

*Göğsümü tamamen dolduran birinin ametist gözlerine bakıyorum, eli
yanağında, sulu bakışlarında pişmanlık var.
O hata demeden önce bile kalbim kırılıyor.*

D r i f t . . .

*Mavi çiçekler yağarken başımın üstündeki bir dalda yürüyor. Aşağı
bakıyor ve o gülümserken dünyam tünellere giriyor.
Hayatımda gördüğüm en güzel şey ve hepsi benim için.*

D r i f t . . .

*Onun içindeyim ve asla ayrılmak istemiyorum.
Ellerini omuzlarımda gezdiriyor ve beni kırılғанmışım gibi öpüyor. Sanki
benden korkmuyormuş gibi.
Hayatımda ilk defa kendimi bir canavar gibi hissetmiyorum.
Önemli olan tek şey bu. Biz.
Dünya kendini becerebilir.*

Kader onu asla bulamayacak.

D r i f t . . .

*Canavarım adamın kafatasını dişlerinin arasında patlatıyor, beyni
boğazının arkasına sığırıyor.*

*Düşmanlarının kanını taşırsa, onu ne kadar sevdiğini göreceğinden
emindir.*

*Onu kabul edeceğini.
Keşke bu kadar kolay
olsaydı.*

D r i f t . . .

*O düşünüyor ve biz güçsüzüz. Bu anda denge yok.
Sadece acı var.*

D r i f t . . .

A Nefesim kesiliyor, ciğerlerim deri ve keskin bir kış sabahı
kokusuyla doluyor.

Onu.

Özü, beni saran ılık havada, her nefeste içime işleyen kokusunda
yaşıyor. Göğsümde sanki parmaklarını kaburgalarımın arasından geçirmiş
ve ruhumun derinliklerinde bir boşluk açmış, onu narin kemiklerimin
etrafındaki sağlam köklerini kıvıran siyah, kadifemsi bir tohumla
doldurmuş gibi.

İçimde öyle *doğru bir* his var ki, sanki eksik bir parça yerine oturmuş,
kendi sabit kalp atışlarıyla gümbür gümbür atıyor... güçlü ve kudretli.

Bana demir atıyor.

Bu da mı bir rüya?

Kafa karışıklığı kalbimi gürleyen bir kükremeye
dönüştürüyor. Gözlerimi açıyorum ve etrafıma
bakıyorum.

*Siyah çarşafklar bir kalkan gibi üzerime
örtülmüş. Üzerimde yüzen temiz, siyah,
yırtılmamış gömlek. Siyah duvarlar.*

Siyah.

Siyah.

Siyah.

Renk, tenime vuran güneş gibi ruhuma işliyor.

Castle Noir ...

Kollarıma bakıp onları uzatırken büyük, berrak, *güzel* nefesler alıyorum. Her iki tarafa da yatırıyorum.

Çıban yok.

Avuç içlerimdeki yaralar geçti ve ellerim boynuma doğru uçtu - mutluluk verici bir şekilde pürüzsüz.

Isırık yarası yok...

Nasıl-

Derin gümbürtüler geliyor kulağıma ve bakışlarım cilasız duvarlarda geziniyor.

Tanıdık bir pencere fırtınalı bir gece gökyüzüne bakıyor ve nabzım çalkalanıyor, bakışlarım daha önce gördüğüm bitmemiş bir taslağın bulunduğu şövalede duruyor, çok rahat görünen eller dinleniyor. Gözlerimi kırıpıştırarak, odayı sıcak, kırmızı bir ışıltıya boğan, titreşen közlerle parlayan şömineye bakıyorum. Önünde yuva yapan siyah kürklü, kocaman pençeli ve geniş, kırpışmayan gözlü devasa tümseği görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Bana bakıyor.

Rhordyn'in etinin yarıldığı ve kısa süre içinde kana bulanana mürekkep rengi bir postun filizlendiği bir görüntü ile sarsılıyorum. Acı dolu ağıtının yankıları beni etkiliyor, gözyaşlarım alt kapaklarımda birikiyor.

Yanaklarımdan aşağı damlıyor.

Bir başka yumuşak yuvarlanma sesi göğsümde titreşiyor, sakın bakışları sabitleniyor.

Daha iyi görebilmek için doğrulduğumda kulakları öne doğru dikiliyor.

Etrafını saran kumaş parçaları yere saçılmıştı; kontrolü o kadar hızlı ele almıştı ki Rhordyn'in pantolonunu çıkarmaya vakti olmamıştı. Yatağın kenarına doğru kıpırdanıp ayaklarımı soğuk taş zemine koyduğumda, kalbim küt küt atarken o büyük, parlak gözler beni izliyor.

Bir başka derin gümbürtü odayı dolduruyor. Göğsümü dolduruyor, sanki sesi doğrudan kaburgalarımın doğru akıtıyor; neredeyse bir mırıltı, beni güçlü bir ...

Güvenlik.

Kül rengi kasvetin ortasında rahatlamak için burnumu sokan bir gerçek gibi hissettiğim komik rüyamı hatırlıyorum. Kan emici bir canavarın benim bir parçam olduğu, dikişlerime dikildiği bir rüya. Kemiklerimi çatırdatıyordu. Çektiğim kanın *birine duyduğum* sevgiye eşit olduğuna dair bu çiğ, arkaik inançla çukurlaşıyordu.

Birinin düşüşünü izlerken hissettiğim yetersizlik duygusunu hatırlıyorum.

Ben.

Rüyalar... Onlar bana aktarılan gerçeğin bibloları gibiler. Daha sonra incelemek için sakladığım biblolar.

Yavaş, temkinli adımlarla ilerliyorum, Rhordyn'in gömleği etrafımda yüzüyor, kalçalarım sürtünüyor. Canavar kendi etrafında bağlı kalıyor, uzun, kabarık kuyruğunun ucu bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Derin, gürleyen nefesleri çıplak bacaklarıma değip tişörtün eteklerini dalgalandıracak kadar yaklaştığımda paslı şömine ışığı karıncalanan tenimi ısıtıyor. Kıpırdamadan dizlerimin üzerine çöküyorum ve doğrudan o dipsiz küreye bakıyorum.

"Sen-"

Sesim balla dikilmiş bir şarkı gibi çınlıyor ve elim boğazıma vuruyor.

Neden sesim bu kadar garip çıkıyor? Törpüm nereye gitti? O da mı iyileşti?

Yumuşak bir şey yanağıma değmeden önce üzerimde bir gölge beliriyor ve bir anda bunun onun kuyruğu olduğunu fark ediyorum.

Çenemden yanağıma doğru fırçalıyor. Yavaş ve nazik bir şekilde tekrarlıyor.

Yabancı bir his göğsümden kaburgalarıma doğru pompalanıyor ve omurgamdan aşağıya doğru titreşiyor. Kendimi sıcak ve rahat hissettiriyor.

Rahatladım.

Kalbim için yumuşak bir kucaklama gibi.

Kuyruğunu bir kez daha salladı, neredeyse bir boya fırçasının yanağımda kayması gibi, gülümsedim ve bundan çok hoşlandığıma karar verdim.

Beni yemeyeceğinden giderek daha fazla emin olmaya karar verdim.

İri, ıslak burnunun önünde durana kadar ilerliyorum, gözlerim dağınık saçlarımı ve kızarmış yanaklarımı yansıtan abanoz küreleriyle aynı hizada. "Beni korudun," diye fısıldıyorum, elimi kaldırıyorum ve kuyruğu, ben onu yavaşça ileri doğru iterken salınımının ortasında duruyor.

Ölçüldü.

Elimi gözlerinin arasındaki çukura indirip yumuşak, şık kürkünü okşarken, canavar burun deliklerini açarak homurdanıyor ve saçlarımın küt uçlarını omuzlarıma savuruyor.

İlgiden hoşlandığını belli eden bir mırıltı çıkarıyor ve ağzımın kenarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Göğsümdeki tohum *zonkluyor*.

Rhordyn'i düşünüyorum - canavarın içinde bir yere sıkışmış - ve kalbim sıkışıyor.

Beni

görebiliyor

mu?

Duydun mu

beni?

Ne düşündüğünü merak ediyorum. Hissediyorum.

Göğsümün içinde fokurdayan soruları ona sorduğumda nasıl tepki vereceğini.

"Onu görmem gerek," diye fısıldadım. Uzun, gergin bir sessizlik oluyor. Yanağa bir kuyruk fırçası daha. Bir tane daha.

İçimde, canavarın gözlerindeki bakışı taklit eden sert ve köklü bir *inatçılık* duygusu titreşiyor.

Onu dışarı çıkarmak istediğini sanmıyorum.

Bu kez seğiren kulağının arkasını bir kez daha ovuyorum ve o da başını eğerek bu harekete sokuluyor. Göz kapakları iniyor.

O noktayı seviyor.

Her nefes derin, kesici bir mırıltı olana kadar devam ediyorum, sonra elimi çekip geri çekiliyorum.

Kısa bir homurtu çıkarıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, iri pençesini taşın üzerinde hafifçe gezdiriyor ve bir kez kalçama vuruyor.

İki kere.

Başımı salladım. "Onu görene kadar kulak tırmalamak yok.

Lütfen..." Bana göz kırpmıyor.

Tekrar.

Bir iniltiyle, kayan bir dağ gibi kamburunun üzerine yatar.

Kırılan kemiklerin çıtırtısı kanımı donduruyor ve gece yarısı kürkü çekilmeye başladığında kalbim boğazımda, ayağa fırlıyorum. O kalın, siyah yele, dağınık bir saça dönüşüyor, canavar gövdesi

zeytin derisi geniş, güzel bir sırt boyunca uzanana kadar uzuvlar inceliyor.

Silahl

ar.

Bacak

lar.

Ta *ki* önümde çömelmiş, dizlerinin üzerine çökmüş, başını çıplak, güçlü omuzlarının arasına eğmiş, kesik kesik nefesler alana kadar. Derisindeki gümüş karalamalar göğsümün içindeki tohumla aynı ritimde atıyor; gürleyen düşüncelerime ve hızla çarpan kalbime kıyasla çok yavaş ve güçlü.

Rahatlama sarmaşıkları içimde filizleniyor, o tohumun etrafında dönüyor. Ona sokuluyorum.

Patlayan tereyağlı çiçekler.

Öne uzanıp elimi yanağında gezdiriyorum. Titriyor.

Yavaşça başını kaldırıyor ve gümüş rengi bakışlarında öyle bir kırılma var ki, yanaklarımdan taze gözyaşları süzülüyor.

Yutkunarak düşmelerini izliyor. Derin bir nefesle, iki kolunu da kaldırıp -Kalbimi kaplayan ve onu çok daha güçlü kaburgalarının arkasındaki güvenli noktaya yerleştiren bir davet.

Öne doğru bir adım atıyorum, kollarımı boynuna doluyorum, beni vücuduna bastırduğunda inliyorum, eli kürek kemiklerime yayılıyor. Göğsü düzensiz bir nefesle şişerken içime sokuluyor ve o iç çiçeklerden daha fazlası patlayarak içimi minik güneşlerden oluşan bir denize dönüştürüyor.

Home.

Sarsılmış bir nefes çekiyorum, kendimi onun kösele kokusuyla sarhoş ediyorum. Dilim karıncalanmaya başlıyor ve kalbinin *gümbürtüsünü* ilkel bir şekilde fark ediyorum, tanıdık bir acı damağımın kemerinden köpek dişlerime doğru yayılıyor ...

Hafızamda bir tat canlanıyor: kalın, sağlam, ipeksi bir sıcaklık boğazımdan aşağı dökülüyor, acımı dindiriyor.

Onu.

Yutkunuyorum,

istiyorum.

İhtiyacım var.

"Beni kanınla besledin," diye fısıldıyorum - sessizliğine karşı çok yüksek sesle. Odayı dolduran keskin *suçluluk* kokusuyla neredeyse boğulacaktım.

"Evet."

Sesi siyah kadife gibi, beni zenginliğıyle sarıp sarmalıyor.

Yüzümü saçlarına daha da gömüyorum, bir elim başının arkasında, diğeri omuzlarına uzanıyor; parmaklarım teninde sessiz fısıltılar gibi dönüyor.

"Neden?"

"Çünkü senin var olmadığın bir dünyada yaşamayı reddediyorum."

Yüreğim parçalanıyor, kaba tınısı çakıl taşlı etimi aşındırsa da kelimeler bana çok nazıkçe geçiyor. Gözlerim bir damla yaşla daha parlıyor.

"Beni kurtardı."

Soru değil. Onun gücünün damarlarımda sıvı taş gibi dolaştığını hissedebiliyorum.

Kalın, susuz bir yudum daha.

Bir başka sessiz fısıltı, bu seferki omurgasına daha yakındı. "Evet..."

"İyileştim, peki neden hala ..." Boğazımı temizliyorum, yanaklarım yanıyor, "Senin için aç mıyım?"

Başını göğsümün derinliklerine doğru itiyor.

Baritonu kafatasımın duvarlarına çarpan bir kaya gibi zihnimde gürlemeden önce uzun, acı verici bir duraklama: *'Şu andan itibaren, her gün kanıma ihtiyacın olacak. Yoksa kuruyup gideceksin. Yavaş yavaş delirirsin. Kansız yeterince uzun kalırsan... ölürsün.*

Sakat bırakan itirafının ağır yumruğunda boğuluyorum, bana o kadar derin ve kişisel bir şekilde aktarıldı ki, yankılarının beynimin kıvrımlarına yerleştiğini hala hissedebiliyorum.

Kasa...

Kadeh...

Tek bir damla kan ...

Birdenbire her şey patlayıcı bir anlam kazandı.

Dizlerim bükülüyor ama o beni tutuyor, elleri sırtımı kavıyor ve beni kendine çekiyor. Kaburgalarımın arasına sıkışmış o tohumun merkez üssünden çıkan tek bir kelime içimde titriyor.

Kalbime işliyor. Ruhuma.

Düşen bir yıldız gibi içimde parılıyor.

karişıklık.

Dostum.

Hiç kuşkusuz, hiçbir gerçeği bu kadar saf düşünmediğimi biliyorum.

Yutkunup kollarını sıkarken gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Kalbimi aynı derecede sıkıştıran ince bir onay.

Puslu bir anı geliyor aklıma, dürtüyor, sonra dürtüyor.

Dikkat çekmek için itiyor.

İkimiz gül bahçemin yanındaydık, sözleri tırtıklı bir bıçağın sivri ucu gibi içimi kesiyordu...

Düzensiz bir nefes çekiyorum, tutuyorum ve yavaşça üflüyorum. "*Eşler, Orlaith, bir peri masalıdır,*" diye fısıldıyorum.

Sertleşiyor.

Birkaç cesaret sarmaşığı çıkarıyorum, onları kalbimin etrafına bağlıyorum ve devam ediyorum. "*Sonsuza dek mutlu bir sonun güzel yüzüyle boyanmış bir trajedi, ama özünde hala lanet bir trajedi.*"

Sessizlik...

Geri çekiliyorum.

Başını kaldırıp bakıyor, yontulmuş yüz hatlarında okunamayan bir şeyin gölgesi geçiyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak, bana yalvarır gibi bakan gümüş gözlerine odaklanıyorum, sanki sormak üzere olduğum şeyi tam olarak biliyormuş gibi.

"Neden bir trajediyiz Rhordyn?"

EPILOGUE

RHORDYN

PAST

AFTER LEAVING QUOTH POINT
EN ROUTE TO BAHARI

T Burada bir durgunluk var, sanki rüzgâr bile Athandon'un gelgit gölünü karıştırmaktan korkuyor. Suyun ötesine ulaşmak ve Gölün merkez üssünden yükselen dik, gri volkanı fırçalayın.

Ether Dağı.

Ölü hayvanlar kıyıya vuruyor - atlar, krah, birkaç kumul kedisi. Kötücül bir gerçeği barındıran suyu yudumladıktan sonra, vücutları içten dışa değişmeden önce fazla uzağa gidemediler.

Taşa dönüşmüş.

Volkan, göle zehirli mineraller salgılamaktadır; bu, çoğu canlının geldiğini göremediği doğal bir tahnit biçimidir; ürkütücü uyarı işaretlerini dikkate alamayacak kadar bir içeceğe muhtaçtırlar.

Sülfür kokan yoğun, kokuşmuş havayı soluyarak, basamak taşlarının görünmesini beklerken ileri geri adım atıyorum.

Ether Dağı'na giden tek güvenli yol.

Durgun su, su seviyesinin yavaş ve sessiz düşüşüne rağmen dünyayı bir ayna gibi yansıtıyor. Dalgalanma yok. Kıyıya nazikçe vuruşlar yok.

Su alçaldığında nereye gittiğini kimse bilmiyor. Çıkış yok. Sanki toprak suyu içine çekiyor, sonra her güneş döngüsünde tekrar dışarı atıyor. Bazen hızlı, bazen yavaş gerçekleşiyor; sadece gerçekten çaresiz ve sadık olanlar için riskli bir yolculuk.

Kendimi adamaktan çok uzağım.

Taşlar yüzeye çıkmaya başlıyor -yedi yüz yirmi iki tanesi parlak, zehirli suyun üzerine çıkıyor. Eyzar'ın eyerindeki üzengileri düğümlemeden, debelenen toynaklı keçiye sırtından kaldırmadan ve kıcına bir şaplak atmadan önce taşların doruğa ulaşmasını bekleme zahmetine girmiyorum.

"*Evine git!*"

Başını sallayarak dönüyor ve belki de tedirginliğimi hissederek arduvaz düzlüklerde dörtlüye koşuyor. Onu tek başına göndermekten nefret ediyorum ama buradan sonra yol çok tehlikeli.

Tozlu gri kıyıda ilk kayanın üzerine sıçrarken Eyzar'ın geri çekilme melodisi ve keçinin meleme sesi eşliğinde keçiye omuzlarıma alıyorum.

Kristal berraklığındaki su, gölün zeminine taştan heykeller gibi dağılmış, gerilmiş parmakları ve boş, taş bakışlarıyla gün ışığına uzanan düşmüş erkek, kadın ve her türden yaratığın mükemmel bir şekilde görülmesini sağlıyor. Maars'ı aramaya gelenler ama yolu zamanında geçmeyi başaramayanlar.

Gelgitin kurbanları.

Omuzlarımdaki sıcak, semiz keçiye rağmen titriyorum, taştan taş atarken her çırpınışım beni dengemi kaybetmekle tehdit ediyor, meleyerek ağlaması içimi gıcıkıyor.

Uzak kıyıya atlıyorum ve sisle örtülü merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Volkanın tepesine çıktığımda kalçalarım yanıyor, derin nefeslerimin sesi ve uzaktan gelen *tık tık tık* sesiyle hırpalanıyorum. Omurgama vuran bir ses.

Bağırsaklarıma kramp giriyor.

Onu takip ediyorum ve Maars'ı dağın tepesinden çıkıntı yapan taş monolitlerden birinin dibinde, etekleri yıpranmış gri kapüşonlu bir pelerinin içine sıkışmış karanlık, bükülmüş bir gölge olarak buluyorum. Kolunun etrafına siyah bir yazıttan yapılmış kıpır kıpır bir iplik dolanmış, demir çekicini her vuruşunda daha uzun bir kısmını kayrak taşına çarparak ciyaklıyor.

Salınımının ortasında duraklayan Maars yüzünü gökyüzüne çevirir ve genişlemiş burun deliklerinden uzun bir nefes çeker.

Başı bana doğru savruluyor ve kapüşonunun kovuğunda saklı yüzünü ortaya çıkarıyor: ellerindeki derinin aksine pürüzsüz. Göz çukurları bomboş, bir kaşık deriden ibaret ama bu yine de *görüldüğünüzü* hissetmenizi engellemiyor. Sanki dönüştüğü hayvan gibi kalbinizin atışını avlıyor.

"Maars."

"Rhordyn, Rhordyn, evinden çok uzakta. Canavarın sonunda dolaşması ne güzel."

Homurdanıyorum, sonra keçiyi omuzlarımdan çeviriyorum ve toynaklarının etrafındaki bağları çözüyorum. Yan yatıyor ve ayağa kalkıyor, sonra da vahşi gözlerle doğruca bekleyen avcıya doğru koşuyor.

Maars derisini kesen bir hırıltı çıkarır ve çekicini bırakıp keçinin üzerine atlarken kıvranan kutsal kitap şeridini yarıya kadar duvara asılı bırakır.

Tırtıklı ağzını açıyor, sonra hayvanın boğazındaki yumuşak eti parçalıyor. Karlı kürkünün üzerine bir kan bulutu dökülür. Maars, yaratık son bir sarsıntı geçirip ağzı açılıp dili dışarı fırlayana kadar onu tutup yere yapıştırıyor.

Maars geri çekiliyor, nefes nefese, kanlı, iğneli bir dehşetle perişan bir gülümseme yaratıyor, demir uçlu tırnaklarını hayvanın göğüs boşluğunu yarmak için kullanıyor. Elini dirsek derinliğine kadar deliğe sokuyor ve etrafı araştırıyor.

Lanet olsun.

"Görüyorum ki sofrada adabınız gelişmiş."

Kalbi yerinden söküp çıkarırken, buharı tüten organı pençeli elinde tutarken attığı kahkaha manik ve kesik kesiktir. Yuvarlak eti ısıtıyor, açgözlü, doymak bilmez çiğnemelerle kemirdiği bir parçayı koparıyor, çenesinden ve kolundan kan damlıyor. "Erik gibi lezzetli," diyor bir ağız dolusu çiğnenmiş etin etrafında.

"Onayladığınıza sevindim."

Dikkatini bana çeviriyor, organı tekrar parçalıyor, yanaklarını buharlı, ıslak etle dolduruyor. "Sorular, sorular kendi kendine sorulmaz," diyor şişkin bir ısırıkla.

Sinirlerim zangırdıyor.

Boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı yanımdaki, dişli ucu gökyüzüne doğru yükselen taşa dikiyorum. Göğsüm sıkışmış bir halde, yarısı kalın, siyah bir maddeyle dolu sayısız kehanetin yontulmuş derinliklerini inceliyorum.

Gerçi bazıları değil.

Bazılarında siyahlık yontulup gitmiş, geriye sade, yüreksiz kutsal metinler kalmıştır. Çok değil ama *bazıları*. Bir avuç dolusu.

Umut.

Çömelerek, bu lanet taşa kazındığı kadar kalbime de kazınmış o l a n yazıları buluyorum ve parmağımı Orlaith'in

hastalıklı hayat haritası. "Bu," diye homurdanıyorum. "Bu değişti mi?"

Bir ısırık daha. Sabrım tükenirken daha fazla çirkin çiğneme.

O kadar büyük bir yudum yutuyor ki, başını yana eğerken boğazından aşağı inen tümseği görebiliyorum. "Ne kadar çok bilersen, o kadar çok kederlenirsin. Benim gibi gerçeğe zincirlenmediğin için mutlu ol Rhordyn. Cehalet bir armağandır."

"*Has. Değişti mi? Değişti mi?*" Diş etlerimi delip geçen devasa boyuttaki dişlerimin arasından hırlıyorum.

Maars göl kenarındaki çok sayıdaki heykelden biri gibi hareketsiz kalır. "Hayır."

Bu kelime ruhumun derinliklerine çakılmış bir çivi gibi.

"Ve ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş ya da kaderi kendi lehine çevirmeye çalışırsan çalış, *onun* tadını çıkaramayacaksın. Sen bağı mühürlemek zorunda kalana kadar dünya onu öldürmeye çalışacak, son çizgiler dişlerini çekmeden önce ödünç alınan ayları kucaklayacak. Meseleler senin ellerinden alınacak."

Demir uçlu parmaklarını göğsüme sokup kalbimi söktüğünden eminim. Sanki *benim kalbimmiş de* dişlerini geçirip, tadını çıkarıyormuş gibi.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, aniden havasız kalıyorum, görüşüm dağı bulandıran sis gibi karışıyor.

"Biliyor musun, bu kelimeler özgür olmak istercesine beni çağırdı," diyor çiğneme seslerinin arasından.

Olmadı. Lanet olsun. Değişmedi.

İçimdeki canavar öfkeden kudurup başını eğerek arka azı dişleriyle kaburgalarımı kemirirken kendimi sabitlemek için ellerimi taşla vuruyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışırken gürleyen nefesler alıyorum.

"Oltamla çanağa indim ve küçük şey sudan fırladı ve bir yılan balığı gibi koluma dolandı. Onu kayaya saplarken hiç acı içinde kıpırdamadı. Hiç çılgılık atmadı. Sadece yaramazlık yapamayacak kadar yorgunmuş gibi taşlı mezarına doğru kaydı. Daha önce sadece bir kez yazıtlarımdan biri bu şekilde davranmıştı ve onun da nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz. Çürüme ve dehşet."

Şişen omzumun üzerinden ruhsuz gözlerinin çukurlarına bakıyorum. Kan sıçramış yüz hatlarını tutuşturan yeni bir açlık dalgası görüyorum.

"Kız kardeşinin peşinden kâseme dalmanla, sonra da Kvath'ın değerli kılıcı *Endagh Ath Mahn*'ı taşıyan bir alabalık gibi kıyıya tükürülmenle," diyor yine o unutulmaz gülümsemesiyle.

Sonun Kılıcı.

Yutkunuyorum, ellerimi yumruk yapıp parmak eklemlerimi taşa sürüttüğümde safranın şırıltısını mideme geri göndermeye zorluyorum.

Maars dilini şaklatarak başını diğer tarafa doğru eğiyor. "Merak ediyorum, merak ediyorum, sık sık ediyorum. Böyle *muhteşem* bir silaha nasıl sahip *oldun*?"

Hiçbir şey söylemiyorum, derimin yarılmasını engellemeye çalışarak kalın nefeslerle hırlarken sessizliğin sürmesine izin vermekle yetiniyorum.

Eklemlerin patlamasını önler.

Maars alçak sesle mırıldanıyor. "Oldukça büyük bir sarsıntıya neden oldu, biliyorsun." Elindeki keskiyle kararan gökyüzünü işaret ediyor. "Aşağıdan hissettim. Kemiklerimde. *Son zamanlarda* tekrar hissettiğim bir çingirak."

Kaşlarım çarpıştı. "Kılıç artık işime yaramaz. Ben bağılıyım. Hiçbiri için *tehdit* değilim." Ayrıca, tam yolumun üzerinde mükemmel bir *savunma* *oluşturdular*.

Ağzını açtığında Maars'ın boğazının etrafındaki işaretler titriyor, ancak çıkan tek şey kanlı, kesik bir sıçrama. Hırlayarak kapüşonunun içine uzanır ve boynuna masaj yapar. "Biz eşitiz," diye alay ediyor. "Eğer bir sona ihtiyacın olursa, bir dostun var. Belki bir gün sen de benim gibi bunu arzularsın ve birbirimize büyük bir hizmette bulunabiliriz."

Onun saçmalıklarını duymazdan geliyorum, tekrar kehanetine bakıyorum, sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak nefes alıyorum. Canavarı huzura kavuşturma ve bu lanet yerin vebasına son verme fikri hoşuma gitse de, onun düşmüş sefaleti benim önceliğim değil.

Öyle.

"Kaderlerimizi hanginizin birleştirdiğini söyleyin bana," diyorum paslı bir hırıltıyla.

"Sence kim?" Maars gülüyor - sadece en keskin notalardan oluşan vahşi, çarpık bir ses, sivriltilmiş dişlerinin arasındaki geniş boşluklardan fırlayan kanlı tükürükler. "Jakar cezalarını seviyor ve diğerleri gibi hizaya giriyor. Kuklalar, kuklalar *hepsini yakar*," diye tıslıyor acıyla.

Dönüp öldürdüğüm kurbanın yanında yuva yapan canavara bakıyorum.

"Bir yılanı sıcak, taze bir yemekle kandırıp sonra da itiraz etmemesini bekleyemezsin." Yarısı yenmiş kalbi burnuna götürür ve derin bir nefes çeker.

"O gece orada olmanın sadece bir *kaza* olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu düzeltmek için neredeyse pençeni onun göğsüne saplayacaktın?"

Tırnaklarım avuçlarımın ateşli etine batıyor. "*Açıkla.*"

"Yapamam. Yapamam." Kanlı elini gökyüzüne doğru salladı. "Sadece her iplik özel olarak örülmüş çünkü *yabani* otların acısından besleniyor. Babanın düşüşü bu yüzden büyük bir kayıptı. Jakar'ın deliliğini dengeledi ama bu denge felakete dönüştü. *Gitti.*"

Çoktan gitmiş.

Kemiklerimde hissediyorum, onları çarpık basınçtan gıcırdatıyor ve inletiyor. Doğduğum anda göğsümde bir dağ gibi diz çöktüğünü hissettim.

"Maars şöyle devam ediyor: "Örneğin Bahari Yüksek Ustasını ele alalım.

Ben

hala.

Dinle.

"Calah'ın oğlu da en az Shulák kadar taşları destekliyor; şehrinin etrafında kalkan olarak kullandığı Blight'ın iki yaşından küçükken eşini aldığını asla bilmeyecek. Bu nefret ve kayıp inanç dolu yerde kimse güvende değil. Jakar kendi hastalıklı keyfi için dünyayı korkunç melodilerle çalıyor, ama sen bunu zaten biliyorsun," diyor, kalpten bir damar koparıp bir farenin kuyruğu gibi höpürdeterek eksik kaşlarını sallarken. "Cildinin her yerinde yazıyor. Onun galibiyeti."

Uzarlara, krater gölüne doğru bakıyorum. "Neden o?"

Yine o uğultulu sesi çıkarıyor. İçim kıpır kıpır, bir damarı daha koparıp parmağına dolmasını ve ucundan emmesini izliyorum. "Katalizör olduğuna inanıyorsun. Ne doğrulayabilirim ne de inkâr edebilirim. Cevabı aradım ama bulabildiğim tek şey bir zamanlar şen şakrak olan bir kutsal kitabın zavallı, kesik kafası oldu. Sanki biri kaseme uzanmış ve zavallı ruhu katletmiş gibi."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanki dünya devrilecekmiş gibi hissediyorum.

Şişme teorimi destekleyen bir kanıt daha. Ama bu sadece bir teori. Onun değerli, parlayan tohumunun hemen yanında, göğsümün içine sıkışmış obsidyen bir kasada saklanan bu teoriyi asla dile getirmeyeceğim kesin.

Bir daha asla aklıma gelmeyecek başka şeylerle doldurdum.

"Sana bu çok özel gün için sakladığım bir gerçeği daha söyleyeyim," dediğinde bakışlarımı ona çevirip gözlerimi kısıyorum. "O zamandan beri

Sonunda varlığıyla beni tekrar şereflelendirdin."

"Bunda ne var?"

Kalbin etli kalıntılarını keçinin açık göğüs boşluğuna geri koyar ve parmaklarındaki kanı höpürdetir. "Karşılığında, özlemimi çektiğim şeyi aklından çıkarmayacaksın. Eğer istersen... kılıç darbelerini harca ve dünyayı geride bırak."

Kaşlarımı çatıyorum, ne zaman ölmek için bu kadar çaresiz kaldığımı merak ediyorum.

Başını eğdiğinde içim burkuluyor, pelerinini silkerek kel kafa derisini ortaya çıkarıyor. Yumrulu elinin tamamını açık ağzının içine sokuyor, sonra neredeyse dirseğine kadar boğazına uzanıyor. Boğuk sesler çıkararak *çeker* ve kanlı eli, uzun, etli bir şerit halinde kıpırdayan siyah bir kutsal kitabın etrafında kenetlenmiş olarak yeniden ortaya çıkar.

Ciyaklayan kehaneti çekip kurtarıyor, sonra da onu ayaklarımın dibinde yere atıyor ve orada tıslayarak kelimeler dökülüyor:

She will fall, as the other.
Find her end, comprehend,
but lose herself. Decayed.
Yield the unmade.

Maars süt gibi dudaklarından akan siyah kan damlasını silerken
ksrp hırıltılar çıkarıyor ve parçalanmış b i r topa dönüşüyor.

Kaşlarını çatarak kelimeleri kafamda tekrar ediyorum.

Menteşe.

"Son cümleyi anladın mı?"

"Dinlemiyor muydun?" Gözleri olmamasına rağmen onaylamayan
bakışlarını hissedebiliyorum. "Zavallı şey beslenemeden öldü. Daha
dikkatli olmalıydın."

Onu dışarıda bırakarak, tıslayan sözcüklerin yankısını çiğniyorum, tadına
bakıyorum.

Daha derin notaları serbest bırakmaya çalışıyorum.

Yapılmamış olanı kullanın... *Sonunda böyle yazdığına eminim.*

Dönüyorum, meliyorum ve elimi onun kehanetinin üzerine
koyuyorum. Kelimeleri kafamda milyonuncu kez mırıldanırken parmağımın
ucuyla izini sürüyorum:

*Light will bloom from sky and soil,
skin tarnished by the brand of death.
Watch her grow, twist and sow, Smother her while
she sleeps or catch the lethal grace. A bond will
soon embrace. Strengthened by lover's well,
separate ... befell. Weakened, the strike must land.
Or fall to Shadow's hand. The world
will fall to Shadow's hand.*

"Tavsiyemi mi istiyorsun, özetle?"

"Hayır."

Hayatım boyunca onun sessizliğini hiç bu kadar istememiştim.

"Karşı koymayı bırak," diyor yine de. "Mutluluk kısa sürdüğünde çok daha tatlı gelir. Bırak seni içsin, kökler batacak. Kıymetli küçük zamanını al ve bir kafiye yücesi gibi tadını çıkar. Sonra da git. Dünyadan vazgeçmeden onu kurtaramazsın, bağlı adam." Kararan gökyüzünü işaret ediyor, tek bir yıldız kırmızıya boyanıyor. Her gece var olan ilk yıldız. "Kimse kurtaramaz."

Kırmızı yıldıza, sonra yerdeki solmuş kehanete ve tekrar taşın üzerindeki bir bakış atıyorum. Ayağa kalkıyorum ve merdivenlere doğru ilerliyorum, ikişer ikişer çıkıyorum.

Bunu göreceğiz.

TEŞEKKÜRLER

Bir Yaban Çiçeğini Alevlendirmek'i okuduğunuz için teşekkürler! Umarım şimdiye kadarki yolculuktan keyif almışsınızdır.

Birçoğunuzun bildiği gibi, bu hikaye bana ilk olarak bir rüyada geldi ve o zamandan beri peşimi bırakmadı. Tek bir kelime bile yazmadan önce tüm seriyi planlamıştım - sadece benimle *konuştu*.

Karakterler.

Dünya.

İlişkiler.

Bu kitap kalbimi iyileştirdi ve umarım bazılarınız da aynı şeyi hissetmiştir. Sonunda bazı sırları açığa çıkarabildim ve karakterlere köklerini toprağa salmaları için bir şans verdim.

Kendilerini demirlemek için.

Bunu Kristal Bir Çiçeği Kanatmak ve Gümüş Bir Sapı Koparmak'tan sonra söylediğimi biliyorum ama gerçekten de anlatacak o kadar çok hikaye var ki...

Kurul daha yeni belirlendi.

Serinin bir sonraki kitabı henüz açıklanmadı, ancak yeterince dikkatli bakarsanız, önceki hikayelerde başlık ipuçlarını bulabilirsiniz. Her zaman olduğu gibi, en son güncellemeler için beni [Instagram](#) veya [Facebook](#)'ta takip edin.

Bu kitabı yazarken bana ilham veren şarkıları dinlemek isteyenler için [To Flame a Wild Flower](#) çalma listem burada.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederiz!

-Sarah

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz ekibimin yardımı ve ailemin bitmek bilmeyen desteği olmasaydı bu kitabı yayınlamayazdım.

Bebeklerim, anneniz kitabını yazarken bu kadar sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Şakalarınız, sevginiz ve sarılmalarınız için teşekkür ederim.

The Editor & The Quill-Chinah, seni hayatıma sokacak kadar şanslı olmayı nasıl başardım?

Bu hikâyeye kattığınız her şey için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi.

Dostluğunuz, ustalığınız ve detaylara gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim. Bu kadar derine indiğin, gece geç saatlere ve sabahın erken saatlerine kadar çalıştığın için teşekkür ederim. Yazdığım her kitapta yukarıda ve öteye gidiyorsun ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım.

Anneciğim, her kitabın yayınlanmasından önceki aylar boyunca hayatınızı askıya alıp yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Bu hikayeyi cılamama yardımcı olmak için akıttığın tüm kalp atışları için ve beni birden fazla kez küllerimden çekip çıkardığın, tozumu aldığın, içime yeniden ateş üflediğin ve devam etmemi söylediğin için teşekkür ederim.

Philippa, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sonsuz desteğin, gülümsemelerin ve pozitifliğin için. Var olmayı bıraktığım yayın öncesi aylarda ailemizin hala işlevsel olmasını sağladığın için teşekkür ederim.

Ne kadar müteşekkir olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Lauren, ne diyebilirim ki? Bir ateşböceği gibi içeri girdin ve kendimi sıkıştırdığım karanlık örtüyü aydınlattın.

Sözlerimi okuduğunuz, düşünceli eleştirileriniz ve fikrinizi söylemekten korkmadığınız için teşekkür ederim. Bu hikayenin kendisinin en iyi versiyonu olmasına yardımcı oldunuz ve bunun için sonsuza dek minnettar olacağım.

Lois-bu kitabın prova versiyonunu okumak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Hikâyeye duyduğun heyecan, en çok ihtiyaç duyduğum anlarda bana güç verdi.

Sonsuza dek minnettarım.

Angelique-her zaman olduğu gibi, taslağı okumak için harcadığın saatler için teşekkür ederim. Bilge görüşün ve süreç boyunca böylesine güçlü bir varlık olduğun için.

Brittani-arkadaşlığınız, gülüşleriniz, dinleyen kulağınız ve detaylara gösterdiğiniz özen için teşekkür ederim.

Sonuna kadar hep yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Seni çok seviyorum.

Raven, bitmek bilmeyen cesaretlendirici sözlerin için teşekkür ederim. Her zaman yanımda olduğun ve bana devam etmemi söylediğin için. Arkadaşlığın ve beni her zaman neşelendiren sonsuz kahkahaların için teşekkür ederim. Seni ölesiye seviyorum ve seninle tekrar sprint odasında olmak için sabırsızlanıyorum.

Josh, aşkı. Beni desteklediğin, sevdiğin ve bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Harikasin ve hayatı seninle yaşadığım için çok şanslıyım.

A.T. Kapak Tasarımları-Aubrey, çarpıcı kapaklar için teşekkür ederim. Grafiklerimin her birine çok fazla kalp ve ruh dktğn ve bu hikayeyi görsel olarak hayata geirdiğn için. Sen inanılmazsın Yeteneklisiniz ve yaptığınız her şey beni sürekli aşırtıyor!

Ve elbette, beni her gün teşvik eden inanılmaz okuyucularıma - Bloomers'a - teşekkür ederim. izimlerinize, teorilerinize ve kitabı sevmek için harcadığınız saatleri görüyorum ve bu bana hayat veriyor. Size daha fazla kelime getirmek için sabırsızlanıyorum!

Sarah. Xo

YAZAR HAKKINDA

Yeni Zelanda'da doğan Sarah, şu anda Gold Coast'ta kocası ve üç küçük çocuğuyla birlikte yaşıyor. Okumadığı ya da klavyesine dokunmadığı zamanlarda, arkadaşları ve ailesiyle, bitkileriyle vakit geçiriyor ve karda yaptığı gezilerin tadını çıkarıyor.

Sarah küçüklüğünden beri yazıyor, ancak hikayelerini dünyayla paylaşmaya yeni başladı. Onu aşağıdaki sosyal medya bağlantılarından takip edebilirsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

